CĂRȚI ROMANTICE

NORA ROBERTS

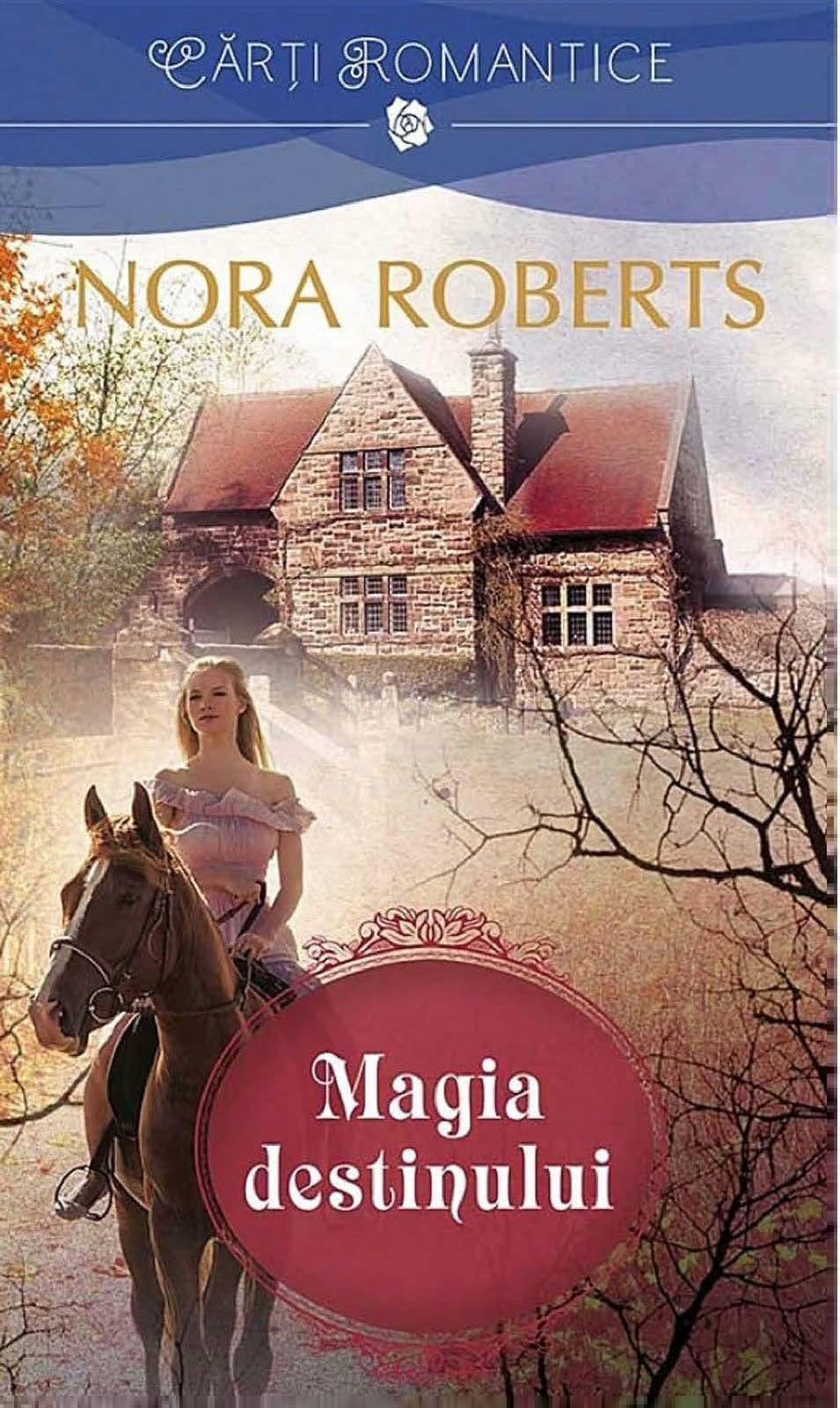

Magia destinului

Dark Witch
Nora Roberts
Copyright © 2013 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Magia dezlănțuită
Nora Roberts

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

ISBN ePUB: 978-606-741-578-0
ISBN PDF: 978-606-741-579-0
ISBN Print: 978-606-686-666-8

Când fi-vom iar, tustrele, noi,
Sub fulger, trăsnete şi-n ploi?
Când zurbaua s-a sfârşit,
Cel învins c-a biruit.

William Shakespeare – *Macbeth*[1]

[1] Traducere de Ion Vinea, Editura Univers, Bucureşti, 1971

capitolul 1

Iarna anului 1263

În adâncul pădurii verzi, unde castelul își lasă umbra, Sorcha își îndruma copiii spre casă, prin întunecime. Mezinii stăteau în șaua unui ponei zdravăn. Teagan abia ce împlinise trei ani, iar capul i se zgâlțâia la fiecare tropăit de copită. E frântă după Festival, se gândea Sorcha, de la atâtea focuri de tabără și bucate.

– Eamon, ai grijă la soră-ta.

La cinci ani, Eamon se îngrijii de surioara lui mai mică cu un ghiont sănătos, după care continuă să rontăie pita coaptă de maică-sa în zori.

– În curând o să fii acasă, în pat, fredonă Sorcha, când Teagan se smiorcăi. În curând vom fi acasă.

Stătuse prea multă vreme în luminiș. Deși Imbolg[1] sărbătorea primele vibrații în pântecul Mumei Pământ, noaptea cobora iute și nemilos peste zilele de iarnă. O iarnă grea, cu vânturi geroase, viscol și bură. Negura se furișase pe meleagul lor, acoperind soarele și luna. De multe ori răzbătuse numele acela, prin ceață și vânt, și de fiecare dată refuzase chemarea. De multe ori zărise în acea lume alb-cenușie întunericul.

Refuzase târgul.

Bărbatul ei se rugase de ea să stea cu copiii sub protecția *finului* – mâna lui dreaptă –, câtă vreme el purta război, în acea iarnă fără sfârșit.

Ca nevastă a *cenfinului* – conducătorul gintei –, ar fi primit găzduire oriunde. Și nu numai datorită lui. Numele ei deschidea multe porți.

Avea însă nevoie de codrul ei, de căsuța ei, de locul ei. Avea nevoie de izolare cum avea nevoie să respire. Își

[1] Festival păgân ce sărbătorea venirea primăverii (n.tr.)

vedea mereu de treburile ei, de casa ei, de căminul ei, de îndeletnicirea şi îndatoririle ei. Mai înainte de toate însă, trebuia să-şi vadă de copiii ei dragi, ai ei şi-ai lui Daithi. Nu se temea de noapte.

Era cunoscută ca Vrăjitoarea Întunecată, iar puterile ei erau nemăsurate.

Însă în acea clipă se simţea ca orice femeie care duce dorul bărbatului ei şi tânjeşte după căldura lui, după atingerea trupului său oţelit, în noaptea rece şi solitară.

Ce-i păsa ei de război? De lăcomia şi vanitatea unor regi mărunţi? Îşi dorea bărbatul acasă într-o bucată.

Când avea să se întoarcă or să mai facă un copil, iar ea va simţi viaţa pulsând din nou înlăuntrul ei. Încă plângea după viaţa pe care-o pierduse într-o noapte crâncenă, când primul viscol de iarnă năvălise în pădurea ei ca un cântec de jale.

Câţi nu vindecase până acum? Pe câţi nu-i salvase din ghearele morţii? Şi totuşi, când sângele se scursese, când acea viaţă plăpândă se prăpădise şuvoi, nici o vrajă, nici o ofrandă şi nici un târg cu zeii n-o salvaseră de la pieire.

Ştia prea bine că e mai uşor să-i vindeci pe alţii decât pe tine însuţi. Iar zeii erau nestatornici precum fetele înamorate într-o zi de mai.

– Priviţi! Priviţi! rosti Brannaugh, fiica cea mare care împlinise şapte ani, părăsind poteca, urmată îndeaproape de câine. Înfloreşte porumbarul. E un semn.

Zări şi ea acum un crâmpei de boboc alb în frunzişul întunecat şi se gândi cu amărăciune că, în vreme ce Brighida, zeiţa fertilităţii, binecuvânta pământul, pântecul ei era pustiu.

Se întoarse către mândria ei de fată, cu privire ascuţită şi obraji îmbujoraţi, făcând piruete în zăpadă. Fusese binecuvântată, îşi reaminti Sorcha. De trei ori binecuvântată.

– E un semn, mamă. Părul negru îi flutura în vânt la fiecare piruetă. Brannaugh îşi înălţă privirea spre apus. Vine primăvara.

– Aşa-i. Un semn bun.

Într-o zi întunecată, baba Cailleach nu reuşise să găsească lemne de foc fără strălucirea soarelui. Legenda spunea că zilele întunecate prevesteau o primăvară timpurie.

Porumbarul înflorea în toată puterea cuvântului, ispitind şi celelalte flori să-i urmeze exemplul.

Sorcha zări licărul speranţei în ochii copiilor ei, aşa cum îl zărise în ochii celor adunaţi în jurul focului, cum îl auzise în glasurile lor. Scotoci în sinea ei după acel dram de speranţă, dar nu găsi decât spaimă.

Urma să vină şi la noapte. Îi simţea deja apropierea. Stătea la pândă, aştepta, uneltea. Înăuntrul căsuţei, se gândi ea, cu zăvorul tras şi farmecele potrivite, ca pavăză pentru copiii ei. Pavăză pentru ea.

Îi trase un ghiont poneiului, să iuţească pasul, şi fluieră după câine.

– Haide Brannaugh, soră-ta doarme pe ea.

– Tata vine acasă la primăvară.

Cu inima grea, Sorcha zâmbi şi o luă pe Brannaugh de mână:

– Dacă se întoarce de Beltine[1], o să-l întâmpinăm cu un ospăţ pe cinste.

– Pot să stau cu tine la noapte, să-l văd în flăcări?

– Avem mult de lucru. Trebuie să ne îngrijim de animale înainte de culcare.

– Măcar o clipă? rosti Brannaugh cu ochi rugători, cenuşii ca fumul. Vreau să-l văd pentru o clipă şi pe urmă o să visez că s-a întors acasă.

Aşa cum îmi doresc şi eu, gândi Sorcha, şi zâmbi din toată inima.

– Pentru o clipă, *m'inion*, fiica mea, după ce terminăm treaba.

– Şi după ce-ţi iei doctoria.

Sorcha ridică din sprâncene.

– Nu zău? Arăt de parcă aş avea nevoie de ea?

– Încă eşti palidă, mama, rosti Brannaugh încet.

---

[1] Veche sărbătoare de 1 Mai a vechilor gali, în timpul căreia se realizau diferite ritualuri de purificare (n.tr.)

– Doar puţin obosită. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Să vedem acum... Eamon, ţine-o bine pe soră-ta! Alastar simte că ne-apropiem de casă şi s-ar putea s-o răstoarne.

– Se ţine mai bine-n şa decât Eamon şi decât mine.

– Aşa-i, calul e talismanul ei, dar aproape că a adormit pe spinarea lui.

Cărarea coti într-o parte. Ropotul entuziast al copitelor pe pământul îngheţat anunţă apropierea căsuţei şi a şopronului.

– Eamon, îngrijeşte-te de Alastar. O porţie în plus de grăunţe în seara asta.

Băiatul începu să bombăne.

– Ce bombăni, tu ţi-ai făcut plinul deja, n-am dreptate?

Eamon rânji, chipeş ca o dimineaţă de vară, şi îi întinse braţele, cu toate că ar fi putut sări din şa cu iuţeala iepurelui.

„De când îl ştiu se alintă aşa", se gândi Sorcha când îl îmbrăţişă şi îl coborî la pământ.

Fiica sa nu avu nevoie de nici un imbold. Brannaugh se îngrijea de casă aproape la fel de bine ca maică-sa. Sorcha o luă pe Teagan în braţe, murmurând cuvinte liniştitoare, şi o duse în căsuţă.

– E timpul să visezi, iubito.

– Sunt un ponei şi alerg toată ziua.

– Aşa-i, cel mai frumos şi mai iute ponei din lume.

Jarul aproape stins după atâtea ceasuri abia ţinea piept frigului ce se strecurase înăuntru. În drum spre pătuţ, cu copilul în braţe, Sorcha întinse o mână spre vatră. Flăcările ţâşniră dintr-odată, deasupra cenuşii.

O aşeză pe Teagan pe prici, o înfofoli bine şi îi netezi şuviţele strălucitoare precum razele soarelui – ca părul tatălui ei – şi aşteptă până ce ochii ei negri şi adânci – moşteniţi de la mamă – se închiseră.

– Doar vise frumoase, murmură ea şi atinse talismanul suspendat deasupra pătuţurilor unde dormeau copiii. Să vă păzească până-n zori. Să vă petreacă prin bezna nopţii, la lumină.

O sărută pe obraz şi se îndreptă de spate, dar junghiul din pântec îi dădu fiori. Durerile veneau şi se duceau, dar se înteţeau în miez de iarnă. Avea să urmeze sfatul fiicei sale şi să-şi fiarbă o poţiune.

– Ajută-mă, Brighida, în această zi închinată ţie, să mă vindec. Am trei copii care au nevoie de mine. Nu pot să-i las de izbelişte.

O lăsă pe Teagan să doarmă şi merse la ceilalţi, să-i ajute cu muncile.

La căderea bruscă şi timpurie a nopţii, încuie uşa şi repetă ritualul de culcare cu Eamon.

– Nu-s obosit, pe cuvânt, rosti el, silindu-se să-şi ţină ochii deschişi.

– Văd prea bine. Eşti treaz şi arzi de nerăbdare. O să zbori şi-n noaptea asta, *mhic*, fiule?

– Da, până-n creasta norilor. Mă-nveţi şi mâine? Pot să-l iau pe Roibeard dimineaţă?

– O să te-nvăţ şi da, poţi să-l iei. Şoimul e al tău, îl vezi, îl ştii şi îl simţi. Odihneşte-te acum.

Îi ciufuli părul maroniu şi-l sărută pe ochii albaştri şi neîmblânziţi, ca ai lui taică-său.

Când coborî din pod, o găsi pe Brannaugh lângă foc, alături de câinele ei.

Fiica ei radia de sănătate – slavă zeiţei – emanând o forţă pe care n-o stăpânea încă şi nici n-o înţelegea pe deplin. Mai era vreme, cu voia zeiţei.

– Am pregătit ceaiul, rosti Brannaugh. Aşa cum m-ai învăţat. Cred că o să te simţi mai bine după ce-l bei.

– Acum îmi porţi tu de grijă, *mo chroi*, inima mea?

Sorcha zâmbi, mirosi ceaiul şi încuviinţă.

– Ai talent, fără doar şi poate. Arta tămăduirii e un dar fără seamăn. Dacă-l stăpâneşti, vei fi dorită şi binevenită oriunde te poartă destinul.

– Nu vreau să merg nicăieri. Vreau să stau aici cu tine şi cu tătuca, Eamon şi Teagan. Pentru totdeauna.

– Într-o bună zi o să-ţi arunci privirea mai departe de pădure. Şi vei găsi un bărbat.

Brannaugh pufni, în derâdere.

– N-am nevoie de un bărbat. Ce-aş putea să fac cu un bărbat?

– Asta-i o poveste pentru mai încolo.

Stăteau amândouă în faţa focului, înfăşurate într-o broboadă călduroasă, iar ea îşi bău ceaiul pe îndelete. Când Brannaugh o atinse pe mână, ea îşi întoarse palma şi îşi încleştă degetele într-ale ei.

– Am înţeles, dar numai pentru o clipă. Apoi la culcare cu tine.

– Mă laşi pe mine să conjur viziunea?

– Uită-te. Fă ce vrei. Caută-l pe bărbatul din care te tragi. Dragostea îl aduce.

Fumul se învolbură, iar flăcările se înteţiră, apoi se domoliră. „Bravo", se gândi ea, plăcut surprinsă. „Fata învaţă repede."

Viziunea începea să prindă contur printre limbile de foc. Un foc într-un alt foc. Siluete, mişcare şi, pentru o clipită, murmur de voci îndepărtate.

Zări concentrarea întipărită pe chipul fiicei sale şi broboanele de sudoare ce i se scurgeau pe frunte. „Prea mult", îşi zise ea. „E prea mult pentru o fată de vârsta ei."

– Aşteaptă, rosti ea, cu glas scăzut. Hai s-o facem împreună.

Slobozi puterile lăuntrice, care se îmbinară cu puterile lui Brannaugh. Urmă un vuiet, o învolburare de fum, un dans de scântei. Apoi imaginea se limpezi. Iată-l! Bărbatul după care tânjeau amândouă.

Stătea în faţa unui foc, înconjurat roată de pietre. Părul lui de culoarea grânelor se revărsa peste mantia ce-i acoperea umerii vânjoşi. Mantia îi era prinsă cu o broşă, însemnul rangului său, ce oglindea acum lumina flăcărilor. Sorcha îi confecţionase bijuteria cu foc şi magie. În ea se împleteau câinele, calul şi şoimul.

– Pare istovit, spuse Brannaugh, odihnindu-şi capul pe braţul mamei sale. Dar e atât de chipeş. Cel mai chipeş bărbat din lume.

– Aşa-i. Chipeş, puternic şi neînfricat.

Cât de dor îi era de el.

– Poţi să afli când se va întoarce acasă?

– Unele lucruri ne sunt ascunse. Poate vom primi un semn, când va fi mai aproape de casă. Acum ştim măcar că e teafăr şi deocamdată e suficient.

– Se gândeşte la tine.

Brannaugh o privi pe maică-sa în ochi.

– O simt în sânge. Oare el ştie că ne gândim la el?

– N-are darul nostru, dar îl ajută inima şi dragostea pentru noi. Poate ştie. Acum la culcare cu tine. Vin şi eu numaidecât.

– Porumbarul înfloreşte, şi baba n-a văzut soarele în această zi. Se va întoarce în curând.

Brannaugh se ridică şi o sărută pe maică-sa. Câinele o însoţi pe scări în sus. Rămasă singură, Sorcha continuă să-l privească pe bărbatul ei în flăcări şi plânse. Pe când îşi ştergea lacrimile, auzi chemarea.

I-ar alina singurătatea, ar încălzi-o – acestea erau minciunile lui ispititoare. I-ar da tot ce şi-ar putea dori, ba mai mult chiar, dacă i s-ar oferi.

– Nu voi fi niciodată a ta.

Vei fi. Eşti deja. Vino şi cunoaşte toate plăcerile, izbânda. Întreaga putere.

– Nu vei fi stăpânul meu, şi nici al puterilor mele.

Flăcările dănţuiră şi din împletirea lor apăru el. Cabhan se numea, iar puterile şi intenţiile lui erau mai întunecate decât nopţile de iarnă. O dorea, trup, suflet şi magie. Îi simţea râvna atingându-i trupul asemenea unor mâini asudate. Cel mai mult însă jinduia după harul ei. Lăcomia lui atârna greu în aerul nopţii. Zâmbi în flăcări, chipeş şi nemilos.

Vei fi a mea, Sorcha cea Întunecată. Tu şi tot ce-ţi aparţine. E sortit să fim împreună. Suntem la fel.

„Nu", îşi spuse ea, „nu suntem la fel, ci mai degrabă ca ziua şi noaptea sau lumina şi întunericul, care se întâlnesc doar în jocul umbrelor".

Eşti atât de singură şi de împovărată. Rece ţi-e patul de când te-a lăsat bărbatul. Vino de te încălzeşte în patul meu. Simte căldura. Hai să aprindem noi aerul. Împreună, vom fi stăpânii lumii.

Deznădejdea o cuprinse, iar dorul dinlăuntrul ei se preschimbă în durere.

Se ridică şi lăsă adierea caldă să-i mângâie părul. Lăsă puterile să-i lumineze chipul şi trupul. Zări în flăcări privirile lui lacome, avide. La asta râvnea el. La splendoarea ce-i străbătea vinele. Putea să-şi pună pofta-n cui.

– Cunoaşte-mi gândul şi puterea, pururi ca şi-acum mi-e vrerea. Lacomă şi-ntunecată, râvna ta în foc se-arată. Sânge, rod şi soţ să lepăd, şi la tine să mă repăd, de-ţi pun tot la îndemână, peste toate-s eu stăpână. Răspunsul meu, de mare şi de vânt purtat în grabă, veniţi fecioară, mamă, babă. Voia mea să se-mplinească.

Îşi aruncă braţele înainte, slobozi furia sa întru totul femeiască şi o îndreptă spre inima lui. Apoi îi auzi strigătul de mânie şi durere, zări turbarea lui printre flăcări şi, pentru o clipită, simţi o desfătare fără seamăn.

Focul deveni un simplu foc şi continuă să ardă mocnit, ţinând piept gerului nopţii. Căsuţa ei era doar o căsuţă, tăcută şi întunecoasă. Iar ea era doar o femeie, singură şi purtând de grijă copiilor ei. Se lăsă moale în scaun şi-şi petrecu braţul peste junghiul din pântec.

Pentru o vreme, Cabhan o să-i dea pace. Dar teama era adânc înrădăcinată, frica faţă de el şi spaima că nu exista leac sau rugăciune care să-i vindece trupul şi avea să-şi lase copiii orfani. Lipsiţi de apărare.

Se trezi cu mezina cuibărită la pieptul ei şi apropierea sa îi aduse alinare. Dădu să se scoale.

– Mai stai, mami, nu pleca.

– Linişteşte-te, raza mea de soare. Am treburi de făcut. Iar tu trebuia să fii în patul tău.

– A venit bărbatul rău. Mi-a omorât poneii.

Un fior de spaimă îi străbătu inima. Cabhan se strecurase în trupul, în mintea şi în sufletul copiilor ei? O spaimă şi o furie neţărmurite puseră stăpânire pe ea.

– A fost doar un vis, puiule. O strânse pe Teagan şi o legănă la piept. Doar un vis.

Dar visele aveau putere şi prevesteau rele.

– Poneii nechezau, dar eu nu i-am putut ajuta. Le-a dat foc la toţi şi ei urlau. Alastar l-a trântit pe bărbatul rău la pământ şi am fugit pe spinarea lui, dar n-am putut să salvez poneii. Mi-e frică de bărbatul rău din vise.

– N-o să-ţi facă nici un rău. N-o să-l las să se-atingă de tine. Nu erau decât ponei din vis. Cu pleoapele strâns lipite, o sărută pe părul ei luminos şi ciufulit, apoi pe obrăjori.

– O să visăm alţi ponei. Verzi şi albaştri.

– Ponei verzi!

– Da, verzi ca dealurile.

Ţinând-o strâns la piept, Sorcha înălţă o mână şi descrise cercuri cu degetul în aer, până ce ponei albaştri, roşii, verzi şi galbeni dansau deasupra capetelor lor. Teagan chicoti, iar Sorcha hotărî să-şi îngroape temerile şi furia pentru o vreme.

N-avea să se-atingă de copiii ei. Mai bine murea de gât cu el, decât să-i permită să le facă vreun rău.

– La grajd cu poneii. Iar noi două să luăm micul dejun.

– Avem miere?

– Avem, rosti ea, zâmbind la dorinţa simplă a fetiţei sale. Însă doar pentru fetiţele cuminţi.

– Eu sunt cuminte!

– Ai cea mai curată şi mai dulce inimioară din lume.

Sorcha o luă pe Teagan în braţe. Fetiţa se lipi strâns de maică-sa şi îi şopti în ureche:

– Bărbatul rău a zis că mă ia pe mine prima, fiindcă sunt cea mai mică şi mai slabă.

– N-o să te ia, ţi-o jur pe viaţa mea. Îşi întinse braţele, pentru ca Teagan să-i vadă hotărârea din privirea sa. Ţi-o jur. Ascultă la mine, scumpa mea, nu eşti şi nu vei fi slabă niciodată.

Aprinse focul, unse miere pe pâine, apoi pregăti ceaiul şi fiertura de ovăz. Trebuiau să prindă cu toţii putere pentru ce urma să facă. Pentru ce era nevoită să facă.

Băiatul coborî din pod, cu părul ciufulit şi încâlcit de la somn. Se frecă la ochi şi adulmecă aerul aidoma unui câine.

– M-am luptat cu vrăjitorul întunecat. N-am fugit.

Inima Sorchei porni a bate vijelios.

– Spune-mi ce-ai visat.

– A apărut la cotul râului, unde ne ţinem barca, şi am ştiut pe dată că-i un vrăjitor negru, fiindcă avea inima neagră.

– Inima.

– I-am văzut inima, cu toate că mi-a zâmbit prietenos şi mi-a oferit nişte prăjituri cu miere. „Uite, băieţaş, un cadou pentru tine" mi-a zis el, dar prăjitura era plină cu viermi şi sânge negru. Era otrăvită.

– I-ai văzut înlăuntrul inimii şi în prăjitură?

– Jur că am văzut.

– Te cred.

Aşadar, băiatul era mai înzestrat decât se aşteptase.

– I-am zis: „Mănâncă tu prăjitura, dacă îmi oferi moarte". Atunci a aruncat-o şi viermii au ieşit din ea şi s-au prefăcut în cenuşă. Voia să mă înece în râu, dar am aruncat cu pietre în el. Şi-atunci a venit Roibeard.

– Ai chemat şoimul în vis?

– Îmi doream să apară, şi a venit cu ghearele întinse. Vrăjitorul negru a dispărut ca fumul în vânt, şi atunci m-am trezit.

Sorcha îl luă în braţe şi îl mângâie pe cap. Se dezlănţuise asupra lui Cabhan, iar acum el căuta să se răzbune pe copiii ei.

– Eşti curajos şi loial, Eamon. Mănâncă micul dejun. Trebuie să ne îngrijim de animale.

Sorcha se apropie de Brannaugh, care stătea la baza scării.

– Şi tu.

– Mi-a apărut în vis. Zicea că o să mă facă mireasa lui. A... a încercat să mă atingă. Aici. Albă ca varul, îşi atinse pieptul. Şi aici. Îşi duse mâna între picioare. O îmbrăţişă pe maică-sa, cu chipul lipit de pieptul ei, tremurând din toate încheieturile. L-am ars. Nu ştiu cum, dar i-am dat foc la degete. M-a blestemat şi mi-a arătat pumnul. În clipa aceea, Kathel a ţâşnit din pat, mârâind şi

clănțănind din dinți. Omul a dispărut. Dar a încercat să mă atingă și zicea c-o să-i fiu mireasă, dar...

Teama se transformă în furie.

– Niciodată. Mă jur. Nu se va atinge vreodată de tine. Mănâncă tot. Avem multă treabă.

Îi trimise pe copii să hrănească și să adape animalele, să curețe grajdurile și să mulgă vaca cea grasă. Odată ce rămase singură, își strânse uneltele. Bolul, clopoțeii, lumânările, cuțitul sacru și ceaunul. Luă buruienile uscate, pe care tot ea le crescuse. În cele din urmă, înșfăcă cele trei amulete de cupru pe care i le cumpărase Daithi la un bâlci, în urmă cu multe veri.

Ieși afară, trase aer adânc în piept și își înălță mâinile pentru a stârni vântul. Apoi chemă șoimul la ea. Pasărea veni cu un țipăt ce răsună deasupra copacilor și a dealurilor din apropiere, făcându-i pe servitorii de la castel să-și înalțe privirea în văzduh. Razele soarelui de iarnă scânteiară pe aripile sale larg desfăcute. Sorcha întinse mâna, iar ghearele păsării se încleștară pe mănușa de piele.

Ea îl privi în ochi, iar șoimul îi întoarse privirea.

– Iute, înțelept, puternic și neînfricat. Ești șoimul lui Eamon, dar și al meu. Vei sluji ce naște din mine, iar ai mei se vor îngriji de spița ta. Am nevoie de tine, și-ți cer să mă ajuți în numele fiului meu, al stăpânului și slujitorului tău.

Îi arătă cuțitul. Șoimul nu-și feri privirile.

– Roibeard, sânge cer să-mi dai, trei picuri de la piept să tai, o pană din a ta aripă, și-ți voi mulțumi-ntr-o clipă. Acestea eu le săvârșesc, pe fiul meu să îl păzesc.

Îl înțepă și îi lipi o sticluță de piept, pentru cele trei picături, apoi îi smulse o pană.

– Îți mulțumesc, șopti ea. Stai pe-aproape.

Pasărea își luă zborul și se așeză pe creanga unui copac din apropiere. Își strânse aripile și o urmări cu privirea.

Sorcha fluieră după câine. Kathel o întâmpină cu ochi iubitori, plini de încredere.

– Ești câinele lui Brannaugh, dar și al meu, rosti ea, apoi reluă ritualul.

Strânse trei picături de sânge şi un smoc de blană.

În cele din urmă, intră în şură, unde auzi râsetul copiilor ei. Simţi că prinde puteri noi. Mângâie poneiul pe cap.

Când zări cuţitul, Teagan veni într-un suflet.

– Nu!

– Fii pe pace, nu-i fac rău. E al tău, dar şi al meu. Va sluji ce naşte din mine şi din tine, cum te vei îngriji şi tu de spiţa lui. Am nevoie de tine, Alastar, şi îţi cer asta pentru stăpâna şi slujitoarea ta.

– Nu-l tăia, te rog!

– O împunsătură, nimic mai mult, şi asta doar cu acordul lui. Alastar, sânge cer să-mi dai, trei picuri de la piept să tai, trei fire din frumoasa-ţi coamă, să-ţi laud curajul fără seamăn. Acestea eu le săvârşesc, pe fiica mea să o păzesc. Doar trei picături, rosti ea cu glas scăzut, apoi împunse pieptul animalului. Câteva fire din coamă. Gata.

Alastar răbdă cuminte, cu ochi înţelegători şi liniştiţi, iar Sorcha puse mâna pe tăietura superficială şi o vindecă iute, cu ajutorul magiei. De dragul fiicei sale şi-a firii ei blânde.

– Veniţi cu mine, copii.

O ridică pe Teagan pe şold şi intră în casă.

– Ştiţi foarte bine ce hram port. N-am ascuns-o niciodată. Ştiţi că şi voi aveţi acest dar. Am repetat-o de nenumărate ori. Magia voastră e fragedă şi nevinovată. Într-o bună zi va fi puternică şi rapidă. Trebuie să cinstiţi acest dar. Să nu pricinuiţi nimănui vreun rău, căci se va întoarce împotriva voastră întreit. Magia e o armă, dar nu trebuie folosită împotriva celor slabi şi nevinovaţi. E dar şi povară, şi le veţi duce pe amândouă, apoi le veţi trece mai departe copiilor voştri. Azi o să vă-nvăţ ceva nou. Mare atenţie la ce fac. Priviţi, ascultaţi, învăţaţi.

Se duse întâi la Brannaugh.

– Sângele tău şi al meu îmbinat cu sângele câinelui. Sângele înseamnă viaţă. Pierderea lui înseamnă moarte.

Trei picături de la tine, trei picături de la mine şi cu-ale câinelui trei, vraja e gata.

Brannaugh întinse palma fără să crâcnească, iar Sorcha o împunse uşor cu cuţitul.

– Băiatul mamei, se întoarse spre Eamon. Trei picături de la tine, trei picături de la mine şi cu-ale şoimului trei, vraja e gata.

Eamon întinse palma, cu buze tremurânde.

– Şi-acum, odorul meu. Nu-ţi fie teamă.

Teagan o privi solemn pe mama ei, cu lacrimi în ochi, şi întinse mâna.

– Trei picături de la tine, trei picături de la mine şi cu-ale poneiului trei, vraja e gata.

Sorcha amestecă sângele şi sărută creştetul plăpând al fiicei sale.

– Gata, s-a făcut.

Ridică încet ceaunul şi vârî sticluţele în desaga de la brâu.

– Aduceţi voi restul. E mai bine s-o facem afară.

Alese un loc pe pământul reavăn, unde zăpada zăcea în grămezi la umbra copacilor.

– N-avem nevoie de lemne pentru foc? întrebă Eamon.

– Pentru asta nu. Haideţi lângă mine, laolaltă.

Sorcha făcu câţiva paşi şi invocă zeiţa, pământul, vântul, apa şi focul, apoi trasă un cerc. Flacăra plăpândă urmă linia vrăjitoarei, până întregi cercul. Înăuntru se făcu dintr-odată cald, de parcă tocmai venise primăvara.

– Aici suntem protejaţi. Răul nu poate pătrunde, întunericul nu poate răzbi lumina, iar magia dintr-însul e făcută în numele binelui, al dragostei. Întâi apa, din ceruri şi din mare.

Făcu mâinile căuş, le deschise deasupra ceaunului şi lăsă apa albastră ca luciul lacului în zori să curgă înăuntru.

– Apoi pământul, glia noastră, inimile noastre.

Îşi întoarse pe rând mâinile şi vărsă pământul brun şi mănos în ceaun.

– Aerul, cântarea vântului, suflul trupului.

Desfăcu braţele şi suflă. O boare caldă, ca un viers, pătrunse în ceaun, unde se îmbină cu pământul şi apa.

– Urmează focul, văpaie şi căldură, începutul şi sfârşitul.

Trupul ei străluci, aerul din jurul ei prinse a clocoti, iar în ochii ei apărură văpăi albastre. Îşi înălţă braţele, apoi le coborî iute asupra ceaunului.

Dinăuntru ieşiră flăcări şi scântei.

– Tatăl vostru mi le-a dat. Mărturia dragostei lui pentru mine, a iubirii mele pentru el. Voi sunteţi rodul acestei iubiri.

Aruncă amuletele de cupru în flăcări, apoi, dând roată ceaunului, adăugă blana, firele de păr, pana şi sângele.

– Zeiţa mi-a dăruit puterea, iar eu aici aleg să stau, în acest loc, în acest ceas. Fac vraja să-mi protejez copiii şi tot ce va naşte din ei, din mine. Calul, şoimul, câinele prin sânge sunt legaţi să apere şi să slujească, din viaţă-n viaţă, de-i zâmbet sau de-i plânset, la bine sau la greu. Pământ, văzduh, flăcări şi mare. Voia mea să fie.

Sorcha îşi ridică mâinile şi privirea spre cer. Flăcările se înălţară ca un turn roşu-auriu cu miezul albastru, apoi se învolbură în văzduhul îngheţat.

Pământul se cutremură. Izvorul rece vui şi vântul urlă ca un lup în toiul vânătorii. Apoi totul se domoli în jurul celor trei copii care se ţineau de mână, în timp ce mama lor se legăna încet, palidă la chip.

Brannaugh se repezi spre maică-sa, dar Sorcha clătină din cap.

– Nu încă. Magia înseamnă muncă. Îţi dă şi îţi ia. Trebuie dusă la capăt.

Vârî mâna în ceaun şi scoase amuletele.

– Câinele pentru Brannaugh, şoimul pentru Eamon, calul pentru Teagan.

Petrecu amuletele după gâtul copiilor.

– Acestea sunt însemnele şi pavăza voastră. Vă protejează. Trebuie să le aveţi mereu la voi. Nu uitaţi. Atâta vreme cât purtaţi amuletele la voi, cât credeţi în puterea lor, în puterea voastră şi a mea, nu vă poate atinge. Într-o

bună zi, le veţi da urmaşilor voştri. Veţi şti cui. Le veţi spune copiilor povestea şi le veţi cânta cântecele vechi. Primiţi darul şi-l daţi mai departe.

Teagan îşi admiră amuleta, zâmbi şi o ridică în lumina soarelui.

– E frumoasă. Seamănă cu Alastar.

– Provine din el, din tine, din mine, din tatăl tău, din fratele şi din sora ta. De ce n-ar fi frumoasă?

Sorcha se aplecă şi-o sărută pe obraz.

– Doar am nişte copii aşa frumoşi.

Abia se ţinea pe picioare şi îşi înăbuşi un geamăt când Brannaugh o ajută să se ridice.

– Voi închide cercul. Trebuie să ducem toate obiectele înăuntru, în clipa asta.

– Te ajutăm şi noi, rosti Eamon, luând-o de mână.

Închise cercul cu ajutorul copiilor, apoi îi lăsă să ducă obiectele în casă.

– Odihneşte-te. Stai la foc, rosti Brannaugh, în timp ce o aşează pe mama ei în scaun. Îţi fierb îndată o poţiune.

– Una tare. Arată-le şi celorlalţi cum se prepară.

Sorcha zâmbi când Teagan aşeză broboada pe umerii ei, iar Eamon îi puse o pătură în poală. Dădu să ia cupa din mâna lui Brannaugh, dar fiica ei îi făcu semn să aştepte. Ţinu mâna deasupra cupei şi strânse rana proaspătă, lăsând trei stropi de sânge să-i picure din palmă.

– Sângele înseamnă viaţă.

Sorcha oftă.

– Aşa-i. Mulţumesc.

Bău poţiunea şi adormi.

capitolul 2

Pentru o săptămână, apoi pentru două, se simţi în putere şi forţa ei nu se diminuă. Cabhan se opinti, se repezi, se târî ca şarpele, dar Sorcha îl ţinu la respect.

Înflori porumbarul, înfloriră şi ghioceii, iar lumina deveni primăvăratică. Sorcha îl privea pe Daithi în fiecare noapte, prin flăcări. Îi vorbea când putea, ba chiar îşi trimitea spiritul pentru a se-ntoarce cu mirosul lui, cu atingerea lui, inundându-i totodată simţurile cu prezenţa ei.

Nu-i spuse nimic de Cabhan. Magicienii erau parte din lumea ei. Sabia, pumnul, chiar şi inima războinică a lui Daithi n-ar fi servit la nimic într-o confruntare cu Cabhan. Căsuţa fusese a ei dinainte ca Daithi să-i devină bărbat, şi ea trebuia s-o păzească. Şi la fel şi pe copiii pe care-i zămisliseră împreună.

Cu toate acestea, număra zilele până la Beltine, până când avea să-l vadă apropiindu-se călare de casă. Copiii creşteau şi învăţau. Un glas lăuntric o îndemna să-i înveţe cât mai multe, în cel mai scurt timp posibil. Nu-l puse la îndoială.

Petrecea nenumărate ore în toiul nopţii, la lumina focului sau a lumânării, scriind farmece, reţete, chiar şi gânduri, nepăsătoare la urletul lupilor sau la vuietul vântului.

De două ori fu chemată la castel, să vindece. Îi luă şi pe copii cu ea, să-i aibă sub pază câtă vreme se jucau cu alţi copii, dar şi ca ei să fie martori la respectul arătat Vrăjitoarei Întunecate. Numele acesta şi tot ce însemna el erau moştenirea lor.

De fiecare dată când se întorceau acasă, avea nevoie de o poţiune, să-şi revigoreze puterile magice risipite pe cei bolnavi.

Tânjea după bărbatul ei şi după sănătatea pe care se temea că o pierduse pentru totdeauna, dar asta n-o împiedica să-şi iniţieze copiii în tainele magiei.

Nu se amestecă atunci când Eamon îl chemă pe Roibeard, care-l vedea deja ca pe stăpânul său, aşa cum era firesc de altfel. O urmări cu mândrie pe mezina ei, care călărea asemenea unui războinic neînfricat. Iar Brannaugh străbătea pădurea în lung şi-n lat, cu devotatul Kathel alături, trezindu-i mâhnirea şi mândria deopotrivă. Oricât de înzestraţi ar fi fost, erau totuşi copii.

Sorcha îi înconjură cu muzică, jocuri şi cât mai multă inocenţă.

Lumea îi căuta mereu pentru farmece, leacuri, răspunsuri la felurite întrebări sau noroc în dragoste ori în viaţă. Le primea darurile şi îi ajuta, atunci când putea să-i ajute. Şi privea mereu la drum, cu toate că mai erau câteva săptămâni până la întoarcerea iubitului ei.

Într-o zi cu adiere blândă şi cer mai puţin înnorat, Sorcha îi duse pe copii cu barca făcută de tatăl lor.

– Lumea zice că vrăjitoarele nu pot călători pe apă, spuse Eamon.

– Nu zău? râse Sorcha, înălţându-şi fruntea în vânt. Iată-ne, teferi şi nevătămaţi, cu barca pe apă.

– Donal din castel zicea asta.

– A spune sau chiar a crede un lucru nu-l face adevărat.

– Eamon a făcut o broască să zboare ca să se dea mare în faţa lui Donal.

Eamon îi aruncă o privire sumbră surioarei sale şi i-ar fi aruncat şi altceva dacă n-ar fi fost maică-sa acolo.

– Nu zic că nu-i amuzant, dar nu-i înţelept să-ţi foloseşti magia pentru distracţii.

– Exersam doar.

– Ai putea să exersezi pescuitul. N-ar strica un peşte la cină.

Fiul ei întinse mâinile deasupra apei.

– Nu aşa. Magia nu e soluţia la toate problemele. Trupul trebuie să înveţe cum să se descurce şi în absenţa magiei. Harul nu trebuie irosit pe ceea ce poţi face cu mintea sau cu mâinile goale.

– Îmi place să pescuiesc.

– Mie nu, bombăni Brannaugh, pe măsură ce bărcuţa lor şerpuia de-a lungul râului. Stai şi tot stai şi aştepţi şi iar aştepţi. Prefer vânătoarea. În codru, altfel stau lucrurile, şi poate mâncăm iepuri la cină.

– Mâine vânăm. Astăzi preparăm peşte, dacă are frate-tău noroc. Şi poate plăcintă de cartofi.

Plictisită, Brannaugh îi încredinţă undiţa surorii sale mai mici şi privi la zidurile impunătoare ale castelului, ce se înălţau puţin mai departe de râu.

– Spune, mamă, nu ai vrut să locuim acolo? Le-am auzit pe femei vorbind. Ziceau că suntem toţi bine-veniţi.

– Avem şi noi o casă, şi cu toate că la început a fost doar o colibă, a văzut mai multe anotimpuri ca zidurile alea. De pe vremea domniei clanului O'Connor, înainte de familia Burke. Regii şi prinţii vin şi se duc, fata mea, dar casa durează pe vecie.

– Îmi place că-i înalt şi impunător, dar tot mai mult îmi place pădurea noastră. Îşi culcă pentru o clipă capul pe braţul mamei sale. Ar fi putut familia Burke să ne ia casa?

– Puteau să încerce, dar ştiu de frica magiei. N-au nici o pricină contra noastră şi nici noi n-avem nimic de-mpărţit cu ei.

– Dacă se atingeau de noi, tata s-ar fi luptat cu ei. Şi eu la fel. O privi în ochi pe maică-sa. Dervla care stă în castel mi-a spus că l-au surghiunit pe Cabhan.

– Ştiai asta deja.

– Da, dar mi-a mai zis că vine din când în când şi se culcă cu femeile. Le şopteşte vorbe dulci în urechi, iar ele îl iau drept soţul lor. Dimineaţa îşi dau seama si plâng. Zicea că le-ai făcut femeilor descânt, să nu se mai apropie de ele, dar... a ademenit-o pe-o slujitoare în mlaştină. I s-a pierdut urma.

Sorcha nu era străină de aceste veşti şi ştia că slujitoarea n-avea să mai fie găsită în veci.

– Se joacă cu ele şi se hrăneşte cu frica celor slabi. Puterea lui e neagră şi rece. Lumina şi focul îl vor birui mereu.

– Dar se întoarce. Dă iama pe la uşi şi ferestre.

– Nu poate intra.

Un fior o trecu pe şira spinării. Apoi Eamon scoase un strigăt: de capătul firului atârna un peşte ce sclipea argintiu în razele soarelui.

– Noroc şi îndemânare, râse Sorcha şi apucă năvodul.

– Şi eu vreau să prind unul, rosti Teagan, aplecându-se entuziasmată deasupra apei, în căutarea unui peşte.

– Sper să prinzi, pentru că unul singur nu ne-ajunge, chiar şi unul aşa frumos. Bună treabă, Eamon.

Mai prinseră încă trei. O ajută cu puţină magie pe Teagan, dar numai din dragoste. Apoi vâsliră înapoi, mânaţi de razele soarelui, de adierea brizei şi de glasurile vesele ale copiilor ei. Fusese o zi plăcută, rodnică, iar primăvara se apropia cu paşi repezi.

– Fuguţa acasă, Eamon, să cureţi peştii. Pune şi cartofii la fiert, eu şi Brannaugh o să avem grijă de barcă.

– Rămân şi eu cu voi, rosti Teagan, luând-o pe maică-sa de mână. Pot să ajut.

– Aşa-i. Ne trebuie nişte apă de la izvor.

– Le place peştilor să fie prinşi şi gătiţi?

– Nu prea cred, dar ăsta-i rostul lor în lume.

– De ce?

„De ce" fuseseră primele cuvinte rostite de Teagan, îşi spuse Sorcha în timp ce lega barca.

– Puterile au pus peştele în apă şi ne-au dat nouă oamenilor isteţimea să facem năvoade şi undiţe.

– Dar cu siguranţă le place să înoate, mai mult decât să stea la prăjit.

– Aşa gândesc şi eu. Tocmai de-aceea trebuie să fim recunoscători când mâncăm.

– Şi dacă am înceta să-i pescuim şi să-i gătim?

– Am fi tot timpul înfometaţi.

– Crezi că vorbesc în apă?

– N-am auzit niciodată o conversaţie între peşti. Ia stai puţin.

Sorcha îi aranjă haina pe umeri.

– Se lasă frigul.

Privi în sus şi zări pâlcul de nori ce dădea târcoale soarelui.

– S-ar putea să fie furtună la noapte. Hai acasă.

Nici bine nu porni la drum, că se lăsă ceaţa. Şerpuia deasupra pământului, cenuşie şi murdară, răpind lumina zilei.

Sorcha înţelese atunci că pericolul era mult mai aproape. O trase pe Teagan în spatele ei, chiar când Cabhan ieşi din ceaţă.

Purta o mantie neagră, presărată cu fire argintii, precum cerul înstelat în miez de noapte. Părul îi flutura pe umeri, încadrându-i ca o flamă neagră chipul semeţ şi frumos. Ochii negri ca inima unei ţigănci o urmăreau cu un amestec de triumf şi plăcere, mângâindu-i pielea ca două mâini nerușinate.

Purta la gât un pandantiv în formă de soare, cu un rubin uriaş în mijloc. Iată ceva nou, gândi Sorcha, şi simţi puterea întunecată a talismanului.

– Milady, rosti el cu o plecăciune.

– Nu eşti bine-venit aici.

– Umblu după placul inimii. Şi ce-mi văd ochii? O femeie cu copiii ei mici şi drăguţi. Pradă uşoară pentru tâlhari şi lupi. N-ai pe nimeni să-ţi poarte de grijă, Sorcha cea Întunecată. Te voi însoţi până acasă.

– Sunt în siguranţă aici. Pleacă, Cabhan. Îţi iroseşti vremea şi puterile. N-o să cedez niciodată în faţa unuia ca tine.

– Vei ceda. Unirea noastră e scrisă în stele. Am văzut-o în glob.

– Ai văzut doar minciuni şi râvnă, nu adevăr şi destin.

Cabhan zâmbi, iar zâmbetul îi era la fel de ispititor ca şi glasul.

– Împreună vom stăpâni pământurile astea şi altele dacă vrei. Te voi înveşmânta în mătăsuri fine, în mii de culori, şi-ţi voi împodobi trupul cu diamante.

Vrăjitorul îşi roti mâinile. Teagan icni de spaimă când zări postavul roşu ornat cu diamante ce acoperea umerii mamei sale, şi coroana de aur bătută în pietre preţioase de pe creştet.

Sorcha răsuci o încheietură şi, la fel de iute, lâna neagră luă locul veşmintelor regeşti.

– N-am nevoie şi nici nu râvnesc la culorile tale. Dă-mi pace mie şi copiilor mei şi nu-mi provoca mânia.

Cabhan râse cu poftă.

– Te mai miri, scumpa mea, că pe tine te vreau şi numai pe tine? Focul tău, frumuseţea ta, puterile tale sunt sortite să fie ale mele.

– Eu sunt femeia lui Daithi, până la capătul zilelor mele.

Cabhan pocni din degete, cu un mormăit dezgustat.

– Lui Daithi îi pasă mai mult de raidurile lui, de jocurile lui, de micile lui războaie, decât de tine sau de plozii pe care i-ai turnat. Câte nopţi au trecut de când nu ţi-a vizitat patul? Gerul nopţii îţi pătrunde în vine, Sorcha. O simt. Îţi voi oferi plăceri nebănuite. Alături de mine vei deveni mai mult decât eşti acum. Te voi face zeiţă.

Frica îi dădea târcoale, asemenea negurii care şerpuia printre crengi.

– Mai degrabă mi-aş face felul înainte să împart patul cu tine. Nu râvneşti decât la putere.

– Iar tu eşti nesăbuită că nu faci la fel. Împreună i-am zdrobi pe toţi cei care ne-ar sta în cale, am trăi asemenea zeilor, am fi asemenea lor. Şi, drept răsplată, ţi-aş dărui acel lucru după care plânge inima ta.

– Nu-mi cunoşti dorinţele inimii.

– Un prunc în pântec, în schimbul celui care a pierit. Fiul meu, născut din tine. Mai puternic decât toţi care-au fost sau vor veni de-acum înainte.

Brusc, simţi durerea pierderii şi spaima, o spaimă groaznică pentru că o părticică din ea era gata să accepte propunerea. Să simtă din nou viaţa crescând în ea, puternică şi reală.

Cabhan se apropie de ea, intuind frământarea ei.

– Un fiu, murmură el. Strălucitor în pântecul tău. Hrănit cu viaţă, va ieşi puternic şi maiestuos, ca nimeni altul. Dă-mi mâna, Sorcha, şi-ţi voi împlini dorinţa inimii.

Sorcha se cutremură pentru o clipă, însă numai pentru o clipă, căci, pe toţi zeii, râvnea la acea viaţă.

În acel moment, Teagan sări din spatele ei şi azvârli o piatră în tâmpla lui Cabhan. Un firicel întunecat de sânge roşiatic se scurse pe pielea lui albă.

Cu mânia licărind în ochi, Cabhan ridică mâna, dar înainte să lovească, Sorcha îl împinse îndărăt, doar cu puterea minţii. O luă pe Teagan în braţe. Vântul se dezlănţui în jurul lor, stârnit de furia ei.

– O să te ucid de-o mie de ori. Te vei zvârcoli în chinuri zece mii de ani dacă te-atingi de fiica mea. Jur pe tot ce am.

– Mă ameninţi? Tu şi piticania asta?

O săgetă cu privirile pe Teagan şi zâmbetul lui se lărgi, ca aripile morţii.

– Piticanie drăguţă. Lucioasă ca peştele-n apă. Să te prind şi să te mănânc?

Cu toate că se ţinea strâns de poala mamei sale şi tremura ca varga, Teagan nu se feri de el.

– Lasă-ne în pace!

Puterea ei necoaptă se întrupă din furie şi spaimă şi lovi la fel de tare ca piatra. Lui Cabhan îi pieri zâmbetul, căci sângele-i curgea şiroaie din gură.

– Înnai pe tine, apoi pe fratele tău. Pe sora ta... aşteptăm să se mai coacă, şi pe urmă îmi va da şi ea un fiu.

Îşi şterse sângele cu vârful degetului, apoi atinse amuleta.

– I-aş fi cruţat, de dragul tău, îi spuse lui Sorcha. Acum o sa-i vezi murind.

– Nu se poate atinge de tine, şopti Sorcha în urechea fiicei sale, dar icni brusc de spaimă.

Cabhan se transforma, se unduia asemenea negurii. Amuleta licări iar rubinul prinse a se-nvârti până ce ochii lui luceau roşii ca piatra preţioasă. Trupul îi era acoperit în întregime de păr negru. Din degete îi ieşeau gheare. Se lăsă la pământ şi dădu capul pe spate, cu un urlet prelung.

Sorcha o lăsă cu grijă pe Teagan din braţe.

– Nu se poate atinge de tine.

Se ruga să aibă dreptate, se ruga pentru ca magia din amuleta de piatră să ţină piept grozăviei, căci fără îndoială el îşi vânduse sufletul pentru a stăpâni această artă întunecată.

Lupul îşi arătă colţii şi atacă. Sorcha ridică mâinile pentru a se apăra, îşi adună puterile şi o lumină albă ţâşni din palmele ei. Lupul urlă de durere, un urlet aproape uman, dar nu se dădu bătut. Atacă încă o dată şi încă o dată, sărind şi clămpănind, cu ochi sălbatici şi teribil de umani.

Ghearele lupului se înfipseră în fustele vrăjitoarei şi o sfârtecară. Ţipătul lui Teagan sfâşie aerul.

– Pleacă! Pleacă!

Mezina azvârli pietre spre lup, care se preschimbau în bulgări de foc la impact, răspândind un miros de blană pârlită şi carne arsă.

Cu un urlet teribil, lupul se aruncă din nou înainte. Teagan se rostogoli pe spate, iar Sorcha încercă să-l lovească. Haina fetiţei căzu de pe umeri. O flacără albăstruie ţâşni din amuletă, ascuţită ca o săgeată. Îl lovi pe lup în coaste, unde lăsă o urmă adâncă, în forma unei pentagrame.

Lupul scoase un urlet de agonie şi se retrase. În acea clipă, Sorcha îşi adună toate puterile, toată speranţa şi lumina. Văzduhul deveni orbitor. Sorcha căzu în genunchi, căutând cu disperare braţul fiicei sale. Ceaţa se risipi. Pe pământ se zărea forma carbonizată a unui lup.

Cu lacrimi în ochi, Teagan se cuibări la pieptul mamei sale, ca un copil speriat de monştri cât se poate de reali.

– Gata, s-a dus. Eşti în siguranţă. Hai să mergem, puiuţul meu, haide acasă.

Dar nu mai avea vlagă nici să stea pe picioare. Îi venea să-şi plângă de milă, cât de rău ajunsese. Mai demult ar fi putut să zboare prin pădure cu fetiţa în braţe. Acum tremura din toate mădularele, avea suflarea pârjolită, iar inima-i bătea mai să-i spargă pieptul.

Dacă vrăjitorul se întorcea...

– Fugi acasă. Ştii drumul. Fugi acasă. O să vin şi eu.

– Rămân cu tine.

– Fă cum îţi spun, copilă.

– Nu. Nu.

Teagan își șterse lacrimile din ochi și clătină cu încăpățânare din cap.

- Vii cu mine. Vii cu mine.

Sorcha strânse din dinți și reuși să se ridice, dar după doi pași căzu din nou în genunchi.

- Nu pot, scumpa mea. Nu mă mai țin picioarele.

- Alastar te poate duce. Îl chem să ne ducă acasă pe amândouă.

- Poți să-l chemi de la așa o distanță?

- O să vină iute ca gândul.

Teagan se ridică pe piciorușele ei puternice și ridică mâinile la cer.

- Alastar, Alastar, ce nu cunoști teamă, ascultă-mi chemarea și vino degrabă. La ceas de restriște, nevoie-am de tine, înghite pământul, gonește la mine.

Teagan își mușcă buza și se-ntoarse către maică-sa.

- Brannaugh m-a ajutat cu incantația. E bună?

- E foarte bună.

„O copilă", se gândi Sorcha. „Simplă și curată la suflet."

- Mai spune-o de două ori. Dacă o zici de trei ori, magia e mai puternică.

Teagan făcu precum îi spuse maică-sa, apoi se aplecă s-o mângâie pe păr.

- O să te întremezi când ajungem acasă. Brannaugh o să-ți facă un ceai.

- Așa-i, o să-mi facă un ceai. O să mă întremez când ajungem acasă.

Era prima oară când o mințea pe fiica ei.

- Caută-mi un băț zdravăn. Voi încerca să merg cu ajutorul lui.

- Alastar e pe drum.

Sorcha se îndoia de acest lucru, dar încuviință.

- Ne vom întâlni cu el. Găsește-mi un băț, Teagan. Trebuie să ajungem la căsuță înainte de înserat.

Nici bine nu se ridică Teagan, că auziră zvon de copite.

- Vine! Alastar! Aici suntem! Aici suntem!

Şi-a chemat călăuza, gândi Sorcha, şi un fior dureros de mândrie îi străbătu trupul vlăguit. Teagan fugi în întâmpinarea calului, iar Sorcha strânse din dinţi şi se ridică cu greu în picioare.

– Iată-te, prinţ al tuturor armăsarilor, rosti ea cu recunoştinţă, lipindu-şi chipul de botul calului. Mă ajuţi să urc?

– Te va ajuta el. L-am învăţat un truc. Voiam să-i fac o surpriză lui tata. În genunchi, Alastar! În genunchi.

Teagan lăsă o mână în jos şi chicoti. Calul îşi plecă fruntea, apoi îndoi picioarele din faţă şi îngenunche.

– Ce fetiţă deşteaptă am.

– Îţi place trucul meu?

– Foarte mult.

Sorcha îşi încleştă degetele în coama calului şi urcă pe spinarea lui. Teagan sări în faţa ei, sprintenă precum un greier.

– Ţine-te de mine, mamă! Alastar ne va duce acasă.

Sorcha se prinse de brâul fetiţei şi îşi puse toată încrederea în ea şi în călăuza ei. Fiecare salt era dureros, dar o aducea mai aproape de casă.

În apropierea luminişului, îi văzu şi pe ceilalţi doi copii venind în grabă. Brannaugh târa după ea sabia bunicului, iar Eamon ţinea un pumnal. Cât de neînfricaţi. Prea curajoşi!

– Înapoi acasă! Fugiţi înapoi!

– A venit bărbatul rău, strigă Teagan. Şi s-a transformat în lup. Am aruncat cu pietre în el, cum ai făcut şi tu, Eamon.

Glasurile copiilor, ecoul întrebărilor, al entuziasmului şi al icnetelor de spaimă se învolburară în mintea ei. O trecură toate năduşelile. Se prinse de coama lui Alastar şi coborî. Lumea se învârtea în jurul ei, în nuanţe cenuşii.

– Mama e bolnavă. Trebuie să-i pregătim un ceai.

– Înăuntru, reuşi Sorcha să bolborosească. Zăvorâţi uşa.

O auzi pe Brannaugh poruncind ca o adevărată căpetenie de trib: „Adu apa, fă focul". Se lăsă în scaun, moale şi uşoară ca o frunză.

O cârpă rece îi umezi fruntea. O licoare fierbinte îi străbătu gâtlejul. Durerea se potoli, negurile se risipiră. Brannaugh o mângâie pe păr.

– Odihneşte-te.

– Mă simt mai bine. Ai talent la vindecare.

– Teagan zicea că lupul a ars.

– Nu. L-am rănit, dar trăieşte. Vrăjitorul trăieşte.

– O să-l ucidem. O să-l prindem în capcană şi-o să-l ucidem.

– Când voi fi mai în putere. Ştie mai multe decât să se preschimbe în lup. Nu ştiu ce preţ a plătit pentru această putere, dar a fost unul mare. Surioara voastră i-a lăsat o urmă. Aici. Sorcha aşează mâna pe umărul ei stâng. În forma unei pentagrame. Mare atenţie. Să fiţi cu ochii în patru după oricine va purta acest însemn.

– Aşa vom face. Nu te mai îngrijora. Îţi pregătim imediat cina şi-o să-ţi vii în puteri dacă mănânci şi te odihneşti.

– O să-mi faci un talisman, întocmai cum îţi spun, apoi o să mi-l aduci. Cina poate să mai aştepte.

– Te va înzdrăveni?

– Da.

Brannaugh făcu talismanul, iar Sorcha îl prinse la gât, lângă inimă. Bău poţiunea şi, cu toate că nu-i era foame, se chinui să îmbuce ceva.

Adormi, visă şi se trezi sub privirile grijulii ale fiicei sale.

– E târziu. La culcare cu tine.

– N-o să te lăsăm aici. Te duc eu la pat.

– O să rămân aici, lângă foc.

– Atunci o să rămân şi eu cu tine. Vom face cu schimbul. O să-l trezesc pe Eamon când îi vine tura, iar Teagan o să-ţi aducă ceai în zori.

Sorcha era prea vlăguită să o contrazică, prea mândră să bombăne, aşa că se mulţumi să zâmbească.

– Nu zău.

– Până te înzdrăveneşti.

– Mă simt mai bine deja, pe cuvântul meu. Magia lui era atât de puternică, atât de neagră. Lupta m-a secat

complet de puteri. Ar trebui să fii mândră de Teagan. S-a luptat ca un leu. Şi tu, cu sabia bunicului.

– E grea ca naiba.

Râse, şi povara i se păru mai uşoară.

– Bunicu-tău era o matahală de om, cu barba roşie, lungă cât braţul tău. Oftă şi o mângâie pe cap. Dacă nu vrei să mergi în pat, fă un aşternut de paie pe podea. Vom dormi amândouă acolo.

Când Brannaugh adormi, Sorcha rosti un descântec să-i înseninеze visele. Apoi se întoarse spre foc. Era deja cazul să-l cheme pe Daithi acasă. Avea nevoie de sabia lui, de forţa lui. De el.

Îşi îndreptă gândurile spre flăcări şi inima spre dragostea lor.

Spiritul ei pluti deasupra dealurilor, a câmpiilor, străpunse noaptea şi desişul pădurii, plană deasupra apelor în care se oglindea luna. Străbătu pământul cale de zeci de leghe, până în tabăra clanului.

Daithi dormea lângă foc, învelit doar de razele lunii. Când se aşeză lângă el, un zâmbet încolţi pe chipul său şi îşi petrecu braţul pe după ea.

– Porţi iz de vatră şi poiană înfloratā.

– Trebuie să te-ntorci la noi.

– În curând, *aghra*, dragostea mea. Mai sunt două săptămâni.

– Mâine în zori să dai pinteni calului şi să-mi vii iute ca vântul. Inima mea, războinicul meu.

Îi luă chipul în palme.

– Avem nevoie de tine.

– Şi eu de tine.

Daithi se rostogoli deasupra nălucii şi îşi apropie buzele de-ale ei.

– Nu în pat, cu toate că te doresc nebuneşte. În fiecare zi. În fiecare noapte. De sabia ta am nevoie acum. De pavăza ta. Cabhan ne-a atacat astăzi.

Daithi ţâşni în sus, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Te-a rănit? Copiii sunt teferi?

– Nu, dar am scăpat ca prin urechile acului. Puterile lui sporesc, ale mele scad. Mi-e teamă că nu-i mai pot ţine piept.

– Nimeni nu se poate măsura cu tine în puteri. Cabhan nu se poate atinge de Vrăjitoarea Întunecată.

Încrederea lui nețărmurită îi frânse inima, căci n-o mai merita.

– Nu mă simt bine.

– Ce se petrece cu tine?

– N-am vrut să te împovărez cu grijile mele şi... nu, am fost prea mândră. Mi-am pus mândria înainte de toate, dar m-am lepădat de ea. Mi-e teamă de ce urmează, Daithi. Mi-e teamă de el. Nu-l pot opri fără sprijinul tău. Vino acasă, pentru viaţa noastră, pentru copiii noştri.

– Pornesc la noapte. Iau nişte voinici cu mine şi plec la drum.

– Porneşte la răsăritul soarelui. Aşteaptă primele raze de lumină, căci el e stăpânul întunericului. Vino cât poţi de iute.

– Două zile. Voi fi acasă în două zile şi jur c-am să-l învăţ minte pe vrăjitorul ăsta.

– Voi veghea asupra ta şi te voi aştepta. Sunt a ta, în viaţa asta şi-n cele ce vor urma.

– Vindecă-te, vrăjitoarea mea, rosti el, ducându-i mâinile la buze. Atât o să-ţi cer, câte zile mai am.

– Tu vino doar, şi-o să mă însănătoşesc.

– Două zile.

– Două zile.

Sorcha îl sărută, strâns lipită de el, şi purtă sărutul în zborul de întoarcere, deasupra luciului apelor şi-al codrilor înverziţi.

Intră din nou în trupul ei, istovită, dar în acelaşi timp mai puternică. Magia dintre ei era roditoare, era adevărată.

„Două zile", îşi spuse, cu ochii închişi. În acest răstimp avea să se odihnească, să-şi refacă izvorul de magie. Cu copiii lângă ea, îmbăiată în raze de lumină.

Dormi şi visă din nou.

Şi văzu în vis că iubitul ei nu aşteptă ivirea zorilor, ci se sui în şa sub razele lunii, sub licărul rece al stelelor. Aprig la chip, dădu pinteni calului, care ţâşni ca săgeata, lăsându-i în urmă pe cei trei însoţitori. Călăuzit de lună şi stele, Daithi se apropia de casă, de familie, de femeia lui. De Vrăjitoarea lui Întunecată, pe care-o iubea mai mult ca orice.

Lupul se năpusti ca fulgerul din beznă, iar Daithi abia avu timp să-şi scoată sabia din teacă. Calul se cabră, şi lovitura lui spintecă aerul. Jur-împrejur, negura se înălţă ca un zid cenuşiu de zăbrele, împiedicându-i pe companionii lui să-i sară în ajutor.

Daithi luptă cu vitejie, dar lupul se arunca asupra lui, cu colţii şi cu ghearele, ca mai apoi să dispară iute în ceaţă, de unde îşi pregătea următorul atac.

Spiritul vrăjitoarei zbură în ajutorul lui, deasupra codrilor şi-a lacurilor. Simţea muşcăturile şi sângele care şiroia din inima lui... din inima ei. Potopul ei de lacrimi alungă ceaţa. Îl strigă pe nume şi se aruncă în genunchi lângă el. Încercă cea mai puternică vrajă, cel mai straşnic farmec, dar inima lui refuza să bată. Îi luă mâinile într-ale sale şi ceru zeiţei să se-ndure de el, dar nu primi nici un răspuns, doar un hohot groaznic de râs ce sfâşie perdeaua nopţii.

Brannaugh se zbătea în somn. Vise însângerate îi bântuiau închipuirea, presărate cu colţi şi moarte. Se chinui să scape din ghearele lor. Tânjea după îmbrăţişarea mamei, a tatei, după razele soarelui şi căldura primăverii. Dar frigul şi norii îi dădeau în continuare târcoale. Lupul ieşi din ceaţă şi îi aţinu calea. Din colţii lui picurau stropi de sânge. Cu un ţipăt înăbuşit, Brannaugh se ridică în capul oaselor şi îşi luă amuleta în mână. Îşi strânse genunchii puternic la piept şi îşi şterse lacrimile de pe chip. Nu mai era copil mic, să plângă din cauza unui coşmar. Acum era rândul lui Eamon să stea de veghe. Spera că se va putea odihni mai bine în patul ei din pod. Se frecă la ochi şi se pregăti să se ridice, rostind uşor numele mamei sale.

Atunci o zări încremenită în faţa vetrei.

– Mamă! Mamă!

Se aplecă deasupra Sorchei, speriată de moarte. Cu mâini tremurânde o întoarse şi îi aşeză capul în poala ei, repetându-i întruna numele.

Sorcha era palidă, rece şi nemişcată. Brannaugh se legănă uşor, cu mintea aiurea, până când simţi un val de căldură străbătându-i trupul. Fără să stea pe gânduri, îşi lipi mâinile de inima ei şi lăsă energia să i se scurgă din trup, cu capul dat pe spate şi ochii pierduţi. Sorbi lumina din jur şi o trimise prin ochii negri spre Sorcha.

Căldura se revărsă în afară şi în locul ei intră frigul, până ce trupul ei se cutremură şi căzu la podea. Marea şi cerul se roteau în jurul ei. Lumina şi întunericul se prinseră într-o horă nebună. O durere cumplită îi străbătu pântecul şi o săgetă în inimă. Apoi durerea dispăru, şi Brannaugh se simţi istovită.

– Gata, ajunge! rosti Sorcha cu glas scăzut, lipsit de vlagă. Gata. Brannaugh, trebuie să te opreşti.

– Ai nevoie de mai mult. Voi găsi mai mult.

– Nu. Fă precum îţi spun. Linişteşte-ţi răsuflarea, mintea şi inima. Respiraţie, minte, inimă.

– Ce se întâmplă? strigă Eamon în timp ce cobora scara în grabă. Mamă!

– Aşa am găsit-o. Ajută-mă s-o duc în pat.

– Nu, lasă patul. N-avem timp, spuse Sorcha. Eamon, cheamă-l pe Kathel şi trezeşte-o pe Teagan.

– E trează. E aici cu noi.

– Iată-te, puiul meu. Nu te speria.

– Ai sânge pe mâini.

– Da. Sorcha îşi stăpâni durerea şi îşi cercetă mâinile. Nu-i sângele meu.

– Teagan, adu o cârpă s-o curăţăm.

– Lasă cârpa, adu ceaunul, lumânările, cartea şi sarea. Câtă sare avem. Fă focul Eamon, iar tu, Brannaugh, fă-mi un ceai. Unul puternic.

– Imediat.

– Teagan, fii bună şi împachetează mâncarea.

– Plecăm undeva?

– Da, plecăm. Eamon, hrăneşte animalele... Ştiu că e devreme, dar dă-le de mâncare şi strânge nişte ovăz pentru Alastar.

Luă ceaşca din mâna lui Brannaugh şi bău cu nesaţ.

– Împachetaţi haine, pături şi ce mai aveţi. Luaţi cu voi sabia, pumnalul şi toţi banii moşteniţi de la bunica. la tot, Brannaugh. Nu lăsa nimic valoros în urmă. Împachetează totul cât de iute poţi!

Pocni din degete şi Brannaugh plecă în grabă.

„Timpul vine şi se duce", se gândi Sorcha. „Nu mai avea mult timp. Suficient însă." Trebuia să se asigure de asta.

Aşteptă în linişte în timp ce copiii ei trebăluiau de zor. Îşi adună forţele, îşi strânse puterea. Când Brannaugh coborî, o găsi pe maică-sa în picioare. Chipul îi era îmbujorat şi răspândea căldură, iar ochii îi străluceau de putere şi ambiţie.

– Ţi-ai revenit!

– Nu, scumpa mea, nu mi-am revenit şi nici n-am să-mi mai revin vreodată.

Ridică mâna pentru a-i curma protestele.

– Dar la ceas de restriştе, sunt puternică. Voi face ceea ce trebuie făcut. La fel şi voi.

Se uită la fiul ei, apoi la mezină.

– Fără discuţie. Veţi pleca înainte de răsăritul soarelui. Veţi merge la ascunzişul pădurii, spre miazăzi. Feriţi-vă cât puteţi de drum. Căutaţi-o pe verişoara mea, Ailish, din clanul O'Dwyer, şi spuneţi-i ce s-a întâmplat. Cât îi stă în putinţă, o să vă ajute.

– Mergem cu toţii.

– Nu, Eamon. Eu voi rămâne aici. Trebuie să fii puternic şi viteaz, să-ţi aperi surorile, iar ele să te apere pe tine. Eu n-aş supravieţui călătoriei.

– Te vindec eu, mamă, insistă Brannaugh.

– E peste putinţă. Aşa mi-e sorocit. Dar nu vă las singuri şi neajutoraţi. Spiritul meu va trăi mai departe în voi. Într-o zi vă veţi întoarce, căci aici vă e casa, iar casa e izvorul puterii. Nu vă pot da inocenţa pierdută, dar vă pot da putere. Haideţi alături de mine, căci voi sunteţi

inima şi sufletul meu, sângele şi oasele mele. Sunteţi tot ce-am pe lume. Acum voi invoca cercul, şi nici un servitor al întunericului nu-l va putea străpunge.

Flăcările dădură roată pe podea şi la semnul ei săriră în ceaun. Îşi privi mâinile din nou, oftă şi făcu un pas în faţă.

– Iată sângele tatălui vostru.

Întinse mâinile şi sângele picură în ceaun.

– Iată lacrimile mele şi-ale voastre. S-a pornit spre casă, să ne vină în ajutor. Cabhan i-a întins o cursă, folosindu-se de teama şi de slăbiciunea mea. A luat viaţa tatălui vostru, aşa cum o va lua şi pe-a mea. Dar nu şi spiritul, nu şi puterea.

Îngenunche şi îi îmbrăţişă pe copii, care plângeau acum.

– Vă voi aduce alinare cât timp mi-a mai rămas, dar n-avem vreme să-l jelim. Nu-l uitaţi pe cel care v-a făcut şi v-a iubit. Eu mă duc alături de el, să veghez asupra copiilor mei.

– Nu ne trimite, rosti Teagan, printre sughiţuri de plâns. Vreau să stau cu tine. Vreau la tata.

– Vei purta lumina mea cu tine. Voi fi mereu alături de tine. Cu mâini curate şi albe, Sorcha îi şterse lacrimile de pe obraji. Tu, strălucirea şi nădejdea mea. Tu, fiul meu viteaz. Îi sărută degetele. Inima mea. Şi tu, reazemul meu, fiica mea curioasă. Luă chipul lui Brannaugh în mâini. Sprijinul meu. Poartă-mă în tine. Şi-acum să facem vraja împreună. Veniţi alături. Repetaţi după mine şi faceţi cum vă spun. Ridică mâinile. Cu lacrimi şi sânge, teama vom înfrânge. Roti o mână deasupra ceaunului şi lichidul dinăuntru se învolbură. Patru grăunţe de sare, zăvor uşii să-i strecoare. Ierburi să-ntregească, boabe să orbească. Pe copii să nu-i zărească, fericiţi ca să trăiască. În foc şi fum se-ncheagă licoarea, lui Cabhan cel negru să-i taie suflarea, când îl voi chema la mine. Voia mea să fie.

Strălucirea îi cuprinse pe tuspatru. O invocă pe Hecate, pe Brighida, pe Morrigan şi pe Cioara Războiului, căutând să se-nfrupte din puterea zeiţelor. Aerul

vibră, mai să explodeze. Sorcha se ridică şi înălţă mâinile în rugăciune, iar încăperea se umplu de voci nelumeşti. Fumul deveni sângeriu şi învălui odaia, apoi, de parcă era supt de-un vârtej, se întoarse în ceaun.

Cu ochi sclipitori, Sorcha turnă poţiunea într-un recipient pe care-l astupă bine şi-l vârî în buzunar.

– Mamă, rosti Brannaugh, cu răsuflarea tăiată.

– Sunt şi voi fi. Nu vă fie teamă de mine sau de ce vă voi dărui acum. Scumpa mea.

O luă pe Teagan de mână. Va creşte în tine, odată cu tine. Vei fi mereu darnică şi iscoditoare. Vei ţine mereu partea celor neajutoraţi. Bea.

– E fierbinte, se plânse mezina.

– Când vei avea nevoie de el, o să fie rece. Fiul meu. Vei zbura şi vei lupta. Vei fi mereu credincios şi viteaz. Poftim.

– Vino cu noi. Te voi păzi de rele.

– Păzeşte-le pe surorile tale. Brannaugh, prima mea născută. Am atâtea să-ţi cer. Darul e puternic în tine. Ţie îţi dau mai mult. Mai mult decât fratelui şi surorii tale. Vei făuri şi vei crea. Când vei iubi, nimic nu te va putea opri. Mereu la tine vor veni pentru sfaturi şi ajutor, şi-n veci purta-vei povara asta. Iartă-mă şi bea.

– Mă arde! icni Brannaugh.

– Doar pentru o clipă.

Şi în acea clipă, Sorcha simţi un noian de durere. Deschideţi. Luaţi. Trăiţi.

Îşi ţinu şi ei puţin, cât să-i ajungă, apoi căzu la podea. Din acea clipă înceta să mai fie Vrăjitoarea Întunecată.

– Voi sunteţi acum Vrăjitoarea Întunecată, tustrei ca unu. E darul şi blestemul meu pentru voi. Fiecare e puternic în parte, iar împreună sunteţi şi mai puternici. Într-o bună zi vă veţi întoarce. Haide, fugiţi. Se apropie răsăritul. Inima mea va fi mereu alături de voi.

Teagan se prinse de ea, dădu cu picioarele, cu pumnii şi plânse, până ce Eamon o smulse din poala mamei.

– Du-o afară şi urc-o pe Alastar, spuse Brannaugh cu glas scăzut.

Eamon îngenunche înaintea mamei sale.

– Voi răzbuna moartea tatei. Te voi răzbuna şi pe tine, mamă. O să-mi păzesc surorile cu preţul vieţii. Jur.

– Sunt mândră de tine, fiule. Ne vom revedea, copila mea, îi spuse lui Teagan. Te vei întoarce, ascultă la mine.

Brannaugh mângâie în treacăt creştetul surioarei sale, care adormi ca prin minune.

– Ia-o, Eamon, şi câte bagaje mai poţi să duci. Vin eu cu restul.

– Staţi că vă ajut şi eu. Mi-a mai rămas ceva putere, insistă Sorcha.

Oricum, nu intenţiona să-l lase pe Cabhan să-i treacă pragul. În timp ce împovărau spinarea calului, Brannaugh o privi pe Sorcha în ochi.

– Înţeleg.

– Ştiu.

– O să am grijă de ei. Dacă nu-l poţi distruge pe Cabhan, sângele tău îl va distruge. Chiar şi dacă va dura o mie de ani.

– Noaptea trage spre zi. Fugiţi. Alastar o să vă ducă departe, până se luminează.

Buzele începură să-i tremure, dar găsi forţa să se stăpânească.

– Are o inimă blândă mezina noastră.

– Voi avea mereu grijă de ea. Promit.

– Bun, ajunge. Hai, plecaţi, să nu fie de pomană totul.

Brannaugh urcă în şa, în spatele lui Eamon şi al surioarei sale vrăjite.

– Dacă eu sunt reazemul tău, tu eşti reazemul meu, mamă. Urmaşii noştri vor şti de Sorcha şi vor proslăvi numele ei.

Îşi înălţă privirea înceţoşată de lacrimi şi dădu pinteni calului. Sorcha îi urmări până în depărtări, încercând să păstreze vie imaginea lor fugind prin pădure, departe de ea, spre viaţă.

La ivirea zorilor, scoase poţiunea din buzunar şi bău, apoi îl aşteptă pe vrăjitor să apară.

Veni într-un nor de ceaţă, de data asta în chip de om, atras de mirosul ei, de luciul alb al pielii, de puterea ei, acum plăsmuită, dar la fel de letală.

– Bărbatul meu e mort, rosti ea sec.

– Nicidecum, stă înaintea ta.

– Dar tu nu eşti ca alţi bărbaţi.

– Eu sunt mai presus ca alţii. M-ai chemat, Sorcha cea Întunecată.

– Nici eu nu sunt ca alte femei, ci mai presus. Nevoile trebuie satisfăcute. Puterea cere putere. Mă vei face zeiţă, Cabhan?

Râvna şi lăcomia îi întunecară privirea. „Probabil şi minţile", se gândi Sorcha.

– O să-ţi arăt lucruri peste puterea ta de închipuire. Împreună, vom avea totul, vom fi totul. Uneşte-te cu mine.

– Şi copiii mei?

– Ce-i cu ei?

Cabhan aruncă o privire în jurul casei.

– Unde sunt? întrebă el.

Ar fi scos adevărul de la ea prin orice mijloace.

– Dorm. Ca mamă, vreau să-mi dai cuvântul tău că n-o să le faci vreun rău. Nu-ţi dau voie să intri până nu te juri.

– N-o să mă ating de ei, zâmbi el. Ţi-o jur.

„Mincinosule", îi spuse ea. „Pot să-ţi citesc gândurile, să văd până în străfundurile inimii tale întunecate."

– Atunci vino şi sărută-mă. Fă-mă a ta şi vei fi al meu.

Cabhan o trase cu forţă înspre el, o apucă sălbatic de păr şi îşi lipi buzele de-ale ei.

Sorcha deschise gura şi, cu moartea în inimă, primi limba lui. Lăsă otrava să-l cuprindă. Cabhan făcu doi paşi înapoi, ţinându-se de grumaz.

– Ce-ai făcut?

– Am învins. Te-am distrus. Şi cu ultima suflare, te blestem. În astă zi şi-n astă oră, chem zeiţa ce mi-i soră. Vei muri în foc şi chin, biruit de-al meu venin. Vrăjitoarea-ntunecată sângele ţi-l blestemă, de azi până în vecie. Voia mea să fie.

O lovi cu toată forţa magiei sale, dar pielea începu să-i fumege, să se-nnegrească. Sorcha căzu însângerată,

răpusă de durere, dar refuză să moară. Se agață de viață, cât să-l vadă murind.

– Blestemat fie tot ce purcede din tine, reuși să îngaime, când vrăjitorul izbucni în flăcări și urletele lui sfâșiară pădurea. Moartea mea în schimbul morții lui, șopti Sorcha, când cenușa vrăjitorului pârjoli pământul.

– E drept, e bine. S-a făcut.

Spiritul ei se înălță, lăsând trupul undeva în urmă, lângă o căsuță din adâncul codrului. Iar când vântul împrăștie ceața, ceva prinse viață în cenușa neagră.

capitolul 3

Comitatul Mayo, 2013

Frigul mușca adânc, până la os, ajutat de vântul năprasnic și de ploaia înghețată ce nu mai contenea să cadă din preaplinul cerului.

De-așa întâmpinare avu parte Iona Sheehan în Irlanda.

Îi plăcea la nebunie.

Și cum să nu-i placă? Stătea cu brațele strâns lipite la piept și se înfrupta cu priveliștea sălbatică și mustind de apă ce i se înfățișa de la fereastră. Se afla într-un castel. Dormise într-un castel. Într-un castel irlandez get-beget, în inima vestului.

Probabil că străbunii ei lucraseră acolo, ba chiar dormiseră acolo. Din câte știa, strămoșii ei – din partea mamei cel puțin – se trăgeau din acest colț magic de lume, din această țară magică.

Jucase totul pe cartea venirii, în speranța de a-și găsi rădăcinile și, trăgea nădejde, de a se uni cu ele. Însă mai mult decât orice, de a-și înțelege trecutul. Renunțase la toate legăturile anterioare, sperând să dezvolte noi legături, mai puternice. Legături care să meargă în direcția dorită de ea.

Maică-sa primise vestea plecării cu o oarecare iritare. Dar, de fapt, maică-sa nu era capabilă de furie adevărată, de tristeţe, bucurie sau pasiune. Cât de greu îi fusese să crească o fată care trăia viaţa la intensitate maximă? Taică-su o mângâiase pe cap, cu un aer absent, şi îi urase noroc cu nonşalanţa pe care i-o arăţi unei cunoştinţe. Probabil că în ochii lui asta şi era. Bunicii din partea tatălui vedeau călătoria ca pe-o mare aventură şi îi dăruiseră un cec cât se poate de bine-venit. Le era recunoscătoare, cu toate că nu avea un loc în viaţa lor şi sigur nu se vor mai gândi la ea.

Bunica din partea mamei însă, scumpa de Nan, îi dăruise un cadou cu multe ghicitori. Iar ea venise aici, în acest minunat colţ de Mayo, străbătut de ape şi umbrit de arbori falnici, pentru a găsi răspunsurile.

Ar fi trebuit să aştepte până a doua zi, să se acomodeze şi să tragă un pui de somn, căci nu dormise mai deloc de când decolase din Baltimore. Măcar să despacheteze. Avea să petreacă o săptămână în castelul Ashford, o cheltuială nesăbuită. Dar îşi dorea conexiunea, acea bucurie de care ai parte doar o dată în viaţă.

Desfăcu valizele şi începu să scoată hainele.

Odinioară, îşi dorise să fie mai înaltă decât era acum, adică un metru şaizeci, cu forme mai feminine decât trupul adolescentin pe care i-l hărăziseră ursitoarele. Renunţase la dorinţe şi compensase neajunsul cu haine în culori ţipătoare şi tocuri foarte înalte. „Iluzia e la fel de bună ca realitatea", obişnuia să spună Nan.

Îşi dorise să fie frumoasă, ca maică-sa, dar trebuia să se descurce cu ce avea: era drăguţă. În urmă cu o săptămână, Iona îşi tăiase părul lung şi blond deasupra umerilor. Fusese pentru prima oară când o văzuse pe maică-sa cu adevărat îngrozită. Când îşi petrecu degetele prin păr, descoperi că era o senzaţie nouă. Dar i se potrivea, nu? Nu-i aşa că-i scotea pometii în evidenţă? Nu conta că îi păruse rău pe urmă. Regretase şi alte impulsuri. Momentan, căuta să încerce lucruri noi, să-şi asume riscuri. Gata cu „om trăi şi-om vedea" – mantra părinţilor ei dintotdeauna. Prezentul era important.

Mergând pe acest fir, la naiba cu despachetatul, la naiba cu aşteptatul până a doua zi. Dacă murea în somn?

Scoase o pereche de cizme, un fular şi noua haină de ploaie - roz bombon - cumpărată din Irlanda. Îşi puse o şapcă în dungi albe şi roz pe cap şi îşi atârnă poşeta uriaşă pe umăr.

„Fă, nu gândi", îşi spuse ea, părăsind camera ei călduroasă şi drăguţă.

Nici bine nu ieşi, că se rătăci, dar asta-i dădu ocazia să exploreze coridoarele. Când făcuse rezervarea, ceruse să i se dea o cameră în cea mai veche parte a castelului, unde putea să-şi închipuie forfota slujitorilor sau domniţe cu fusul în braţe. Ba chiar şi războinici care se întorceau de la luptă, cu armura însângerată. Avea zile în şir la dispoziţie să exploreze castelul, împrejurimile şi satul din apropiere, ce purta numele de Cong, şi intenţiona să le cerceteze pe toate. Dar scopul ei principal era s-o caute şi să intre în contact cu Vrăjitoarea Întunecată.

De cum ieşi, o întâmpinară şuierul vântului şi stropii grei de ploaie, şi îşi spuse că era o zi perfectă pentru vrăjitoare.

Pentru orice eventualitate, luase şi harta micuţă, desenată de Nan, deşi o ştia deja pe dinafară. Lăsă în urmă zidurile impunătoare şi o luă pe cărarea ce ducea în pădure. Zări în trecere grădini pustii, petice verzi îmbibate de apă. Într-un târziu îşi aminti de umbrelă, o scoase din poşetă şi îşi continuă drumul către pădurea mohorâtă, scăldată în ploaie.

Era pentru prima oară când vedea arbori atât de groşi, cu crengi atât de noduroase. Era pădurea din basme, se gândea ea încântată, pe măsură ce ploaia îi muia, nemiloasă, cizmele. Ropotul ploii se împleti cu suspinul vântului printre ramuri şi mai apoi cu vuietul unui râu. Cărările se bifurcau, dar Iona avea harta întipărită în minte.

La un moment dat, i se păru că aude un ţipăt în faţă, şi pentru o clipită avu impresia că zăreşte o bătaie de aripi. Apoi brusc, în pofida ropotului, a vuietului şi a suspinelor, peste toate se lăsă o linişte mormântală.

Poteca se îngustă şi deveni tot mai anevoioasă, în ton cu ritmul inimii ei, care bătea tot mai precipitat.

În dreapta zări un copac răsturnat, mai înalt decât un om la bază, pe care n-ar fi reuşit să-l cuprindă cu braţele. Lujeri cât braţul ei de groşi se împleteau într-un zid lemnos. Simţi dorinţa să tragă de ei, să-şi taie drum prin acel zid de crengi, să vadă ce se află mai departe. Îi trecu prin minte că s-ar putea rătăci, dar nu-i păsă.

Voia să vadă.

Făcu un pas, apoi încă unul. Simţi miros de fum şi cai şi dorinţa de-a pătrunde printre crengi crescu şi mai tare în ea. Mai avea câţiva paşi de făcut, când o uriaşă siluetă neagră ieşi dintre crengi. În timp ce se împleticea înapoi, un gând o străfulgeră: ursul!

Umbrela zburase cât colo, aşa că Iona căută disperată ceva cu care să se apere, un băţ sau o piatră, dar se opri, căci în faţa ei stătea cel mai mare câine pe care-l văzuse vreodată. „Nu-i urs", se gândi ea, dar putea fi la fel de periculos, dacă nu era animalul jucăuş de companie al cuiva.

– Bună... cuţu.

Câinele o privea cu ochii lui mari, mai mult aurii decât cafenii. Se apropie şi o mirosi, iar Iona se rugă în gând ca gestul lui să nu fie un preludiu pentru micul dejun. Dar câinele se mulţumi să latre de două ori, de răsună toată pădurea, şi îşi văzu mai departe de drum.

– Bun, zise Iona, aplecându-se puţin să-şi recapete suflul. În regulă.

Exploratul putea să mai aştepte, cel puţin până se îndrepta vremea. Dacă nu o zi însorită, măcar una mai luminoasă, fără ploaie. Înşfăcă umbrela plină de noroi şi-şi continuă drumul. Se gândi că ar fi trebuit să aibă răbdare. În clipa de faţă era udă leoarcă, nervoasă şi mai obosită decât se aşteptase. Nu mai bine ar fi tras un pui de somn în patul ei călduros, înfofolită în aşternuturi, ascultând dansul ploii, decât să ţină piept rafalei în pădure?

Colac peste pupăză, se lăsase şi ceaţa, acoperind în valuri pământul. Negura se iţea pretutindeni în jur, ca

ramurile arborilor, iar ropotul ploii se preschimbase în murmur de voci. Sau poate chiar auzea murmur de voci, într-o limbă pe care n-ar fi trebuit s-o înţeleagă, dar totuşi o pricepea. Iuţi pasul, la fel de dornică să iasă din pădure precum fusese să intre, în urmă cu un ceas. Brusc se făcu foarte frig şi Iona începu să scoată aburi pe gură. Corul de voci îi pătrunse în minte: „Întoarce-te. Întoarce-te".

Dar teama şi încăpăţânarea o purtară înainte, până ce dădu de poteca alunecoasă şi ieşi în sfârşit, asemenea câinelui, la lumină. Ploaia era doar ploaie, iar vântul... vânt. Poteca dădu într-o şosea, mărginită de câteva case ce scoteau fum pe hornuri. În spatele lor se zăreau colinele pudrate de ceaţă.

– Exces de imaginaţie, lipsă acută de somn, îşi spuse.

Văzu grădinile din faţa caselor, ce aşteptau înfrigurate sosirea primăverii, şi maşinile parcate pe drum sau pe alei înguste. Nu mai avea mult de mers, dacă era să dea crezare hărţii, aşa că porni de-a lungul şoselei, numărând casele.

Casa cu pricina era mai retrasă decât celelalte, de parcă ar fi avut nevoie de spaţiu să respire. Căsuţa răspândea un aer de basm, cu acoperişul cochet de paie, pereţii albastru-închis şi uşa roşie ca focul, asta dacă făceai abstracţie de maşina argintie, parcată pe aleea din faţă. Lângă casă se înălţa o construcţie mai mică, cu sticlă curbată la intrare. Cu toate că iarna era în continuare stăpână, pridvorul era presărat cu ghivece de pansele, care sorbeau cu nesaţ stropii de ploaie.

De intrare atârna un semn bătut de vreme, pe care fuseseră inscripţionate două cuvinte: VRĂJITOAREA ÎNTUNECATĂ.

– Am găsit-o.

Preţ de o clipă, Iona stătu nemişcată în ploaie, cu ochii închişi. Toate hotărârile pe care le luase în ultimele şase luni, poate chiar toate hotărârile luate vreodată duceau către locul ăsta. Nu ştia dacă s-o ia prin lateral – unde ştia de la Nan că se afla atelierul – sau să bată la uşa căsuţei. Făcu câţiva paşi şi văzu că lumina

răzbătea prin ferestre. Alţi câţiva paşi şi zări rafturi pline de sticle multicolore, din care atârnau ierburi de toate felurile. Mojare, pistiluri, boluri şi... ceaune?

Un ceaun fumega pe plită, iar alături o femeie pisa ceva pe o tejghea.

În acea clipă i se păru nedrept că unele femei puteau să arate astfel, fără să facă nici un efort. Părul sexy răvăşit, obrajii roşii de la muncă şi aburi. Osatură frumoasă, care garanta frumuseţea până-n mormânt, şi o gură superb sculptată, curbată uşor într-un zâmbet satisfăcut.

„Gene bune sau magie?" se întrebă Iona. Pentru unii era acelaşi lucru.

Îşi luă inima în dinţi, rezemă umbrela de perete şi se întinse după clanţă, dar nici bine n-o atinse, că femeia îşi ridică privirea şi-o zări. Zâmbi larg şi călduros, poftind-o pe Iona înăuntru.

Dar de cum intră, îi pieri zâmbetul. Femeia o săgetă cu ochii ei cenuşii, făcând-o să încremenească în prag.

– Pot să intru?

– Eşti înăuntru deja.

– Păi... aşa se pare. Trebuia să bat. Îmi pare rău. Eu... Doamne, ce bine miroase. Rozmarin, busuioc, levănţică... totul. Îmi pare rău. Eşti cumva Branna O'Dwyer?

– Da, eu sunt, rosti ea, apoi luă un ştergar de pe tejghea şi se apropie de Iona. Eşti udă leoarcă.

– Da, îmi pare rău. Picură pe podea. Am venit pe jos, de la castel. De la hotel. Sunt cazată la castelul Ashford.

– Ce noroc pe tine, e ditamai castelul.

– E ca într-un vis, din ce-am văzut până acum. Abia ce-am ajuns, în urmă cu câteva ore, şi-am venit ţintă la tine. Să te întâlnesc.

– De ce?

– Păi, ăă, îmi pare rău, credeam...

– Bag seamă că ai strâns multe păreri de rău într-un răstimp aşa scurt.

– Ha.

Iona strânse ştergarul în mâini.

– Da, cam aşa-i. Eu sunt Iona. Iona Sheehan. Suntem verişoare. Adică bunica mea, Mary Kate O'Connor,

e verişoară cu bunica ta, Ailish...ăăă... Ailish Flannery. Asta înseamnă că noi suntem verişoare de gradul... trei sau patru sau cât o fi, că nu-mi dau seama acum.

– Verii-s veri, ce mai atâta vorbă? Bun, dă-ţi jos cizmele alea pline de noroi şi hai să bem un ceai.

– Mulţumesc. Ştiu că ar fi trebuit să-mi anunţ cumva venirea, dar mi-era teamă că-mi veţi refuza vizita.

– Nu zău? murmură Branna şi puse apa la încălzit.

– Când m-am hotărât să vin, am zis că merg până la capăt.

Iona îşi lăsă cizmele murdare la uşă şi agăţă haina de ploaie în cuier.

– Mereu mi-am dorit să vizitez Irlanda... chestia cu rădăcinile... dar mereu am amânat. Şi acum... iată-mă aici.

– Ia un loc la masă, lângă vatră. Vântul muşcă tare astăzi.

– Doamne, mie-mi spui? Cu cât mă afundam mai mult în pădure, cu atât mai rece era, mă jur, şi pe urmă... Sfinte Isuse, ursul!

Iona încremeni. În faţa ei, câinele uriaş îşi înălţă capul şi o privi calm, la fel ca în pădure.

– Vreau să spun câinele. A ieşit pe nepusă masă din frunziş şi, pentru o clipă, am crezut că-i urs. Ce uriaş e! E câinele tău, presupun.

– Da, e al meu şi eu a lui. Îl cheamă Kathel şi n-o să-ţi facă rău. Ţi-e teamă de câini, verişoară?

– Nu. Dar e o namilă de câine. Ce e?

– Te referi la specie. Taică-său e ogar irlandez, iar maică-sa e o corcitură între dog irlandez şi deerhound scoţian.

– Are un aer fioros şi în acelaşi timp demn. Pot să-l mângâi?

– Asta ţine de voi doi, răspunse Branna, când aduse ceaiul şi biscuiţii la masă.

Sub privirile ei tăcute, Iona se lăsă pe vine, întinse dosul palmei s-o miroasă, apoi îl mângâie cu blândeţe pe creştet.

– Bună, Kathel. N-am apucat să mă prezint înainte, fiindcă m-ai speriat de moarte.

Iona se ridică şi îi zâmbi gazdei sale.

– Tare mă bucur să te cunosc, să fiu aici. A fost o nebunie totală şi încă se învârte lumea cu mine. Nici nu-mi vine să cred că sunt aici.

– Aşază-te, bea nişte ceai.

– Nu ştiam mare lucru despre voi, rosti Iona după ce se aşeză şi îşi încălzi mâinile pe ceaşcă. Mi-a zis Nan despre verişori. Tu şi fratele tău.

– Connor.

– Da, Connor, şi ceilalţi care locuiesc în Galway sau în Clare. Ar fi vrut să venim în vizită în urmă cu mulţi ani, dar n-am reuşit. Părinţii mei – cu precădere mai-că-mea – nu doreau să vină, şi pe urmă s-au despărţit şi a trebuit să merg când la unul, când la altul, ştii cum e. Apoi s-au recăsătorit amândoi şi-a fost ciudat, fiindcă mama a cerut anularea căsătoriei. Legal nu te afectează cu nimic, dar eu m-am simţit ca un copil din flori.

Branna îşi arcui sprâncenele.

– Aşa-mi închipui.

– Apoi a venit şcoala şi mai târziu munca. Am fost cu cineva o vreme, până ce, într-o bună zi, m-am uitat la el şi mi-am zis: „De ce?" Nu mai era nimic între noi, în afară de obişnuinţă şi comoditate. Oamenii au nevoie de mai mult, nu?

– Eu aşa cred.

– Eu, una, vreau mai mult... câteodată cel puţin. De cele mai multe ori m-am simţit ca nuca-n perete. Mereu era ceva în neregulă. Atunci am început să am vise ciudate, sau am început să mi le amintesc, şi atunci am mers la Nan. Tot ce mi-a povestit părea din altă lume şi n-ar fi trebuit să aibă nici o noimă, dar avea. Mă bâlbâi deja de emoţie.

Muşcă dintr-un biscuit.

– Ce buni sunt. Îmi...

– Nu spune că-ţi pare rău din nou, că mi se face milă. Povesteşte-mi de visele alea.

– Vrea să mă omoare.

– Cine?

– Nu ştiu. Sau nu ştiam. Nan mi-a spus că-l cheamă, sau îl chema, Cabhan, şi că e vrăjitor. Unul rău de tot. Cu sute de ani în urmă, străbuna noastră, prima vrăjitoare întunecată, l-a distrus. Dar o parte din el a supravieţuit şi vrea să mă omoare. Pe noi toţi. Ştiu că sună a nebunie curată.

Branna sorbi din ceai, deloc afectată.

– Mă vezi şocată?

– Nu. Văd că eşti foarte calmă. Aş vrea şi eu să fiu la fel. Şi eşti frumoasă. Mereu mi-am dorit să fiu frumoasă. Şi înaltă. Tu eşti înaltă. Iar mă bâlbâi. Nu mă pot opri.

Branna se ridică de la masă, deschise un dulăpior şi scoase o sticlă de whisky.

– N-ar strica puţin whisky în ceai. Să înţeleg că ai auzit poveştile despre Cabhan şi Sorcha, prima vrăjitoare întunecată, şi ai hotărât să vii în Irlanda să mă cunoşti.

– Pe scurt, da. Mi-am dat demisia şi mi-am vândut bunurile.

– Ţi-ai vândut...

Pentru prima dată, Branna era cu adevărat surprinsă.

– Ţi-ai vândut lucrurile?

– Da, inclusiv douăzeci şi opt de perechi de pantofi de firmă, luaţi la reducere, dar chiar şi-aşa. M-a durut sufletul, dar voiam s-o rup cu trecutul. Plus că aveam nevoie de bani să vin aici. Să rămân aici. Am viză de muncă. O să-mi găsesc un serviciu şi un apartament.

Luă un biscuit în speranţa că avea să pună zăgaz şuvoiului de cuvinte, dar fără succes.

– Ştiu că am dat o groază de bani să stau la Ashford, dar mi-am dorit asta din tot sufletul. N-am pe nimeni acolo, în afară de Nan. O să se mute şi ea dacă o rog. Am impresia că aici îmi voi găsi locul. Voi găsi un echilibru. M-am săturat să mă simt mereu înstrăinată.

– Unde-ai lucrat înainte?

– Am lucrat ca instructor de echitaţie. Ghid, ajutor de grăjdar. Speram să ajung jocheu într-o zi, dar îi iubesc prea mult, şi nu mă fascinează cursele şi hipismul.

Branna o urmărea cu privirile şi încuviinţa tăcut.

– La cai te referi.

– Da, mă pricep la cai.

– Nici nu mă-ndoiesc. Cunosc proprietarul unui grajd din zonă. Cei de la hotel închiriază caii pentru turişti. Fac plimbări prin natură, lecţii de călărie şi mai ştiu eu ce. Cred că Boyle ţi-ar putea găsi o slujbă.

– Vorbeşti serios? Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că voi găsi o astfel de slujbă din prima. Îmi imaginam c-o să lucrez ca vânzătoare sau chelneriţă. Ar fi minunat dacă aş putea lucra acolo.

Prea frumos ca să fie adevărat, ar zice unii, dar Iona nu credea în prostia asta. Frumos trebuia să fie sinonim cu adevărat.

– Curăţ grajdurile, îngrijesc caii, să-mi spună de ce-are nevoie şi s-a făcut.

– O să vorbesc cu el.

– Îţi mulţumesc din inimă, spuse Iona şi îi întinse mâna verişoarei sale.

Îi strânse mâna şi odaia parcă se lumină. Iona începu să tremure, dar nu-şi feri nici mâna, nici privirea.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că s-a împlinit sorocul. Ţi-a dat cumva verişoara Mary Kate un dar?

– Da. Când m-am dus la ea să-mi povestească.

Vârî mâna liberă sub pulover şi scoase amuleta de cupru cu însemnul ecvestru.

– A fost făurită de Sorcha pentru mezina ei...

– Teagan, completă Iona. Ca s-o apere de Cabhan. Câinele pentru Brannaugh – ar fi trebuit să-mi dau seama când ţi-am văzut câinele. Şoimul pentru Eamon. Nan mi-a spus poveşti de când eram mică, dar pentru mine erau doar poveşti. Aşa susţinea şi mama. Nu era prea fericită cu poveştile bunicii, aşa că am încetat să-i mai spun... mamei, vreau să zic. Mama preferă să închidă ochii la treburile astea.

– Tocmai de-aceea ţi-a revenit ţie amuleta, şi nu ei. Ţie îţi era destinată. Verişoara Mary Kate ar fi venit cu drag, dar ştiam că ea era doar un păzitor al amuletei

şi al moştenirii. Şi ea a primit-o la rândul ei de la alţi păzitori, care au aşteptat răbdători. Acum a ajuns la tine.

„Iar tu ai venit la mine", se gândi Branna.

– Ţi-a spus cumva ce eşti? întrebă Branna.

– Mi-a zis... rosti Iona, răsuflând puternic. Mi-a zis că sunt Vrăjitoarea Întunecată. Dar tu...

– Sunt trei amulete, iar trei face magia mai puternică. Suntem trei acum. Tu, eu şi Connor. Dar fiecare trebuie să accepte treimea, pe ei înşişi, precum şi moştenirea. Tu accepţi?

Iona luă o înghiţitură de ceai cu whisky, sperând să se liniştească.

– Încă lucrez la asta.

– Ce poţi să faci? De n-ar fi fost sigură, nu ţi-ar fi dat amuleta. Arată-mi ce poţi să faci.

– Cum adică?

Iona îşi şterse sudoarea palmelor de blugi.

– Asta-i un soi de probă, ca la actorie?

– Eu exersez de când eram mică. Tu n-ai exersat până acum. Dar avem acelaşi sânge. Branna îşi înclină capul într-o parte. Pe chipul ei frumos se zărea o urmă de scepticism. Nu ai descoperit să ai vreo aptitudine?

– Am aptitudini, doar că n-am... decât cu Nan. Iritată şi stânjenită, Iona trase lumânarea mai aproape. Sunt foarte emoţionată, bombăni ea. Mă simt de parcă dau probe pentru un spectacol şcolar. Acolo am făcut-o de oaie.

– Limpezeşte-ţi mintea. Simte fluxul.

Iona trase adânc aer în piept, calm, şi se concentră asupra lumânării. Un val de căldură îi străbătu trupul, urmat de-o rază de lumină. Suflă uşor spre fitil. Flăcăruia pâlpâi, se legănă puţin, apoi rămase aprinsă.

– Ce tare, şopti Iona. N-o să mă pot obişnui niciodată cu senzaţia. Sunt... magică.

– Asta înseamnă să ai putere. Ea trebuie educată, ţinută sub control şi respectată. Ba chiar onorată.

– Aşa vorbeşte şi Nan. Bunica mi-a arătat cum să fac asta când eram mică, şi am crezut-o. Apoi am zis că-s doar trucuri magice, pentru că aşa mi-au spus părinţii.

La un moment dat, mama a amenințat-o că n-o să ne mai vedem dacă nu se potolește.

– Mama ta și-a încuiat mintea. Mulți sunt ca ea. Să nu fii supărată pe ea.

– Mi-a pus un văl peste ochi și mi-a ascuns adevărata natură.

– Acum știi ce ești. Ce mai știi să faci?

– Nu prea multe. Pot să ridic obiecte cu puterea minții, obiecte mici. Uneori funcționează, alteori nu. Pot să înțeleg ce simt caii, de când mă știu. Am încercat o dată să fac o vrajă, dar n-a ieșit deloc bine. Mi s-au învinețit ochii, chiar și partea albă, iar dinții îmi străluceau ca neoanele. Am fost nevoită să-mi iau concediu două zile până mi-am revenit.

Branna mai turnă ceai și whisky în cești, vizibil amuzată.

– Tu ce poți să faci? întrebă Iona. Eu ți-am arătat, arată-mi și tu.

– Ce-i corect e corect.

Branna răsuci din încheietură și în palma ei apăru un bulgăre arzător de lumină albă.

– Drace! Asta... Iona își apropie mâna cu grijă, pentru a simți căldura. Și eu vreau să fac asta.

– Dacă vei exersa, vei învăța.

– Mă-nveți?

– O să te îndrum. Puterea e în tine, dar trebuie canalizată. Semnele... eleganța. Îți voi da să studiezi niște cărți. Petrece-ți cu folos săptămâna la castel și gândește-te ce vrei să faci, Iona Sheehan. Gândește-te bine, pentru că odată ce începi, nu există cale de întoarcere.

– Nu vreau să mă-ntorc.

– Nu mă refeream la America sau la viața de-acolo. Eu vorbeam de calea pe care-o s-o apuci.

Branna răsuci din încheietură și flacăra dispăru, apoi luă ceașca în mână.

– Cabhan, sau ce-a mai rămas din el, ar putea fi mai teribil decât era odinioară. Dorește să pună mâna pe ce ai tu, pe ce avem noi trei. Râvnește la sângele nostru.

Te joci aici cu puterea şi cu viaţa ta, deci cugetă bine la ce-ai de gând să faci. Asta nu e un joc.

– Nan zicea că trebuie să fie alegerea mea. Zicea că vrăjitorul, Cabhan, vrea să pună mâna pe ce am, pe ce sunt, şi nu s-ar da în lături de la nimic pentru a-şi realiza ambiţiile. Când i-am zis că vreau să vin, a început să plângă, dar în acelaşi timp a fost mândră de mine. De cum am ajuns, mi-am dat seama că am făcut alegerea potrivită. Nu vreau să-mi ignor natura. Vreau doar s-o înţeleg.

– Prin simplul fapt că rămâi, ai făcut o alegere. Şi de vrei să rămâi, vei sta aici, cu mine şi cu Connor.

– Aici?

– E mai bine să stăm împreună. E suficient loc pentru toată lumea.

La asta nu se aştepta. În viaţa ei nu primise un dar atât de fantastic.

– Mă veţi primi aici, cu voi?

– La urma urmei, suntem verişori. Ia-ţi răgaz o săptămână. Eu şi Connor am făcut un legământ şi am jurat că, dacă apare şi al treilea, îl vom primi cu braţele deschise. Dar tu n-ai avut o viaţă la dispoziţie pentru a lua o hotărâre, aşa că chibzuieşte cu grijă şi ce hotărăşti, aia să faci. Decizia trebuie să fie a ta.

„Decizia ei, oricare-ar fi, va da toate socotelile peste cap", se gândi Branna.

capitolul 4

Ploaia o făcu ciuciulete pe drumul de întoarcere, dar n-o descurajă câtuşi de puţin. După un duş cald, Iona îşi luă pantalonii de flanelă, un tricou termic, trânti valiza pe podea – urma să despacheteze mai târziu – şi se târî în pat. Dormi dusă patru ore.

Se trezi în întuneric, complet dezorientată şi teribil de înfometată.

Cu toate că maldărul de haine îi făcea în ciudă, avu răbdare să caute o pereche de blugi, un jerseu, şosete groase şi cizme. Înarmată cu ghidul turistic şi cu una dintre cărţile împrumutate de la Branna, se îndreptă spre taverna-restaurant a hotelului, în căutare de mâncare şi companie plăcută.

Focul ardea în cămin, iar alături, la masă, Iona se înfrupta cu supă de legume şi răsfoia cărţile primite. Savura amestecul plăcut de voci dimprejur, de la irlandezi la americani, germani şi probabil suedezi. Consumă peşte cu cartofi prăjiţi şi, fiind prima seară în Irlanda, se desfătă cu un pahar de şampanie.

Chelneriţa afişa un zâmbet la fel de sclipitor precum părul ei roşcat pe care i-l dărui şi Ionei când îi umplu paharul cu apă.

– Vă simţiţi bine, domnişoară?

– Minunat. Iona ridică din umeri, ca într-o îmbrăţişare imaginară, şi îi răspunse cu un zâmbet la fel de cald. Totul e minunat.

– Pentru prima oară la Ashford?

– Da, e captivant. Mi se pare că trăiesc într-un vis.

– Se anunţă vreme bună mâine, dacă vă gândeaţi să faceţi o plimbare.

– Mă gândeam, cum să nu.

Oare ar fi trebuit să închirieze o maşină? se întreba Iona. Să-şi încerce norocul pe şosele? Deocamdată o vizită în sat era de-ajuns.

– M-am plimbat şi în după-amiaza asta puţin prin pădure.

– Aşa, prin ploaie?

– Nu m-am putut abţine. Am vrut să-mi văd verişoara. Stă prin apropiere.

– Nu zău? E fain să ai rude pe unde călătoreşti. Dacă nu vă supăraţi, cine e respectiva?

– Respectivii. Sunt doi, dar pe Branna am cunoscut-o de-abia astăzi. Branna O'Dwyer.

Zâmbetul fetei rămase neschimbat, dar brusc o privi cu alţi ochi.

– Sunteţi rudă cu familia O'Dwyer?

– Da, îi cunoşti?

– Dar cine nu-i ştie pe Branna şi pe Connor O'Dwyer. Connor e şoimar. Hotelul oferă turiştilor plimbări prin crescătorie, iar Connor se ocupă de tot. O activitate foarte apreciată de oaspeţii noştri. Iar Branna... are o prăvălie în Cong. Fabrică săpunuri, creme şi tonifiante. Vrăjitoarea Întunecată se numeşte prăvălia, amintind de-o veche legendă locală.

– Am fost la atelierul ei astăzi. O să vizitez şi prăvălia, şi crescătoria de şoimi.

– E frumos drumul până acolo. Ei bine, poftă bună vă doresc.

Chelniţa plecă, dar se opri să schimbe câteva vorbe cu un alt chelner, după care amândoi traseră cu ochiul spre masa ei.

Se părea că fraţii O'Dwyer erau nişte mici celebrităţi locale. Nu era deloc surprinsă. Dar se simţea ciudat, căci devenise obiectul curiozităţii lor.

Oare ştiau că Branna nu era doar proprietara magazinului Vrăjitoarea Întunecată, ci o vrăjitoare în toată puterea cuvântului? „Asemenea mie", se gândi Iona. „Acum va trebui să aflu ce presupune asta." Hotărâtă să afle cât mai iute, deschise o carte şi citi pe tot parcursul cinei. Ploaia se mai potoli, dar vântul de seară bătea în rafale, aşa că amână plimbarea pe malul râului şi se îndreptă degrabă spre hotel.

De cum intră, fu întâmpinată cu „Bună seara" şi „Bine-aţi revenit" din partea personalului. Străbătu antreul şi, pentru a-şi satisface curiozitatea, luă câteva broşuri despre grajduri şi crescătoria de şoimi, apoi ceru să i se aducă un ceai în cameră – ce naiba, doar era într-un fel de vacanţă. Când ajunse în cameră, lăsă cărţile şi broşurile deoparte şi se puse în final pe despachetat.

Nu demult făcuse ordine prin garderobă şi vânduse o droaie de haine, dar tot nu ducea lipsă. Cărase după ea cam tot ce i-ar fi fost de folos pentru o nouă viaţă în Irlanda.

Pe când isprăvi de umplut toate sertarele dulapului şi de împachetat hainele care nu-i erau de folos, veni

şi ceaiul, asortat cu prăjituri delicioase. Mulţumită că se achitase de îndatoriri, îşi luă pantalonii de pijama, făcu un reazem din perne, se aruncă în pat cu laptopul în braţe şi îi scrise un e-mail bunicii sale, s-o asigure că ajunsese cu bine şi că o întâlnise pe Branna.

Irlanda e întocmai cum îmi povesteai, ba mai mult chiar, deşi n-am văzut foarte multe. La fel şi Branna. Foarte drăguţ din partea ei că mă găzduieşte la ei. Castelul e incredibil şi o să mă bucur de fiecare clipă petrecută aici, dar abia aştept să mă mut cu Branna şi cu Connor. Sper să fac cunoştinţă cu el în curând. Dacă mă angajez şi la grajduri, totul va fi perfect. Păstrează un gând bun pentru mine. Stau într-un pat minunat, într-un castel irlandez, beau ceai şi mă gândesc la ce va urma. Mi-ai spus că va fi un drum anevoios, presărat cu alegeri dificile, iar Branna mi-a demonstrat acest fapt cu prisosinţă. Cu toate astea, sunt foarte entuziasmată. Sunt fericită. Cred că în sfârşit mi-am găsit şi eu locul. Mâine o să dau o raită pe la grajduri, pe la crescătoria de şoimi, prin sat... şi la prăvălia Brannei. O să-ţi povestesc ce şi cum. Te iubesc!
Iona

Trimise e-mailuri respectuoase părinţilor, câteva mai jucăuşe prietenilor şi foştilor colegi de serviciu şi îşi spuse că o să le trimită şi poze data viitoare.

Puse laptopul la încărcat şi înşfăcă broşurile şi cărţile. De data asta se vârî sub plapumă şi se lăsă pe grămada de perne.

Nespus de fericită, se apucă să frunzărească broşurile, să studieze fotografiile. Crescătoria părea fascinantă. Iar grajdurile perfecte. Una dintre zicătorile preferate ale mamei sale era: „Multă speranţă, mare dezamăgire", dar speranţele Ionei urcau până la stele. Vârî broşura despre grajduri sub pernă, să-i aducă noroc, şi deschise cartea Brannei.

Adormi cu ea în braţe, cu lumina aprinsă şi tava de ceai alături. Visă cu şoimi şi cai, şi cu ogarul negru. Visă păduri dese şi verzi şi o căsuţă de piatră învăluită în ceaţă. Descălecă de pe un cal de culoarea negurii şi

merse prin ceaţă, cu gluga pelerinei acoperindu-i pletele. Ţinea în mână fire de trandafir, pentru dragoste, şi înainta spre o piatră netedă, sculptată adânc de magie şi suferinţă. Depuse trandafirii la baza pietrei, şi trandafirii erau albi, asemenea inocenţei pe care-o pierduse.

– Am venit acasă, mamă. Suntem acasă cu toţii. Îşi şterse lacrimile ce-i scăldau obrajii şi citi:

SORCHA. Vrăjitoarea Întunecată.

Cuvintele sângerau în piatră.

Vă aştept.

Dar nu era glasul ei, ci al lui. În pofida tuturor farmecelor şi a sacrificiilor, vrăjitorul supravieţuise.

O ştia ea. O ştiau şi ei. Venise de una singură, nu doar să viziteze mormântul mamei sale, ci şi pentru el.

– Mult vei aştepta. O zi, o lună, o mie de ani, şi tot nu vei primi ce poftеşti.

Ai venit singură, la lumina stelelor. Cauţi dragoste. Pot să-ţi ofer dragoste.

– Nu sunt singură. Se răsuci pe călcâie. Gluga îi căzu pe umeri şi părul ei auriu străluci în lumina nopţii. Nu sunt niciodată singură.

Negura se învolbură, rotocoale peste rotocoale, şi luă înfăţişarea unui om. Sau ceea ce fusese odinioară un om.

Îl înfruntase mai demult, pe când era o biată copilă. Acum însă nu era înarmată doar cu pietre.

„Ca o umbră se arată", se gândi ea. „O umbră ce bântuie visele şi întunecă lumina."

Ce făptură minunată. Femeie deja, bună să-i răpeşti fecioria. Mai arunci cu pietre?

Îl străfulgeră cu privirea şi zări rubinul strălucitor pe care-l purta încă la gât.

– Ţinta mea e la fel de precisă ca odinioară.

Vrăjitorul râse şi se apropie ca un abur de ea. Un fir de pucioasă îi străpunse nările. Doar un târg cu diavolul ar fi putut să-l ţină în viaţă.

Mama ta nu mai e printre cei vii. Nu mai poţi să te ascunzi după fusta ei. Cu mâinile astea două am biruit-o, i-am luat viaţa şi puterile.

– Minţi. Ne crezi orbi? Ne crezi neştiutori?

Talismanul radia în nuanţe roşiatice... „Inima lui", se gândi ea. Miezul puterii sale. Voia să pună mâna pe el, cu orice preţ.

– Cu un sărut te-a mistuit. Iar eu te-am însemnat. Porţi încă semnul.

Ridică mâinile cu degetele îndreptate spre el şi însemnul de pe umărul lui luă foc.

Vrăjitorul scoase un urlet de durere şi în acea clipă se năpusti asupra lui, cu gândul să-i smulgă nestemata. Însă unghiile lui se preschimbară în gheare şi muşcară din mâna ei.

Blestemaţi să fiţi tu şi toţi din neamul tău. O să te zdrobesc cu pumnii, o să te fac una cu pământul şi-o să te sorb dintr-o cupă de argint.

– Sângele meu te va trimite în iad.

Lovi cu mâna însângerată, concentrându-şi toată puterea în lovitură.

În vis, vrăjitorul părea să se holbeze în ochii Ionei. În sufletul ei.

– Nu mi-a fost sortit mie, în ceasul şi locul ăsta, ci ţie. Nu uita.

Cu mâna betegită în sân, chemă după cal. Urcă pe spinarea lui şi aruncă o ultimă privire pietrei de mormânt, florilor şi căsuţei în care locuise odată.

– Pe jurământul meu, pe dragostea mea, nu vom da greş, chiar de vor trece o mie de vieţi. Duse mâna la pântec. Altul va veni în urma mea.

Străbătu în galop pădurea, spre castelul unde locuia împreună cu familia ei.

Iona se trezi. Tremura din toate încheieturile, iar mâna dreaptă o durea teribil. Dibui după întrerupător cu stânga şi în lumina palidă zări piele sfârtecată

şi sânge. Scoase un ţipăt de spaimă şi se repezi la baie, unde înşfăcă un prosop şi se aplecă deasupra chiuvetei. Dar înainte să-şi lege bandajul, rana începu să dispară. Sub privirile ei îngrozite, tăieturile se închiseră, iar sângele se închegă şi dispăru, odată cu durerea. În câteva clipe, orice urmă de rană se făcuse nevăzută.

Un vis şi nu tocmai. O vedenie? Una în care fusese deopotrivă martor şi participant. Simţise durere, furie şi suferinţă. Se simţise mai puternică decât niciodată. Să fi fost puterea lui Teagan? Ridică privirile şi îşi cercetă chipul în oglindă, retrăind momente din vis. Fusese faţa ei... nu? Trupul ei, pielea ei... însă nu şi vocea ei. Cu toate că vorbise în altă limbă, pricepuse fiecare cuvânt. Presupuse că era vechea limbă galică.

Voia să ştie mai multe, să descopere adevărul. Cum se făcea că întâmplări petrecute cu sute de ani în urmă o afectau în asemenea măsură, până la durere fizică?

Se aplecă deasupra chiuvetei şi îşi dădu cu apă rece pe faţă, aruncând o privire fugară la ceas. Nici patru nu era, dar nu se punea problema să mai doarmă. Mai devreme sau mai târziu, ceasul ei biologic se va potrivi cu cel local, dar până atunci n-avea de-ales. Se gândi să citească până-n zori.

Se întoarse în dormitor şi, când dădu să ridice tava de ceai, zări trei picături roşii pe cearşaful alb. Sânge. Era sângele ei. Visul sau viziunea, sau ce fusese îi provocase nu numai durere, ci şi sângerare. Ce putere nelumească putea s-o smulgă din vis şi să-i provoace sângerări, dintr-o rană ancestrală?

Lăsă tava din mână, se aşeză pe pat şi îşi petrecu degetele peste gât. Ce s-ar fi întâmplat dacă ghearele ar fi lovit acolo? Dacă i-ar fi secţionat jugulara? Ar fi murit? Pot visele să ucidă?

Cărţile n-o mai interesau în acea clipă. Avea nevoie de răspunsuri şi ştia unde să le găsească.

La ora şase ieşi din hotel cu cafeaua în vene, trecu pe lângă fântâni, răsaduri cu flori şi petice cu verdeaţă şi luă calea pădurii. Lumina zorilor se scurgea lin

printre ramurile copacilor, pe măsură ce poteca se îngusta. De data asta, Iona văzu indicatoarele spre creşcătoria de şoimi şi grajduri. Îşi promise că avea să treacă pe-acolo puţin mai târziu, şi-apoi o să facă o plimbare până la râu. Dar n-o să se lase amăgită cu nişte cărţi şi puţină magie de diletanţi. Visul îi rămăsese atât de bine întipărit în minte, încât se trezi verificându-şi mâna de tăieturi. Un ţipăt ascuţit îi înălţă privirile spre cer. Şoimul brun-auriu plană în văzduhul albastru, dădu roată de câteva ori, apoi se lăsă în picaj. Iona ar fi putut să jure că-i auzise bătaia aripilor când aterizâ prin frunziş pe o ramură deasupra ei.

– Vai, cât eşti de frumos!

Şoimul o aţinti cu ochii săi aurii, fără să clipească, cu aripile pliate în chip maiestuos. Iona era curioasă dacă nu cumva îşi uitase coroana acasa.

Cu gesturi calculate, vârî mâna în buzunar după telefonul mobil şi, cu răsuflarea tăiată, apăsă butonul pentru cameră.

– Sper că nu te superi, dar nu-mi ies şoimii prea des în cale. Sau uliu... nu ştiu exact ce eşti. Numai puţin...

Îl luă în cadru şi îi făcu o poză, apoi încă una.

– Ai ieşit la vânătoare sau doar la o plimbare păsărească? Bănuiesc că eşti de la crescătorie, dar...

Şoimul îşi întoarse brusc privirea, şi Iona tăcu. I se părea că auzise un fluierat îndepărtat. Drept răspuns, şoimul se ridică în aer, plană printre crengile copacilor şi se făcu nevăzut.

– Trebuie neapărat să ies la o plimbare cu şoimi, hotărî ea, trăgând cu ochiul la poze înainte să vâre telefonul în poşetă.

Ajunse la copacul răsturnat, la zidul de crengi. Simţi chemarea, dar o respinse. Nu acum, nu astăzi, când apele erau încă tulburi în urma visului. Întâi şi-ntâi răspunsurile.

Câinele aştepta la marginea desişului, de parcă ştia că urma să apară. Dădu din coadă în semn de întâmpinare şi primi fericit mângâierea ei.

– Bună dimineaţa. Mă bucur să aflu că nu sunt singura care s-a trezit cu noaptea-n cap. Sper să n-o supăr pe Branna cu vizita asta pe nepusă masă, dar trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Kathel o conduse până în faţa minunatei căsuţe albastre cu uşă roşie ca focul.

– Ia să vedem acum.

Bătu cu ciocanul format din trei braţe înnodate, cugetând la ce urma să-i spună verişoarei sale. Îi ieşi în întâmpinare celălalt verişor.

Arăta ca un prinţ somnoros şi ciufulit, cu un desiş de păr castaniu ce-i curgea în valuri pe lângă chipul cu trăsături frumoase, ca ale surorii sale. O privi cu ochii lui verzi ca dealurile dimprejur. Era înalt şi slab şi purta pantaloni gri de flanelă şi un pulover alb, deşirat pe margini.

– Îmi pare rău, începu ea, gândindu-se că acesta va fi de-acum salutul ei când va intra în casa lor.

– Bună dimineaţa. Tu trebuie să fii verişoara Iona, din State.

– Da, şi...

– Bine-ai venit acasă.

Se trezi într-o îmbrăţişare zdravănă, care-o ridică pe vârfurile cizmelor. Gestul lui voios îi aduse lacrimi în ochi şi îi alungă toată supărarea.

– Eu sunt Connor, dacă te-ntrebai. Te-a luat Kathel frumuşel şi te-a adus până-n faţa uşii?

– Nu, adică da. Ne-am întâlnit în drum spre voi.

– Bun, hai înăuntru să te încălzeşti puţin. Iarna tot îşi mai arată colţii.

– Mulţumesc. Ştiu că e cam devreme.

– Ai dreptate. Aşa se pare că vrea să-nceapă ziua asta.

Cu un gest deopotrivă nepăsător şi fermecător, îndreptă un deget spre vatră. Ca prin minune, cărbunii luară foc.

– Te invit la micul dejun, reluă el, unde poţi să-mi povesteşti tot ce e de ştiut despre Iona Sheehan.

– Asta cu siguranţă nu va dura mult.

– O, pun rămăşag că ai multe de povestit.

O prinse de mână şi o trase prin casă. Prin faţa ochilor îi trecură crâmpeie de culoare şi lumină, şi prinse iz de vanilie şi fum. Locuinţa era mai încăpătoare decât se aşteptase.

Ajunseră în bucătăria care era împodobită cu un cămin frumos de piatră, cu blaturi lungi de culoarea ardeziei şi pereţi albaştri ca lacul. Deasupra ferestrei atârnau ghivece cu ierburi şi oale de cupru. Prin geamurile dulăpioarelor cenuşii se zăreau pahare colorate şi vase pentru mâncare. Într-un fel de nişă mărginită de ferestre stătea o masă veche şi frumoasă, înconjurată de scaune de diferite forme şi înălţimi. Combinaţia dintre şarmul tradiţional şi aerul de pragmatism modern dat de electrocasnice era foarte reuşită.

– E foarte frumos aici. Pare o fotografie dintr-o revistă de top.

– Serios? Ei bine, Branna are nişte idei foarte precise, şi asta e una dintre ele.

Connor o urmări cu capul aplecat într-o parte, apoi zâmbi iute, fermecător.

– Ştii să găteşti?

– Păi... Oarecum. Adică ştiu, dar gătesc groaznic.

– Ce păcat. Connor la datorie. Ce preferi, cafea sau ceai?

– Cafea, dacă nu te superi. Nu-i nevoie să găteşti.

– Ba e, dacă vreau să mănânc, şi se-ntâmplă să vreau. De regulă, Branna găteşte şi eu spăl vasele, dar mă descurc cu micul dejun.

În timp ce vorbea, butonă o cafetieră cu o înfăţişare foarte intimidantă, apoi scoase din frigider un coşuleţ cu ouă, o bucată de unt şi câteva felii de şuncă.

– Dă-ţi jos haina şi simte-te ca acasă. Branna zice că o să te distrezi pe cinste la castel înainte să vii la noi. Cum îţi place Ashford?

– E ca într-un vis. Ieri am dormit exagerat de mult şi-acum recuperez. Nu te deranjează că mă mut cu voi?

– Cum să mă deranjeze? O să facem cu rândul la spălat vase, deci pentru mine e perfect.

Luă o tigaie şi o aşeză pe plită.

– Ceştile sunt acolo, avem zahăr şi frişcă proaspătă, dacă vrei.

Îi arătă cu degetul cam pe unde se aflau toate, apoi aruncă şunca în tigaie.

La fel ca şi vraja lui de aprindere a focului, Connor părea în acelaşi timp natural şi miraculos.

– Am auzit că vrei să te angajezi la grajduri.

– Aşa sper.

– Branna i-a zis lui Boyle despre tine. Vrea să staţi azi de vorbă.

– Serios?

Inima îi tresăltă de bucurie.

– Minunat. Superb. Mulţi au crezut că am luat-o razna când am hotărât să vin aici fără un loc sigur de muncă sau un acoperiş deasupra capului.

– Unde e farmecul aventurii dacă plănuieşti totul dinainte?

– Chiar aşa! rosti Iona, rânjind satisfăcută. Acum am o slujbă în vedere şi o familie cu care să stau. Nu plănuiam să fac plimbări cu noaptea-n cap, dar azi-dimineaţă am văzut un şoim în pădure. S-a aşezat pe o creangă, chiar deasupra mea, şi s-a uitat ţintă la mine. Am făcut câteva fotografii.

Scoase telefonul mobil să-i arate pozele.

– Bănuiesc că ştii despre ce tip de şoim sau uliu e vorba.

Connor scoase şunca din tigaie şi se uită cu coada ochiului la ecran.

– E un şoim din rasa Harris. Pe ăştia îi folosim pentru plimbările cu şoimi. Specimenul din poză se numeşte Merlin şi e al lui Fin. Faină pasăre. Finbar Burke e proprietarul grajdurilor, alături de Boyle. El a pus bazele crescătoriei de şoimi la Ashford. E implicat în toate Fin ăsta.

– O să am un interviu şi cu el?

– Nu, cred că o să-i dea mână liberă lui Boyle. Două linguriţe de zahăr şi multă frişcă în cafeaua mea.

– La fel ca mine.

– Pentru Branna doar o linguriţă de frişcă. Pune-i tu. Tocmai coboară şi va avea nevoie.

– Da? De unde... Aa.

Connor zâmbi.

– Dimineaţa, emană vibraţii puternice înainte să-şi bea cafeaua, şi e cam devreme, aşa că s-ar putea să muşte.

Iona înşfăcă o ceaşcă şi turnă în grabă cafeaua. Tocmai punea frişca atunci când Branna intră în bucătărie, cu părul negru fluturându-i până la brâu, ochii îngeţoşaţi şi o mină iritată. Luă ceaşca din mâna Ionei, sorbi două înghiţituri şi o privi pe verişoara ei de la nivelul ceştii.

– În regulă, ce s-a întâmplat?

– Dă-i pace, spuse Connor. E bulversată. Las-o să mănânce puţin înainte.

– Mă îndoiesc că a venit la cântatul cocoşului să ia micul dejun cu noi. O să arzi ouăle alea Connor, ca-n totdeauna.

– N-o să le ard. Taie nişte pâine pentru prăjitor întâi, şi-o să ne povestească după ce ne aşezăm la masă.

– Sunt încă aici, îi reaminti Iona.

– La şase şi jumătate dimineaţa, adăugă Branna înainte să apuce un cuţit şi să felieze pâinea pe blat.

– Îmi pare rău, dar...

– Una din două propoziţii pe care le rosteşte începe exact aşa.

Branna aruncă feliile de pâine în prăjitor.

– Isuse, bea-ţi cafeaua înainte să-mi tai pofta de mâncare complet. Ia să vedem nişte farfurii Iona, mulţumesc.

Iritarea dispăru din glasul lui Connor când vorbi cu Iona. Branna se rezemă de blat, îmbufnată, şi îşi bău cafeaua. Iona scoase farfuriile şi tacâmurile în tăcere, după care puse masa.

Se aşeză alături de verişorii ei, se uită la maldărul de şuncă şi ouă, la farfuria cu pâine prăjită şi îi ascultă pe cei doi cum se certau pe cât de prăjite erau ouăle,

cui îi venise rândul să meargă la magazin şi de ce nu erau hainele frumos împachetate în dulap.

– Vizita mea neprevăzută v-a dat prilej de ceartă, dar...

– Nu ne certăm, rosti Connor, ridicând o furculiţă plină de ouă. Ne certăm noi, Branna?

– Nicidecum. Comunicăm doar.

Apoi râse, îşi dădu părul superb într-o parte şi muşcă din pâine.

– Dacă ne-am fi certat, nu doar ouăle ar fi fost arse.

– Nu-s arse, insistă Connor. Sunt... tari.

– Sunt bune, sugeră Iona.

Branna dădu ochii peste cap.

– La hotel sunt mai bune. Bucătarul de-acolo e genial.

– Numai la mâncare nu-mi stătea gândul în dimineaţa asta. Nu pot să răsfoiesc cărţile în căutarea a ştiu eu ce... Nu ştiu ce să fac dacă nu ştiu.

– Acum a înghiţit câte ceva, îi spuse Branna lui Connor. Ce s-a întâmplat?

– Am avut un vis care nu era vis.

Le povesti coşmarul cu lux de amănunte, atât cât îşi amintea.

– Să-ţi văd mâna, o întrerupse Branna. Cea care a sângerat.

O strânse ferm şi îşi trecu degetele peste mână. Pielea se despică şi se umplu de sânge.

– Stai cuminte, o repezi Branna, când Iona icni şi încercă să se elibereze din strânsoarea ei. E doar o amintire. Nu simţi durere. În ea se oglindeşte trecutul.

– A fost cât se poate de real. Durea, ardea. Şi am găsit sânge pe cearceaf.

– Ce-ai păţit mai devreme a fost real. Asta e doar o amintire.

Îşi trecu din nou degetele peste dosul mâinii Ionei şi rana dispăru ca prin miracol.

– Eram însărcinată. Adică ea era însărcinată. În vis, sau viziune. Vrăjitorul nu ştia. Ori nu vedea, ori nu simţea. Nu-mi dau seama. Iona îşi trecu degetele prin păr, vizibil tulburată. Vreau să ştiu, Branna. Mi-ai zis să mă

gândesc bine înainte să dau un răspuns, dar cum să mă gândesc când sunt atâtea necunoscute?

- Se apropie, rosti Branna, iar Connor încuviinţă în tăcere. Tu eşti mai deschisă decât mă aşteptam. Îţi voi da ceva care să-ţi filtreze viziunile. Te va ajuta să stai puţin mai departe, ca să zicem aşa. Eu şi Connor te vom călăuzi cum ştim mai bine. Dar nu putem să-ţi dezvăluim lucruri pe care nu le cunoaştem nici noi. De la tine aflăm pentru prima oară de întoarcerea lui Teagan la căsuţă şi de confruntarea de-acolo.

- Eu şi Branna ştim doar anumite părţi, spuse Connor. Le vei afla şi tu acum. Am văzut şi noi puţin din trecutul nostru. Am trăit şi noi astfel de momente.

- Dar eram doar doi, adăugă Branna. Trebuie să fim trei.

- Cu tine a îndrăznit mai mult, fiindcă eşti mai vulnerabilă. Ne vom ocupa şi de asta, o asigură Connor.

Oricât de ridicole păreau, Iona nu-şi mai putu ţine temerile în frâu.

- Mă poate ucide? Dacă mă întorc acolo în vis, mă poate ucide?

- Ar putea să încerce şi cu siguranţă va încerca, răspunse Branna cu nonşalanţă. Iar tu îl vei opri.

- Cum?

- Cu voinţă şi putere. Cu amuleta pe care o porţi acum, şi pe care trebuie s-o porţi mereu, şi cu ce-am să-ţi dau imediat.

Branna dădu pace ouălor din farfurie, ridică uşor ceaşca de cafea şi o privi pe Iona dindărătul ei.

- Dar nu uita, dacă decizi să rămâi cu noi, să fii ceea ce eşti, vrăjitorul va veni după tine. Fie rămâi din proprie iniţiativă şi cu această povară pe umeri, fie pleci şi îţi vezi mai departe de viaţă.

Totul părea fantastic. Şi totuşi, trăise acel vis şi simţise durere. Şi simţea adânc înlăuntrul ei chemarea.

„Am renunţat la trecut ca să-mi clădesc un viitor nou", îşi aminti ea, „oriunde ar duce asta". Era oricum mult mai aproape de adevărata ei fire decât fusese vreodată în viaţă.

– N-am de gând să plec.

– N-ai avut suficient timp de gândire, începu Branna, dar Iona clătină iute din cap.

– Până acum nu mi-am găsit niciunde locul. Cred că înţeleg şi motivul: aici mi-e locul. Sunt urmaşa ei, urmaşa lui Teagan. Înţeleg acum că ea voia să văd cum l-a rănit, să-l văd înspăimântat. Oare asta nu înseamnă că pot să-l rănesc?

– Dacă aici ţi-e locul, iar personal asta cred, atunci iată-te. Dar nu te pripi, o avertiză Connor, bătând-o uşor pe mână. Abia ce-ai pornit la drum.

– Sunt o călăreaţă extrem de pricepută, cu o atitudine pe măsură. O să-nvăţ. Vreau să mă iniţiaţi. Vreau să-mi arătaţi.

Branna se lăsă pe spătarul scaunului.

– Văd că nu prea ai răbdare.

– Asta depinde. Aşa-i, recunoscu Iona. Nu prea am.

– Va trebui să-ţi găseşti răbdarea, dar vom începe cu paşi mărunţi.

– Povesteşte-mi despre căsuţa unde-au locuit, unde a murit Sorcha. Mai e încă acolo? E un arbore uriaş răsturnat... sunt lujeri şi crengi şi...

– Nu te duce acolo, rosti Branna iute. Nu încă şi nicidecum singură.

– Soră-mea are dreptate. Trebuie să mai aştepţi. Şi trebuie să promiţi că n-o să mergi de una singură acolo.

Connor o prinse de mână, iar Iona simţi fierbinţeala pulsându-i în palmă.

– Dă-ţi cuvântul. Voi şti îndată dacă nu eşti sinceră.

– Bine, promit. Atunci, merg cu voi.

– Nu astăzi, rosti Branna. Azi am treabă, iar Connor trebuie să meargă la lucru. Iar tu ai întâlnire cu Boyle.

– Când?

– După ce luăm micul dejun şi după ce speli vasele, pentru că m-ai trezit la ora asta nelumească. Vino mai târziu. Pe la trei voi fi isprăvit cu treaba.

– Voi veni.

Cu încredere şi linişte în suflet, Iona mai luă o felie de pâine prăjită.

capitolul 5

În drum spre grajduri, Iona încercă să-şi pregătească interviul. Ce să spună, cum să se exprime. Spera că ţinuta era potrivită, pentru că atunci când părăsise hotelul dis-de-dimineaţă în blugi şi pulover roşu, nu se aşteptase să meargă la un interviu atât de repede. Oricum, era un interviu pentru postul de grăjdar, deci costumul şi servieta probabil nu făceau parte din cerinţe. Nu că ar fi deţinut vreodată aşa ceva, îşi spunea ea, adâncită în gânduri. Avea la ea doar un curriculum vitae, recomandarea din partea fostei firme, precum şi referinţe din partea studenţilor ei şi-a părinţilor acestora. Nu-i păsa de bani, cel puţin nu deocamdată. O şansă cât de mică. De-atât avea nevoie, ca să le arate de ce era în stare. Şi în timp ce îşi dovedea îndemânarea, avea o slujbă şi în acelaşi timp făcea ce-i plăcea.

Simţi un gol în stomac, aşa cum se întâmpla ori de câte ori îşi dorea ceva din tot sufletul, aşa că îşi reaminti să-şi ţină în frâu şuvoiul cuvintelor când urma să stea de vorbă cu omul care putea s-o angajeze sau s-o trimită la plimbare. De cum ajunse în luminiş şi zări clădirea, toată tensiunea se scurse din trupul ei. Locul răspândea un aer de familiaritate, ca o a doua casă. Forma grajdurilor, vopseaua roşie, scorojită de vreme, cei doi cai cu capetele ţâte de după uşi, camioanele şi rulotele împrăştiate ici-colo pe pietriş.

Mirosul de fân, cai, bălegar, piele, benzină şi grâne îi mergea la inimă. Când păşi pe pietriş, se simţi copleşită. Nu se putu abţine şi se duse ţintă la cai.

Roibul o privi în ochi, pe măsură ce se apropia. Fornăi şi tropăi uşor pe loc. Îşi lăsă capul în jos, cât îl mângâie, apoi o împinse uşor cu botul.

– Încântată de cunoştinţă. Tare frumos eşti.

Calul avea ochi limpezi, păr neted şi lucios, coamă bine periată şi o atitudine de campion. Aspectul îngrijit al cailor nu făcea decât să-i crească aşteptările în privinţa încă necunoscuţilor Boyle McGrath şi Finbar Burke.

– Sper să ne vedem cât mai des. El e prietenul tău?

Se întoarse către al doilea cal, un murg bine clădit, care-şi freca grumazul de tocul ferestrei, fără să-i dea importanţă.

Când se apropie de el, murgul îşi dădu urechile pe spate. Iona îşi lăsă uşor capul într-o parte şi îi transmise gânduri liniştitoare, până ce urechile lui ţâşniră în sus.

– Aşa-i mai bine. Nu te teme. Am venit doar să te salut.

– Ăla de colo, ce te măsoară din priviri, e Cezar.

Iona se întoarse pe călcâie şi dădu cu ochii de o adevărată amazoană în cizme de echitaţie. Formele ei voluptuoase se potriveau la fix în pantalonii de călărie şi în jacheta de stofă ecosez. Părul ei lung strâns într-o coadă dezordonată îi amintea Ionei de căciula bunicii sale, din blană de nurcă: bogat şi castaniu. Deşi avea accent irlandez, pielea aurie şi ochii căprui-închis duceau cu gândul la ţărmuri însorite şi focuri de tabără ţigăneşti.

– Îi place să facă pe durul la prima întâlnire. Şi nu se lasă atins cu una, cu două... de regulă, adăugă ea, văzând că Iona continua să-l mângâie.

– E doar reţinut în preajma necunoscuţilor. Îi folosiţi pe amândoi la plimbări?

– Amândoi fac plimbări, dar Cezar e pentru călăreţii cu experienţă.

– Sper să-i cunosc mai bine cât de curând. Mă numesc Iona Sheehan. Am venit să vorbesc cu Boyle McGrath.

– A, tu eşti americanca, verişoara lui Connor şi a Brannei. Eu sunt Meara Quinn.

Se apropie şi îi strânse hotărât mâna, apoi o măsură iute din priviri.

– Ai venit tare de dimineaţă.

– Încă încerc să mă obişnuiesc cu fusul orar. Dacă am sosit într-un moment nepotrivit, pot să revin.

– Acum sau mai încolo, tot aia-i. Va sosi şi Boyle în curând. Dacă doreşti, pot să-ţi arăt locul.

– Doresc, mulţumesc mult.

Iona se relaxă, asemenea lui Cezar.

– Lucrezi de mult aici?

– De vreo opt ani. Aproape nouă, dacă stau bine să mă gândesc. Cine stă să mai numere, nu?

Meara o luă înainte, cu paşi mari, iar Iona fu nevoită să iuţească ritmul ca s-o ajungă din urmă. Trecură pe lângă o încăpere doldora de şepci de echitaţie, apărători pentru picioare şi câteva perechi de cizme. Un motan subţire se strecură pe uşă, o măsură din priviri aşa cum o făcuse şi Meara, după care ieşi afară.

– El e Darby, care ne onorează cu prezenţa lui. Prinde şoareci într-o veselie, aşa că îi tolerăm firea ursuză. Îşi face datoria şi umblă pe unde-l taie capul.

– Bună treabă, aveţi ajutor de nădejde.

Meara rânji.

– Că bine zici. Să revin, facem rezervări pentru plimbări, îi însoţim pe clienţi între Lough Corrib şi Mask. De obicei ţin un ceas, dar mergem şi mai mult dacă omul plăteşte. Iar aici avem zona de antrenamente.

Iona intră şi zări o femeie trecută de treizeci de ani călare pe-un roib plin de muşchi. Alături, un bărbat masiv în blugi de lucru ghida şi calul şi călăreţul deopotrivă.

– Ăla-i Mick. În tinereţe a fost jocheu şi poate să-ţi povestească la nesfârşit despre perioada aia.

– Mi-ar plăcea să-l aud.

– Mai vedem noi după ce-l asculţi cinci minute.

Meara îşi propti braţele-n şolduri şi îl urmări pe Mick. Iona îi urmă exemplul.

– A căzut rău Mick al nostru într-o cursă la Roscommon şi atunci i-a pus cruce carierei. Acum predă şi antrenează, iar studenţii lui câştigă premii peste premii.

– Ce noroc pe voi că-l aveţi.

– Aşa-i. Mai avem o zonă ca asta în apropiere, la grajdurile mari. Aia-i pentru sărituri şi instructaj. Oferim lecţii şi localnicilor şi, din când în când, îi însoţim în plimbări. Lucrurile merg mai greu iarna, dar avem multe de făcut. În total, avem douăzeci şi doi de cai, cu tot cu ăia din celălalt grajd. Magazia cu harnaşamente e în partea asta. Noi călărim în stilul englez, rosti Meara,

privind-o cu coada ochiului. Dacă eşti obişnuită cu şaua vestică, va trebui să te adaptezi.

– Sunt obişnuită cu ambele.

– Asta-ţi va fi de ajutor. Boyle e foarte strict în privinţa ordinii şi curăţeniei în magazie. Îi făcu semn Ionei să intre. Noi, ăştia care lucrăm aici, facem de toate. Ne ocupăm de harnaşament, preluăm rezervări, ne îngrijim de cai, îi hrănim... apropo, vei găsi în faţa fiecărei boxe un tabel cu orele de mâncare şi dieta calului. Ai mai însoţit până acum pe cineva într-o plimbare?

– Da, în State.

– Atunci ştii deja că nu-i doar o simplă plimbare. Trebuie să-ţi dai seama cât de bine stăpâneşte clientul calul şi traseul, iar majoritatea clienţilor vor puţină culoare în plimbările lor, dacă mă înţelegi. Se aşteaptă să le povesteşti despre zonă, despre istoricul ei, chiar şi despre floră şi faună.

– O să-mi fac temele. Am citit deja câte ceva. Îmi place să ştiu unde mă aflu.

– Greu să bănuieşti încotro mergi, dacă nu afli din timp.

– Nu strică puţină surpriză.

Un miros familiar de piele şi săpun de şa îi pătrunse în nări. Pentru ochiul neexperimentat, magazia de harnaşament arăta ca un depozit ticsit şi dezordonat, dar ochiul ei recunoştea rutina zilnică, reparaţiile, întreţinerea.

Pe un perete erau suspendate frâurile, iar vizavi zări rastelul cu şei. În dreptul celui de-al treilea perete erau depozitate hamurile, zăbalele, învelitorile de şa, periile, cremele şi uleiurile pentru întreţinere. În spate zări o nişă pentru mături, furci, ţesale, perii pentru copite şi agăţători de găleţi. Aveau şi un frigider.

– Acolo ţinem medicamentele, îi explică Meara. Să fie la-ndemână, când avem nevoie. Ne străduim să păstrăm cât de cât curăţenia şi, o dată sau de două ori pe an, când activitatea merge mai greu, punem osul la bătaie şi frecăm de ne ies ochii. Ai venit cu tot cu echipament?

– Mi-am vândut echipamentul. Cu inima grea. N-am păstrat decât cizmele, încălţările de grajd şi şapca. Nu ştiam dacă voi avea unde să le ţin sau unde să le folosesc, pentru o vreme cel puţin. Trebuie să-mi cumpăr echipament?

– Nu-i necesar. Hai să-ţi arăt caii. Găzduim şi armăsari din afară, dar numai în grajdul mare. Aici ţinem caii de echitaţie, pe care-i ducem dintr-o parte-n alta, după nevoi.

În timp ce explica, Meara avansa cu paşi mari în cizmele ei uzate.

– Avem o rezervare pentru patru puţin mai târziu şi încă două pe după-amiază: un grup de două persoane şi unul de şase. Lecţii de călărie avem de dimineaţa până seara, deci suntem ocupaţi până la refuz.

Meara se opri să mângâie un roib voinic cu stea albă în frunte.

– Ţi-o prezint pe Maggie, o iapă de toată isprava. E blândă cu copiii şi cu cei mai sperioşi din fire. Maggie a noastră are răbdare şi-i place viaţa tihnită. Nu-i aşa, iubito?

Iapa îşi frecă botul de umărul Mearei, apoi întoarse capul spre Iona.

– Ce drăguţă e.

După o mângâiere şi-un scărpinat, Maggie îi caută pe la buzunare.

– Azi n-am adus nimic, râse ea. O să-ţi aduc un măr data viitoare. E o...

Privirea întrebătoare a Mearei îi taie firul cuvintelor.

– Ce-am zis?

– Curios... Lui Maggie îi plac foarte mult merele, zise Meara, dar nu dădu alte explicaţii. Ăsta-i Jack. E un cal tare voinic, îi place să doarmă şi, dacă-ar putea, ar păşuna pe toată durata plimbării. E nevoie de-o mână sigură să-l stăpânească.

– Îţi place să-ţi umpli burta şi să dormi, da? Cui nu-i place? Pun pariu că un cal aşa voinic poate duce trei sute fără probleme.

– Cu siguranţă. Ăsta-i Spud. E tânăr şi năbădăios, dar merge bine.

– Un cal negru.

Iona îl mângâie pe coama neagră.

– Cu o slăbiciune pentru cartofi. Numele l-a dat de gol, adăugă ea cu un surâs, când văzu privirea uimită a ghidului său.

– O să-l punem la muncă, dacă-ţi place de el. Iat-o şi pe Regina Albinelor, aşa cum se crede ea. Face pe şefa cu toţi, dar zburdă cu mare plăcere.

– Asta mi-ar plăcea şi mie să fac acum. A avut probleme la piciorul drept din faţă?

– L-a luxat în urmă cu o săptămână. S-a vindecat bine. Dacă ţi-a zis altceva, face pe victima.

Uşor nesigură, Iona făcu un pas în spate şi vârî mâinile în buzunare.

– N-o să mă ia cu tremurici dacă cineva are o legătură specială cu caii, îi spuse Meara. Mai ales dacă e vorba de cineva din familia O'Dwyer.

– Mă înţeleg bine cu ei, mărturisi Iona, în timp ce o mângâia pe Regina cu ochi împărăteşti. Cu caii vreau să zic. Sper s-ajung să mă înţeleg bine şi cu verişorii mei.

– Connor e un tip lejer, cu o slăbiciune pentru feţe drăguţe. L-ai nimerit. Branna e dreaptă, şi asta-i de-ajuns.

– Sunteţi prieteni.

– De când eram atâtica. Şi la cum o ştiu, nu te-ar fi trimis aici dacă nu erai la înălţime.

– Mă pricep la cai.

La altceva nu ştia să se priceapă la fel de bine.

– Îţi va fi de folos. Dintotdeauna, răspunse Meara la întrebarea ce stătea pe buzele Ionei. Ştiu că treimea e completată de cea care vorbeşte cu caii.

Iona se gândi la privirile pe care i le aruncaseră chelnerii cu o seară în urmă.

– Toată lumea ştie?

– Ce ştiu, ce cred şi ce acceptă... astea-s trei lucruri diferite, nu? Bine-atunci. Văd că Boyle întârzie, aşa că putem să...

Un bâzâit scurt îi tăie vorba. Scoase telefonul mobil din buzunar şi citi mesajul.

– Perfect, e pe drum. Hai să ieşim să ne întâlnim cu el, dacă doreşti.

Probabil, noul ei şef.

– Sfaturi?

– Boyle e un om cinstit, deşi e adesea iute la mânie şi slobod la gură.

Meara vârî telefonul în buzunar şi îi făcu semn să-şi continue plimbarea.

– Boyle călăreşte ultima achiziţie a lui Fin. Fin e asociatul lui şi pleacă-n lume atunci când vrea să cumpere cai sau şoimi sau mai ştiu eu ce are chef.

– Dar Boyle... vreau să zic domnul McGrath... e şef peste grajduri.

– Da, amândoi sunt, dar Boyle e mai ancorat în problemele de zi cu zi. Fin a găsit armăsarul în Donegal şi l-a trimis încoace, pentru că el încă se preumblă pe-acolo. Are de gând să-l castreze peste câteva luni, iar Boyle vrea cu tot dinadinsul să-l educe.

– Pe Fin sau pe armăsar?

Meara râse zgomotos, când ieşiră din nou la aer.

– Bună întrebare. Poate pe amândoi, deşi pun pariu că va avea mai mult succes cu armăsarul decât cu Finbar Burke.

Meara făcu semn spre capătul drumului.

– Oricum, e un exemplar arătos şi tare nărăvaş.

Iona îşi întoarse privirea într-acolo. Nu ştia dacă Meara se referise la armăsar sau la bărbatul care-l călărea. La prima impresie, amândoi păreau exemplare superbe şi nărăvaşe.

Calul era mare şi frumos – avea pe puţin un metru şaizeci – şi punea periodic la încercare îndemânarea călăreţului cu câte-o azvârlitură de copite. Chiar şi de la distanţă, Iona zări scânteierea fioroasă din privirile lui. Sudoarea lucea pe părul său cenuşiu, cu toate că dimineaţa era încă răcoroasă, iar urechile erau lăsate pe spate, trădându-i încăpăţânarea.

Bărbatul, la rândul lui mare şi frumos, îl ţinea din scurt. Fără să înţeleagă ce spune, Iona desluşi hotărârea din glasul său poruncitor şi felul în care-l forţa să meargă la trap.

Glasul lui stârni ceva înlăuntrul ei. „Emoţie şi entuziasm", îşi spuse Iona, pentru că de omul acesta depindea fericirea ei. Dar pe măsură ce se apropiară, acel ceva începu să vibreze. O atracţie spontană o săgetă deopotrivă în inimă şi în pântec, căci bărbatul era la fel de splendid ca armăsarul. Şi la fel de atrăgător pentru Iona.

Pletele lui, nici roşcate dar nici castanii, mai degrabă de culoarea caramelului, fluturau sălbatic în vânt. Purta o jachetă uzată, blugi spălăciţi şi cizme zgâriate, în ton cu chipul lui aspru, masculin. Avea fălci puternice şi buze încăpăţânate ca şi armăsarul, ce schiţară o grimasă vagă de încordare când calul se ridică intempestiv pe copitele din faţă.

O cicatrice subţire, ca un fulger, îi brăzda sprânceana stângă. Din motive greu de înţeles, aspectul lui stârni un val de dorinţă în ea. Cowboy, pirat, călăreţ sălbatic. Cum-necum, în aspectul dârz al bărbatului se îngemănau trei dintre fanteziile ei sălbatice.

Boyle McGrath. Rosti numele în gând şi îşi spuse: „S-ar putea să mă bagi în belele, domnule, iar eu sunt prima *interesată* când vine vorba de belele".

– E pornit azi Boyle al nostru. Ar fi bine să te-obişnuieşti cu stările lui dacă vrei să lucrezi aici, pentru că n-ai să scapi de ele.

Meara îi ieşi în întâmpinare şi îşi ridică glasul:

– Văd că-ţi dă de furcă bestia.

– Nenorocitul ăsta a-ncercat să mă muşte. De două ori. Dacă mai încearcă o dată, îl castrez personal cu un cuţit pentru unt.

Când Boyle se opri în dreptul lor, calul se scutură, se cabră şi încercă să-l arunce din şa. Bărbatul încercă să-l ţină sub control cu picioarele şi cu braţele sale vânjoase, pline de cicatrici.

– Cred c-am să-l omor pe Fin pentru blestemăţia asta.

Drept răspuns, calul se cabră din nou. Din instinct, Iona se apropie de armăsar şi-l înhăţă de căpăstru.

– Stai acolo! Muşcă, o repezi Boyle.

– N-ar fi o noutate, rosti ea, fixând animalul cu privirea. Dar aş prefera să nu mi se mai întâmple, aşa că linişteşte-te. Eşti splendid, continuă Iona cu glas domol. Şi-atât de furios. Potoleşte-te şi aşteaptă să vezi ce se-ntâmplă.

Îi aruncă o privire fugară lui Boyle. De muşcat n-o s-o muşte, dar probabil avea şi alte metode să-şi incomodeze adversarii.

– Cine n-ar fi năfnos dacă l-ar lua cineva de-acasă şi l-ar arunca în mijlocul unor necunoscuţi?

– Ţâfnos? În dimineaţa asta deja i-a tras o copită grăjdarului şi l-a muşcat pe îngrijitor.

– Potoleşte-te, repetă Iona, când armăsarul îşi răsuci capul nervos. Nu impresionezi pe nimeni dacă faci pe grozavul. Cu mâna liberă, îl mângâie pe grumaz. Nici chiar aşa frumos cum eşti. E nervos, atâta tot, şi insistă s-o ştie şi restul lumii, i se adresă ea lui Boyle.

– Nu zău? Atâta tot? În cazul ăsta, totul e în regulă. Boyle descălecă şi trase frâiele din scurt. Să-nţeleg că tu eşti verişoara din America, pe care ne-a trimis-o Branna.

– Iona Sheehan mă numesc şi probabil sunt la fel de incomodă ca şi acest armăsar. Dar înţeleg caii, iar cel de faţă e nefericit, fiindcă a fost luat din mediul cunoscut. Totul e diferit aici. Crede-mă că ştiu cum e, îi spuse calului. Cum îl cheamă?

– Fin l-a botezat Alastar.

– O să-ţi găseşti locul aici, Alastar.

Iona dădu drumul căpăstrului şi calul îşi mişcă urechile. Dacă-i trecuse prin gând s-o muşte, reveni la sentimente mai bune şi îşi întoarse capul cu nonşalanţă.

– Am adus un curriculum vitae, începu Iona.

„Afaceri, afaceri şi iar afaceri", îşi aminti ea. „Fereşte-te de belele." Scoase un stick de memorie din buzunar.

– Călăresc de la trei ani şi am lucrat mult cu caii, am făcut de toate, de la ţesălat la curăţat bălegarul, plimbări cu ghid şi toate cele. Am făcut instructaj individual şi

de grup. Înţeleg caii şi sunt gata să mă ocup de orice muncă pentru a lucra aici.

– I-am arătat puţin locul, spuse Meara luând stick-ul din mâna Ionei. O să-l pun pe biroul tău.

Fără să dea drumul frâielor, Boyle o străfulgeră cu ochii săi aurii, cu scântei verzui.

– CV-urile sunt doar cuvinte pe hârtie, nu? N-au nici o treabă cu realitatea. Pot să te pun la curăţat, dacă vrei. Vedem întâi cum te descurci cu caii şi pe urmă hotărâm ce facem cu tine. Traseul trebuie mereu curăţat.

O şansă cât de mică, îşi reaminti Iona.

– Atunci o să curăţ bălegar şi ce mai e nevoie.

– Ai putea să câştigi mai bine ca menajeră, chelneriţă sau recepţioneră la castel.

– Nu-i vorba de câştig. E vorba să-mi placă ce fac, să-mi ascult chemarea. Aici vreau să lucrez şi nu mă deranjează bălegarul.

– În cazul ăsta o las pe Meara să-ţi explice ce şi cum.

Luă stick-ul din mâna femeii şi îl vârî în buzunar.

– O să mă ocup şi de hârtii, dar mai întâi trebuie să-i găsesc un loc armăsarului ăstuia.

– Te gândeai să-l pui într-o boxă?

– Doar n-o să-l cazez la hotel...

– I-ar plăcea să... N-ai putea să-l mai plimbi puţin? Abia ce s-a încălzit.

Boyle îşi arcui sprâncenele, iar privirea Ionei se fixă asupra sprâncenei cu cicatricea care-i dădea o alură sexy.

– De o oră-ncoace îmi dă bătăi de cap.

– E obişnuit să fie masculul alfa, nu-i aşa, Alastar? Acum, pe nepusă masă, ai devenit... o provocare. Ziceai că CV-ul nu-i de-ajuns. Poate o demonstraţie practică ajută. Lasă-mă să-l plimb puţin prin padoc.

– Vorbeşti serios? Nu cântăreşti nici cât o copită de-a lui.

Iona îşi aminti că Boyle îi oferea o slujbă. Şi în comparaţie cu el, ba chiar şi cu Meara, părea plăpândă şi firavă.

– Nu ştiu cât de grea e copita lui, dar sunt puternică şi am experienţă.

– O să-ţi smulgă braţele din ţâţâni şi-apoi o să te azvârle în ţărână ca pe-o cârpă.

– Mă îndoiesc. Dar dacă ar face una ca asta, ţi-ar confirma aşteptările. Se întoarse către Alastar. Ia gândeşte-te la asta.

Boyle căzu pe gânduri. Zâna cea drăguţă voia să-şi demonstreze îndemânarea, aşa că n-avea decât. Putea pe urmă să-şi bandajeze fundul... sau capul, în funcţie de cum ateriza.

– Te las o tură în jurul manejului. Înăuntru, făcu Boyle semn. Asta dacă rezişti atâta pe spinarea lui. Adu-i o cască, Meara. Să nu-şi spargă ţeasta când o să aterizeze în cap.

– Nu-i singurul nervos de-aici, rosti Iona încreţându-oare, aruncându-i un zâmbet lui Boyle. Trebuie să scurtez frâul.

– Înăuntru, repetă el şi mână calul înainte. Sper că ştii să cazi.

– Ştiu, dar nu voi cădea.

Iona scurtă căpăstrul iute şi cu îndemânare. Ştia că Boyle o urmărea cu privirea şi asta era bine. S-ar fi mulţumit cu o slujbă de grăjdar, dar Doamne, cât îşi dorea să călărească din nou. Voia să călărească acest armăsar în mod special. Să-l simtă sub ea, să împrumute din puterea lui.

– Mulţumesc.

Îşi puse casca şi, dacă tot se obosise Meara s-o aducă, folosi scăriţa pentru a urca în şa.

Alastar fremătă sub ea. Iona strânse genunchii pe coastele animalului şi apucă frâiele.

Boyle părea să-şi regrete decizia – vedea asta în ochii lui arămii.

– Branna o să se supere pe mine dacă ajungi la spital.

– Nu cred că ţi-e teamă de Branna.

Trase de frâuri. Poate că nu-şi găsise niciodată locul, dar niciunde nu se simţise mai în largul ei decât în şa.

Se aplecă în faţă şi şopti în urechea armăsarului:

– Să nu mă faci de râs, ne-am înţeles? Hai să le-arătăm de ce suntem în stare.

Ascultător, calul făcu patru paşi, apoi azvârli din picioare şi se dădu înapoi.

Potoleşte-te! Va fi timp altă dată şi pentru năzdrăvăniile astea.

Merse în cerc, schimbă pasul înaintat de pe stânga pe dreapta, făcu un alt cerc, schimbă din nou pasul şi porni la trap. Atunci când calul se dădu într-o parte şi încercă s-o azvârle din nou din şa, Iona râse.

– Poate că nu cântăresc cât uriaşul de colo, dar nu mă dai jos cu una, cu două.

Porni în galop mic – Doamne, ce frumos era –, apoi reveni la trap. Simţea viaţa pulsând în ea.

– Nu-i doar CV-ul de ea, murmură Meara.

– Tot ce se poate. Poziţie corectă, mâini ferme... şi în chip miraculos bestia pare s-o placă.

Urmărind-o cu privirea, Boyle se gândi că tânăra se născuse în şaua calului şi şi-o închipui zburând peste dealuri, prin vânt şi prin codru. Apoi se îndreptă de spate, iritat de fantezie.

– Poţi s-o iei cu tine, dar *nu* pe dracul ăsta împieliţat, şi vezi cum se descurcă cu turiştii.

– Avea dreptate Fin. Armăsarul e numai bun de împerecheat.

– Fin le nimereşte mai totdeauna. Dar şi când se înşală, o face lată. Deocamdată, o angajăm. Să-l ducă pe Alastar în padoc. Vedem dacă rămâne acolo.

– Tu ce faci acum?

– Eu mă ocup de acte.

– De când vrei să înceapă?

Boyle o urmări cum execută un salt lin.

– Cred că a început deja.

Nu se întoarse în sat. Planurile ei se schimbaseră în cel mai frumos mod posibil. Până la prânz curăţă grajdurile, se îngriji de cai, semnă contractul şi învăţă regulile de bază şi rutina de la Meara. Şi, pe deasupra, participă la o plimbare cu ghid. Ce-i drept, era o plimbare cam leneşă, dar tot plimbare se numea, pe spinarea

entuziastului Spud. Se străduí să-şi ia câteva repere pe măsură ce străbăteau agale cărarea pietruită, printre arbori, acompaniaţi de vuietul grav al râului.

Un şopron părăsit, un pin zgâriat, o grămadă de pietre.

Urmărea suişurile şi coborâşurile din glasul Mearei, care ţinea companie unui cuplu de nemţi, savurând ciorba de accente.

În acea clipă, Iona Sheehan călărea prin pădurile din Mayo (ca angajat), asculta amestecul de irlandeză şi germană. Adierea vântului îi răcorea obrajii, iar razele soarelui se strecurau jucăuş prin perdeaua de nori şi frunze. Era cu-adevărat acolo. În acea clipă, Iona ştiu până-n adâncul fiinţei sale că acolo va rămâne.

„De azi înainte", îşi spuse ea, „aici e acasă". O casă pe care şi-o clădea de una singură, pentru ea. Aşa îşi dorea să arate viaţa ei. Dacă nici asta nu se numea magie...

Auzi glasuri îndepărtate şi un hohot de râs care-o făcu să zâmbească.

– Auzi-l pe Connor, rosti Meara. A ieşit la o plimbare cu şoimul.

Cotiră la dreapta şi-l zăriră pe potecă, alături de-un cuplu. Femeia ţinea un şoim pe antebraţul înmănuşat în timp ce bărbatul făcea poză după poză.

– E fantastic!

Orbitor, îşi spuse Iona. Şi cumva anacronic.

– E fascinant, nu?

– Eu şi Otto am făcut rezervare pentru mâine, îi mărturisi nemţoaica. Abia aştept.

– O să vă distraţi de minune. Vreau şi eu să-ncerc. Tânărul de colo e verişorul meu, adăugă ea cu mândrie. Şoimarul.

– E tare chipeş. Ai un verişor şoimar şi n-ai făcut încă o plimbare cu şoim?

– De-abia ce-am sosit.

Spre satisfacţia ei, Connor ridică mâna şi le făcu strengăreşte cu ochiul.

– E un şoim rasa Harris, îi explică Meara. Dacă aţi rezervat pentru mâine, vă recomand o vizită la crescătorie.

Plimbarea cu şoimul va fi probabil punctul culminant al vizitei voastre la Ashford şi tocmai de-aceea n-ar strica să vedeţi şi ceilalţi şoimi şi să aflaţi câte ceva despre ei.

Şoimul îşi luă zborul şi ateriză pe o creangă. Cele două grupuri se străcurară unul pe lângă celălalt.

– Ziua bună, Connor, rosti Meara în treacăt.

– Şi ţie. Ai ieşit la plimbare, verişoară?

– Lucrez.

– Splendid. Asta-nseamnă că faci cinste cu bere mai târziu.

– Clar.

Diseară urma să bea bere cu verişorul ei. Cu-adevărat magic.

– Îmi cer scuze. Nu stau prea bine cu engleza.

– Dimpotrivă, vorbiţi excelent, rosti Iona, cu privirea aţintită la nemţoaică.

– E verişoara dumitale. Bag seamă că nu eşti irlandeză.

– Sunt americancă, cu origini irlandeze. Tocmai ce m-am mutat aici. În adevăratul sens al cuvântului.

– Şi de-abia ieri ai sosit? Până acum n-ai mai fost pe-aici?

– Nu, niciodată. M-am cazat la castel pentru câteva zile.

– Deci eşti în vizită.

– Nu, aici locuiesc. Ieri am venit, azi m-am angajat şi urmează să mă mut săptămâna viitoare cu verişorii mei. E de vis.

– Ai venit din America să locuieşti aici? Eşti tare curajoasă.

– Mai degrabă norocoasă. E foarte frumos aici, nu-i aşa?

– Da, foarte frumos. Noi locuim şi lucrăm în Berlin. E multă agitaţie acolo. Aici e linişte şi... nu-i agitat. O vacanţă pe cinste.

– Într-adevăr.

„Şi o casă şi mai pe cinste", se gândi Iona. Casa ei.

După ce-l perie pe Spud, aranjă harnaşamentul, dădu de mâncare cailor şi făcu cunoştinţă cu restul angajaţilor de pe tură, inclusiv cu Mick – mereu zâmbitor –,

despre care află că era tatăl chelneriţei care-o servise cu o seară în urmă Iona hotărî să dea o raită prin sat sau să viziteze crescătoria de şoimi.

Se duse la Meara.

– Nu ştiu exact până la cât trebuie să stau.

– Ce să zic, făcu Meara, sorbind dintr-o sticlă de Fanta de portocale. Mă gândesc că n-aveai în plan să lucrezi o zi plină, deşi eşti pe-aproape. Mâine vii?

– Da. Cu certitudine.

– Eu zic că ajung opt ore, dar vorbeşte cu Boyle, ca să fii sigură. Cred că între timp a încropit un orar. E în regulă dacă pleci acum. Mick şi Patty se ocupă de restul, iar eu am o întâlnire la grajdurile mari.

– Mă duc să-l caut. Mersi pentru tot, Meara.

Mânată de entuziasm, o îmbrăţişă pe Meara cu putere.

– Cu mare plăcere, dar eu n-am făcut mare lucru, chiar mai puţin decât de obicei, pentru că te-ai ocupat tu de toate.

– M-am simţit bine. E bine aici. Ne vedem mâine.

– Distracţie plăcută şi salutări Brannei şi lui Connor.

Iona trecu pe la manej, apoi pe la aşa-zisul birou al lui Boyle, se întoarse, dădu roată grajdurilor şi îl găsi în padoc, înfruntându-se din priviri cu Alastar.

– Alastar are impresia că nu-l placi.

Boyle îi aruncă o privire peste umăr.

– Aici a nimerit-o, ticălosul.

– Eu zic că-l placi.

Iona se cocoţă pe gard.

– Îţi place aspectul şi firea lui, şi cauţi să-l îmblânzeşti fără să-l pui cu botul pe labe.

Surâse la apropierea lui Boyle.

– Eşti un călăreţ sadea. Nu-i călăreţ pe lumea asta care să nu se uite la acest magnific specimen şi să gândească ce-am spus adineauri. Vă călcaţi pe nervi pentru că sunteţi amândoi voinici, arătoşi şi încăpăţânaţi.

Boyle se proţăpi în faţa ei şi îşi vârî degetele mari în buzunare.

– La concluzia asta ai ajuns după scurta noastră întâlnire?

– Da. Bucuria acelei zile radia pe chipul ei, ca razele soarelui. Ar fi stat ore în şir acolo, în adierea răcoroasă, lângă Boyle şi armăsarul său. Vă provocaţi unul pe celălalt, deci respect reciproc există. În acelaşi timp, fiecare pune la cale strategii să fie deasupra.

– Dacă asta presupune ca eu să-l călăresc pe el şi nu invers, lupta e-ncheiată.

– Nu neapărat, oftă Iona, studiindu-l pe Alastar. Când eram mică, visam să călăresc un armăsar voinic şi neînfricat, să fie doar al meu. Bănuiesc că toate fetele au fantezii ecvestre la un moment dat. Eu una n-am reuşit să le depăşesc.

– Îmi place cum călăreşti.

– Mulţumesc.

Dacă n-ar fi fost cocoţată pe-un gard, l-ar fi îmbrăţişat probabil şi pe el, aşa cum făcuse cu Meara.

– Mi-a dat ocazia să lucrez aici.

– Aşa-i.

Sub privirea lui tăcută, ignorându-l, Alastar se apropie cu nonşalanţă şi mai că nu dădu bot în bot cu Iona. Lui Boyle i se părea că armăsarul se uita la ea de parcă femeia ar fi deţinut toate răspunsurile.

– A fost o zi pe cinste, nu-i aşa? Iona îşi petrecu degetele pe obrazul lui neted şi lucios, apoi mai jos, pe grumazul lui puternic. E frumos aici. Trebuie doar să ne obişnuim cu locul.

În acea clipă, armăsarul, care în urmă cu câteva ceasuri lăsase o vânătaie cât casa pe braţul musculos al grăjdarului, păru să ofteze. Se apropie şi mai că nu-şi aşeză capul pe umărul ei. Iona îşi petrecu braţele pe după grumazul său lung.

Voi avea grijă de tine, îi spuse. *Iar tu vei avea grijă de mine.*

– Văd bine că eşti de-a lor, bombăni Boyle. O'Dwyer până-n măduva oaselor.

În acel moment, Iona avea ochi doar pentru cal, aşa că răspunse în doi peri.

– Bunica din partea mamei.

– Nu gradul de rudenie contează, ci sângele. Ar fi trebuit să-mi dau imediat seama, după cum te-ai descurcat cu el. Boyle se rezemă de gard şi o cercetă cu privirea. Nu prea semeni cu Branna şi Connor, aşa roşcovană şi micuţă cum eşti, dar sângele e acolo.

Crezând că a înţeles tâlcul vorbelor sale, Iona se simţi iar agitată.

– Sper că aşa consideră şi ei, mai ales că m-au invitat să locuiesc acolo. Iar Branna m-a ajutat să-mi găsesc o slujbă fără să fiu nevoită să caut pe te miri unde. Mă rog, am să...

– Legenda spune că mezina primei vrăjitoare întunecate vorbea cu caii, şi caii vorbeau cu ea. Se zice că de mică putea să călărească cei mai nărăvaşi cai de război. În unele nopţi cu lună nouă, când îi venea cheful, zbura cu ei peste văi şi dealuri.

– Cred... că ar trebui să mai citesc despre legendele locale, pentru plimbările cu ghid.

– Cu siguranţă, dar pe asta cred că o ştii foarte bine. Cea despre Cabhan şi râvna lui după puterea şi frumuseţea Sorchei. Despre copiii ei, care au preluat puterile şi poverile ei. Sângele apă nu se face, repetă el.

Felul pătrunzător în care o privea îi dădu fiori pe şira spinării. Poate vedea acolo ceva peste puterea ei de înţelegere. Parcă simţindu-i frământările, Alastar fremătă, îşi lăsă urechile pe spate şi se întoarse către Boyle.

Prevăzătoare, Iona îşi strecură mâna sub căpăstru să-l liniştească.

E vina mea, îi spuse lui Alastar. *Nu ştiu încă ce să spun, cum să reacţionez.*

– Bunica mi-a spus o droaie de poveşti. Era un răspuns evaziv, dar adecvat, cel puţin până ajungea să-l cunoască mai bine. Dacă nu mai ai nevoie de serviciile mele, aş pleca. Trebuie să mă întâlnesc cu Branna şi cred că am întârziat deja. Meara zicea că e suficient pe ziua de azi şi că pot să vin mâine de la opt.

- E în regulă.

- Mulţumesc pentru slujbă. Îl mângâie pe Alastar pentru ultima dată şi coborî de pe gard. O să muncesc din greu.

- Voi avea grijă să fie aşa, fii sigură.

- Bine. Îşi şterse sudoarea din palme pe blugi. Ne vedem mâine atunci.

- Toate cele bune verilor tăi.

- O să le transmit.

O urmări cum se depărta grăbită, de parcă se străduia să lase în urmă o porţiune mlăştinoasă. „Drăguţă fată", se gândi el, dar hotărî să alunge asemenea gânduri. Drăguţă şi veselă şi o afurisită de zeiţă în şa. Cu siguranţă trebuia să alunge gândurile astea. Mai greu de ignorat era faptul că tocmai angajase o vrăjitoare.

- O vrăjitoare întunecată, ultima dintre cei trei. Sunt toţi trei împreună, cu câine, şoim şi, la naiba, şi cal. Îi aruncă o privire mânioasă lui Alastar. E mâna lui Fin aici, cu siguranţă. Ce dracu' mai înseamnă şi asta?

Se întrebă ce gânduri se ascundeau în inima prietenului şi asociatului său, care-i era ca un frate. Parcă vrând să-i spună ce gândea despre toată chestiunea asta, Alastar trase o frumuseţe de balegă. Boyle se feri la timp, înainte ca opinia hotărâtă a armăsarului să-i murdărească cizmele. Apoi îl străfulgeră cu privirea şi izbucni în hohote.

capitolul 6

Pentru că acum cunoştea bine drumul, Iona străbătu în grabă pădurea. Zări un cuplu de tineri ce se ţineau de mână - erau probabil cazaţi la hotel, aflaţi în luna de miere. Turişti care profitau de o zi mai senină.

Şi ea mai avea câteva zile de stat la hotel, dar nu mai era turistă. Trecuse în categoria expatriaţilor. Cuvântul avea o rezonanţă ciudată, aproape fermecătoare, cu toate că Iona mirosea a cal, poate puţin şi a bălegar. Întârziase

deja şi nu mai avea timp să meargă la hotel pentru un duş şi un rând curat de haine.

Trebuia ca în curând să fixeze un orar flexibil, care să-i permită să viziteze crescătoria de şoimi şi satul Cong. Poate reuşea să facă prima dintre excursii chiar a doua zi, în pauză, presupunând că avea pauză. După lecţia cu Branna, plănuia să bea o halbă de bere în sat cu Connor, poate chiar să servească cina acolo.

Abia aştepta să-i scrie lui Nan despre slujbă, despre această zi fermecătoare şi despre ce-avea să-i vorbească Branna. În urmă cu câteva zile ducea o viaţă împrăştiată şi deprimantă. Acum era asaltată de posibilităţi.

De-acum înainte, acesta avea să fie drumul spre lucru şi înapoi spre casă. Gata cu înotul prin trafic spre şi dinspre micuţul ei apartament. Gata cu tânjitul după măcar puţină aventură: acum trăia adevărata aventură. Nu mai era necesar să afle ce-i lipseşte, de fugeau oamenii de ea mâncând pământul. De data asta, ea era cea care fugise. Mai bine zis, ea sosise. Asta conta mult mai mult.

Ţinea în mână cheia împlinirii sale.

Când trecu pe lângă arborele căzut, simţi din nou chemarea şi auzi un glas amăgitor şoptindu-i numele. Se opri, se uită de jur împrejur, dar nu văzu pe nimeni.

Apoi auzi din nou acel glas mieros. Şovăi. Oare acolo, printre crengi şi plantele agăţătoare, se vedea un crâmpei de lumină? Asemenea luminii de la fereastră, ce te întâmpină când te întorci acasă?

Deşi îşi amintise că întârziase, şi Branna o avertizase să nu zăbovească în pădure, să nu exploreze de una singură, făcu un pas spre desiş.

Doar un minut, doar o privire.

Încă un pas şi totul deveni visare. Lumina era mai puternică, şoaptele guturale... o cuprinse un val de căldură moleşitoare.

„Sunt acasă", se gândi ea. Cât de mult îşi dorise un cămin. Iar aici... Când degetele ei atinseră lujerii, văzduhul vibră ca bătaia unei inimi. Lumina scăzu, ca-ntr-un amurg.

Câinele lătră în spatele ei şi o făcu să se tragă înapoi. Se clătină pe picioare, ca o femeie la marginea unei prăpăstii, şi făcu câţiva paşi înapoi, până se opri în dreptul câinelui, sprijinindu-se cu o mână de capul său frumos. Era atât de speriată, încât nu-şi auzea propriile gânduri de zgomotul respiraţiei.

– Voiam să trec dincolo. Am simţit chemarea, îmi doream să trec cu orice preţ. Era să-mi calc cuvântul, deşi nu fac niciodată aşa ceva. Ce-i cu locul ăsta? Îşi frecă mâinile îngheţate şi se cutremură din nou. Mă bucur că ai venit, şi pun pariu că n-a fost întâmplător. Hai să mergem. Bănuiesc că ne-aşteaptă pe-amândoi.

Vântul prinse a bate mai tare. Înainte să ajungă la marginea pădurii, începu să plouă, aparent dintr-un nor rătăcit, căci soarele lumina în continuare desişul.

Iuţiră pasul. Dădu să intre în căsuţă, dar o zări pe Branna în atelier şi o luă într-acolo.

Mireasma din atelier era îmbietoare – un amestec de fum, ierburi şi ceară. Branna avea părul strâns în coc şi purta un pulover de culoarea prunei, ce-i acoperea coapsele. Aşeză un ghiveci alb pe blatul de lucru, alături de-un bol alb, o lumânare groasă şi o pană, amândouă albe.

– Am întârziat. Îmi pare rău, dar...

– M-ai anunţat că e posibil să întârzii, în mesajul pe care mi l-ai lăsat pe telefon. Nu-ţi face griji. O cântări pe Iona din priviri, în timp ce Kathel se lipi de piciorul ei.

– Felicitări. Cum a fost prima zi?

– Minunată. Fantastică. Mulţumesc. Mulţumesc mult!

Iona traversă în grabă odaia şi o strânse puternic în braţe.

– Mă bucur, rosti Branna, bătând-o uşor pe spate. Nu uita că Boyle te-a angajat.

– Da, dar tu mi-ai dat şansa să-l cunosc. O mai îmbrăţişă o dată, apoi făcu un pas înapoi. E tot ce mi-am dorit. Din prima clipă m-am simţit... în elementul meu. Ştii ce vreau să spun? Totul a mers ca pe roate. Şi Meara... o ştii pe Meara.

– O știu. Cu mișcările elegante caracteristice, Branna puse ibricul la încălzit. E o prietenă bună și o femeie de nădejde.

– Mi-a plăcut din prima... Bănuiesc că semănăm. Mi-a arătat locul înainte să ajungă Boyle și am făcut cunoștință cu Mick... probabil îl știi și pe el.

– Da, îl știu.

– E teribil de amuzant și știe o groază de povești. Deja m-am îndrăgostit de el.

– Are soție și patru copii, și un nepoțel pe drum.

– Stai, nu mă refeream la... nu mă tachina. Oricum, a fost minunat, deși Boyle era cu capsa pusă.

– Așa e el.

Branna puse prăjituri de ciocolată pe o farfurie.

– A venit călare pe-un cal splendid, parcă era dintr-un film. Amândoi nervoși și arătoși... și puternici. Câte-i mai spunea calului. Cred că și calul îl înjura în gând. Asociatul lui – Fin, dacă nu mă-nșel – l-a cumpărat și l-a expediat aici. E incredibil.

– Bănuiesc că te referi la cal.

– Da. Nici cu Boyle nu mi-e rușine. Dacă stau bine să mă gândesc, au fost momente când... Duse mâna la inimă, bătându-se cu palma. Doar când mă uitam la el. Mare păcat de temperamentul lui vulcanic, pentru că știi ce zic... Iona rânji, dădu ochii peste cap și-și făcu vânt cu mâna. Apoi făcu ochii mari. O, Doamne, sper că nu... Tu și Boyle nu sunteți...

– Într-o relație? Nu. Branna râse discret și prepară ceaiul. El și Connor sunt prieteni de când erau de-o șchioapă. Ce zic, și noi suntem prieteni din copilărie. E un om de treabă, puțin coleric, dar, asemenea Mearei, poți conta pe el la nevoie.

– E bine de știut. Și probabil că avea motivele lui să fie supărat azi. Alastar îl necăjea întruna. A mușcat un grăjdar și pe altul l-a lovit, dacă-mi aduc bine aminte și...

– Stai puțin. Branna o prinse de braț, pentru a-i stăvili torentul de vorbe. Ai zis cumva Alastar? Calul se numește Alastar?

– Da. De ce mă întrebi? S-a întâmplat ceva?

– Şi zici că Fin l-a cumpărat şi l-a trimis aici?

– Da. Meara spunea că Fin e încă plecat, dar l-a trimis pe Alastar în urmă cu vreo două zile.

– Aşa deci. Branna trase adânc aer în piept şi se propti cu mâinile de tejghea. Înseamnă că ştie şi el.

– Cine? Ce? Mă sperii, Branna.

– Fin. Ştie că eşti aici. Sau cel puţin ştie că cei trei s-au reunit. Ştie ce urmează. Se spune că Alastar a fost calul lui Teagan şi prima ei călăuză.

– Alastar. Nu ştiam, dar... parcă ne-am recunoscut din prima clipă. Am simţit ceva special, dar mă gândeam că are nevoie de mine, are nevoie de cineva care să-l înţeleagă. Alastar. Calul lui Teagan. Poate-i doar o coincidenţă.

– Abia ce-ai venit şi hop apare şi calul. Iar Boyle aproape că ţi l-a pus la picioare. Coincidenţă pe naiba, mai ales că vorbim de Finbar Burke.

– De unde ştie el despre mine sau despre calul lui Teagan?

Branna aşează ceştile pe masă, cu un zăngănit.

– Are puteri.

– E asemenea nouă?

– Nu se aseamănă cu nimeni, dar are sânge magic, ca şi noi. E descendentul lui Cabhan, vrăjitorul negru.

– Stai o clipă. Iona se luptă pentru câteva clipe cu valul de informaţii şi îşi duse mâinile la tâmplă. Ticălosul ăla pe care l-a omorât Sorcha... sau aproape l-a omorât? E strămoşul lui Fin?

– Da, rosti Branna, cu încărjire pe chip şi scântei în privire. Fin poartă semnul, cicatricea lăsată de Teagan pe pielea lui Cabhan. Are puteri magice şi sânge de vrăjitor.

– E un individ rău?

Branna făcu un gest nerăbdător din mână şi turnă ceaiul în ceşti.

– La întrebarea asta nu se răspunde aşa uşor. N-a făcut rău nimănui, de asta sunt sigură. Dar se trage din Cabhan şi sorocul se-mplineşte. Ne-a dat de ştire, prin intermediul calului.

– Dar faptul că-l am pe Alastar nu ne avantajează?

– Vom vedea.

– Nu înţeleg.

Iona luă o prăjitură din reflex şi o mişcă prin aer în timp ce vorbea.

– E asociatul şi prietenul lui Boyle, asta am priceput. Nu înţeleg de ce-ar fi periculos, dacă...

– Asta-i o întrebare mai uşoară. Fin e un om periculos. Întotdeauna a fost.

– Dar dacă Boyle e aşa un tip de treabă, cum de s-au împrietenit?

– Viaţa e plină de mistere.

– Mi-e clar acum de unde ştia Boyle că sunt... ştii tu.

Branna oftă şi ridică ceaşca.

– Vrăjitoare. Nu te ruşina de acest cuvânt. Asta eşti, asta ţi-e menirea.

– Nu-i ca şi cum m-aş fi putut prezenta oricui cu titlul ăsta. De-abia încep să mă obişnuiesc cu ideea. Ar fi trebuit să-ţi zic de la bun început. Ştia. Eu nu i-am spus nimic – de ce i-aş fi spus? –, dar ştia. Nu părea deloc surprins, dar dacă zici că-i prieten cu un mag...

– Fin e mai degrabă un fel de vrăjitoare, asemenea nouă.

– O fi. Sună cam ciudat.

– Mai ai multe de învăţat, verişoară, rosti Branna şi îi întinse ceaşca de ceai.

– Înainte de toate, mă simt nevoită să-ţi mărturisesc ceva. De regulă nu-mi încalc promisiunile. Dar astăzi, când mă întorceam de la grajduri, m-am trezit trecând de zidul de crengi. N-am vrut, dar mi s-a părut că zăresc o luminiţă şi că aud şoapte care mă chemau. Era ca-ntr-un vis. Am simţit că-mi ies din piele şi singurul lucru care conta era să trec prin zid. Kathel m-a împiedicat să merg mai departe, ca şi data trecută. Nu te mint Branna. Nu-mi stă-n fire să-mi încalc promisiunile.

– Nu minţi de fel? făcu Branna, sorbind din ceai.

– De fel. Oricum, habar n-am să mint, aşa că de ce să-mi bat capul. Dar m-aş fi dus acolo dacă nu m-ar fi oprit Kathel. Nu m-am putut abţine.

– Te pune la încercare.

– Cine?

– Cabhan sau ce-a rămas din el. Va trebui să fii mai puternică şi mai isteaţă. De-abia atunci te vom duce la căsuţă, aşa cum ţi-am făgăduit. În fine, hai să vedem la ce trebuie să lucrăm.

Iona lăsă ceaşca din mână, prea entuziasmată ca să bea.

– O să mă înveţi o vrajă?

Branna izbucni în râs şi clătină din cap.

– Când ai călărit pentru prima oară, ai pornit în galop?

– Îmi doream să fac asta.

– Astăzi mergem la trap, sub îndrumarea mea. Ţi-a spus bunica ta care-i cel mai important aspect al puterii şi al meşteşugului nostru?

– Să nu faci rău nimănui.

– Bun. Puterea face parte din tine, la fel ca nuanţa ochilor sau forma gurii. Tu alegi ce să faci cu ea. Alege cu cap.

– Am ales să vin aici, la voi.

– Şi sper să nu regreţi vreodată. Sunt patru elemente, continuă Branna, făcând semn spre masă. Pământ, aer, apă şi foc. Le invocăm şi le folosim cu respect. Noi nu stăpânim aceste forţe, ci ne împletim puterea cu ele. De obicei focul se învaţă primul.

– Şi se pierde ultimul, adăugă Iona. Aşa zicea Nan.

– Într-adevăr. Aprinde lumânarea.

Bucuroasă că avea ocazia să-şi arate îndemânarea, Iona se apropie de masă. Îşi stăpâni respiraţia, îşi concentră toată atenţia, îşi strânse puterile şi le canalizâ cu o răsuflare prelungă, silenţioasă.

Fitilul scânteie, apoi se aprinse.

– Foarte bine. Să trecem la apă. Apa susţine viaţa. Curge prin trupurile noastre lumeşti şi e stăpână pe lumea în care trăim. Branna îi arătă vasul cu apă. Apa e liniştită şi limpede acum. Nemişcată. Dacă ne împletim forţele, spumegă precum valurile mării, ţâşneşte ca un gheizer, iese la suprafaţă precum un izvor.

Iona urmări apa care începea să se agite, lovindu-se în valurele de marginile bolului. Apoi icni de spaimă când un jet țâșni spre tavan, ca o suliță lichidă, apoi se despică precum o floare și, în cele din urmă, se întoarse în bol, fără să împrăștie o singură picătură în jur.

- A fost superb.

- Un număr de magie drăguț, dar însușirea lui e crucială. Fă apa să vibreze. Trebuie s-o simți, s-o vezi, s-o chemi.

„Așa cum fac cu lumânarea", se gândi Iona. Concentrare și apoi eliberare. Își potoli respirația și încercă să-și țină în frâu gândurile și bătaia inimii sub control. Se holbă la apă, încercând să-și închipuie valuri mici pe luciul ei.

Apa rămase neclintită.

- Undeva greșesc.

- Nu greșești. Îți lipsește răbdarea.

- Așa-i. Hai, încă odată.

Se uită la apă și își proiectă gândurile asupra ei, până când începură s-o doară ochii.

- La unii durează mai mult. Unde e centrul puterii tale? De unde simți că izvorăște?

- De-aici, rosti Iona, așezând o palmă pe pântec.

- La Connor e aici, spuse Branna, ducând degetul la inimă. Trage-o de-acolo, dă-o afară. Ghidează-o cu ajutorul mâinii. Sus, apoi afară. Folosește-ți imaginația, concentrează-te, cheam-o.

- Bine, bine.

Lăsă umerii moi, își trecu mâna prin păr și își schimbă poziția. Voia cu tot dinadinsul să miște afurisita aia de apă. Voia să învețe cum s-o proiecteze în tavan, ca pe o suliță. Poate fusese prea timidă. N-avea nimic de pierdut...

Trase aer în piept și ghidă șuvoiul de putere din pântec spre bolul cu apă. Își înăbuși un țipăt când apa țâșni spre tavan.

- La naiba! Uite că... vai, scuze!

Apa căzu ca un potop în miniatură, dar încremeni deasupra blatului.

– N-aş vrea să facem mizerie, spuse Branna, după care răsuci din deget şi trimise jetul de apă înapoi în bol.

– A, deci a fost mâna ta. Credeam că eu...

– Tu ai trimis jetul în tavan, dar ţi-ai pierdut concentrarea. Eu doar te-am scutit de curăţenie.

– Eu l-am trimis?

Iona execută un scurt dans victorios.

– Bravo mie. Mamă, ce mişto e! Scuze, trebuie să fiu respectuoasă, rosti ea, tresărind.

– Bucuria face casă bună cu uimirea. Până la urmă vorbim de magie. Repetă manevra, dar mai încet, mai elegant. Mereu stăpână pe puterile tale.

– Ca şi atunci când călăreşti, murmură Iona.

De data asta ridică jetul o palmă deasupra bolului, apoi îşi închipui o fântână şi jetul se conformă. Cu multă grijă, mişcă fântâna în jurul bolului. Dansul apei o umplu de bucurie şi de uimire.

– Ai multă putere care dormitează înlăuntrul tău, îi spuse Branna.

Încântată, mândră şi uimită peste măsură, Iona lăsă apa să curgă în vas.

– Hai s-o trezim.

Când Connor intră în atelier, Iona tocmai făcea o pană să leviteze. Nu în maniera elegantă a Brannei, dar plutea. Connor îi făcu cu ochiul, apoi roti un deget şi pana începu s-o gâdile sub bărbie.

– Nu mai face pe grozavul, râse ea şi învârti pana în loc. Sunt la grădiniţa de vrăjitoare. Am aprins o flacără, am mutat apa din loc, am făcut o pană să plutească şi-am mai făcut aia.

Făcu un semn către ghiveciul alb, ce găzduia o margaretă frumos colorată.

– Bine lucrat, rosti Connor impresionat şi se apropie de blatul de lucru.

– Aia mică, se corectă ea, îndreptând un deget către răsadul de lângă floare. Branna a făcut floarea.

– Oricum, bine lucrat. Ce zi ai avut, verişoară! Îşi petrecu braţul pe după umerii ei, într-o scurtă îmbrăţişare. Şi am venit pentru halba de bere promisă. Gata cu şcoala pe ziua de azi, nu, Branna? E şase jumătate, şi eu mor de foame.

– Magia izvorăşte din inima lui, dar dragul de Connor gândeşte cu stomacul. Sau cu ce-are mai jos.

– Şi nu mi-e ruşine de nici una. Hai în pub. Iona mă cinsteşte cu o bere, eu comand mâncarea. Un târg bun, oricum l-ai lua.

– De ce nu? hotărî Branna. Avem de discutat şi n-ar strica o halbă de bere şi nişte mâncare în timpul ăsta. Branna scoase agrafele şi îşi scutură părul, stârnind suspinul invidios al Ionei. Hai, Kathel, sunt gata în cinci minute.

– Mai curând în douăzeci, o corectă Connor. Ne vedem acolo, strigă după ea şi îi întinse mâna Ionei.

– Nu mă deranjează să aştept.

– Mai întâi o să-şi schimbe hainele, apoi o să petreacă o eternitate în faţa oglinzii. În timpul ăsta eu aş putea sorbi dintr-o bere, iar tu mi-ai putea povesti despre ziua ta.

– Poate cea mai fainâ zi din viaţa mea. O să dureze ceva.

– Am tot timpul din lume, atâta vreme cât am cina şi aş avea berea în faţă.

Poate datorită energiei ce-i mai rămăsese de la ora de magie sau poate datorită entuziasmului de a-şi fi găsit o slujbă, Iona aproape că ţopăi până-n sat.

Connor era într-o stare mai calmă şi o luă agale pe drumul şerpuit. Iona sporovăia întruna, aşa cum o rugase verişorul său. El asculta, râdea şi mai strecura câte-un comentariu.

Când îi povesti de Alastar, Connor ridică din sprâncene şi înclină capul într-o parte. Ochii lui veseli căpătară brusc o expresie concentrată.

– Curioasă treabă, nu?

– Branna n-a fost prea fericită când i-am povestit.

– Fin are darul ăsta de cele mai multe ori, şi faptul că a trimis calul e un mesaj către Branna.

– O avertizare?

Connor zâmbi misterios.

– Ar putea s-o ia ca atare.

– Pe tine nu te nelinişteşte?

– Mă aşteptam ca lucrurile să se precipite, mai ales de când ai apărut la uşa noastră. Connor îşi aţinti privirea spre pădure, spre ceva ce depăşea puterea ei de percepţie. E doar o nouă etapă, şi faptul că avem un cal puternic de partea noastră e îmbucurător.

– Dar vorbim de Fin aici, iar Fin e din... nu ştiu cum să zic... tabăra adversă...

– Nicidecum.

– Dar... Branna zicea că...

– Legături de sânge, blesteme şi însemne diavoleşti.

Connor ridică din umeri, de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru el.

– Dar Fin e urmaşul lui Cabhan, nu?

– Fără îndoială. Sunt curios cine n-are o uscătură în arborele genealogic. Faptul că te tragi din cineva nu determină ceea ce eşti. Mereu ai posibilitatea să alegi, nu? Tu ai luat o decizie. Fin e confruntat cu o alegere, la fel şi Branna. Ea e surioara şi lumina ochilor mei, iar Fin e prietenul meu de când mă ştiu. Sunt pe muchie de cuţit şi din fericire pot să-mi ţin echilibrul.

– Nu crezi că-i un om rău?

Connor se opri, o trase înspre el şi o sărută gingaş pe creştetul capului, cu o căldură ce-i merse drept la inimă.

– Răul poate lua un număr infinit de forme. Fin nu e un om rău. Cât despre Alastar, faptul că achiziţionezi un animal nu-l face automat al tău. Poţi să-l păstrezi, să-l pierzi sau să-l dai mai departe. Tu ai stabilit conexiunea cu Alastar, am dreptate?

- Da. Văd că ai încredere în el. Dar Branna e de altă părere.

- Branna nu ştie ce să creadă în privinţa lui, deşi de regulă are un răspuns la toate. Când se satură de umblat, se va întoarce şi vei avea ocazia să-l cunoşti şi să decizi singură ce părere ai.

- Aţi copilărit împreună? Tu, Fin şi Boyle?

- Nu s-a schimbat mai nimic de-atunci.

Iona râse, dar numai cu jumătate de gură.

- Eu n-am prieteni de-o viaţă. Când aveam şase ani ne-am mutat, apoi, la zece ani, s-au despărţit ai mei şi a urmat o nouă mutare, iar după ce s-au recăsătorit amândoi, a fost un du-te-vino continuu. Bănuiesc că e frumos să ai prieteni din copilărie.

- Prietenii-s prieteni, indiferent când îi întâlneşti.

- Ai dreptate. Îmi place vorba asta.

Când intrară în sat, Connor o luă de mână şi făcu semn cu cealaltă.

- Clădirea de colo a fost odată abaţia din Cong. S-a păstrat bine şi nu duce lipsă de vizitatori, deşi majoritatea turiştilor vin aici pentru *Omul liniştit*.

- Nan e fascinată de filmul ăla. Chiar înainte să vin m-am uitat iar la el.

- În septembrie avem un festival impresionant dedicat filmului. Maureen O'Hara a fost invitată în urmă cu doi ani. O frumuseţe rară. Reală şi imperială în acelaşi timp.

- Te-ai întâlnit cu ea?

- Doar preţ de o clipă. Dar a fost un moment fantastic. N-ai făcut un tur al satului de dimineaţă?

- Nu, dar timp e suficient. Am o senzaţie de déjà-vu. Din tot ce mi-a povestit Nan, toate fotografiile şi ghidurile turistice pe care le-am răsfoit. E întocmai cum mi-am închipuit.

Prăvălii colorate, puburi, restaurante, un mic hotel, ghivece cu flori aninate de pervazuri, toate înşirate de-a lungul drumului, în umbra ruinei ce fusese odinioară abaţia. Prăvăliile erau închise, dar puburile aveau uşile

larg deschise pentru pâlcurile de turişti care se plimbau pe trotuarele înguste.

– Unde-i prăvălia Brannei?

– După colţ, acolo, lângă ceainărie. E închis, dar am cheia, dacă eşti curioasă.

– Nu-i nevoie. O să am o zi liberă în curând, presupun.

– Nu mă îndoiesc de asta. Boyle te pune la muncă, dar nu chiar cât să scoată untul din tine.

Drumul mergea puţin în urcuş, iar ea îşi ridică uşor faţa, lăsând briza de seară să-i răcorească bine chipul.

– Simt... cumva un miros de turbă?

– Ai nimerit-o! Nimic nu se compară cu focul de turbă în vatră, însoţit de-o halbă de bere. Aici le-avem pe amândouă.

Connor deschise o uşă şi îi făcu semn să intre.

Aroma proaspătă a berii se amesteca în chip plăcut cu izul de turbă, ce emana din vatra aprinsă. „Un amestec unic", se gândi Iona. Clienţii se înşirau la bar sau serveau cina la mese. Murmurul glasurilor se împletea cu zgomotul ce însoţea ciocnitul paharelor. De cum intrară, un grup de muşterii îl întâmpinară zgomotos pe Connor. Tânărul îi salută la rândul lui şi o conduse pe Iona la bar.

– Seara bună, Sean. Ţi-o prezint pe verişoara mea din America, Iona Sheehan. E nepoata lui Mary Kate O'Connor.

– Bine-ai venit.

Sean avea o claie de păr alb dezordonat, obraji rumeni şi ochi veseli, scânteietori, care se îndreptară asupra Ionei.

– Ce mai face Mary Kate?

– Foarte bine, mulţumesc.

– Iona lucrează pentru Boyle, la grajduri. Tocmai şi-a încheiat prima zi de lucru.

– Nu zău? Să-nţeleg că eşti o călăreaţă pricepută?

– Mă descurc.

– Am venit să sărbătorim cu nişte bere. Eu beau o Guinness. Tu, Iona?

– Tot Guinness.

– Dintr-o clipă în alta trebuie să apară şi Branna, aşa că dă-mi trei. Hai să găsim o masă. Iat-o şi pe Franny, rosti Connor, ciupind o blondă frumuşică de obraz. Ţi-o prezint pe verişoara mea, Iona, din State.

Şi aşa mai departe. Iona făcu cunoştinţă cu mai multe persoane în zece minute decât ar fi reuşit acasă, într-o lună. Când se îndepărtară de alaiul voios, mintea ei devenise un vârtej de nume şi chipuri.

– Îi ştii pe toţi?

– Majoritatea sunt din partea locului. Uite, pe ei doi îi cunoşti şi tu.

Îi zări pe Boyle şi pe Meara la o masă grea de halbe şi farfurii. Connor se aşeză la masa alăturată.

– Cum merge?

– Toate bune şi frumoase. Te obişnuieşti cu viaţa de noapte din Cong? o întrebă Meara.

– Sărbătoresc angajarea. Încă o dată, mulţumesc, îi spuse lui Boyle.

– Chiar acum lucram la orarul de muncă, rosti Meara. Dacă îţi faci planuri, să ştii că joi ai liber.

– Sunt doldora de planuri, răspunse ea.

– Iona mi-a spus că Fin ţi-a trimis un cal nou. Alastar, dacă nu mă-nşel, şi e tare nărăvaş.

– La naiba! rosti Boyle şi dădu halba pe gât. Azi-dimineaţă a încercat să se înfrupte din braţul lui Kevin Leery, asta după ce l-a lovit zdravăn pe Mooney.

– Din tine n-a smuls nimic?

– Încă nu, cu toate că a încercat. În compania verişoarei tale s-a purtat ca un gentleman.

Iona zâmbi în halba cu bere.

– E doar neînţeles.

– Las' că-l înţeleg eu foarte bine.

– Ne întrebam noi ce i-a venit lui Fin cu armăsarul ăsta.

Meara duse o lingură de supă la gură, fără a-şi lua ochii de la Connor.

– Alastar nu-i făcut pentru plimbări, asta-i limpede ca bună ziua. S-ar putea să fie bun de împerecheat, dar Fin n-a zis nimic de armăsari înainte să plece.

Connor ridică indiferent din umeri.

– Nimeni nu ştie ce-i în capul lui Fin, cu excepţia lui Fin şi, de multe ori, nici el nu ştie. Că veni vorba, iat-o şi pe Branna.

Connor ridică mâna şi-i făcu semn.

– Hei, asta e o adevărată petrecere, rosti Branna când se apropie de masă. Aşează mâna pe umărul Mearei şi îi aruncă un zâmbet lui Boyle. O munceşti din greu, până la vremea cinei? întrebă Branna.

– Mai curând invers, replică Boyle. E de neoprit fata asta. Voiam să-ţi fac mâine o vizită. Aproape că s-a terminat alifia pe care-ai făcut-o pentru noi.

– Mai am ceva pe-acasă. V-o trimit mâine, prin Iona. Branna se aşează şi luă halba în mână. În cinstea Ionei şi a noii ei slujbe, şi în cinstea ta, pentru că ai avut minte-n cap s-o angajezi.

Iona se simţea ameţită. Verişori, şef, colegi de serviciu şi, în curând, la sugestia lui Connor, tocană de vită cu orz. Nu-şi putea închipui o primă zi de lucru mai frumoasă. Dar viaţa o surprinse din nou.

Connor se furişă câteva clipe de la masă şi se întoarse cu o vioară.

– Connor, rosti Branna dojenitor.

– Eu fac cinste, aşa că tu poţi măcar să cânţi puţin pentru noi.

– Cânţi la vioară? întrebă Iona.

Branna îi aruncă o privire scurtă şi ridică nonşalant din umeri.

– Când mă mai apucă.

– Mereu mi-am dorit să cânt la ceva, dar sunt un antitalent. Nu ne cânţi tu ceva, te rog?

– Cum poţi s-o refuzi? întrebă Connor. Îi înmână instrumentul şi arcuşul surorii sale. S-auzim un cântec, Meara dragă. Ceva vesel, în ton cu atmosfera.

– Mie nu mi-ai plătit cina.

Connor îi făcu cu ochiul, vesel şi neobrăzat.

– Stai că vine şi desertul, dacă mai ai loc.

– Unul singur. Branna verifică arcuşul. Connor îl frecase cu sacâz, convins că sora sa avea să-i facă pe plac. Ştii că n-o să ne dea pace până nu cântăm.

Aranjă scaunul, probă din nou arcuşul şi acordă vioara. Branna începu să bată ritmul cu vârful cizmei, iar în jur se lăsă liniştea.

O melodie veselă şi sprintenă ţâşni din corzile viorii, pe gustul lui Connor. Branna îi arunca priviri pline de voioşie Mearei, iar Iona îşi dădu seama de prietenia puternică şi simplă ce le unea, în timp ce Meara râse, dând din cap.

– Mamei-i spun, când merg acasă, că băieţii nu ne lasă...

„Şi mai multă magie", se gândi Iona. Muzica veselă, glasul răsunător şi seducător al Mearei, amuzamentul de pe chipul Brannei în timp ce cânta. Iona era în al nouălea cer şi spera că muzica, imaginile, până şi mirosul din încăpere aveau să-i rămână veşnic în memorie. În viaţa ei n-avea să uite aceste clipe, ceea ce simţise în această seară.

Îi prinse privirea lui Boyle, zâmbetul ce i se aşternuse pe faţă în timp ce-o urmărea. Îşi imagină că arăta ca un gură-cască netot, dar nu-i păsa.

Când furtuna de aplauze se dezlănţui, Iona se trezi topăind pe scaun, strigând:

– O, a fost minunat, sunteţi extraordinare amândouă!

– Mai demult am câştigat un premiu, mai ţii minte, Branna?

– Cum să nu ţin minte. Premiul întâi la un concurs de tinere talente. Un succes de scurtă durată, în ton cu o carieră muzicală la fel de scurtă.

– Aţi fost la înălţime amândouă, ca şi atunci, şi ne bucurăm că Meara n-a devenit o vedetă muzicală, zise Boyle. Avem nevoie de ea la grajduri.

– Prefer să cânt de plăcere, şi nu ca să-mi plătesc cina.

– Nu vrei să ne mai cânţi una, tot de plăcere? se rugă Iona, împungând-o uşor cu degetul.

– Uite ce-ai făcut, îi reproşă Branna fratelui ei.

– Cântați așa de rar împreună. Mi-ar plăcea s-o faceți mai des.

Connor își însoți cuvintele cu o atingere delicată pe obrazul surorii sale. Branna oftă.

– Faci ce faci și mergi direct la inima omului.

– Mai sunt și alți yankei pe lângă Iona în tavernă. Hai să le cântăm un *Wild Rover* și să-i trimitem în State cu amintirea de neuitat a celor două frumuseți dintr-un pub din Cong.

– Cum ziceam, te pricepi la cuvinte, râse Branna.

Își dădu părul pe spate și ridică vioara. Dar brusc, zâmbetul îi pieri de pe buze, iar veselia din ochi fu înlocuită de o scânteiere scurtă, care dispăru numaidecât. Să fi fost dor? Supărare? Poate o combinație. Branna lăsă instrumentul jos și îi spuse lui Boyle:

– S-a întors asociatul tău.

capitolul 7

Era un bărbat ascuțit din toate punctele de vedere. De la obraji la fălci, ba chiar și privirea din ochii lui verzi, îndrăzneți – scânteierea din ei.

Când intră, o pală de vânt se strecură în urma lui și făcu focul să se-nfioare în vatră.

Bărbatul fu primit cu câteva saluturi, asemenea lui Connor. Dar Connor fusese întâmpinat cu căldură și afecțiune, pe când Finbar Burke – cu un amestec de respect și prudență. Purta un palton negru din piele, până la genunchi, presărat cu picături de ploaie, asemenea părului său lung și negru. Probabil că între timp se pornise să plouă.

Iona își îndreptă privirea spre Branna, precaută. Pe chipul ei nu se întrezărea nici o urmă de emoție, ca și cum reacția din urmă cu câteva clipe fusese doar o iluzie.

Fin își făcu loc prin mulțime și, asemenea Brannei mai devreme, așeză o mână pe umărul lui Boyle, apoi

pe umărul lui Connor. Dar privirea lui se opri asupra Brannei.

– Vă rog, nu vă întrerupeţi din cauza mea, rosti el.

– Iată-l, întors în sfârşit de la război, rosti Connor cu un rânjet. Tocmai la ţanc, pentru următorul rând de halbe.

– Unii au de lucru mâine, îi aminti Branna.

– Mare noroc că şeful meu e un om înţelegător şi generos. Nu ca al tău, adăugă Connor, făcând cu ochiul surorii sale, care-i cu siguranţă un tiran.

– O să stau de-o bere, zise Fin. Bună seara, Meara, cum o mai duce mama ta? Umblă vorba că nu se simte prea bine, adăugă el, când zări privirea ei nedumerită.

– E mai bine, mulţumesc. Se luptă cu bronşita. Doctorii i-au administrat nişte medicamente, Branna i-a dat nişte supă, şi şi-a mai revenit.

– Mă bucur să aud asta.

– Ai adus ploaia cu tine, comentă Boyle.

– Aşa se pare. Şi, Branna, arăţi foarte bine.

– Sunt bine, mersi. Văd că ţi-ai scurtat preumblările.

– Şase săptămâni e destul. Ţi-a fost dor de mine?

– Nu. Chiar deloc.

Fin zâmbi iute şi ascuţit, apoi îşi întoarse atenţia asupra Ionei.

– Tu trebuie să fii verişoara din America. Iona parcă.

– Da.

– Fin Burke, se prezentă el şi întinse mâna deasupra mesei. Văd că toţi cei de la masă se sfiesc să facă prezentările.

Îi strânse mâna din reflex şi simţi un val de căldură şi o undă de energie. Fin zâmbi şi ridică o sprânceană, de parcă i-ar fi spus: „La ce te aşteptai?"

– Mai vrei un Guinness?

– Nu. Am un şef tare înţelegător, dar eu mi-am făcut norma. Mersi oricum.

– Nu mi-ar strica o ceaşcă de ceai înainte să înfrunt ploaia, spuse Meara. Mersi, Fin.

– Ceai să fie. Boyle, mai bei o halbă?

– Am venit cu mașina, așa că mă abțin.

– Eu am venit pe jos, așa că nu mă abțin, rosti Connor.

– Atunci o să bem împreună.

Fin abia dacă avu timp să arunce o privire în jur, că apăru chelneriţa.

– Bună, Clare. Domnișoarele servesc ceai. Două halbe de Guinness pentru mine și pentru Connor. Luă un scaun și îl trase la masă. Să nu amestecăm afacerile cu distracția, îi spuse lui Boyle. O să vorbim mai târziu despre asta, deși cred că suntem cu toții la curent cu noutățile. Și tu, Connor.

– Cum dorești. Cât ai fost plecat, l-am scos pe Merlin la plimbare de câteva ori, la fel și Meara. Asta când n-a ieșit de capul lui. Ne vedem mâine la creșcătorie?

– O să trec pe-acolo și pe la grajduri.

– Vezi să vorbești cu Kevin și cu Mooney, rosti Boyle, ducând berea la gură. Noua ta achiziție i-a lovit bine pe amândoi.

– Are vână, nu glumă. Și o voință de fier. Pe tine nu te-a lovit?

– A încercat, și nu o dată. Pe ea în schimb se pare c-o place.

Făcu semn către Iona.

Fin o fixă cu privirea și bătu darabana în masă, probabil în ritmul melodiei pe care-o fredona în minte.

– Nu mai spune!

– După ce-a încercat din răsputeri să mă arunce din șa, cât veneam spre Galway, americanca noastră s-a urcat pe el și l-a plimbat ca la spectacol.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Fin.

– Nu zău? Te descurci cu caii, Iona?

– Se descurcă, răspunse Boyle primul. E noua noastră angajată, ca să nu zici că nu te țin la curent cu noutățile.

– Mă bucur să aflu. Te-ai hotărât să lucrezi în vacanță?

– Nu... o să rămân aici. Vreau să zic, m-am mutat deja aici.

– În cazul ăsta, bine-ai venit acasă. Cum o mai duce bunica ta, doamna O'Connor?

– E bine, mulţumesc.

Iona îşi încleştă degetele sub masă, ca să le oprească din tremurat.

– Aveam nevoie de o slujbă, aşa că Branna mi-a aranjat o întâlnire cu Boyle. În State am lucrat la Academia de Călărie Laurel, din Maryland. Am recomandări şi un CV. Acum sunt la Boyle, dacă doriţi să vă aruncaţi o privire peste ele. „Tacă-ţi fleanca", îşi spuse, dar emoţiile o făcură să continue. Administraţi un spaţiu minunat. Meara mi-a arătat locul. Aveţi mare dreptate, Alastar are vână şi o voinţă de fier, dar nu-i un animal rău. Nu de la natură. E doar supărat şi neliniştit, fiindcă s-a trezit în mijlocul unor oameni şi al unor cai cu care nu e obişnuit. Vrea să demonstreze ceva, în special lui Boyle. Slavă Cerului, rosti Iona, când primi ceaiul.

Măcar asta avea să-i pună capăt şuvoiului de cuvinte.

– Ai emoţionat-o, îl certă Branna, amuzată. Are obiceiul să vorbească întruna când e emoţionată.

– Aşa-i. Îmi pare rău.

– Şi îşi cere întruna scuze. De ce l-ai cumpărat pe Alastar? începu ea, apoi se opri şi ridică mâna. Scuze. Nu e treaba mea. Şi nu doreai să deschizi subiectul afacerilor.

– E frumos. Am o slăbiciune pentru frumuseţe, forţă şi... putere.

– Le are pe toate, fără îndoială, încuviinţă Meara. Şi oricine care cunoaşte câte ceva despre cai ştie că un asemenea specimen nu e destinat plimbărilor cu turiştii.

– Aşa-i. Alastar are altă menire. Se uită ţintă la Branna. Altundeva avem nevoie de el.

– Ce tot îndrugi acolo? murmură ea.

– Mi-a vorbit. Tu înţelegi, îi spuse lui Iona.

– Da, înţeleg.

– Alastar a ajuns deja. Iar cea mai frumoasă iapă din sud-vestul Angliei e pe drum. Aprigă, nu glumă... are doi ani şi e ca o prinţesă. Aine o cheamă, ca pe regina zânelor. Când mai creşte, o să-i punem împreună. Până atunci, cred că se va descurca de minune la traseul de obstacole, chiar şi cu începătorii.

– Nu te gândeai doar la împerechere, zise Branna, lăsând ceaiul deoparte.

– Gândul îmi stă numai la împerechere, draga mea.

– Ştiai că o să sosească, şi ce înseamnă venirea ei. A început deja.

– O să vorbim despre asta. Fin puse mâna peste-a ei. Dar nu în pub.

– Aşa-i, nu în pub. Branna îşi trase mâna. Ştii mai mult decât spui şi vreau să aflu tot adevărul.

Iona zări mânia din ochii lui.

– Nu ţi-am ascuns niciodată ceva, *mo chroi*, de când sunt pe lume, şi tu ştii asta. Nici chiar atunci când o minciună mi-ar fi oferit ceea ce-mi doream cel mai mult.

– Adevărurile parţiale sunt la fel de urâte ca şi minciunile. Branna se ridică în picioare. Mai am ceva de lucru. Boyle, dacă eşti drăguţ, condu-o pe Iona la hotel. Nu vreau s-o ştiu singură în pădure noaptea.

– Dar nu-i nevo...

– S-a făcut, rosti Boyle, întrerupându-i cu blândeţe protestele. Nu-ţi face griji.

– Mâine-dimineaţă o să-ţi trimit alifia. Iona, după ce termini cu serviciul, vreau să ne vedem. Avem multe de făcut.

– Ce să-i faci, oftă Connor, când Branna părăsi localul, şi dădu să se ridice.

– Stai măcar să-ţi termini halba, rosti Meara, mângâindu-l pe braţ. Mă duc eu cu ea. E târziu şi trebuie să ajung acasă. Mersi pentru ceai, Fin, şi bine-ai revenit. *Bănuiesc că o să ne vedem cu toţii mâine.*

Meara înşfăcă jacheta şi ieşi în grabă din pub.

Connor o bătu amical pe braţ.

– Va trebui să te obişnuieşti cu situaţiile-astea.

– Asta-i adevărul adevărat, bombăni Fin, apoi se lăsă teatral pe spate şi zâmbi. Am talentul s-o enervez pe Branna. la spune-mi, Iona din America, ce-ai văzut şi ce-ai făcut până acum în Irlanda?

– Păi...

Cum reuşeau să revină la taifas când aerul din jur fierbea de atâta tensiune?

– N-am văzut cine ştie ce, dar am avut orarul plin. Am venit să-i întâlnesc pe Branna şi pe Connor şi să-mi găsesc o slujbă. De văzut însă n-am avut timp să văd mare lucru, cu excepţia împrejurimilor. E tare frumos.

– O să te ducem să vizitezi şi restul frumuseţilor. Zici că ţi-ai găsit un loc, adică unde să locuieşti? Te-ai mişcat repede, nu glumă.

– Mai stau câteva zile la castelul Ashford.

– Asta da eleganţă.

– Este. Dup-aia mă mut cu Branna şi Connor. Iona zări scânteia din ochii lui, care se îngustară puţin şi se întoarseră preţ de o clipă spre Connor. E vreo problemă?

Drept răspuns, Fin se aplecă deasupra mesei, fără să-şi ia ochii de la ea.

– Ea te ştia. Multora le întinde o mână, dar puţini rămân cu ea. Casa este un sanctuar. Dacă a îngăduit să fie şi casa ta, înseamnă că te cunoştea. Ai grijă de ele, îi şopti lui Connor. Pe toţi zeii.

– Nu-ţi fie teamă.

– Că tot veni vorba de jumătăţi de adevăruri. Uşor frustrată, Iona îşi plimbă privirea de la un bărbat la altul, apoi la Boyle, care tăcea mâlc. N-avea să afle nimic de la ei, cel puţin nu în această seară. Ar fi cazul să plec. Connor, mersi pentru cină, Fin, mersi pentru ceai. Nu-i nevoie să mă duci cu maşina la hotel, Boyle.

– O să mă jupoaie de viu dacă nu te duc... la propriu. Ne vedem acasă, Fin.

– Vin şi eu în curând.

Iona se îndreptă spre uşă. Aruncă o privire peste umăr şi-l zări pe Fin, meditând deasupra berii, şi pe Connor, aplecat deasupra mesei, vorbind cu glas scăzut.

Ieşi în ploaia şi vântul de-afară şi fu recunoscătoare pentru gestul lui Boyle.

– Locuieşti împreună cu Fin?

– Eu stau deasupra garajului şi dispun de casa lui după bunul plac, pentru că de regulă e plecat. E practic pentru amândoi să locuim în apropiere de grajduri.

Boyle deschise portiera unei camionete roşii vechi, cu vopseaua scorojită, şi făcu ordine pe scaunul din dreapta şoferului.

– Scuze de deranj, dar nu mă aşteptam la companie.

– Nu-ţi face griji. Mă bucur să găsesc pe cineva la fel de dezordonat ca mine.

– Dacă aşa stă treaba, ascultă sfatul meu: aruncă sau ascunde-ţi mizeria. Branna e o femeie foarte ordonată şi o să pună biciul pe tine dacă arunci lucrurile la întâmplare.

– Am reţinut.

Iona urcă în maşină şi se trezi înconjurată de-o mare de mape, tot felul de ambalaje, prosoape vechi, cârpe, peste care trona o cutie de carton plină de cuţite pentru copite, inele de suport pentru cabluri, baterii şi o şurubelniţă. Boyle urcă la volan şi vârî cheia în contact.

– Ai fost cam tăcută înăuntru.

– Într-un fel, sunt prietena tuturor, şi n-am vrut să mă bag aiurea în conversaţie.

Camioneta hurui, cu ploaia ropotind pe capotă, iar Iona se lăsă pe spate în scaun.

– Se simte ceva între ei.

– Care ei?

– Branna şi Fin. Fie sunt, fie au fost la un moment dat împreună. Tensiunea sexuală era atât de puternică, încât urechile mele încă mai ţiuie.

Se făţâi în scaun şi privi înainte încruntat.

– Nu-mi place să-mi bârfesc prietenii, adăugă el.

– Nu-i bârfă. Era doar o observaţie. Trebuie să fie complicat pentru amândoi. E limpede că mai am o grămadă de aflat. Iar tu ştii mult mai multe despre ei decât mine, şi cumva sunt şi eu implicată.

– Tu te-ai vârât acolo, din câte-mi dau seama.

– Se prea poate. Şi ce-i cu asta? De unde ţi-ai dat seama că sunt ca ei?

– Îi cunosc de-o viaţă. Mi-am dat seama după cum te-ai purtat cu calul.

Iona îl fixă cu privirea încruntată.

– Majoritatea oamenilor n-ar fi atât de impasibili în acest caz. Tu de ce eşti aşa?

– Îi cunosc de-o viaţă, repetă el.

– Nu înţeleg cum de îţi vine atât de uşor. Uite ce pot să fac.

Iona întinse palma, se concentră intens şi reuşi să ţină o flacără micuţă. Jalnică, în comparaţie cu flăcările Brannei, dar încă mai lucra la ea.

Boyle abia dacă-i aruncă o privire.

– Bănuiesc că e util, dacă eşti la munte cu cortul şi ţi-ai pierdut chibriturile.

– Văd că te stăpâneşti foarte bine. Nu se putea abţine să nu-l admire. Dacă-i arătam asta fostului meu iubit, ar fi trecut direct prin uşă, lăsând în urmă o gaură cât el de mare, ca în desenele animate.

– Probabil că nu-i plăcea să meargă cu cortul la munte.

Iona pufni în râs, apoi tăcu brusc când drumul fu învăluit ca într-un zid de ceaţă. Îşi încleştă pumnii, pe măsură ce camioneta trecea prin pătura de ceaţă.

– Ai auzit şi tu? Poţi să auzi?

– Ce să aud?

– Numele meu. Îmi tot rosteşte numele.

Deşi încetinise considerabil, mâinile lui Boyle rămaseră stabile pe volan.

– Cine-ţi rosteşte numele?

– Cabhan. Poate-i în ceaţă. Poate el *e* ceaţa. Nu-l auzi?

– Nu.

Nici nu-l auzise vreodată. Şi prefera ca lucrurile să rămână aşa.

– Cred că mâine o să lucrezi împreună cu Meara.

– Poftim? Poftim?

– Vreau să primesc undă verde de la Meara înainte să te las singură cu oaspeţii. Vorbea relaxat şi conducea încet. Ar fi putut să străbată drumul ăsta cu ochii închişi, iar la câtă ceaţă era, cam asta făcea. Şi vreau să văd cum te descurci cu instructajul. O să lucrezi cu Mick sau cu mine, când o să am timp. Salturi faci?

Știa deja răspunsul la întrebare. Premiile și trofeele câștigate vorbeau de la sine, și avea și certificat de instructor. Îi citise CV-ul.

– Da. La nivel de competiție, de la opt ani. Am vrut să dau probe pentru lotul olimpic, dar...

– Prea multe sacrificii?

– Nu. Adică da, într-un fel. Ai nevoie de mult sprijin familial și financiar pentru așa ceva.

În timp ce ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, își duse mâna de la piept la gât și înapoi la piept.

– Ai auzit? Dumnezeule, n-ai auzit?

– Acum am auzit. Un urlet sălbatic îi dădu fiori pe șira spinării. O experiență nouă pentru el. Bănuiesc că nu-i place să vorbim deodată cu el.

– Cum de nu te temi?

– Am o vrăjitoare lângă mine. De ce mi-aș face griji?

Iona își înăbuși un hohot de râs și se strădui să-și țină bătăile inimii sub control.

– Azi am învățat să fac să leviteze o pană. Nu cred că abilitatea asta ne va fi de mare folos.

Boyle se gândi că are doi pumni și un cutter la dispoziție, în caz de ceva.

– Eu nu pot să fac nici asta. Uite că se împrăștie ceața și ne apropiem de Ashford.

Într-adevăr, înaintea lor se înălța castelul de basm, cu luminițe aurii la ferestre.

– Acolo s-au dus cei trei. S-au întors ani mai târziu, după ce mama îi trimisese acolo să-i salveze. Au rămas la castel, au bătut pădurea-n lung și-n lat. Am visat întoarcerea mezinei, pe un cal numit Alastar.

– Ah, înțeleg acum. Nu știam numele calului. Asta explică tot, nu-i așa?

– Nu știu exact ce explică. Nu știu ce trebuie să fac.

– Trebuie să faci ce-i de făcut.

– Ce-i de făcut, murmură ea, tocmai când mașina opri în fața intrării. Bine. Am înțeles. Mersi de drum și pentru că m-ai scos din starea aia ciudată.

- Cu mare plăcere. Permite-mi să te conduc.

Iona se pregătea să-l refuze, dar coborând din mașină își aduse aminte de glasul din ceață și se răzgândi. Nu strica să aibă un bărbat voinic alături. Nu era nici o rușine.

Intrară împreună la căldură, în holul multicolor, decorat cu flori. Femeia de la recepție îi întâmpină cu un zâmbet.

- Bună seara, domnișoară Sheehan. Mă bucur să te văd, Boyle.

- Lucrezi de noapte, Bridget?

- Da. Și nu se putea o noapte mai potrivită, dacă te uiți cum e afară. Cheia dumneavoastră, domnișoară. Sper că ați avut o zi frumoasă.

- Foarte frumoasă. Încă o dată mulțumesc, Boyle.

- Te conduc până la ușă.

- Chiar nu știu...

Boyle luă cheia din mâna ei și se uită la număr.

- E în corpul vechi, dacă nu mă-nșel?

O luă pe Iona de braț și porni de-a lungul coridorului.

- Acum pe-aici, spuse Iona și coti la dreapta.

- Castelul ăsta e ca un labirint.

- Face parte din farmecul lui.

Iona încercă să nu-și facă griji în privința recepționerei, care își închipuia deja că între ea și Boyle era ceva. Bărbatul se opri în fața ușii, o descuie și inspectă preț de câteva clipe camera Ionei.

- Chiar că ești dezordonată.

- După cum îți spuneam.

Când îl văzu că intră, Iona făcu ochii mari. Doar nu-și închipuia că... Boyle luă un pix de pe noptieră și mâzgăli ceva pe o foaie.

- Asta-i numărul meu de mobil. Dacă devii agitată, sună-mă. Ar fi mai bine s-o suni pe Branna, dar eu stau la cinci minute distanță, dacă e nevoie.

- E... foarte frumos din partea ta.

- Nu te topi toată. Tocmai te-am angajat și am completat toate afurisitele alea de hârtii. Doar n-o să te las

să sari în primul avion spre State. Încuie uşa şi du-te la culcare. Dă drumul la televizor, dacă te ajută zgomotul. Deschise uşa şi îi spuse din prag: Nu uita, eşti capabilă să ţii în palmă o flacără creată de tine.

Apoi el închise uşa. Abia ce-i încolţise un zâmbet pe chip, că Iona tresări auzind bătăi puternice în uşă.

– Încuie afurisita asta de uşă!

Ţâşni în antreu şi încuie uşa. Apoi ascultă zgomotul paşilor lui, până se făcu linişte.

Iona hotărâse că, atâta vreme cât era la slujbă, avea să se concentreze pe lucru. Nu se cădea ca temerile ei s-o împiedice să-şi câştige pâinea. Când termina cu slujba, putea să se bucure de timpul pe care o să i-l acorde Branna. Urma să înveţe, să exerseze, să studieze.

Dar avea nevoie şi de răspunsuri.

Aşa că făcu curat, îndepărtă bălegarul, perie, hrăni şi adăpă. Şi se ţinu cât mai departe de Boyle. Drumul spre hotel şi atacul ei de panică o lăsaseră puţin ruşinată. *Ea* era vrăjitoarea, chiar dacă îi lipsea rafinamentul, şi cu toate astea tremurase de frică şi îl lăsase să aibă grijă de ea.

Mai rău chiar, preţ de câteva clipe, cât Boyle intrase în camera ei, îşi făcuse o impresie greşită. Un lucru trist pe care fu nevoită să-l admită când se trezi din vis. Nu un vis cu vrăjitori şi umbre, îşi spuse ea în timp ce pieptăna coama lui Spud, ci un vis erotic, şi unul al naibii de incitant, în care ea şi Boyle erau protagoniştii, iar ca decor aveau un câmp de maci, ca în *Vrăjitorul din Oz*. Dar efectul decorului nu fusese nicidecum soporific. Revelaţia oferită de subconştient sporise sentimentul de stânjeneală.

Capul Mearei se iţi în boxă. Purta o şapcă verde, din care îi ieşea la spate părul prins în coadă.

– Tu ai împletit coama Reginei?

– *A, da, am vrut doar...* o despletesc imediat.

– Nu, arată minunat şi pare foarte mândră de noua ei înfăţişare. Dar să nu te-apuci să dichiseşti caii castraţi. Boyle o să tune şi-o să fulgere şi-o să spună că-i facem să

arate ca niște filfizoni, când ei sunt de fapt niște salahori. Bărbat adevărat, Boyle.

– Am observat. Lucrați bine împreună.

– Sper și eu. Se înseninează afară, așa că avem plimbări după-amiază. Le-au amânat până la ora trei, în speranța că se mai îndreaptă vremea și se pare că s-ar putea să avem parte de vreme bună. Este un grup de patru, adică două cupluri, niște amici din America, așa că pregătește-te de-o întâlnire interesantă. Boyle l-a ales pe Rufus, un cal mare și jucăuș. Unul dintre oaspeții noștri are aproape doi metri.

– Aia cât vine?

– În unitatea de măsură a yankeilor? Meara se scărpină în cap, încruntată. Cam șase picioare și jumătate, din câte-mi dau seama. Pregătește-i pe Spud, pe Regina și pe Jack. Pe tine te las să alegi din restul.

– Mă gândeam la Cezar, în caz că n-ai nevoie de el.

– E-al tău, rosti Meara, mâzgălind ceva pe mapa de lucru. S-au înscris pentru nouăzeci de minute, așa că o să vezi mai multe ca ieri.

– Vreau să văd tot ce se poate vedea. Ăăă, Meara? Sentimentul de vinovăție din urma visului nu-i dădea pace. Mersi că l-ai lăsat ieri-seară pe Boyle să mă conducă la hotel.

– *Nu văd cum aș putea să-l „las", dar ți-l las și-n continuare dacă dorești.*

– O, v-ați certat cumva?

– De ce să ne certăm?

Meara o privi nedumerită, apoi făcu ochii mari și izbucni în râs.

– Am înțeles acum! Îți închipui că sunt cu Boyle. Nu, nu. nu! Țin la el ca la ochii din cap, dar nu-l vreau în patul meu. Ar fi ca și cum mi-aș trage-o cu frate-meu. Numai dacă mă gândesc și mi se face greață.

– Deci nu sunteți... Iona se simți și mai stânjenită. Am presupus doar...

– Că ne purtăm ca doi îndrăgostiți?

– Mi s-a părut că aveți o relație foarte intimă, așa că am presupus că sunteți împreună.

– Suntem ca fraţii.

– Am înţeles. Bine. Adică mă gândesc că-i bine. S-ar putea să fie problematic.

Meara se rezemă de marginea boxei.

– Nu conteneşti să mă surprinzi, Iona. De ce să fie problematic?

– Pentru că atunci când mi-am făcut o imagine despre voi, aveam temeiuri să ignor...

Îşi flutură degetele peste abdomen.

– Simţi asta pentru Boyle? întrebă Meara, mimând gestul ei.

– E tare chipeş, cu sau fără cal. De când l-am văzut am fost... uau. Duse o mână la inimă şi una la abdomen şi bătu sugestiv. E viguros şi vulcanic. Braţe puternice, cicatrice, continuă ea, făcând semn către sprânceană. Şi ochii ăia de leu.

– De leu zici, repetă Meara. Ce să zic, aşa or fi. Boyle McGrath, Regele Animalelor.

Izbucni în râs.

– E doar aspectul fizic, dar recunosc că m-a dat gata. Pe deasupra, s-a comportat foarte frumos cu mine. Apoi a mai fost şi sexul. Din vis, adăugă Iona grăbită, când văzu uluirea de pe chipul Mearei. Azi-noapte am avut un vis erotic şi m-am simţit foarte vinovată, pentru că te plac foarte mult. Şi sunt sigură că nu vrei să auzi povestea.

– Te înşeli. Vreau să aud întreaga poveste, în cel mai mic detaliu.

Iona îşi acoperi chipul cu palmele, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

– Eşti prietena lui Boyle. Dacă-i spui că americancei i s-au aprins călcâiele după el, fie o să râdă până leşină, fie o să mă dea afară.

– Nici una, nici alta. Dar de ce crezi că i-aş spune? Femeile sunt unite când e vorba de treburi de genul ăsta. Chestia e universală, din câte ştiu eu.

– Cu siguranţă. Mă rog, deocamdată sunt întoarsă pe dos din cauza fusului orar şi încerc să-mi vin în fire. O să-mi treacă, nu-ţi face griji.

– Poate ar trebui să faceţi o tură pe cai înainte să...

Un strigăt îi tăie vorba.

- Ah, la naiba!

Meara făcu stânga-mprejur şi ieşi din boxă, urmată îndeaproape de Iona. Tonul glasurilor - de bărbaţi şi extrem de furioase - crescu în intensitate.

Boyle stătea în faţa unui taur de om, cu şapcă roşie şi jachetă cadrilată. Taurul, la fel de roşu la chip ca jacheta, împungea aerul cu un deget.

- Am venit aici cu bune intenţii, cu toate că eşti un ticălos şi un mincinos fără pereche.

- Îţi repet, Riley, am încheiat orice afacere cu tine. Dispari de pe proprietatea mea şi nu mai călca vreodată pe-aici.

- O să dispar când o să-mi înapoiezi calul, pe care aproape că mi l-ai furat, sau îmi achiţi contravaloarea lui corectă. Ai impresia că mă poţi jecmăni, hoţ ordinar ce eşti?

Riley îl împinse doi paşi în spate.

- La naiba, mormăi Meara. Nu trebuia să facă asta.

- E ultima oară când îţi permit să mă atingi, îl avertiză Boyle cu glas scăzut.

- O să te-ating până o să-ţi joace dinţii-n gură, rahat cu ochi ce eşti.

Riley azvârli un pumn. Boyle se feri la timp şi pumnul şuieră prin aer.

- Ar trebui să sunăm la poliţie. Sau la pază, nu ştiu...

- Nu-i nevoie, rosti Meara, aruncându-i o privire scurtă.

- Îţi mai dau o şansă.

Boyle îşi ţinu braţele lipite de trup şi îi făcu semn din mâini.

- Atât îţi spun doar: dacă mă loveşti, nu mai pleci întreg de-aici.

- O să te calc în picioare.

Riley se aruncă înspre el, cu pumnul înainte.

Boyle se feri din nou, se întoarse şi lovi scurt de două ori.

„La rinichi?" se întrebă Iona înmărmurită? „Doamne sfinte!"

Riley se împletici, dar rămase pe picioare şi îşi continuă atacul. Boyle devie lovitura, care muşcă uşor din umărul său. Apoi îi trase un pumn în falcă, urmat de unul în nas. Upercut, cros şi încă doi pumni în nas, totul cu o viteză năucitoare. Boyle era iute pe picioare şi lovitura pe care-o încasă nu păru să-l deranjeze defel. Cu nasul spart şi gura însângerată, Riley se aruncă sălbatic înainte. Boyle pivotă şi îl lovi în falcă - un upercut, fără îndoială - cu precizie letală.

Era pe punctul să-i mai tragă una, dar se răzgândi.

- Dă-l dracu', mormăi el, după care îşi propti o cizmă în fundul lui şi-l împinse cu faţa în noroi.

- O, Doamne!

- Gata, calmează-te, o bătu Meara prietenește pe umăr. E un soi de curăţenie de primăvară.

- Nu, e vorba de...

Iona îşi flutură degetele peste abdomen.

Meara pufni în râs.

- După cum ziceam, nu conteneşti să mă uimeşti.

Alături, Fin urmărea scena din şaua lui Alastar, care părea agitat.

- Iarăşi? întrebă el, deloc impresionat.

- Idiotul n-a vrut să se care. Boyle îşi duse încheieturile vineţii la gură. I-am dat şansa să plece.

- Am văzut cum l-ai încărcat de şanse, cât veneam încoace, şi mă întrebam dacă nu cumva pumnul tău îl împiedica să se care.

- Asta a fost după ce i-am dat ultima şansă, rânji Boyle.

- Hai să ne asigurăm că nu l-ai omorât, fiindcă n-am chef să te-ajut să ascunzi un cadavru la ora asta. Fin coborî din şa şi aţinti un deget spre Iona. Da, tu. Fii drăguţă şi leagă-l pe Alastar de un stâlp. Nu-i da jos harnaşamentul.

Fin întinse frâiele, şi Iona se execută degrabă.

Boyle vârî o cizmă sub trupul inert al lui Riley şi-l întoarse pe spate.

- I-am spart nasul, nu încape îndoială, şi cred că i-am scos vreo doi dinţi. Nu se moare dintr-atâta.

Fin stătea cu mâinile în buzunare în timp ce-l cercetau împreună pe Riley.

- Bag seamă că asta-i urmarea incidentului cu calul pe care l-ai câştigat de la el.

- Aşa-i.

- Ce idiot.

Mick ieşi cu o găleată cu apă, fluierând vesel printre dinţi.

- Mă gândeam că o să vă fie de folos.

I-o înmână lui Fin.

- Păzea, îi avertiză el, după care aruncă apa pe faţa lui Riley.

Bărbatul scuipă şi tuşi, apoi deschise ochii şi îi dădu peste cap.

- E bine şi-aşa.

Boyle se lăsă pe vine şi-l prinse de-un braţ. Fin oftă şi îl prinse de celălalt braţ. Mângâindu-l pe Alastar, Iona îi urmări cum îl duseră până la maşină şi îl îndesară înăuntru. Nu auzi schimbul de cuvinte, dar după câteva clipe, maşina demară în viteză, şerpuind uşor de-a lungul drumului.

Bărbaţii urmăreau şi ei zigzagul maşinii. Fin îi spuse ceva lui Boyle, care izbucni în râs şi îl luă pe după umeri pe prietenul său.

Când se întoarseră, Iona zări conexiunea dintre ei şi înţelese atunci că nu erau doar asociaţi. Mai mult chiar decât prieteni. Erau ca fraţii.

- Gata spectacolul, rosti Boyle. Toată lumea la treabă.

Pâlcul de oameni se împrăştie numaidecât.

- Ar fi bine să-ţi pansezi degetele, sugeră Iona.

Boyle se uită cu dezinteres la degetele sale, le duse la gură, lingând sângele, ridică din umeri şi intră în clădire.

Fin se opri lângă Iona.

- Boyle e cam bătăuş de felul lui.

- Celălalt a dat primul.

Fin izbucni în râs.

- De asta nu mă-ndoiesc. Acum că s-a mai maturizat, nu mai dă el primul, ci aşteaptă să fie provocat. Rar se

întâmplă să înceapă o luptă. Până la urmă, i-a aplicat lui Riley o corecţie binemeritată, promisă de câteva săptămâni bune... în loc să facă pariul.

Nu era treaba ei. Nu era...

- Ce pariu?

- Riley e un negustător de cai de cea mai joasă speţă. Avea la un moment dat o iapă pe care o neglijase crunt. Am înţeles că era piele şi os, bolnavă şi şchioapă pe deasupra. Riley intenţiona s-o vândă ca mâncare pentru câini.

- Mi-ar plăcea să-l ciomăgesc şi eu puţin, rosti Iona, cu scântei în priviri şi dinţii la vedere.

- Nu eşti clădită pentru aşa ceva. Fin urmări cum Alastar îşi lăsă botul pe umărul Ionei, care-şi plecă la rândul ei capul pe grumazul calului. Mai bine-ţi foloseşti picioarele în asemenea circumstanţe şi ţinteşti la testicule.

- Cu mare plăcere, în acest caz.

- Îţi zic eu, că de la Boyle n-o să afli. Boyle e mai tăcut de felul lui şi, dacă ar fi posibil, n-ar vorbi deloc. I-a oferit lui Riley suma la care-ar fi vândut-o, ba încă şi în plus. Dar cum Riley e un profitor fără scrupule, i-a cerut dublu. Nici Boyle nu s-a lăsat şi, mai isteţ din fire decât l-ai crede, l-a provocat pe Riley la un concurs de băut whisky. Dacă Riley câştiga, Boyle urma să-i dea cât ceruse. Invers, Riley trebuia să accepte cât îi oferise Boyle. Barmanul a notat pariul, şi din câte-am înţeles, s-au învârtit bani grei acolo.

În timp ce povestea, Fin dezlegă frâiele lui Alastar.

- La sfârşitul unei nopţi lungi, Boyle a rămas pe picioare. Deşi pun pariu că s-a ales cu o mahmureală strașnică a doua zi, s-a ales şi cu iapa.

- Un pariu pe cine duce mai mult la băutură...

- Cum spuneam, dragul de Boyle s-a maturizat. Ia să vedem. Îi înmână frâiele Ionei şi ţinu mâinile pe post de proptea. Sus cu tine.

Cu gândul împrăştiat într-o mie de direcţii, Iona se sprijini de Fin şi urcă cu eleganţă în şaua calului.

- Unde vrei să-l duc?

- În manej. Vreau să văd ce poţi să faci.

capitolul 8

La capătul unei zile de muncă istovitoare, gândurile Ionei se îndreptară spre magie. Oare ce-avea să mai învețe de la Branna? Ce minunății urma să mai descopere, să simtă, să realizeze? Își luă rămas-bun de la cai, de la angajați și dădu să plece, dar îl zări cu coada ochiului pe Boyle în micul său birou. Avea pumnii umflați și completa niște acte.

Fără îndoială, simțea fluturi în stomac. Nu că ar fi avut să flirteze cu șeful ei. Probabil avea zeci de iubite. Sau, și mai rău, poate nu se simțea atras de ea. În momentul de față, Iona nu era interesată de relații sau de legături prea strânse. Trebuia să-și vadă de noua ei viață, să învețe mai multe despre puterile ei și să le perfecționeze, dacă voia să-și ajute verișorii.

Când o femeie hotărăște să lupte împotriva unui rău ancestral, nu trebuie să se lase sedusă de sprâncene sexy sau de umeri lați...

- Intri sau ieși, porunci Boyle, în timp ce tasta la calculator. Nu mai zăbovi la ușă.

- Îmi pare rău. Nu... ăăă... eram sigură... Am terminat pe ziua de azi, îngăimă.

Bărbatul înălță capul, o privi o fracțiune de secundă, apoi se întoarse la lucru. Cu siguranță îl dureau mâinile. Iona aproape că îi simțea durerea.

- Ar trebui să pui niște gheață pe încheieturi.

- Îmi trece. Am avut și altele, mai dureroase.

- Nu te contrazic, dar dacă se umflă mai tare sau, mai rău, se infectează, n-o să faci mare brânză pe-aici.

- Mersi, dar n-am nevoie de-o soră medicală.

„Tare încăpățânat", se gândi Iona. Asemenea ei. Ieși din birou să ia trusa de prim ajutor și câteva pungi de gheață, apoi se întoarse.

- Unii ar zice că ești stoic sau că faci pe viteazul, rosti ea, trăgând un scaun de-alături. Eu cred că ești ursuz pentru că te dor pumnii.

- A fost pentru o cauză nobilă, deci nu sunt ursuz. Lasă alea.

– Când termin cu ele.

Scoase dezinfectantul şi îl prinse de încheietură.

– O să te usture.

– Fugi de... aaau! La dracu'! Mama mă-sii!

– Ce copil eşti, îl tachină ea satisfăcută, suflând spre rană. Dacă te hotărăşti să-l snopeşti pe unul cu pumnii goi, trebuie să suporţi consecinţele.

– Dacă ai ceva împotriva bătăii, nu ţi-ai ales bine locul. Nici ţara.

– N-am nimic împotrivă, deşi ţine de situaţie, iar nemernicul ăla a meritat-o. Lasă asta aici până mă ocup de cealaltă mână.

Aşeză punga de gheaţă pe mâna dreaptă şi se concentră pe stânga.

– Te-ai descurcat de minune. Ai făcut box în liceu?

– Se poate spune şi aşa.

Boyle se resemnă cu ideea şi se lăsă puţin pe spate. În orice caz, gheaţa făcea minuni.

– Vrei să-mi dai foc mâinii ca s-o purifici?

– O să-ţi treacă într-un minut. Aşa cum?

Boyle îi aruncă o privire feroce. Mereu fusese curioasă cum arată o privire feroce.

– Eşti plină de întrebări.

– Era o singură întrebare. Şi doar ca să-ţi distrag atenţia. Aşa cum?

– Cerule! M-am încăierat adesea când eram la facultate. Bătăi cu pumnii. Sunt obişnuit cu asemenea situaţii şi ştiu să-mi port de grijă.

– Atunci ar fi trebuit s-o faci. E tare neplăcut să-ţi faci aşa educaţia.

– Nu şi dacă-ţi place. Nu şi dacă învingi.

– Iar tu te-nscrii la amândouă.

– Îmi plăcea când câştigam. Şi am câştigat destule meciuri.

– Bravo ţie. Aşa te-ai ales cu cicatricea aia de pe frunte?

– Altă întrebare. Cu asta m-am ales după o bătaie în birt, cu o sticlă spartă. Eram puţin cherchelit şi am stat mai prost cu reflexele.

– Mare noroc că nu ţi-ai pierdut ochiul.

Boyle ridică din sprâncene, surprins de răspunsul ei și de tonul sec cu care-i vorbise.

- Nu-s chiar așa de prost.

Iona zâmbi.

- Schimbă mâinile.

Avea mâini puternice, cu degete groase și palme de urs. Mâini lucrate din greu și demne de respectul ei.

- Mi-a povestit Fin de iapă și de pariu.

De data asta n-o mai privi fioros, ci se fâțâi puțin în scaun.

- Lui Fin îi plac poveștile, mai ales când le spune el.

- Mi-ar plăcea s-o văd.

- O ținem în grajdul mare. E cam sperioasă cu oamenii pe care nu-i cunoaște și are nevoie de timp și de puțin răsfăț ca să-și revină.

- Cum ai botezat-o?

Boyle se fâțâi din nou în scaun, lucru pe care aparent îl făcea de fiecare dată când se simțea stânjenit sau rușinat.

- Draga. I se potrivește. N-ai terminat încă?

- Imediat. Mi-a plăcut că l-ai băgat sub masă pentru calul acela, care avea nevoie de tine. Și mă bucur că l-ai salvat în bătaie mai devreme. Nu-i frumos din partea mea. Părinții au încercat să mă crească altfel, dar fără mare succes.

Iona își înălță capul și privirile lor se întâlniră.

- Nu poți să te lupți cu firea ta.

- Ce-i drept. Sunt oarecum dezamăgiți de mine, ceea ce mi se pare mai grav decât să fi fost complet dezamăgiți, așa că mă străduiesc să n-ajung să mă dezamăgesc și pe mine însămi. Gata. Îl prinse cu delicatețe de degete și îi examină articulațiile. E mai bine acum.

„Mamă-mamă", își spuse, când privirile lor se întâlniră din nou. „Fluturași în stomac și tobe în inimă, ca să se asorteze." Dacă nu se stăpânea, o păștea un mare necaz.

Boyle se retrase.

- Mersi. Ar fi timpul să pleci. Bănuiesc că ai planuri.

- Am.

Iona se aplecă spre trusă, dar Boyle îi făcu semn s-o lase acolo.

– Mă ocup eu de ea. Mâine la ora opt.

– La datorie.

După plecarea Ionei, Boyle se uită îngândurat la mâinile sale. Simţea încă atingerea ei. Un alt fel de înţepătură. Fin apăru în prag, se rezemă de toc şi zâmbi.

– Să nu te-aud.

– Drăguţă fată. Isteaţă, energică. Dacă flirta puţin mai tare, m-aş fi văzut nevoit să-nchid uşa, ca să vă las puţină intimitate.

– Nu flirta. A avut fixul ăsta să-mi îngrijească vânătăile şi-atâta tot.

– Ei, atâta tot. Te cunosc prea bine, *mo dearthair*, frate, şi ştiu că te gândeşti la ea, deşi îţi spui că n-ar trebui să faci asta.

Şi ce-i cu asta? Doar era şi el om. Dar nu un om prost sau lipsit de raţiune.

– E verişoara lui Connor şi angajata noastră. E singurul mod în care mă pot raporta la ea.

– Rahat. E o femeie drăguţă, cu suficientă minte-n cap şi voinţă să ia decizii pe cont propriu, după cum ne-a demonstrat deja. Puterea ei te îngrijorează.

Boyle se lăsă pe spate şi încuviinţă, fără să-şi ia ochii de la Fin.

– Într-adevăr, mă preocupă puterile ei şi ce aveţi de gând să faceţi, căci sunt şi eu implicat în treaba asta, fiind amicul tău. Ar trebui să te preocupe la fel de mult. N-avem acum vreme de flirturi.

– Când, dacă nu acum? S-ar putea să ne găsim cu toţii sfârşitul, iar eu, unul, prefer să mor după ce m-am culcat cu o femeie decât înainte.

– Eu prefer să trăiesc şi să mă culc cu ea după ce-am învins.

Fin se înveseli, zâmbind larg.

– Întâi la plăcinte, nu? Te poţi servi şi a doua oară. Ies cu Alastar, să văd cum se descurcă.

– Mergi la Branna?

– Nu încă. Nu sunt pregătit. Şi nici ea nu-i pregătită.

Rămas singur, Boyle căzu din nou pe gânduri. Își aminti de urletul din ceață și hotărî că trebuiau să se pregătească bine cu toții.

Sfârșitul de săptămână o găsi pe Iona trează în pat, la ora șase dimineața. Tocmai își petrecuse ultima noapte în castel. Își dorea mai mult ca orice să se mute cu verii ei, dar întâi trebuia să părăsească acest vis decadent.

Gata cu cameristele vesele care-i făceau curat prin cameră și-i aduceau ceai și biscuiți. S-a zis cu bufetul năucitor de la micul dejun. Putea să spună adio adierii vântului și ropotului ploii, care-o colindau în fiecare noapte înainte să adoarmă, dându-i impresia că trăiește în secolul al XIII-lea.

Schimba toate astea pe familia ei. Un târg perfect.

Împachetase aproape totul de cu seară, dar se trezi mai repede să strângă restul și să calculeze bacșișul pentru cameriste. Și pentru un ultim duș în castel.

Mai avea jumătate de oră până venea Connor s-o ia cu mașina – așa cum insistase – suficient cât să exerseze.

Exercițiul cu pana părea cel mai sigur, în condițiile de față. Branna refuzase s-o învețe mai multe până nu își însușea elementele. Iar Branna avea standarde foarte ridicate. Oricât s-ar fi rugat de ea, cu vorbe mieroase și promisiuni calde, tot degeaba. Așa că era nevoită să și le însușească.

Cel puțin acum reușea să ridice mai multe pene deodată. În lumina obscură, își curmă fluxul gândurilor și căută izvorul puterii. Întinse mâinile și se gândi la plutire, la o adiere caldă, o mișcare, o șoaptă.

Penele albe se înălțară deasupra patului, se depărtară una de alta, se legănară și se răsuciră în aer. Iona le ridică mai sus, încetul cu încetul. „Ușurel", își spuse, „ușurel". O atingere fină. Își înălță brațele și se învârti pe loc urmărind penele care se învârteau deodată cu ea. Veselă, iuți pasul.

Indiferent încotro se întorcea, penele frumoase îi urmau mișcarea. Sus, jos, vârtejuri domoale, cercuri perfecte, apoi un turn alb, subțire.

– O simt, şopti. O simt. E minunat.

Izbucni în râs şi se întoarse de mai multe ori. Depărtă braţele şi penele se despărţiră în două rotocoale. Trasă spirale şi opturi, după care le uni într-un nor pufos.

– Zece cu felicitări. Până şi Branna va trebui să-mi recunoască măiestria la capitolul ăsta.

Cineva bătu tare la uşă. Iona scoase un ţipăt scurt şi toate penele căzură peste ea.

– La naiba!

Le îndepărtă iute şi se duse la uşă.

– Mi-ai stricat vraja, începu ea. Tocmai... O, Boyle.

– Ce-i cu penele astea împrăştiate peste tot. Ai distrus o pernă?

– Nu. Sunt penele mele. Ce faci aici? Îngrijorarea luă locul iritării. S-a întâmplat ceva? A păţit cineva ceva?

– Nu s-a petrecut nimic. Toată lumea-i bine. L-au chemat pe Connor la crescătorie, ceva probleme cu ţevile, şi cum el e bun la toate... Eu am fost trimis în locul lui. Eşti gata?

– Da. Îmi pare rău. Puteam să rog pe cineva de la hotel să mă ducă.

– Am venit eu, aşa că hai să luăm bagajele.

– Bine. Mersi. Stai să curăţ puţin penele astea.

– Hm.

Braţul lui adie pe neaşteptate deasupra părului ei.

– Mai ia două, rosti el şi i le înmână.

– Ah, mersi.

Iona se lăsă pe genunchi şi începu să strângă penele.

– Sunt valoroase penele astea?

– Nu, sunt nişte pene obişnuite.

– Atunci dă-le încolo. Se ocupă camerista de ele. O să-ţi ia o oră să le strângi pe toate.

– Nu vreau să-i fac bucuria asta lui Sinead.

Mai culese câteva, apoi se lăsă pe călcâie.

– Sunt o idioată.

– Mă abţin de la orice comentariu.

– Stai. Aşteaptă puţin.

Se ridică în picioare şi trase aer în piept. „Mintea limpede", îşi reaminti. Penele îşi luară zborul de la podea

şi aterizară, rând pe rând, în palmele ei. Iona chicoti, încântată.

– Ai văzut? îi arătă mândră palmele. Ai văzut?

– Am ochi în cap.

– E minunat. Mă simt atât de *bine* când o fac. Fii atent aici.

Îşi azvârli braţele în aer şi reluă dansul penelor, exersat mai devreme, apoi le aduse pe toate în palme.

– Ce drăguţ e. Exersez de două zile şi în final mi-a ieşit. Chiar mi-a ieşit.

Încântată peste măsură, îşi ridică privirea şi încremeni. Totul încremeni. Boyle o ţintuia cu privirea, în felul lui direct. Dar nu zări uimire în ochii lui, nici amuzament sau iritare. Era arşiţă.

– Ah, oftă ea şi, ascultând glasul inimii, se întinse spre el.

Boyle făcu un pas în spate.

– Ţi-ai strâns penele. Trecu pe lângă ea şi luă valizele de pe pat. Ia şi tu ceva. Dacă mai e ceva, mă-ntorc.

– Mai sunt doar jacheta şi laptopul. Le iau eu. Îmi pare rău. Aruncă umilită penele în săculeţ şi-l închise. M-a luat valul, am crezut că... dar în mod clar nu.

– Hai odată. Reacţia lui o lovi ca o palmă peste faţă. Avem treabă.

Boyle înaintă cu bagajele în mână, care nu păreau să-l incomodeze deloc.

– Bine, am înţeles! Repet, sunt o idioată. Nu te simţi atras de mine, am recepţionat mesajul. Dar nu trebuie să fii grosolan. Iona vârî săculeţul cu pene în husa laptopului. Am mai fost respinsă până acum şi n-am murit din asta. Crede-mă pe cuvânt, nu intenţionam să mă arunc pe tine, aşa că nu-i nevoie să scoţi ţepii. Sunt o femeie matură, adăugă şi înşfăcă jacheta şi fularul. Îmi asum răspunderea pentru propriile...

Boyle lăsă valizele să-i cadă din mână cu un bubuit, care-o sperie pe Iona.

– Vorbeşti al dracu' de mult.

Brusc, o trase înspre el. Complet surprinsă, Iona se lipi de pieptul lui şi reuşi să scoată un „uf" înainte ca el să-i ridice bărbia şi s-o sărute.

Un sărut aspru şi energic, pe care n-avu încotro decât să-l primească. Explozii de căldură îi străbătură trupul. În acea clipă s-ar fi dat înapoi, dacă Boyle n-ar fi ridicat-o de la podea.

Buimăcită şi epuizată, îşi petrecu braţele pe după gâtul său şi străbătu valul de căldură. Boyle o lăsă brusc la podea.

– Măcar ţi-am astupat gura aşa.

– Ah...

Bărbatul ridică valizele.

– Dacă vrei să te duc cu maşina, hai să pornim.

– Ce-a fost asta? întrebă ea, trecându-şi mâinile prin păr.

– Eşti idioată. Fireşte că sunt atras de tine. Orice bărbat cu sânge-n vine s-ar simţi atras de tine. Nu asta-i problema.

– Atunci, care-i problema?

– N-am de gând să fac nimic în privinţa asta. Dacă mai pui o întrebare, n-ai decât să mergi singură până la Branna.

– Eu abia dacă am făcut ceva, rosti ea în timp ce îmbrăcă jacheta. Tu m-ai înşfăcat.

Iona luă geanta laptopului şi ieşi grăbită din încăpere.

– Aici are dreptate, bombăni el. Acum şi eu sunt idiot.

Iona nu rosti nici un cuvânt în maşină. Orgoliul îi punea greu voinţa la încercare, întrucât ar fi avut multe să-i spună, dar nu dorea să cedeze în faţa lui.

Cel mai bine era să nu-i dea importanţă. „Tăcerea înseamnă maturitate. Ba nu, înseamnă *putere*", îşi spuse ea.

Chiar în acel moment, maşina se zdruncină, de parcă ar fi lovit un obstacol nevăzut. Boyle îi aruncă o privire înverşunată.

Oare ea făcuse asta? Iona îşi împreună mâinile, înăbuşindu-şi încântarea. Reuşise oare să salte maşina în aer? Ce-i drept, fără voia ei, dar era o evoluţie uriaşă de

la o mână de pene. Se gândi să mai încerce odată, dar, din fericire pentru amândoi, Boyle opri în faţa căsuţei Branei.

Iona ieşi din maşină şi se îndreptă spre portbagaj să-şi ia valizele, dar abandonă iute ideea. Dacă tot se oferise să i le ducă, atunci s-o facă până la capăt. Se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

Branna apăru în uşă, cu ochii cârpiţi de somn.

- Devreme ai mai venit.

- El a venit mai devreme. Mulţumesc încă o dată că mă primeşti.

- Să văd eu dacă-mi mai mulţumeşti după vreo săptămână-două. Neaţa, Boyle. Dacă vrei să le aduci înăuntru, a doua intrare pe stânga. Hai să-ţi arăt camera.

Branna o conduse pe treptele înguste.

- Camera mea e chiar la capăt, a lui Connor e prima când intri. Eu am baia mea personală. A fost o prioritate pentru mine când am adăugat un nou corp. Nu-i lucru uşor să împarţi baia cu el, lucru pe care-l vei constata cât de curând.

- Nu mă deranjează.

- Dacă mai zici asta după două săptămâni, eşti o minciunoasă. Asta e.

Tăblia patului era făcută din şipci metalice, vopsite într-un alb cremos. Alături, de la fereastra cu perdele dantelate se zărea pădurea. Tavanul cobora oblic, urmând înclinaţia acoperişului, dând naştere unui ungher comod unde-şi găseau loc un birou şi scaunul aferent.

Măsuţa de toaletă, şi ea miniaturală, era pictată cu flori pe un fond alb-crem, asemenea patului. Pe masă şedea un ghiveci cu trifoi alb, gata să înflorească. Pereţii erau zugrăviţi într-un verde bogat şi serveau drept fundal pentru postere cu dealuri, păduri şi grădini.

- Vai, Branna, e minunat. Foarte frumos.

Iona îşi trecu degetele peste cuvertura pufoasă şi multicoloră, împăturită la capătul patului.

- Îmi place la nebunie. Îţi sunt profund recunoscătoare.

De data asta, Branna fu mai receptivă la îmbrăţişarea ei entuziasmată, deşi nu la fel de pregătită pentru ţopăiala ce urmă.

– Cu mare plăcere. Dacă vrei să schimbi ceva...

– N-o să schimb nimic. E perfect.

– Unde vrei să ţi le pun? rosti Boyle din prag, fără să-şi ascundă iritarea.

Iona se întoarse şi îi aruncă o privire rece.

– Unde doreşti. Mulţumesc.

Fără să stea pe gânduri, Boyle lăsă valizele în prag, atent să nu intre în cameră.

– Eu am întins-o.

– Hai, că mai ai timp de-o cafea.

Probabil că sesizase şi Branna schimbul de foc şi gheaţă dintre ei, dar îşi păstră zâmbetul şi aerul degajat.

– Îţi pregătesc micul dejun, să te răsplătesc pentru deranj.

– Mulţam, dar am treabă. E încă prea devreme. Ai timp să te instalezi.

Se întoarse şi plecă în grabă, bocănind pe trepte.

– Ce-a mai fost şi asta? întrebă Branna, dar când zări văpăile din ochii Ionei, ridică o mână. Las' că-mi spui în bucătărie. Cred că trebuie să mă înarmez cu cafea pentru ce va urma.

Coborî în bucătărie şi turnă cafea în ceşti.

– Să te-aud.

– Vine şi bate la uşă. Eu mă jucam cu penele. Am reuşit, Branna. O să-ţi arăt imediat. Mi-am pierdut concentrarea şi am împrăştiat penele prin toată camera, dar am reuşit să le strâng cu ajutorul magiei şi i-am arătat şi lui. Eram entuziasmată şi fericită... şi cine n-ar fi? Dar nu-s proastă şi nici oarbă.

În timp ce vorbea, dădea roată bucătăriei, gesticulând energic. Branna era atentă la ceaşcă, nu care cumva să se răstoarne.

– Ştiu când un bărbat e pe punctul să încerce ceva. Cunosc privirea. Ştii la ce mă refer, rosti ea, îndreptând un deget spre Branna.

- Știu foarte bine, și de cele mai multe ori îți dă o senzație plăcută.

- Exact. Și tocmai fiindcă era așa plăcută, m-am lăsat purtată de val, sau m-aș fi lăsat... Pentru numele lui Dumnezeu, n-am făcut decât să mă aplec puțin spre el, și a sărit de parcă l-am împuns cu un fier încins.

- Hm, făcu Branna, luând o tigaie.

- M-am simțit ca o proastă. Știi cum te simți în asemenea momente. Mă rog, probabil că nu știi. Ce bărbat sănătos la cap te-ar respinge pe tine? M-au trecut toate nădușelile, și nu la modul plăcut. Mi-era rușine. Așa că mi-am cerut scuze. Am interpretat greșit intențiile lui, atâta tot, îmi pare rău. Ce-i drept, am vorbit cam mult, dar m-am simțit ca naiba, fiindcă aveam impresia că e iubitul Mearei, însă ea mi-a zis că nu-s împreună, așa că mi-am permis să las acea portiță deschisă, pe care o încuiasem de dragul Mearei. În plus de asta, e șeful meu, și nu voiam să mă bag în așa ceva. Dar m-am băgat și a fost mai rău. Mă pregăteam să-mi cer scuze și taman atunci m-a tras la el în brațe.

Branna se opri pentru o clipă din prăjitul ouălor.

- Nu zău?

- M-a înșfăcat și m-a sărutat până mi-au curs creierii pe urechi și mi-a explodat capul.

Iona simulă o explozie și își azvârli sugestiv brațele în aer.

- Peste cinci secunde îmi dă drumul și zice că așa măcar mi-a închis gura.

- Cert e că Boyle McGrath n-are stofă de poet.

- Dă-o încolo de poezie. Nu trebuia să-mi facă una ca asta.

- Așa-i, rosti Branna cu un amestec de compasiune și amuzament. Boyle e un pic grosolan de felul lui, și mulți iau asta drept nesimțire, dar Boyle nu-i un om rău.

- Cu mine a fost.

- Și-a călcat pe principii când te-a sărutat așa pătimaș. E o situație mai neobișnuită, fiindcă ești angajata lui. Sigur l-a afectat asta.

- Dar...

– Pune-o, te rog, pe masă.

Branna îi întinse o farfurie cu şuncă, ouă şi o felie groasă de pâine prăjită.

– Dramele matinale îmi stârnesc pofta de mâncare.

Branna aduse încă o farfurie şi ceaşca de cafea, apoi se aşeză la masă.

– Boyle e un tip cu principii. Cu el nu-ţi permiţi să furi sau să minţi. Nu-ţi baţi joc de animale şi nu te foloseşti de cei mai slabi ca tine. Nu-l provoci la luptă – un principiu dobândit mai recent – şi nici nu-i întorci spatele, dacă l-ai provocat. Îţi aperi prietenii şi halba de bere la birt. Nu te-atingi de femeia altuia şi nu faci promisiuni dacă nu te ţii de ele.

– Nu l-am provocat la luptă şi nu aparţin nimănui. Nu sunt mai slabă decât el, cu excepţia fizicului. Dar eu am alte puteri. Cred că i-am săltat camioneta puţin pe drum încoace.

Branna îşi savura micul dejun, amuzată de-a binelea.

– Puterea izvorăşte şi din furie. Trebuie să înveţi să te stăpâneşti. E şeful tău, chiar tu spuneai. El la asta se gândeşte. Pentru el contează, chiar dacă am putea spune că tu ai făcut primul pas. Dar poţi să fii sigură că a vrut să te sărute. A fost ceva necontrolat, ca saltul camionetei.

Adâncită în gânduri, Iona tăie o bucată de ou cu şuncă.

– Nu crezi că a făcut-o ca să mă înveţe minte?

– Boyle? Nu, nicidecum. Nici măcar nu i-ar fi trecut prin gând. Din ce mi-ai povestit, presupun că ţi-a spus ce ţi-a spus fiindcă era furios pe el însuşi. Ţi-a aruncat câteva priviri şi ieri, în pub.

– Chiar... da?

– Vai, în ce postură mă aflu. De-o parte verişoara şi sora mea întru magie, de cealaltă parte unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

– Ai dreptate. N-ar fi trebuit să te vâr la mijloc.

– Nu fi proastă. Suntem surori, deci ne-ajutăm. Eu zic că Boyle s-a gândit la posibilitatea unei relaţii şi a hotărât că e împotriva principiilor sale. Acum e furios şi frustrat pentru că a complicat şi mai mult lucrurile.

– Foarte bine, rosti Iona şi tăie zdravăn din oul cu şuncă. Hai să fim amândoi furioşi şi frustraţi. Acum că am vorbit cu tine, mă simt mai bine. Ţi-am împuiat deja capul cu problemele mele, iar tu eşti foarte discretă. Dar dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, ştiu să-mi pun lacăt la gură şi să ascult.

– O să avem multe de povestit. Acum că te-ai mutat cu noi, ar fi cazul să folosim mai înţelept timpul pe care-l avem la dispoziţie. Mai ai încă multe de învăţat şi nu ştiu cât va mai dura noviciatul tău. Încă nu-mi dau seama, şi asta mă sperie.

– Ştiu că nu-i mare lucru, dar azi am făcut să leviteze toate penele deodată. Am reuşit să le duc dintr-o parte în alta, să le învârt şi să schimb viteza. Odată ce-am deprins manevra, n-a mai trebuit să gândesc ce să fac. M-am lăsat ghidată de simţuri.

– E lucru mare ce spui tu. Până acum te-ai descurcat bine. Dacă m-ar interesa doar să scot la iveală puterile ce zac în tine, am avea tot timpul din lume şi ar fi o activitate distractivă.

Branna aruncă o privire pe fereastră, către pădure.

– Dar nu ştiu când va veni şi sub ce formă. Nu ştiu cum e posibil să fi supravieţuit magiei care l-a mistuit. Dar când se va crede suficient de puternic să ne înfrunte, va veni. Va trebui să-i demonstrăm că se înşală.

– Suntem patru, aşa că...

– Trei, i-o tăie Branna scurt. Suntem trei. Fin nu e în cercul nostru.

– Am înţeles.

Intrase pe-un teritoriu mlăştinos. Avea să evite subiectul până nu afla mai multe despre Fin.

– Noi suntem trei, el e singur. Avantaj la noi.

– Cabhan nu se va da în lături de la nimic ca să învingă. Suntem legaţi prin sânge şi meşteşug să-i protejăm pe cei din jur de furia lui, iar el ştie acest lucru, chiar dacă nu-i înţelege rostul.

Branna se ridică de la masă şi merse la uşă. Când o deschise, câinele intră înăuntru. Iona n-auzise apropierea lui.

– Când eşti gata, Kathel o să te conducă la grajduri.

– Câinele meu de pază?

– Îi priesc plimbările. Pe măsură ce progresezi în studiul magiei, va creşte şi interesul vrăjitorului pentru tine, aşa că ai mare grijă.

– Voi avea grijă. Când mergem la căsuţa din pădure?

– În curând. Trebuie să mă pregătesc. Acum am nişte treabă. Despachetează înainte să mergi la lucru.

– Vreau întâi să fac curat în bucătărie. Nu-i nevoie să-mi pregăteşti micul dejun.

– Stai liniştită că n-o să-l pregătesc prea des, rosti Branna cu o dezinvoltură care o făcu pe Iona să se simtă şi mai în largul ei. Azi nu-i nevoie să faci curat, dar diseară o să hotărăşti împreună cu Connor cum vă împărţiţi corvezile. Dacă eu gătesc, unul din voi va trebui să cureţe.

– Mi se pare corect.

– Acolo-i maşina de spălat. Are şi uscător, dar când e vreme frumoasă, agăţăm rufele afară. O să ne ocupăm de mersul la magazin şi de alte obligaţii. La primăvară ne îngrijim de grădină, dar n-o să te las să atingi un fir de iarbă până nu mă asigur că te descurci.

– Am deprins grădinăritul de la Nan. Mă descurc destul de bine.

– Rămâne de văzut. Ar fi frumos să mergi într-o plimbare cu Connor şi şoimii lui.

– Tare mi-ar plăcea.

– O să-ţi placă, dar nu-i vorba numai de distracţie. Fiecare are propria călăuză, dar suntem mai puternici atunci când suntem în comuniune totală.

– Am înţeles. Nu vii să-l vezi pe Alastar?

– Voi veni cât de curând. De azi înainte, asta-i casa ta şi a ta va fi pe veci.

– Tu ai ştiut mereu că ăsta e locul tău. Nu cred că-ţi dai seama cum mă simt acum.

– Mă bucur. Du-te să despachetezi. Când te-ntorci acasă, ne apucăm de treabă. Poftim.

Branna ridică o mână, o închise, apoi o deschise din nou, iar Iona zări o cheie de argint în palma ei.

– Nu închidem uşile tot timpul, dar în caz că se mai întâmplă, foloseşte cheia asta.

– Trebuie să mă-nveţi să fac asta, murmură Iona, întinzând mâna.

Cheia era încă fierbinte, de la magia Brannei.

– Mersi.

– Cu plăcere. Când termini munca, o să mă găseşti în atelier. Vino direct acolo cu inima deschisă pentru învăţătură.

– Să fii sigură de asta.

Entuziasmată nevoie mare, Iona ţopăi pe trepte până în camera ei.

Era casa ei acum, se gândea Branna. Se va îngriji de ea, va munci pentru ea şi, într-o bună zi, va fi nevoită s-o apere.

capitolul 9

În şaua lui Alastar, Iona însoţea de una singură un grup de turişti. Nu ştia dacă primise această însărcinare pe merit, sau din dorinţa lui Boyle de-a se scăpa de ea. Nu conta. Era fericită să călărească o oră, iar Alastar se bucura de compania ei, cu toate că ar fi preferat s-o ia la galop. Ca şi el, Iona se bucura de compania cuplului din Maine şi era mândră de încrederea cu care îi călăuzea de-a lungul potecilor şi cu care le răspundea la întrebări.

„Ne câştigăm pâinea", îi spuse în gând lui Alastar, bătându-l pe grumaz.

La întoarcere, Meara le ieşi în întâmpinare.

– Vă preiau eu de-aici, dacă nu vă deranjează. E nevoie de Iona la grajdurile mari.

– Serios?

– Cu tot cu Alastar. Te descurci?

– Fără probleme. Mi-ai arătat doar drumul şi eu l-am notat pe hartă. Dar...

– Fin te-a chemat, aşa că du-te. Cum a fost plimbarea? îi întrebă pe cei doi turişti.

Iona se întoarse nedumerită şi se îndreptă spre grajduri. I se plânsese Boyle lui Fin? Urma s-o dea afară? Alastar simţi neliniştea ei şi o privi întrebător.

– Îmi fac griji de pomană. Exagerez şi eu. Boyle e supărăcios, dar e un om de caracter.

În plus, avea impresia că Fin o plăcea. Măcar puţin.

– Să mergem! hotărî ea, dar înainte să-i dea pinteni, Alastar o luă la goană. Da! Aşa te vreau!

Iona izbucni în râs şi-şi ridică privirile spre cer, în timp ce Alastar gonea de mânca pământul. Bucuria ei era şi bucuria lui. Emoţiile lor se împleteau în mod firesc. Puterea le dădea aripi şi, pentru o clipă, apoi încă o clipă, se înălţară cu totul deasupra pământului. Zburau de-adevăratelea, cu pletele şi coama în vânt. Alastar însoţi râsetul ei cu un nechezat triumfător. Avea zborul în sânge, asemenea ei.

– Uşurel, şopti ea. Hai să rămânem cu picioarele pe pământ. Deocamdată.

Clipele de zbor şi bucuria de a galopa pe acest armăsar minunat îi alungaseră toate grijile. Îl lăsă pe el să impună ritmul, cotiră deodată cu râul, apoi o luară pe-o potecă îngustă, printre arbori groşi, şi ajunseră în poiana unde se înălţau grajdurile, în spatele padocului de sărituri.

Încetiniră, ca să-şi tragă suflarea şi să vadă încotro s-o ia. Înaintea lor se înălţa o clădire din piatră cenuşie, cu turnuleţe alambicate şi zeci de ferestre strălucitoare. Între clădire şi garajul deasupra căruia locuia Boyle se întindea o curte pietruită, mărginită de un zid.

La dreapta se zărea al doilea padoc. Trei cai stăteau în dreptul gardului, privind meditativ la copaci. Iona zări oameni, rulote, camioane şi un ATV.

Întreaga privelişte avea un aer prosper, pragmatic şi fantastic. O luă spre grajduri în pas de trap, dar se opri când îşi auzi numele strigat.

Fin – îmbrăcat în cizme, blugi şi o jachetă din piele de toată frumuseţea – îi făcu semn să se-ndrepte spre padocul de sărituri. Deschise poarta şi o invită să intre.

– Meara mi-a spus că voiai să mă vezi.

- Așa-i.

Fin își lăsă capul într-o parte și o măsură din priviri, cu ochii lui verzi cu privire ascuțită.

- Dar te-ai distrat, nu glumă.

- Poftim?

- Văd că radiezi, la fel ca și amicul nostru de aici.

- Păi... Da. Am galopat până încoace.

- Sunt convins, și probabil nu numai atât, dar să lăsăm astea. Voiam să văd cum te descurci cu Alastar pe traseul cu obstacole.

Iona fu cu-adevărat surprinsă.

- Vrei să-l duc pe traseu?

- Întocmai. Fin închise poarta și vârî mâinile în buzunare. Ia-o cum vrei.

Preț de câteva clipe, Iona studie traseul. Așa cum se prezenta, era la un nivel intermediar. Câteva duble, nimic periculos, și spațiu cât vrei să-ți iei avânt.

- Dacă șeful zice...

Dădu roată traseului, îi dădu pinteni lui Alastar și porniră în pas sprinten. Avea încredere deplină în el, mai ales că zburaseră împreună. Alastar se pregăti de primul salt. Zburară deasupra obstacolului, se apropiară de următorul și lunecară deasupra lui, fără nici o problemă.

- Ce-ți veni? mormăi Boyle când ieși din grajduri.

Avea și el mâinile în buzunare, dar cu degetele răsucite. Fin îi aruncă o privire fugară când ajunse lângă el.

- Ți-am zis că vreau să văd ce știe. Trebuie să aflu. Apoi către Iona: Fă din nou traseul, invers.

Își mută privirea spre pădure. Doar copaci deocamdată, dar lucrurile aveau să se schimbe. Trebuia să afle.

- N-ai nevoie de mine pentru treaba asta.

- După cum știi, am o afacere în Galway. Unul din noi va trebui să rămână cu ea până știm sigur că se poate descurca pe cont propriu.

- N-ai nevoie de ea pentru treaba asta.

- De ce nu? Doamne, sunt ca unul. Calul e deja al ei. Sunt invidios. Armăsarul mă place, dar n-o să

mă iubească aşa cum o iubeşte pe ea. Încă o dată am inima frântă.

Îi dădu lui Boyle o palmă peste umăr.

– Ne întâlnim diseară în pub. O să mă-ntorc până la opt seara. Vreau să-mi povesteşti cum s-a descurcat, la o bere şi-o gustărică. Apoi mai bem o bere, ca să-ţi dezlege limba. Poate aşa o să-mi spui ce s-a petrecut între tine şi vrăjitoarea blondă, de te uiţi aşa la ea.

– Două beri nu-s suficiente, amice.

– O să bem trei, atunci. Bravo, Iona. Sunteţi fantastici împreună.

– El e fantastic, rosti Iona când se apropie de ei, mângâind grumazul calului. Eu sunt doar balast.

– Sunteţi un întreg. Ne vine o cursantă în câteva minute. Are unsprezece ani şi călăreşte bine, dar a hotărât că vrea să înveţe sărituri. O las pe mâna ta.

– Cum adică?

– Să-i fii instructor. Dacă vă înţelegeţi bine, o parte din banii pe şedinţă îţi revin. Îl las pe Boyle să asiste la prima lecţie, fiindcă eu am treabă altundeva.

Fin urmări privirile Ionei, care zăboviră doar o clipă asupra lui Boyle.

– S-a făcut. Cum o cheamă şi ce cal vrei să-i pun la dispoziţie?

– Sarah Hannigan o cheamă pe fată şi va fi însoţită de maică-sa, pe care-o cheamă Molly. Va călări pe Winifred, sau Winnie, cum îi spunem noi. E la noi de când lumea. Şedinţa durează treizeci de minute. Vedem dacă-i place. În caz că toate merg bine, vă las pe voi să stabiliţi şedinţele viitoare.

– Sună bine. Deocamdată mă descurc şi cu şaua asta, dar data viitoare sper să am o şa de sărituri.

– Se aranjează. Bine, am plecat. Ne vedem la pub, Boyle.

Iona se uită la Boyle, care se fâţâia pe loc.

– Deci?

– Mă duc să-i pun şaua.

Când se-ntoarse din grajd, Alastar îl împunse pe Boyle cu capul.

– Alastar! Îmi cer scuze, rosti Iona repede, înăbuşindu-şi chicotitul. Nu fi urâcios, îi spuse calului, apoi se aplecă şi îi şopti în ureche: Chiar dacă e amuzant.

Coborî din şa şi prinse frâiele de gard.

– Stai aici. Pot s-o văd pe Draga ta?

– Pe cine?

– Iapa, Draga. Cea pe care-ai primit-o de la nenorocitul ăla.

– Aha.

Boyle îi aruncă o privire încruntată, apoi ridică din umeri.

– E înăuntru.

– Arată-mi încotro s-o iau. Vreau s-o văd şi pe Winnie, să ştiu cu cine lucrez.

– Bine.

Boyle o luă înainte, iar Iona îl urmă, după ce îşi dădu ochii peste cap spre Alastar. Hotărî să-şi ţină gura închisă. Boyle nu-i făcu cunoştinţă cu grăjdarii, nici cu câinele alb-negru care dădea din coadă, aşa că onoarea îi reveni ei. Cu toate că Boyle o aştepta nerăbdător, dădu mâna cu Kevin şi cu Mooney şi îl scărpină pe Gândac după urechi (botezat astfel pentru preferinţele sale culinare).

Grajdul acesta era aproape de două ori mai mare decât celălalt, dar mirosurile, zgomotul şi privelişte erau similare.

Boyle se opri dinaintea boxei unde se afla în acel moment iapa murgană.

– Iat-o pe Winnie.

– E fată deşteaptă, am dreptate? Eşti isteaţă, nu-i aşa Winnie?

„Robustă", îşi spuse Iona în timp ce-o mângâia pe cap. Avea o mărime ideală pentru o iapă tânără, cu o privire calmă ce avea să inspire siguranţă tinerei cursante.

– Îi pun eu şaua dacă-mi arăţi unde-i magazia cu harnaşamente.

– Se ocupă Kevin de asta. Kevin! Şedinţă cu tânăra Sarah pe traseul de obstacole. Pregăteşte-o pe Winnie.

– Îndată.

Iona se întoarse şi zări mânza albă.

– Vai, ce frumoasă eşti!

Iapa era aproape în întregime albă, lucioasă, maiestuoasă şi tânără. O privi pe Iona cu ochii săi maronii.

– Ea e...

– Aine, completă Iona. Regina zânelor, adusă de Fin. Deocamdată prinţesă, dar într-o bună zi...

Iona întinse mâna, iar Aine îşi aplecă uşor capul, asemenea unui rege care întinde mâna supuşilor săi.

– E superbă şi o ştie. Pe deasupra e mândră şi aşteaptă să-i vină timpul. În curând.

– O să mai treacă un an până s-o împerechem.

„Nu la asta m-am referit", se gândi Iona, dând din cap. „Vei zbura. Şi vei iubi."

– Fin ştie să-i aleagă, spuse ea, făcând un pas în spate.

– Ştie.

În timp ce cobora pe aleea de beton, se opri în dreptul fiecărei boxe, să vadă caii. Zdraveni şi sănătoşi cu toţii, bine întreţinuţi, unii foarte arătoşi, deşi nici unul nu se compara cu Alastar sau cu Aine. Trecu prin dreptul iepei dereşe cu ochi mari şi pătrunzători, cu botul brăzdat de-o suliţă albă, şi ştiu îndată cu cine-avea de-a face.

– Tu eşti Draga şi eşti o drăguţă.

Înainte chiar ca Boyle să ajungă în faţa boxei, iapa îşi întoarse ochii mari şi umezi şi începu să tremure. Nu de frică, ci de bucurie.

Îl adulmecase înainte să-l vadă. Iapa îşi întinse grumazul să-l atingă afectuos pe umăr, iar în ochii ei se citeau dragostea şi devotamentul total.

– Iat-o pe fetiţa mea, fredonă Boyle. Drept răspuns, iapa nechezã şi îşi vârî botul în palma lui. Boyle deschise boxa şi intră înăuntru. Vreau să-i verific piciorul din faţă, dacă tot sunt aici.

– S-a mai vindecat, dar Draga n-a uitat durerea. Îşi aduce aminte şi când era hămesită de foame. Înspăimântată. Până ai venit tu.

Boyle se aplecă în tăcere şi îi inspectă piciorul, în timp ce Draga se juca cu părul lui.

– Ai cumva un măr în buzunar? Ea e convinsă că ai unul.

Era... ciudat să audă gândurile calului prin gura ei. Se ridică şi o mângâie pe coaste.

„Dacă iepele ar putea să toarcă", se gândi Iona, „Draga ar toarce acum".

Aine o fermecase cu frumuseţea şi graţia ei, dar Draga îi mersese la inimă, datorită devotamentului ei simplu şi nemărginit.

Iona şi Draga ştiau ce înseamnă să tânjeşti după dragoste, sau cel puţin după înţelegere şi acceptare. Să-ţi doreşti cu-atâta ardoare un loc al tău, un ţel în viaţă. Dorinţele lor fuseseră împlinite.

Boyle scoase un măr din buzunar, apoi vârî mâna după briceag. Iona simţi încântarea iepei.

– Te îngraşi, draga mea, dar ce mai înseamnă un măr pentru tine?

Iapa înghiţi prima bucată şi se uită după cea de-a doua.

– Asta-i pentru Winnie, dacă se poartă frumos cu eleva.

– Tu ai salvat-o, rosti Iona, aşteptând ca Boyle să iasă şi să închidă uşa. Va fi mereu a ta.

Iona ridică mâna, iar iapa întinse din nou capul.

– Văd că nu-i sperioasă în preajma ta, rosti Boyle. Asta-i un pas înainte. E încă tensionată în preajma străinilor.

– Noi două ne înţelegem reciproc.

Draga îşi lipi botul de obrazul lui Boyle, iar acesta scoase cealaltă jumătate de măr din buzunar şi i-o oferi. Iona se topi toată.

– Găsesc eu altul pentru Winnie. Tu ai dus lipsă de ele toată viaţa.

– Cu asta m-ai dat gata, murmură ea. Ştiu să mă-nfurii, mai ales când am temeiuri serioase. Cel puţin aşa cred. Dar nu pot să fiu furioasă prea multă vreme. Mă apasă prea tare şi nu pot să mă agăţ de ea. Acum că văd cât de mult vă iubiţi, toată furia mi se scurge printre

degete. Gata, nu mai sunt furioasă pe tine, dacă vrei să ştii.

Boyle o fixă cu o mină precaută.

– Ziua şi munca trec mai uşor când nu eşti furios.

– De-acord cu tine.

Iona îi întinse mâna.

– Pace?

Boyle o privi nedumerit, dar i-o strânse. Intenţiona să-i dea drumul numaidecât, dar ceva îl opri.

– Eşti angajata mea.

– Da, încuviinţă Iona din cap.

– Eşti verişoara unuia dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei.

Îi stătu inima-n loc puţin, dar încuviinţă.

– Sunt.

– Şi n-a trecut nici o săptămână de când te-am văzut prima oară.

– *Cu certitudine.*

– *Iar tu eşti...* ce eşti.

– Ce sunt? întrebă ea nedumerită.

– Păi... ştii prea bine ce eşti. Şi tu abia ce te obişnuieşti cu ideea.

– Să înţeleg că asta nu-ţi convine la mine?

– N-am zis că nu-mi convine.

– Ai ceva împotriva vrăjitoarelor?

O undă de supărare trecu peste chipul lui, iar smaraldul ochilor lui scăpără în scânteieri roş-aurii.

– Ai spus o nerozie acum. Nu vezi că sunt prieten cu trei vrăjitori, dintre care unul e şi asociatul meu?

– Atunci de ce-ai adus vrăjitoria în discuţie când ţi-ai argumentat reţinerea faţă de mine?

– Pentru că nu se poate trece cu vederea. Aş vrea să văd un singur afurisit de bărbat care n-ar sta pe gânduri, continuă el înfierbântat.

– Poate ar trebui să mă înfurii la loc. Iona chibzui puţin. E greu să mă-nfurii când văd cât de drăgălaş se uită iapa la tine. Plus că tot ce-ai spus e adevărat. Dacă

aspectele astea sunt problematice pentru tine, îmi pare rau. Pentru mine nu sunt.

- Dar tu nu eşti în pielea mea.

- Aşa e, nu sunt. Tratatul ţine în continuare. La fel ca şi strângerea lui de mână, se gândi Iona. Totul e-n ordine?

- Anumite aspecte ar trebui să fie problematice şi pentru tine.

- De ce? Mulţi oameni se încurcă cu şefii sau cu angajaţii lor, şi totul e în regulă, atâta vreme cât nimeni nu profită de pe urma relaţiei. Mulţi oameni se cuplează cu rudele prietenilor lor. Iar în ceea ce mă priveşte, nu pot şi nici n-aş vrea să mă schimb.

- Nu schimbă nimic faptul că încerci să fii raţională.

Iona izbucni în râs.

- Schimbă ceva faptul că eşti iraţional?

- Nu despre... La dracu'!

Boyle o luă pentru a doua oară în braţe, la fel de furios ca în zori, şi îi înăbuşi hohotele de râs cu un sărut hotărât.

Buzele ei erau asemenea luminii, îşi spuse Boyle, calde, strălucitoare şi pline de energie. Îmbătat de gustul ei, se înfierbântă şi mai tare. Căldură şi lumină în semiobscuritatea grajdului, în bine cunoscutul miros de cal. Era lumea lui, din care făcea parte şi ea acum.

Iona îşi petrecu braţele în jurul lui, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

Dacă nici asta n-ar fi băgat un bărbat în sperieţi... Se trase brusc din îmbrăţişarea ei.

- Nu-i prea înţelept ce facem.

- Nu mă gândeam la înţelepciune în clipele astea, dar dacă mă săruţi din nou, cine ştie?

Iona se ridică pe vârfuri şi-l trase înspre ea, primindu-i sărutarea caldă. Se simţea prinsă de-un vulcan gata să erupă sau de-un nor ce urma să se preschimbe într-un uragan.

Ce-ar fi fost dacă vulcanul exploda, sau dacă furtuna se dezlănţuia? Voia să afle cu orice preţ. Dar Boyle se trase din nou.

– Gândeşte-te puţin, rosti el.

– Am uitat să gândesc. Hai să mai încercăm o dată.

Boyle râse în sinea lui şi, cu toate că nu era împăcat cu ideea, ar fi dat glas chemării ei. Dar chiar atunci cineva îşi drese glasul în spatele lui.

– Mă scuzaţi, dar Sarah şi mama ei au ajuns, rosti Kevin, cu zâmbetul până la urechi. Am pus şaua pe Winnie... când sunteţi gata...

– Am şi pornit. Iona se uită la Boyle. Am acte de completat?

– Mama va trebui să completeze un formular. Mă ocup eu de asta.

– Perfect. Am plecat.

Când Iona ieşi, Draga necheză aşa cum ar chicoti un cal. Kevin îşi vârî mâinile în buzunar şi se puse pe fluierat.

– Să n-aud nimic, mormăi Boyle. De la nici unul.

Iona se îndrepta spre casă, prin marea de verdeaţă, încântată din toate punctele de vedere. Era mulţumită de faptul că se reapucase de instructaj, mai ales cu o elevă atât de talentată. Acum că intrase pe-acel făgaş, spera ca Boyle sau Fin să-i mai dea încă vreo doi elevi pe mână.

Şi că veni vorba de făgaşuri, interludiul neaşteptat, dar foarte satisfăcător de la grajduri îi crescuse încrederea în sine şi îi luminase ziua. Întrezărea nişte posibilităţi interesante.

„Boyle McGrath", se gândi ea. Dur, tăcut, vulcanic, cu o slăbiciune pentru o iapă traumatizată, ce murea de dragul lui. Voia să-l cunoască mai bine, să afle dacă toată înfierbântarea lui venea din pură atracţie fizică, sau dacă era ceva mai mult acolo. Mereu îşi dorise ceva mai mult. Iar faptul că se împotrivea, conflictul intern şi iritarea lui făceau lucrurile mult mai interesante. Iona găsea excitant faptul că, în pofida tuturor reţinerilor, Boyle nu se putea abţine. Poate ar fi trebuit să-l scoată la o plimbare sau la o bere. Un film poate? Întâi trebuia

să afle dacă exista un cinematograf în zonă. Sau mai bine...

Se opri locului şi aruncă o privire uluită în jur. Doar nu se abătuse de la potecă! Umblase cu mintea aiurea, dar ştia deja drumul cu ochii închişi.

Ceva nu era în regulă. Părea că se îndrepta într-o direcţie greşită. Se învârti pe loc şi brusc îşi simţi braţele reci. Jur-împrejur se strângea negura.

– La dracu'.

Iona făcu un pas înapoi, încercând să se orienteze în spaţiu. O luă din instinct la dreapta şi străbătu cu paşi grăbiţi poteca îngustă. După câteva clipe, îşi dădu seama că poteca se afunda în pădure. Se întoarse, dar văzu că un desiş de copaci groşi cât braţul ei îi tăia calea. Negura se strecura printre tulpinile lor. Iona o luă la fugă. Nu conta încotro, atâta vreme cât nu rămânea blocată. În dreapta ei răsăriră crengi din pământ, trosnind şi sfârâind prin desiş. Era obligată să cotească. Văzduhul se întunecă şi deveni cenuşiu, asemenea negurii. Un vânt rece se porni să bată printre crengile copacilor, care se încâlceau unele într-altele pentru a bloca razele soarelui.

Vântul era aer, se gândea ea disperată, copacii ieşeau din pământ, apa se preschimba în ceaţă. Vrăjitorul folosea elementele împotriva ei. Se opri brusc şi urmi puterile ce zăceau înlăuntrul ei, tremurând de frică. Întinse braţele şi ţinu doi bulgări de foc în palme.

Un chicotit sinistru îi făcu pielea de găină. Se cutremură când îşi auzi numele şoptit. Un mârâit ameninţător veni din desiş, şi toţi muşchii Ionei se încordară.

– Kathel.

Însă, dintre crengi ieşi la iveală lupul din coşmar. Nu mai era un vis. Lighioana era la fel de reală ca şi groaza ei, ca bătăile nebuneşti ale inimii.

Când se apropie, tiptil, de ea, Iona zări nestemata roşie ce lucea la gâtul lui.

– Nu te apropia, îl avertiză ea.

Lupul îşi arătă colţii. N-avea cum să scape cu fuga, îşi spuse Iona, făcând un pas în spate. O ştia şi lupul.

Azvârli pe rând bulgării de foc care se preschimbară în fum la câțiva centimetri de botul lupului. Încercă disperată să mai facă unul, dar mâinile-i tremurau și mintea-i era cuprinsă de groază.

„Limpezește-ți mintea", porunci ea, deși ar fi vrut să țipe. „E cât se poate de real", se gândi. I se păruse atât de fantastic, de nelumesc... vrăjitori, blesteme, lupta cu răul ce zace în umbră.

Dar era foarte real. Lupul voia s-o omoare. Se pregăti să sară, dar chiar în acel moment șoimul coborî din văzduh și își înfipse ghearele în carnea bestiei, apoi se înălță din nou spre cer. Din rană ieși sânge negru ca blana lupului.

Ușurarea pe care-o simțise se preschimbă din nou în groază, când auzi mârâitul în spatele ei. Se răsuci pe călcâie și răsuflă ușurată. Era Kathel, cu dinții la vedere. Iona se retrase lângă el și așeză mâna pe capul lui. Un val de liniște o străbătu, iar în secunda următoare Connor și Branna se iviră din ceață.

Connor ridică brațul înmănușat și aștepta sosirea șoimului.

– Ia-mă de mână, îi spuse Ionei, fără să-și ia privirea calmă și rece de la lup.

– Și pe mine, rosti Branna.

Când îi prinse pe fiecare de mână, calmul dinăuntru fu înlocuit cu un val incandescent de putere, ce-o umplu de viață.

– Aici vrei să ne înfruntăm? se răsti Branna. Aici și-acum?

Branna azvârli un fulger șerpuit de lumină la picioarele lupului. Lighioana se retrase. Nestemata scânteie la pieptul ei. Mârâitul ei vâjâi ca tunetul, dar se retrase.

Negura se strânse în jurul unui singur punct, din ce în ce mai mic. Connor ridică mâna Ionei. Din strângerea lor izvorî un jet de lumină, care crescu și se făcu tot mai mare, până ce negura dispăru.

– Vai... Doamne... N-am vrut decât...

– Nu aici, i-o tăie Branna. Nici un cuvânt.

– Du-o acasă, spuse Connor. Eu şi Roibeard o să cercetăm împrejurimile întâi.

Branna încuviinţă.

– Ai grijă.

– Mereu am grijă. Hai, du-te cu Branna, îi spuse Ionei.

O strânse călduros de mână.

– Puţin whisky şi-o să-ţi treacă sperietura.

Branna o prinse pe Iona de mână, care vibra încă în ritmul magiei, şi o luară iute la pas. Iona nu-şi dorea decât să ajungă la adăpost, aşa că se lăsă trasă, în ciuda faptului că-i tremurau genunchii.

– N-am reuşit să...

– Nici un cuvânt până n-ajungem la căsuţă.

Kathel mergea înaintea lor, mereu la vedere. În cele din urmă, Iona zări căsuţa printre copaci. Chiar atunci trecu şoimul deasupra lor. Când intrară, Iona nu-şi putu ţine clănţănitul dinţilor în frâu. Cu privirile încleştate, puse mâinile pe genunchi şi îşi lăsă capul în jos.

– Îmi pare rău. Sunt ameţită.

– Linişteşte-te.

Deşi glasul îi trăda nerăbdarea, Branna o mângâie blând pe păr, până ce-i trecu ameţeala.

– La loc, porunci ea, când intrară în sufragerie.

Pocni din degete şi flăcările se înălţară în vatră, răspândind căldura bine-venită.

– Eşti în stare de şoc, atâta tot. Aşază-te şi respiră.

Luă în mână carafa şi turnă două degete de whisky într-un pahar.

– Şi bea.

Iona bău, strâmbă puţin din nas, bău din nou.

– Sunt doar uşor... începu ea, apoi oftă. Sunt speriată de moarte.

– De ce te-ai abătut aşa mult de la potecă?

– Nu ştiu, s-a întâmplat pur şi simplu. N-am luat-o greşit sau cel puţin nu-mi amintesc s-o fi luat. Mergeam spre casă şi mă gândeam la nişte chestii. La Boyle, recunoscu ea. Ne-am sărutat.

– Ce să zic, minunat. Cu două smucituri hotărâte, Branna îşi scoase agrafele din păr şi le aruncă pe masă, lăsând părul să-i cadă pe umeri. Totul e nemaipomenit.

– Nu m-am abătut de la drum cu bună ştiinţă. Când mi-am dat seama că m-am pierdut, am luat-o îndărăt, dar tocmai atunci a venit negura.

Iona se uită la paharul gol şi îl aşeză pe masă.

– Am ştiut imediat la ce să mă aştept.

– De ce n-ai strigat după noi sau după călăuza ta? N-ai zis nici pâs.

– Totul s-a petrecut foarte repede. Copacii mi-au aţinut calea şi ceaţa m-a învăluit. Apoi am văzut lupul. Cum de-aţi venit? Cum de-aţi ştiut?

– Connor era cu Roibeard la plimbare. Şoimul te-a văzut din înaltul cerului şi ne-a chemat. Lui ar trebui să-i mulţumeşti.

– O să-i mulţumesc. Branna... spuse ea, dar tocmai atunci intră şi Connor.

– A dispărut fără urmă. S-a vârât în văgăuna lui, unde-o fi şi aia.

Connor se duse ţintă la carafă şi îşi turnă whisky.

– Cum se mai simte verişoara noastră?

– Sunt în regulă. Îmi pare rău, dar...

– Nu mai vreau scuze, se oţărî Branna. Vreau mai multă băgare de seamă. Unde ţi-e amuleta?

– Păi...

Iona duse mâna la piept, apoi îşi aminti.

– Am lăsat-o în cameră azi-dimineaţă. Am uitat...

– Nu mai uita şi n-o da niciodată jos.

– Linişteşte-te şi tu puţin, rosti Connor, atingând în treacăt braţul surorii sale când se duse lângă Iona. Ne-ai speriat pe amândoi. O mângâie liniştitor pe braţ. Nu-i vina ta.

Branna dădu să zică ceva, dar Connor i-o tăie scurt.

– Nu-i vina ei. Abia a sosit de-o săptămână. Noi suntem aici de când ne-am născut.

– Nu va avea mai mult timp la dispoziţie dacă nu-şi aminteşte să poarte amuleta şi să ne cheme pe noi când se complică lucrurile.

– Îmi amintesc că tu ai instruit-o, ripostă Connor.

– Deci să-nţeleg că-i vina mea că e la fel de responsabilă precum un bebeluş în cărucior.

– Nu vă certaţi din pricina mea şi nu vorbiţi de parcă n-aş fi aici. A fost vina mea.

Acum că-şi mai venise-n fire, Iona se duse lângă foc, să se-ncălzească.

– Mi-am dat jos amuleta şi am uitat de ea. E ultima oară când se-ntâmplă. Îmi pare rău că...

– Pe tot ce-i sfânt, dacă te mai aud că-ţi ceri scuze o dată, îţi cos buzele alea.

Iona îşi azvârli braţele-n sus, exasperată.

– Nu ştiu ce să zic.

– Povesteşte-ne cu lux de amănunte tot ce s-a întâmplat înainte să ajungem la tine, spuse Branna. Nu aici, în bucătărie. Mă duc să prepar ceaiul.

Iona merse în urma ei, dar îngenunche lângă Kathel, să-i mulţumească.

– Mă-ntorceam acasă de la grajdurile mari.

– Ce-ai căutat acolo?

– Fin m-a rugat să vin. Mi-au dat să instruiesc o fată la sărituri. Am mers cu Alastar. Am şi zburat puţin.

– Sfântă Brighida.

– N-am vrut, aşa că m-am oprit repede. Fin a trebuit să plece, şi a rămas Boyle să mă supravegheze, să se-asigure că n-o dau în bară. Am vrut s-o văd pe Draga, dar înainte am pus ochii pe Aine. Ce cal fantastic.

– Nu mă interesează caii, îi spuse Branna.

– Ştiu, dar încercam să-ţi explic. Am întâlnit-o apoi pe Draga şi, când am văzut cum o răsfaţă Boyle, mi-a pierit toată supărarea. Şi cum nu mai eram supărată...

– De ce-ai fost supărată pe el? fu curios Connor.

– Am avut o mică neînţelegere dis-de-dimineaţă, când m-a luat de la hotel.

– Boyle a sărutat-o de i-au ieşit creierii pe urechi, îl lămuri Branna, şi zâmbetul lui Connor se lungi pe toată faţa.

– Boyle? Nu zău?

– A fost nesuferit şi m-a scos din pepeni. Dar când l-am văzut cu Draga, m-am înmuiat toată şi i-am zis că mi-a trecut supărarea şi, dintr-una într-alta, m-a luat în braţe şi m-a sărutat din nou. Cred că mi-am pierdut vreo pătrime din neuroni. Şedinţa de călărie a mers foarte bine, m-am simţit extraordinar că eram din nou instructor, aşa că eram fericită şi cu capul în nori, şi mă gândeam că ar fi grozav să ies cu Boyle la un suc sau la un film. După un început mai neplăcut, toate au mers ca pe roate şi eu vibram de fericire. Şi dintr-odată m-am trezit că m-am pierdut.

Le descrise în detaliu ce-şi mai amintea.

– Ţi-ai pierdut concentrarea, rosti Branna. Dacă vrei să foloseşti focul ca armă sau ca pavăză, trebuie să vrei cu adevărat.

– N-a folosit focul împotriva nimănui până acum, sări Connor în apărarea ei. Dar a avut prezenţa de spirit şi forţa necesară să-l scoată la iveală. Data viitoare, arde-l bine. Ce zici, dragă verişoară?

– Să ştii că asta am să fac.

Niciodată n-avea să se mai simtă atât de neajutorată şi de înspăimântată.

– Intenţionam de gând să-l mai atac o dată, dar eram îngrozită. Apoi a apărut Roibeard în văzduh. Cea mai frumoasă vietate pe care-am văzut-o vreodată.

– Bun de pus în poză, surâse Connor.

– Imediat a apărut şi Kathel, apoi şi voi. Recunosc, am încremenit. Parcă eram prizonieră într-un vis. Negura, lupul negru, nestemata roşie de la gâtul lui.

– Care-i hrăneşte puterea, explică Branna. Şi spaima ta. Ne vom pune serios pe treabă. De-acum înainte să porţi amuleta. Connor te va însoţi până la grajduri în fiecare dimineaţă, şi vom găsi pe cineva să te însoţească acasă.

– Dar nu-i...

– Branna are dreptate. N-a trecut nici o săptămână, şi deja ţi-a apărut în vis şi-n cale. Trebuie să fim mai atenţi, până hotărâm ce-i de făcut. Du-te să-ţi iei amuleta şi ne punem pe lucru.

Iona se ridică de la masă.

– Mulţumesc de ajutor.

– Eşti a noastră, rosti Connor simplu. Şi noi ai tăi.

Devotamentul din glasul lui îi aduse lacrimi în ochi. Se întoarse în bucătărie şi de-acolo urcă în camera ei.

– Abia ce-a sosit şi a trecut prin atâtea deja, începu Connor.

– Ştiu prea bine.

– Ai fost dură cu ea, dar te-ai şi temut pentru ea.

Branna nu răspunse imediat, ci îşi văzu de ceai.

– Eu o învăţ.

– Nu-i vina ta, cum nu-i nici a ei. Ne-am învăţat cu toţii lecţia acum. A devenit mai îndrăzneţ de când a sosit Iona.

– Suntem toţi trei acum, şi ştie că se va-mplini sorocul. Dacă poate să-i facă rău sau s-o tragă de partea lui...

– N-o să treacă de partea lui.

– Nu cu voia ei. Îţi e devotată, cred, şi mult prea recunoscătoare pentru ce i-am oferit. Când n-ai nimic, în anumite privinţe, primeşti şi un strop cu recunoştinţă. Noi ne-am avut de la naştere. Şi ne-am iubit mereu. Iona vrea să fie iubită şi să iubească. Nu mi-am băgat nasul în viaţa ei, adăugă el. Dar aşa e firea ei. E limpede ca lumina zilei.

– O văd şi eu. Mă rog, acum ne are pe noi, că-i place sau nu.

Connor luă ceaşca din mâna surorii sale.

– Deci Boyle e făptaşul. El a sărutat-o pe verişoara noastră ca hămesitul. Nici bine nu ne-a călcat pragul, că amicul meu a şi sărit pe ea, ca un iepure în călduri.

– Hai, pleacă de-aici cu copilăriile astea.

Connor râse şi sorbi din ceai.

– Cum să plec, când se-anunţă momente încinse?!

capitolul 10

„Concentrare". Branna se ţinea întruna de capul ei. Iona se străduia s-o găsească şi s-o păstreze. Progresase - deşi Branna era foarte zgârcită cu laudele -, dar încă nu era suficient de puternică, pe cât ar fi vrut mentorul ei.

Cum naiba să te concentrezi când eşti ud leoarcă şi aproape ai degerat.

De două zile şi două nopţi ploua fără încetare. Asta însemna muncă între patru pereţi, atât la slujbă, cât şi cu Branna. N-o deranja. Era distractiv să reamenajeze magazia cu Meara şi să instruiască un băiat şi-un octogenar curajos în manej. Avea acum timp să se îngrijească de cai şi să-i cunoască mai bine. Împletise coamele tuturor iepelor, care radiau de bucurie când erau în centrul atenţiei. Caii castraţi ar fi fost bucuroşi să primească acelaşi tratament, dar Boyle s-ar fi împotrivit fără îndoială. Ca să-mpace şi calul, şi varza, le împleti câte-o codiţă mică fiecăruia.

În acelaşi timp, învăţa tainele magiei în atelierul Brannei, unde focul ardea în vatră şi aerul purta iz de ceară şi aromă de ierburi. Învăţase să-şi deschidă mintea, să-şi îmbrăţişeze puterea lăuntrică şi să-şi cizeleze meşteşugul. În timpul nopţii citea şi lua notiţe, acompaniată de ropotul ploii în geam.

Dar cum naiba să gândească, darămite să se concentreze, toată plouată şi zgribulită?

Colac peste pupăză, nici un strop nu se atingea de părul minunat al maestrei sale, care-o fixa cu ochi neîndurători.

- E doar apă, îi reaminti Branna surâzătoare, din bula însorită ce-o adăpostea de ploaie.

- Ştiu că-i apă, bombăni Iona. Mi-a intrat pe şira spinării şi în ochi.

- Controleaz-o. Ai impresia că totul va fi însorit şi frumos când va fi nevoie să-ţi foloseşti puterile? Crezi că vrăjitorul va aştepta vremea bună ca să vină pe urmele tale?

- Bine, bine, am înţeles!

Mici flăcărui țâșniră din degetele Ionei, vaporizând stropii de ploaie.

– Nu așa. Nu ne interesează s-o transformăm, deși recunosc că mi-a plăcut. Mai departe.

Branna își lărgi bula însorită cu o ușurință de invidiat.

– Te dai și tu mare, bombăni Iona.

– Ești la fel de înzestrată ca și mine. Îndepărtează ploaia cu puterea magiei.

Curmă focul dintr-însa și, cu toate că savură senzația, își îndreptă nervii și frustrarea spre ploaie, încercând s-o împingă, s-o îndepărteze, s-o deschidă.

Întâi doi centimetri. Apoi patru. În curând simți și înțelese. Era doar apă. La fel ca și apa din vas. Încântată de această nouă descoperire, împinse și împinse, până când jetul de ploaie se izbi cu un pleoscăit de bula însorită a Brannei.

– Scuze, n-am vrut... adică nu intenționam să te stropesc.

– Las' că nu te durea sufletul dacă mă stropeai, rosti Branna pe un ton glumeț. Bine lucrat. Mai trebuie să lucrăm la eleganță, rafinament și mai ales la controlul deplin al puterii, dar te-ai descurcat bine și ăsta-i un început.

Iona clipi, îndepărtă stropii de pe față și constată că făcuse la rândul ei o bulă mică de aer. Nu era însorită, dar cel puțin o ferea de ploaie.

– Uraaa!

– Ține-o acolo. N-o lărgi. E doar pentru tine.

– Cred că nu s-ar supăra irlandezii dacă aș face-o mai mare, dar fie. Oprim ploaia aici, inundăm altă zonă.

– N-avem de unde să știm, așa că nu ne jucăm. Mergi cu ea.

Branna se plimbă demonstrativ într-un cerc, fără ca stropii să se atingă de ea.

Când încercă și ea, marginile bulei se umeziră, dar stăpâni situația bine.

– Bravo. Suntem în Irlanda, așa că n-o să ducem lipsă de ploaie pentru exerciții, dar azi te-ai descurcat bine. Hai înăuntru să fierbem o poțiune simplă.

Branna o luă în direcţia atelierului, urmată îndeaproape de Iona, care se străduia să nu piardă controlul bulei.

– Mă gândeam să te ajut cu îmbutelierea şi împachetatul, la prăvălie. Vreau să ajut şi eu cumva. Tu găteşti aproape de fiecare dată şi îţi petreci mai tot timpul instruindu-mă. Tu şi Connor. Dacă-mi spui ce să fac, mă descurc.

– Am văzut.

Când era în atelier, Branna prefera să lucreze singură. Pentru prăvălia din Cong angaja vânzători să se ocupe de clienţi şi de transport. Dar atelierul era refugiul ei. De cele mai multe ori.

Iona presupunea că lecţiile de magie îi răpeau din timp.

– M-ar ajuta, spuse Branna. Mai vorbim.

Branna intră în atelier. Iona veni în urma ei, şiroind.

– Voiam să vă las un bilet, rosti Meara din spatele tejghelei.

– Acum stai să bei un ceai cu noi. Mi-era dor să te văd. Nu lăsa baltă pe jos, Iona.

– Uşor de zis. Tu eşti uscată. Eu sunt leoarcă. Arăt probabil ca o mâţă plouată.

– Mai degrabă ca una înecată, îşi dădu Meara cu părerea.

Branna se duse ţintă la ibric.

– Fă o vrajă.

Iona îi aruncă o privire Mearei.

– Meara ştie tot ce-i de ştiut, ba şi în plus. Usucă-te.

– Nu mă pricep la vrăji, protestă Iona. Ţi-am zis că am încercat odată şi a ieşit groaznic.

– De-aia exersăm. În mod normal, consider că vrăjile de uscare a hainelor ascund lenea şi înfumurarea omului care nu vrea să se schimbe, dar momentan reprezintă un bun exerciţiu. Dacă te alegi cu negi şi abcese, te vindec eu... la un moment dat, adăugă Branna, cu un zâmbet răutăcios.

– Mai ţii minte când mi-ai făcut vraja aia la cinşpe ani? Voiam cu disperare să am părul blond, fiindcă îmi plăcea de Seamus Lattimer, şi el se dădea în vânt după blonde.

Vădit în elementul ei, Meara își agăță jacheta și fularul în cuier, apoi își dădu jos șapca.

- Am strâns bani două săptămâni ca să-mi permit vopseaua aia și, când să trec la fapte, apare Branna și cu o vrajă simplă mă face blondă.

Iona o măsură pe colega ei din priviri.

- Nu mi te pot imagina blondă, cu pigmentul tău.

- A fost un eșec total. Ziceai că am făcut icter.

- Dar pe moment ai fost prea încăpățânată să recunoști.

- Da. Aproape o săptămână am stat cu el așa, dar până la urmă te-am rugat să-l faci la loc. Îți amintești ce mi-ai spus?

- În linii mari, ți-am spus că una e să-ți faci hatârul, dar e prostie curată să te schimbi de dragul unui băiat.

- Înțeleaptă încă de pe-atunci, râse Meara. Seamus se pupa toată ziua cu Catherine Kelly, o blondă sadea. Am trecut peste dezamăgire.

- Bănuiesc că ai învățat o lecție, spuse Branna. Dar acum e doar un exercițiu. Usucă-te și hai să bem un ceai.

- Bun, hai să vedem.

Iona răsuflă puternic, cu gândul la jachetă, pulover și blugi, și se rugă să nu ia foc. Din veșmintele ei ieșiră doar aburi, nu și flăcări. În același timp, simți cum i se dezgheață degetele, cum i se încălzește pielea. Cu zâmbetul până la urechi, atinse mâneca uscată a jachetei.

- A mers.

- Gândiți-vă cât timp aș câștiga cu rufele dacă aș ști trucul ăsta, făcu Meara.

Iona își trecu mâna pe deasupra părului ud și îl uscă instantaneu. Chicoti, apoi își acoperi fața cu palmele și închise ochii pentru o secundă. Când își îndepărtă mâinile, era rumenă în obraji, avea buzele trandafirii și gene mai lungi și mai negre.

- Cum arăt?

- Numai bună de trimis la birt, să flirtezi cu toți bărbații chipeși, îi spuse Meara.

- Pe bune?

Iona se repezi încântată la oglindă.

– Arăt bine. Chiar arăt bine.

– Frumos lucrat şi elegant, aş spune. Te descurci bine.

– Mai stai în preajma ei, îi spuse Iona colegei sale. Nu mă laudă niciodată când suntem singure.

– Când te laud, să ştii că o meriţi. Poftim Meara, prăjiturele şi ceai de iasomie, cum îţi place ţie.

– Nu zic nu.

Meara se aşează la masă şi îl scărpină pe Kathel după urechi, când acesta îşi aşează capul în poala ei.

– Vremea asta ne strică socotelile, şi se anunţă şi mâine ploi. Boyle a invitat un grup de şcolari la grajduri, să vadă caii. O să-i ducem pe micuţi în manej şi-o să-i plimbăm puţin.

– Bună idee.

– E plin de idei Boyle al nostru.

Meara îi zâmbi Ionei şi luă o prăjitură. Apoi, către Branna:

– În ce te priveşte, m-am gândit la un cadou pentru ziua surorii mele, care va fi luna viitoare. Maureen. Locuieşte în Kerry, unde lucrează împreună cu soţul ei, îi explică Ionei. Ştii seturile alea speciale pe care le faci, cu săpun, lumânare, unguent şi restul, în acord cu personalitatea şi trăsăturile clientului?

– Da. Vrei să-i fac unul lui Maureen?

– Te rog. După cum bine ştii, e cea mai în vârstă dintre noi şi urmează să facă treizeci şi cinci de ani. Nu ştiu de ce, dar ideea o macină teribil, de parcă s-a zis cu tinereţile ei, şi de-acum înainte o aşteaptă doar clipe groaznice.

– Draga de ea. Maureen a fost mereu înclinată spre melodramă.

– Aici nu te contrazic. S-a căsătorit cu Sean la nouăsprezece ani şi de şaişpe ani îi suportă toanele. E un om bun la suflet, dar cu toane. Are doi adolescenţi care o scot din minţi şi unul care le calcă imediat pe urme. Din zori şi până-n miez de noapte ne trimite mesaje mie, celeilalte surori şi mamei mele, ca să ne ţină la curent

cu problemele ei. Mă gândeam că un cadou făcut anume pentru ea, care s-o răsfeţe puţin, s-ar putea s-o binedispună, ca să mă lase odată în pace, până nu-i zic vreo două.

- Deci tot la tine se-ajunge, râse Branna.

- Îi salvez viaţa, şi asta mă face o soră bună.

- O să-l ai săptămâna viitoare.

- Mereu mi-am dorit o surioară, spuse Iona, pe un ton melancolic.

- Îţi ofer una de-a mea dacă vrei. Ambele-s bune de dat. Pe fraţi nu-i dau, pentru că-s băieţi faini, de-obicei.

- Dacă eşti singur la părinţi, te simţi... singur şi n-ai ocazia să te plângi de rude.

- Asta chiar că mi-ar lipsi, recunoscu Meara. Mă face să mă simt mai deşteaptă şi mai cu moţ.

- Eu mi-am făcut rude imaginare.

Meara se lăsă pe spate, vădit amuzată.

- Nu mai spune? Şi cum le-ai botezat?

- Katie, Alice şi Brian. Cea mai în vârstă era Katie, răbdătoare, inteligentă şi mereu de-ajutor. Alice era mezina şi mă făcea să râd. Brian era cam de vârsta mea. Mai tot timpul intra în bucluc, iar eu încercam să-l scot basma curată. Uneori îi vedeam parcă aievea.

- Asta e puterea dorinţelor, îi spuse Branna. „Ce copil solitar", se gândi ea. „Nebăgat în seamă, neînţeles şi neapreciat."

- Probabil. Nu mă gândeam eu la lucruri din astea, dar de multe ori erau mai reali pentru mine decât persoanele adevărate. Când cu ei, când cu caii... n-aveam timp de pierdut.

Iona izbucni în râs.

- Sunt singura care a avut prieteni imaginari?

- Connor a fost mai mult decât suficient pentru mine.

- Într-adevăr, mai mult decât suficient, repetă Meara.

- Iar eu şi Connor am ştiut de la o vârstă fragedă ce semnifică puterile noastre.

- Şi cu toate astea, aţi ales să faceţi şi alte lucruri. Tu lucrezi aici, ai prăvălia, el e cu crescătoria de şoimi şi

omul bun la toate. Iar tu, Meara, eşti o piesă esenţială în toată afacerea cu grajdurile.

– Aşa aş vrea să cred.

– E clar că eşti. Boyle şi Fin îţi preţuiesc îndemânarea şi părerile, şi se bizuie pe amândouă. Şi nu cred că sunt genul de oameni care să aibă încredere în orişicine. Asta îmi doresc şi eu. Să construiesc ceva, să-mi câştig respectul celor din jur, iar oamenii care contează să se poată baza pe mine. Cine-şi doreşte mai mult de-atât?

– E bine să ai lucrurile astea, spuse Meara. Mie, una, nu mi-ar strica şi o găleată de bani.

– Ce-ai face cu ei?

– Bună întrebare. Întâi mi-aş lua o casă faină. Nu foarte sofisticată, simplă, cu nişte pământ în jur şi un hambar unde să-mi ţin caii.

– Şi-un bărbat?

– Pentru ce? râse Meara. De ţinut sau de distracţie?

– Oricare, sau ambele, dacă vrei.

– L-aş lua pentru distracţie. De câteva luni bune n-am avut parte de-aşa ceva. Dar nu mă interesează să-l ţin. Bărbaţii vin şi pleacă. Excepţie până acum e doar Seamus, drăguţul de el, cu toanele lui. Dacă nu te-aştepţi să rămână, te scapi de-o grijă.

– Dar grijile fac parte din viaţă, spuse Iona. Eu vreau unul de care să ţin cu dinţii, şi care să mă vrea la fel de mult. Vreau să ne iubim ca doi nebuni, până la capăt. Vreau copii, mai mulţi, un câine, un cal, o casă. Într-un cuvânt, o familie mare şi dezordonată. Tu ce-ţi doreşti? o întrebă pe Branna.

– Ce-mi doresc eu? Să-mi trăiesc viaţa şi să pun capăt acestui blestem care atârnă deasupra capetelor noastre. Să zdrobesc ce-a mai rămas din Cabhan.

– Asta ne dorim cu toţii. Mă referam la tine, Branna, insistă Iona. Bani, călătorii, sex? O casă, o familie?

– Suficienţi bani cât să călătoresc într-un loc exotic şi să fac sex sălbatic cu bărbaţi exotici. Zâmbi şi turnă ceai. Am acoperit cam tot.

– Vreau să călătoresc cu tine, spuse Meara, aşezând o mână pe mâna Brannei. O să frângem inimi pe unde

trecem. Poţi să ni te alături dacă vrei, îi spuse Ionei. Vom vedea toate minunăţiile lumii şi o să ne simţim bine. Pe urmă te întorci, îţi găseşti un bărbat şi faci copii. Eu o să-mi construiesc o casă şi-un hambar, iar Branna o să trăiască aşa cum vrea, fără blesteme care să-i dea de furcă.

— S-a făcut, spuse Branna şi ridică uşor ceaşca de ceai, în semn de toast. Trebuie doar să distrugem un monstru ancestral şi să câştigăm o avere, restul sunt doar detalii.

— Ce vă reţine de la sexul exotic în clipa asta? protestă Iona. Amândouă arătaţi ca nişte zeiţe celtice şi aveţi toţi bărbaţii la picioare.

- Pe-asta o păstrăm, îi spuse Meara Brannei. E ca un balsam pentru egoul meu.

- Vorbesc serios. Branna pare scoasă dintr-un basm cu zâne, iar tu eşti o prinţesă războinică. Bărbaţii ar trebui să fie topiţi după voi.

Uşa se deschise şi printre stropii de ploaie intrară Connor, Boyle şi Fin.

- Nu chiar toţi, murmură Meara.

- Iată cine mi-a ieşit în cale, rosti Connor, scuturându-şi părul asemenea unui câine plouat, în timp ce Kathel le ieşi în întâmpinare. A trebuit să mă hotărăsc să-i aduc aici sau să le construiesc o arcă. Mai aveţi ceai şi prăjituri?

- Firește. Nu-mi inundaţi podeaua. Gata cu afacerile?

- Astăzi da, răspunse Boyle. L-am bătut pe Fin la cap să ne plătească cina, dar aproape că ne-am înecat până am stat să ne gândim unde să mergem.

- Am decis să venim aici.

Connor se duse la foc să-şi încălzească mâinile.

- Mai ales dacă putem să convingem, cu vorbe mieroase, pe cineva să ne facă o tocană.

- Pe cineva?

Connor îi aruncă un zâmbet Brannei.

- Eu, unul, mă gândeam la scumpa mea surioară.

- Deja mă închipui prea des în bucătărie.

- Dar găteşti fenomenal, zise el şi se aplecă s-o sărute.

– Eu o să curăţ şi-o să tai legumele. Era ca şi cum l-ar fi invitat la cină pe Boyle, se gândea Iona. Şi tu te descurci cu tăiatul şi curăţatul, nu, Boyle?

– Destul de bine, mai ales dacă asta-mi face rost de-o cină.

– Într-o seară ca asta, mă fac slujitoare-n bucătărie pentru o mâncare caldă, adăugă Meara. Ce zici, Fin?

Fin nu terminase de desfăcut fularul de la gât.

– Orice are nevoie sau doreşte Branna în seara asta.

– În cazul ăsta, eu mă duc să văd ce încropesc pentru tocana asta minune.

Branna se ridică şi ieşi pe uşa din spate. Câinele plecă de lângă Fin şi o urmă pe stăpâna lui.

– Ar fi mai bine dacă mă duc.

– Nici gând, spuse Connor, cu un strop de furie în glas. Nu aşa merge treaba, şi ştie şi ea la fel bine ca şi tine. Avem nevoie de tine. Le-am povestit păţania din urmă cu câteva zile, îi explică Ionei.

– Ce s-a întâmplat? fu curioasă Meara.

– O să-ţi povestesc imediat. Dar rămâne cum am stabilit, Fin. Avem nevoie de tine, iar Branna înţelege lucrul ăsta. Când va fi cazul, n-o să lase ca tot ce-a fost între voi să ne strice planurile.

– Poate ar fi bine să aflu şi eu despre ce-i vorba, spuse Iona, punând ceaiul deoparte. Mi se pare mai firesc să aflu toate detaliile, în loc să lipesc bucăţică cu bucăţică, în speranţa că-mi voi da seama.

Fin se apropie de masă şi trase de gulerul puloverului.

– Semnul pe care-l vezi e moştenirea pe care neamul vostru a lăsat-o asupra neamului meu. Branna nu poate să-l treacă cu vederea, să vadă ce înseamnă pentru mine şi eu pentru ea.

Iona se ridică pentru a-l vedea mai îndeaproape. Aşa cum spunea şi legenda, era o pentagramă, clar trasată, asemenea unui tatuaj.

– Nu arată ca un semn din naştere. Mai degrabă ca o cicatrice sau un tatuaj. O ai din naştere?

– Nu. A... apărut mult mai târziu. Împlinisem deja optsprezece ani.

- Ai ştiut mereu?

- Ştiam că am puteri speciale, dar nu ştiam de unde vin.

Îşi aranjă gulerul.

- Te ţii tare pe picioare, Iona.

- N-aş spune. Nu încă, cel puţin.

- Cred că te-nşeli.

O ridică uşor de bărbie.

- Eu cred că o să te ţii tare când va conta cel mai mult. Branna are nevoie de fermitatea ta şi de mintea ta deschisă.

- Connor spune că avem nevoie de tine, iar eu îl cred pe cuvânt. Mă duc s-o ajut pe Branna cu supa.

- Vin şi eu, se ridică Meara. Dă-i câteva minute să se obişnuiască bine cu ideea, dar nu te îndopa cu prăjituri. Va face tot ce-i stă în putinţă, Fin, şi cu orice preţ.

- La fel şi eu.

Iona ieşi cu Meara prin spate, trecu prin cămară şi intră în căsuţă.

- Stai, înainte să intrăm, se opri Iona. Care-i povestea cu Fin şi Branna? Nu vreau să bârfim sau să trădez prietenia voastră, care din câte văd e foarte strânsă. Cred că înţelegi. Sper că înţelegi.

- Înţeleg şi cu toate astea nu mi-e uşor să-ţi spun ceea ce ea a refuzat să-ţi spună. Se iubeau la un moment dat. Erau doi tineri îndrăgostiţi. Se mai necăjeau, se mai luau la harţă, dar erau fericiţi. Branna avea în jur de şaptesprezece ani când s-au amorezat. Semnul a apărut când erau deja împreună. Fin nu i-a spus. Nu ştiu dacă ar trebui învinovăţit pentru asta. Când Branna a aflat, nu numai că s-a înfuriat, a fost de-a dreptul distrusă. El s-a apărat cum a putut, la fel de devastat. De-atunci, vina nu s-a mai închis. Doisprezece ani de dorinţă şi ducium, şi multă neîncredere.

- Încă se iubesc.

- Iubirea n-a fost de-ajuns, pentru nici unul din ei.

„Ar trebui să fie", se gândi Iona. Mereu crezuse că iubirea e totul. Alungă acest gând şi intră cu Meara în bucătărie, să dea o mână de ajutor.

Părea o întâlnire obişnuită între prieteni, într-o noapte ploioasă. Focul ardea mocnit în vatră, iar câinele uriaş sforăia liniştit alături. Connor scoase o sticlă de vin şi turnă cu generozitate în pahare. Fiecare se oferi pe rând să ajute cu tăiatul şi curăţatul morcovilor şi cartofilor, cu tocatul cepei şi al usturoiului, în timp ce gazda trecea carnea de vită prin făină, după care o punea pe foc într-o oală mare. Aerul purta aroma ospăţului ce-avea să vină, iar glasurile se amestecau într-o sporovăială veselă.

Era o întrunire ca oricare alta, se gândi Iona, în timp ce tăia morcovii bucăţele, iar lucrurile care-i încălzeau sufletul, la care râvnise toată viaţa, erau acolo. Dar nu era o întrunire obişnuită, iar curenţii nevăzuţi care circulau la mare adâncime purtau pecetea morţii.

Iona nu dorea să strice atmosfera, să tulbure apele. La urma urmei, stătea şold în şold cu Boyle, care era mult mai priceput în ale bucătăriei şi părea mai relaxat decât era, de regulă, la grajduri. Răspândea un miros minunat de ploaie şi cal.

Mai bine să tacă decât să spună vreo prostie. Prefera să privească şi să asculte. Connor şterse o lacrimă de pe obrazul Mearei, care tocmai tăia ceapă, iar Iona zări scânteia flirtului în ochii lui.

– De-ai fi a mea, Meara, dragostea mea, aş arunca toată ceapa din casă, să nu mai plângi vreodată.

– De-aş fi a ta, ripostă ea, nu numai ceapa m-ar face să plâng.

Connor râse, dar Iona rămase pe gânduri. La fel ca şi după gestul lui Fin, care turnă vin în paharul Brannei şi, la rugămintea ei, îi înmână sticla de ulei. Tonul discuţiei lor era la fel de rigid ca şi limbajul trupului, dar dedesubt – da, pe unde circulau curenţii nevăzuţi – pasiunile fierbeau în suc propriu, iar ea ar fi trebuit să fie şi oarbă, şi crudă ca să nu le sesizeze.

Connor era cel care întreţinea atmosfera cu comentarii jucăuşe şi cu tot felul de întrebări. Un izvor nesecat de veselie şi afecţiune, Connor era elementul coagulant

al grupului, se gândi Iona. Ce mai, era irezistibil. Şi-atunci, de ce Meara...

- Văd că analizezi tot ce se-ntâmplă şi pe toată lumea, îi întrerupse Boyle şirul gândurilor, de parcă ai avea de dat un test într-o oră. Ţi-e capul plin de întrebări şi constatări.

- E o atmosferă familială, spuse ea primul lucru care-i trecu prin minte, din tot noianul de gânduri. Mereu am căutat senzaţia asta, să iau parte la aşa ceva.

- Clar că suntem ca o familie, îi spuse Connor. Şi e familia ta.

- Tu eşti darnic cu oamenii. Aşa-i firea ta. Nu toţi sunt ca tine, sau cel puţin sunt mai prudenţi atunci când deschid uşa. Eu sunt cea mai nouă, din multe puncte de vedere. Observând, înţeleg mai bine familia. Chiar şi când observ cât de iscusit e Boyle la tăiatul cartofilor. Şi mult mai rapid decât mine.

- Ei, nu se compară cu Branna O'Dwyer, îi dezvălui Fin, dar e un bucătar decent. Şi acesta e unul dintre motivele pentru care eu şi Connor îl tolerăm în preajma noastră.

- Dacă bărbatul nu ştie să arunce câteva lucruri în oală, moare de foame. Uite, aşază muchia palmei pe vârf şi fereşte-ţi degetele. Boyle o luă pe Iona de mână, să-i demonstreze. Cealaltă o ţii pe mâner, ca să manevrezi cuţitul.

Iona se lăsă în voia lui, tăind rondele perfecte de morcov, bucuroasă de apropierea dintre ei.

- Trebuie să mai exersez, hotărî ea. Şi-apoi să-mi dau seama ce să fac cu ele, odată ce le-am tăiat. Mai bine că n-am avut ocazia să te invit la cină.

Iona se uită în sus şi zări uimirea de pe chipul său, apoi privi în jur, în liniştea stingheră ce se aşternuse în bucătărie.

- Mai bine apelezi tot la îndemânarea Brannei, continuă ea. Va trebui să găsesc altă scuză ca să ieşim împreună.

Connor încercă să-şi mascheze chicotitul tuşind, iar Iona ridică din umeri.

– Familia, rosti ea din nou. Şi nu orice familie, ci una care are un ţel comun şi riscă să fie vânturată în orice moment, c-o fi mâine sau oricând dup-aia. M-am gândit că nu avem mult timp de irosit, bâjbâind ca orbeţii în jurul lucrurilor care ne-ar putea face fericiţi. Din postura unei femei care şi-a trăit viaţa doar pe jumătate fericită, aş vrea să pun capăt acestei probleme – mai ales luând în considerare posibilitatea iminentă de a da colţul – şi să-mi asigur fericire cât pot duce.

Fin se aplecă deasupra blatului şi îi zâmbi.

– Cred că eu sunt deja pe jumătate îndrăgostit de tine.

– Nu ai jumătate de rezervă, i-o întoarse Iona, apoi oftă. Hai să vedem pe cine mai pot stânjeni cu comentariile mele.

– Nu m-ai stânjenit defel, îi spuse Fin. Cât despre dragoste, *deirfiúr bheag*, ea nu are limite.

– Mereu am sperat asta. Cum mi-ai spus?

– Micuţă surioară.

– Îmi place. Ar trebui să învăţ irlandeza. Cu toţii ştiţi limba?

– Branna, Connor şi Fin, rosti Meara, care terminase de mărunţit ceapa şi îşi clătea mâinile. Eu şi Boyle ştim cât să nu ne facem de ruşine, corect Boyle?

– Aşa-i.

– Oare limba sporeşte puterea magiei? Îmi pare rău, adăugă ea imediat. N-ar trebui să vă stric cheful aducând subiectul în discuţie. Şi n-ar fi trebuit să te pun în postura asta, îi spuse lui Boyle.

– L-ai zăpăcit puţin, atâta tot, rosti Branna, fiindcă nu e obişnuit ca femeile să-i vorbească fără ocolişuri despre sentimentele lor. Connor, am nevoie de-un Guinness pentru tocană şi aş zice că şi de-o sticlă de vin pentru invitaţi. Nu-i rău c-ai adus subiectul în discuţie, Iona. Nu ştim dacă ne vom înfrunta cu el mâine sau peste-un an, dar logica-mi spune că sorocul se apropie. Acestea fiind spuse, nu dăm noi colţul aşa uşor. Hai să punem tocana pe foc, să mai bem nişte vin şi să discutăm despre asta.

Faţa i se înroşise de la aburi, dar ochii îi scăpărau cu o asemenea determinare, încât Iona se gândi că nimic n-ar putea s-o doboare.

– Bun, daţi încoace legumele-alea. Doar nu s-or găti singure.

capitolul 11

Încă părea o întrunire obişnuită. Stăteau cu toţii la masă şi savurau un pahar de vin, iar câinele dormea în continuare tolănit lângă şemineu. Însă Iona ştia exact ce era.

Un consiliu al puterii.

– Înainte de toate, aş vrea să clarific lucrurile pentru Meara şi Boyle, începu Branna. Sângele vostru nu e întinat de blestemul ăsta, şi nu aveţi puterea să-i ţineţi piept, vreo armă sau un scut.

– Nu-i bine să începi prin a ne insulta, spuse Boyle.

– Nu era în nici un caz o insultă, ci recunoaşterea faptului că v-aţi pus viaţa în joc pentru noi. Sincer să vă spun, nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără ajutorul vostru. Sunteţi cei mai de nădejde prieteni pe care îi avem şi-i vom avea de-acum înainte. Nu ştiu dacă dragostea are posibilităţi nelimitate, după cum susţine Fin, dar dragostea mea pentru fiecare dintre voi nu cunoaşte limite. Gata, am spus-o.

– N-avem puteri magice, dar nu suntem neajutoraţi. Nici pe departe, spuse Meara, iar Boyle încuviinţă din cap.

– Avem creier şi pumni. Până acum nu s-a arătat interesat de noi, şi asta s-ar putea să fie greşeala lui.

– Tot ce se poate, iar noi ar trebui să profităm de lucrul ăsta. S-a arătat în schimb foarte interesat de Iona. Connor făcu semn spre verişoara lui. Eu şi Branna am căzut de-acord că vrăjitorul se străduieşte s-o rănească – şi chiar mai rău – şi astfel să-i fure puterile, pentru a şi le spori pe-ale sale. Capcana ratată pe care i-a întins-o în urmă cu câteva zile l-a costat amarnic.

– Ce capcană? dori Boyle să ştie. O apucă pe Iona de mână. Ai păţit ceva? De ce nu mi-ai zis nimic?

– Mi-e greu să vorbesc despre lucrurile astea la grajduri. N-am păţit nimic. Branna şi Connor m-au protejat.

– Ce s-a petrecut? întrebă Fin cu glas scăzut. Iona, tu explici mai limpede. Povesteşte-ne şi nouă.

– Totul s-a întâmplat în acea zi când am avut prima lecţie cu Sarah, în drum spre casă.

Le povesti în continuare cu lux de amănunte şi nu trecu sub tăcere groaza pe care-o resimţise.

În timp ce ea vorbea, Fin se ridică, se duse la fereastră şi privi în depărtare, pe deasupra grădinii din spate. Boyle îşi încleştă pumnii pe masă.

– De-acum înainte nu mai vii şi nu mai pleci de la lucru neînsoţită.

Iona făcu ochii mari.

– E ridicol. Trebuie să...

– Nici să n-aud. Aşa rămâne, cum am zis.

Iona dădu să se împotrivească, dar prinse privirea Mearei şi o zări încuviinţând uşor.

– Connor o va însoţi până la grajduri, rosti Branna blând. Au acelaşi drum, iar Boyle şi Fin vor avea grijă să le potrivească orarele.

– S-a făcut, rosti Boyle cu convingere. Iar eu o voi aduce acasă. Aşa rămâne, repetă el.

– Vă sunt recunoscătoare pentru grija ce mi-o purtaţi. Dar asta-nseamnă că cineva mă va însoţi de fiecare dată când ies din casă sau când vreau să merg în sat? Şi ar fi bine să începi să te culci cu mine, îi spuse lui Boyle. Nu de alta, dar îmi apare şi în vis. Mi-e îngăduit să-mi fie teamă, dar nu şi să fiu neajutorată. Şi nimeni nu trebuie să creadă asta despre mine.

– N-a zis nimeni că eşti neajutorată, o linişti Connor. Ci preţioasă. Şi de neînlocuit. Avem nevoie de tine, deci deocamdată n-ar strica să ne luăm câteva măsuri de precauţie.

– Prețioasă. De neînlocuit, rosti Fin, cu chipul împietrit. Așa e. Și cu toate astea, nu m-ați chemat când neprețuita noastră a fost amenințată.

– Totul s-a întâmplat foarte repede, îl lămuri Connor. Sincer, în acel moment nu m-am gândit decât să ajung la Iona și s-o aduc pe Branna cât mai repede. Ai dreptate. E vina mea.

– Ai fi putut să faci mai multe, în situația dată? îl întrebă Branna pe Fin.

– N-avem de unde ști. Dar trebuie să vă hotărâți cu toții dacă fac sau nu parte din planul vostru.

Branna evită să-i dea un răspuns direct.

– Poți să-i anticipezi mișcările? Să-i afli gândurile?

– Nu. M-a blocat. Știe că mi-am ales tabăra. Firește, crede în continuare că poate să mă atragă de partea lui și mă hăituiește atât în vise, cât și aievea.

– Tu însă nu-l blochezi.

Fin își înăbuși o înjurătură.

– Vreau să-mi trăiesc viața. Am și alte gânduri în cap. El urmărește un singur țel, de când lumea, pe când eu am și alte scopuri. Și dacă-l blochez complet, cum aș mai putea afla lucruri care să ne-ajute să terminăm cu el? Dacă ai impresia că eu nu vreau să pun capăt blestemului, să-l văd praf și pulbere, atunci nu mai am cum să te conving.

– Nu mă îndoiesc, sincer. Branna se ridică să amestece în tocană. Iona are nevoie de cal. De călăuza ei.

Fin nu-și ascunse iritarea.

– Era al ei de când am pus ochii pe el. Aici n-ai unde să-l ții pe Alastar, așa că rămâne la grajduri. Dacă n-ai încredere în mine, mâine-i fac actele și i-l dau.

– Nu! strigă Iona indignată, țâșnind de pe scaun. Nu-i deloc corect.

– Nu asta voiam să zic, rosti Branna. Voi trebuie să-i spuneți că-i al ei. Tu și Boyle, pentru că l-ați adus aici și îl țineți pentru ea. La asta mă refeream.

– Chiar și fără magie, armăsarul era al ei din clipa în care s-au întâlnit. Boyle ridică mâinile și le coborî imediat. Fin are dreptate aici. Nu ai unde să-l ții așa cum

trebuie. Am vorbit despre asta în prima seară când s-a întors Fin.

– Vă sunt profund recunoscătoare amândurora, rosti Branna cu glas potolit. Îmi pare rău că v-am creat o impresie falsă.

– Nu mi-am dorit niciodată scuzele sau recunoştinţa ta, îi spuse Fin.

– Fie că ţi le-ai dorit, fie nu, eu ţi le-am oferit şi faci ce vrei cu ele.

Branna puse lingura deoparte şi se întoarse la masă. Iona şi Fin rămaseră în picioare.

– Mulţumesc.

– Cu mare drag.

– Îţi mulţumesc şi ţie, îi spuse lui Boyle. Dacă tot e al meu, o să acopăr eu cheltuielile de mâncare şi cazare şi nu discut. Boyle dădu să protesteze, dar Iona continuă: N-am avut lucruri de mare importanţă până acum, dar am întotdeauna grijă de ce-i al meu.

– În regulă. Vedem noi cum facem.

– Perfect. Şi, de asemenea, ştiu ce-nseamnă să stai deoparte. Nu există loc mai friguros decât fix acolo unde se termină căldura. Doar eu şi Fin ştim cum e. Voi, restul, aţi făcut mereu parte din ceva, ba chiar aţi fost centrul. Îi aruncă o privire sugestivă Brannei. Nu ştiţi cum e să te simţi nedorit şi neacceptat, şi neînţeles. Ce-i între tine şi Fin, sau mai degrabă ce vă separă, e treaba voastră. Dar sunt şi alte lucruri de luat în seamă. Mi-aţi spus că fac parte din familia asta şi că pot s-o numesc „a mea". Ei bine, Fin face parte din familia mea.

Ridică brusc sticla de vin şi îi turnă în pahar, deşi Fin nu se atinsese de el.

– Ar trebui să vii şi să stai jos.

Fin bombăni ceva în irlandeză, se aşeză la masă şi ridică paharul să bea.

– Zicea că inima şi mâna lui sunt ale tale, îi spuse Branna.

– Ah. Şi eu simt la fel. Şi tocmai de-aia vom învinge.

– M-ai făcut de ruşine în propria casă.

– O, Branna, n-am vrut să...

– Şi bine c-ai făcut-o. O meritam şi cred că avem cu toţii nevoie de francheţea cu care i-ai vorbit lui Boyle. Ori suntem un cerc, ori ba. Iar un cerc crăpat e uşor de distrus. De-acum înainte vom fi un cerc adevărat.

Branna ridică paharul şi-l îndreptă spre Fin. După o clipă de şovăială, Fin ciocni.

– *Sláinte.* Connor ciocni cu Fin, apoi cu sora lui şi cu restul mesenilor. Sau mai bine zis, fie ca zeii să ne lumineze calea şi să ne-ajute să-l trimitem pe afurisitul ăla de vrăjitor în iad.

– De-acord.

Puţin buimacă de la vârtejul emoţiilor, Iona se aşează pe scaun. Boyle o apucă de mână, pe sub masă. Iona îi aruncă o privire surprinsă, iar el îi răspunse cu o privire calmă şi sigură. O senzaţie caldă, luminoasă şi plină de speranţă îi învălui inima.

– Bun, rosti Meara din celălalt capăt al mesei. Acum că am stabilit lucrurile astea, ce dracu' facem în continuare?

Idei veniră din toate părţile, cu argumente pro şi contra. La un moment dat, Meara se ridică şi puse pe o farfurie biscuiţi crocanţi, brânză şi măsline, ca să le mai treacă foamea până se făcea tocana.

– Încă nu suntem gata de-o confruntare. Connor mestecă o măslină în timp ce-i explica lui Boyle de ce nu e de-acord cu un asalt frontal. N-avem un plan bine pus la punct, care să acopere neprevăzutul, şi Iona încă nu e suficient de puternică.

– Nu vreau să vă trag înapoi.

– Atunci învaţă şi exersează mai cu spor, spuse Branna.

– Tot timpul mă baţi la cap. N-am oprit ploaia?

Ridicând din sprâncene, Boyle arătă spre fereastră, unde ploaia cădea cu găleata.

– Nu pentru mult timp şi într-o zonă restrânsă, le explică Iona. Mă descurc mai bine cu focul.

– El te controlează mai mult decât tu pe el.

– Eşti necruţătoare, dar ai dreptate. Totuşi, progresez. Se concentră asupra mesei, care levită câteva clipe, apoi

o readuse uşor cu picioarele pe podea. Nici cu aerul nu stau rău şi, dacă pui la socoteală şi florile din atelier, mă împrietenesc şi cu pământul. Dacă m-ai lăsa să fac nişte vrăji...

– Încă n-aţi lucrat la vrăji? întrebă Fin.

– Abia acum se obişnuieşte cu elementele.

– Nu strică să fii prevăzătoare, Branna, chiar tu spuneai că n-avem mult timp la dispoziţie.

– Încearcă-mă, se rugă Iona de ea. Măcar puţin.

– S-ar putea să-ţi pară rău mai târziu, dar asta am să fac.

– Eu zic să vă notaţi visele de-acum înainte, dacă Meara îşi vâră coada în ele, rosti Meara şi-i întinse un biscuit cu brânză Brannei. Astfel veţi putea reţine detaliile şi le veţi putea compara. Poate descoperiţi ceva.

– Bună idee, admise Connor.

– Cum rămâne cu căsuţa din pădure? întrebă Iona.

– Unde a trăit prima vrăjitoare întunecată. Când mă duceţi s-o văd?

Preţ de o clipă, nimeni nu răspunse, iar Iona simţi tensiunea din încăpere, amestecată cu furie şi suferinţă. Boyle o luă din nou de mână pe sub masă.

– Încă nu eşti pregătită, rosti Branna sec. Ai încredere în ce-ţi spun.

– De ce nu sunt pregătită să merg acolo?

– E locul dintre două lumi, rosti Fin rar, cu privirea aţintită la paharul de vin. Uneori e doar un luminiş ce găzduieşte ruinele căsuţei de-odinioară şi mai păstrează urmele magiei dezlănţuite acolo. Piatra de mormânt ascunde rămăşiţele puterii în pământ. Sunt arbori şi tăcere.

– Alteori, spuse Connor, alunecă pe nesimţite într-un tărâm pustiu. Nu e legat cu totul de lumea noastră. Fără pregătire, cineva ar putea rămâne prins în acel tărâm pustiu. Locul sporeşte puterile vrăjitorului, şi ne temem că acolo ar putea să te prindă şi să-ţi fure puterea.

– Dar voi aţi fost acolo. Vreau să ştiu cum să ajung acolo şi cum să rămân în lumea asta.

– Când va sosi vremea, promise Branna.

- În vis m-a dus acolo.

- Nu el te-a dus, ci ea. Teagan. Ca să-ţi arate căsuţa şi în acelaşi timp să nu te expună pericolului. Ai răbdare, Iona.

- Acolo mi-a făcut semnul, rosti Fin.

Liniştea se aşternu în încăpere.

- Ştiam de existenţa lui, dar nu că mă trăgeam din el. Acolo, în locul care fusese odată un soi de sanctuar, pe când veselia şi speranţa nu abandonaseră zidurile căsuţei, acolo m-a însemnat. Am crezut că voi leşina de durere. A trecut hotarele dintre lumi, s-a lăsat purtat de vânt şi m-a însemnat. Şi-a luat chip de om, iar eu m-am regăsit în acel om. Mi-a promis puteri colosale, mi-a promis că voi avea tot ce-am visat vreodată. Eram neam cu el şi mi-a pus lumea la picioare. Cu o singură condiţie.

- Care?

- S-o ucid pe Branna în somn. Nimic mai mult.

Iona se înfioră toată, dar îşi ţinu emoţiile sub control şi privirea aţintită asupra lui Fin.

- Dar n-ai ucis-o.

- L-aş fi ucis atunci, pe loc, dacă aş fi ştiut cum. Într-o bună zi voi şti şi-l voi distruge sau voi muri încercând. Mai ai puţină răbdare. La momentul potrivit, vom merge cu toţii, şi vreau să fie clar, Branna, n-o să mă laşi pe dinafară.

- La momentul potrivit, încuviinţă Branna. Deocamdată, aşteptăm şi stăm la pândă. Învăţăm şi urzim.

- Şi vorbim mai mult între noi, adăugă Connor. Numai aşa vom fi mai puternici.

- Ai dreptate. Nu lăsăm pe nimeni afară.

Branna îl atinse uşor pe Fin.

- M-am înşelat. Să zicem că Fin şi Connor îşi vor trimite şoimii să patruleze - dacă ăsta-i cuvântul corect - deasupra pădurii. Meara şi Iona vor ieşi toată ziua la plimbare şi vor fi cu ochii-n patru. Boyle o conduce pe Iona acasă, aşa că voi pregăti un farmec care să-l protejeze de magie.

- De-acord, spuse Fin.

– Mi se pare în regulă. Eu lucrez cu Iona şi, în caz de nevoie, vă chem în ajutor. Şi ne notăm visele, în cel mai mic detaliu.

– Va veni vremea când protecţia nu va mai fi suficientă, rosti Boyle.

– Ştiu. Încă nu ştiu cum poate fi învins.

– E timpul să aflăm.

Branna încuviinţă.

– Sper să descoperim ceva, acum că suntem cu toţii în alertă. Revenind la viaţa noastră cotidiană, cine mă ajută să punem masa, cât verific tocana?

– Şi s-o trăim fericiţi, adăugă Connor. O trase pe Branna din scaun şi o sărută. Asta o să-l doară cel mai tare.

– Aşa să fie, cum spui tu. Pune nişte muzică şi hai să ne trăim vieţile fericiţi chiar acum.

Pentru moment, alungară grijile. Connor şi Meara se certară în privinţa melodiilor, până ce Connor puse un fel de gigă ritmată, cu multe viori şi percuţie, şi o luă la dans.

– Mamă! exclamă Iona uluită. Se descurcă, nu glumă.

– Sunt ca doi titirezi, comentă Boyle, care luă vasele din mâna Ionei şi le aranjă pe masă. De când îi ştiu sunt aşa.

– Şi tu cum te descurci?

– Nu-s titirez, dar nici cizmă.

– Invit-o la dans, tolomacule, îi spuse Fin, punând şerveţelele pe masă.

Iona clătină din cap.

– Nu ştiu să dansez asta .

– Atunci ar fi cazul să-nveţi, rosti Connor, înşfăcând-o de mână şi trăgând-o lângă el.

– Încet mai eşti, frate, îi şopti Fin lui Boyle.

– Merg în ritmul meu.

– Încet, repetă Fin. Ca un melc călare pe-o ţestoasă.

Boyle ridică impasibil din umeri. Îi plăcea s-o vadă pe Iona încercând să ţină pasul cu mişcările iuţi ale lui Connor. Îi plăcea cum râdea când făcea piruete.

Şi cum să nu râzi, când îl vedeai pe Fin învârtind-o pe Meara de trei ori, în aplauzele ritmate ale Brannei, care sătea lângă plită.

Lumina şi râsetul erau bine-venite, necesare, aşa că se bucură de ele.

Nici unul dintre tinerii care dansau în bucătăria luminoasă, plină de arome îmbietoare, muzică ritmată şi hohote de râs, nu zări umbra care privea înăuntru pe geamul bătut de ploaie. Şi ura.

Savuraseră cina, apoi făcuseră curat, şi ora era deja târzie. Boyle se pregăti să plece.

– Te ducem acasă, Meara. Eu am venit cu rulota. Auzi, Branna, mai ai cumva tonicul ăla împotriva răceilor la cap? Mick tuşeşte şi strănută de două zile şi mă gândeam să-i torn nişte tonic pe gât.

– Mai am, cum să nu.

Branna dădu să se ridice.

– Mă duc eu să i-l aduc, spuse Iona. În sticluţa albastră, pe dreapta, pe raftul cel mai apropiat de fereastră.

– Ăla-i. Ne socotim atunci la sfârşitul lunii, Boyle, fie în atelier, fie la prăvălie.

– Cu siguranţă. Mulţam de cină. Ne vedem cu Meara afară, îi spuse lui Fin, apoi o urmă pe Iona în atelier.

Iona aprinse lumina.

– Încerc de-o vreme încoace să-mi dau seama ce ţine pe-aici şi ce vinde în sat. Nu mă lasă să pregătesc nimic fără supravegherea ei, dar măcar învăţ etichetele aşa.

Se întinse după o sticluţă pe care apărea simbolul Vrăjitoarei Întunecate.

– Sper să-i fie de folos lui Mick. E tare mohorât de câteva zile.

– N-ar fi fost aşa dacă s-ar fi tratat din timp.

– Poate unora nu le e uşor să bea licori vrăjitoreşti.

– Dacă n-o bea, o să i-o torn eu pe nas.

Boyle vârî sticluţa în buzunar.

– Voiam să-ţi spun, dacă tot avem puţină intimitate, că apreciez felul în care i-ai luat apărarea lui Fin.

– E dureros să fii exclus. E la fel de dureros să fii blamat pentru ceea ce eşti. Înţeleg şi punctul de vedere al Brannei, dar instinctul îmi spune să am încredere în el, şi când nu-mi ascult instinctul, iese rău. Uneori iese rău şi când ascult de el.

– Felul în care ai vorbit... a însemnat mult pentru mine. Mă gândeam, rosti el, făţâindu-se pe picioare, să ieşim la cină cândva.

– O. Inima-i rânjea tâmp, dar Iona se strădui să arboreze un surâs politicos. Bine.

– Prefer ca eu să te invit. Chiar dacă pare de modă veche, aşa simt.

– E bine de ştiut. Prin agenda mea socială bate vântul.

– Atunci o să facem o rezervare pe undeva. Ne vedem dimineaţă.

Boyle dădu să plece, se opri la jumătatea drumului şi se întoarse.

De data asta, Iona fu pregătită pentru îmbrăţişarea lui, şi îl îmbrăţişă la rândul ei.

Adora cum o ridica pe vârfuri. N-o făcea să se simtă micuţă. O făcea să se simtă dorită. Şovăirea dădea o nuanţă sexy momentului. Fierbinţeala buzelor lui, priza energică, totul o făcea să se simtă irezistibilă.

Era o senzaţie ameţitoare, un fior puternic.

Boyle se gândise s-o ia uşurel, dacă avea s-o ia vreodată. Învăţase să se stăpânească, să-şi echilibreze temperamentul vulcanic cu o gândire calmă.

Şi iată-l din nou, încolăcit în jurul ei, încolăcit în ea. Îşi dorea mai mult decât orice să se scufunde acolo, să fie acolo, să absoarbă tot farmecul ei, toată veselia ei.

La fel de mult îşi dorea să-i exploreze toate formele, să-i sărute pielea fragedă. Să-i simtă trupul plăpând, dar ferm zvârcolindu-se sub trupul său.

Boyle dădu să se desprindă, dar Iona se mai agăţă încă o clipă de el.

– În regulă, rosti el şi îşi forţă braţele să atârne pe lângă trup. Apoi, ca să fie sigur, le vârî în buzunare.

Ea îl privea cu ochii aceia sclipitori şi adumbriţi, cu buzele ei fine arcuite. Atât de catifelate, că îi venea să...

- Dacă vrei, poţi să te-ntorci după ce îi duci pe Meara şi pe Fin acasă. Şi mergem mâine-dimineaţă împreună la lucru.

- Păi... Ideea de a petrece o noapte alături de ea îi electriză fiecare nerv din corp. Mă gândeam că ar fi cel puţin ciudat, cu Branna şi Connor în camerele alăturate. Şi n-ar fi bine să grăbim lucrurile...

- Am înţeles. Vrei întâi cina.

Zâmbetul i se lărgi până la urechi când văzu că Boyle nu pricepuse gluma.

- Stai liniştit. Vreau doar să ştii că, în ce mă priveşte, atunci când nu va fi ciudat sau grăbit, vreau să fiu cu tine. Nu consider sexul o banalitate. Dimpotrivă.

- Eşti un mister, Iona. Aş vrea să aflu mai multe despre tine.

- Ce drăguţ. N-am reprezentat un mister pentru nimeni până acum. Îmi place ideea.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor pe buze.

- Te voi ajuta să dezlegi misterul, dacă pot.

- O să-l dezleg în ritmul meu. Ne vedem mâine atunci.

- În regulă. Noapte bună.

Încuie uşa în urma lui şi îl urmări cum se îndreaptă prin ploaie spre maşină. Dansă puţin pe loc când văzu farurile avântându-se în beznă.

Era un mister pentru el. Minunat! Iona Ce-e-n-guşă-si-n-căpuşă Sheehan, cum îi spuneau amicii, fata care îşi făcea gândurile cunoscute înainte să le dea o oarecare coerenţă, îl intriga pe Boyle. Că tot veni vorba de putere şi mister.

Se întoarse bucuroasă în bucătărie şi o îmbrăţişă pe Branna învârtindu-se-n loc.

- Văd că mozolitul cu Boyle îţi dă aripi.

- A fost un mozolit de toată frumuseţea. M-a invitat în oraş, în stilul lui caracteristic. „O să facem o rezervare pe undeva."

– Isuse Hristoase! Branna făcu ochii mari şi-şi duse mâna la inimă. Mai că nu te-a cerut în căsătorie.

Iona izbucni în râs, mult prea fericită ca să fie afectată de gluma ei.

– E un pas uriaş de la felul în care obişnuia să mormăie la mine. Zice că-s un mister pentru el. Tu-ţi închipui? Pe bune acum, cine nu mă cunoaşte? Sunt o fiinţă cât se poate de simplă.

– Aşa crezi?

– Cu siguranţă nu-s complicată. O să-mi fac un ceai. Vrei ceai? Doamne, sunt înnebunită după el.

– Nu-i cam devreme să-ţi pierzi minţile?

– N-am făcut-o niciodată până acum.

Iona puse apa la încălzit şi aruncă un ochi peste colecţia de ceaiuri făcute de Branna.

– Când ştii, ştii, nu? Poţi să afli după cinci ani sau din primele cinci minute. Am vrut să simt asta cu fostul meu iubit. Am încercat. Îmi plăcea de el, mă simţeam bine cu el. „Mai dă-i puţin timp", mi-am zis. Dar timpul n-a schimbat nimic, nici pentru el şi nici pentru mine.

Branna îşi aminti vorbele lui Connor.

– Vrei să iubeşti şi să fii iubită.

– Asta mi-am dorit dintotdeauna. O să-mi fac un ceai cu levănţică, nu numai pentru că miroase frumos, ci şi pentru că mă relaxează. Ca să dorm liniştită. Sunt foarte entuziasmată şi trebuie să mă calmez puţin. Corect?

– Bună alegere. Trebuie să-ţi spun că ai progresat mult. Deşi ştiu că e târziu, mai putem sta treze o oră. Mă gândeam să te-nvăţ o vrajă. Una simplă de tot, adăugă, când văzu încântarea de pe chipul Ionei. Un deget de la picior în apă.

– Eu mă arunc mereu cu picioarele înainte, dar mă mulţumesc şi cu un deget. Mersi, Branna.

– Mulţumeşte-mi peste un ceas, şi numai dacă stăpâneşti vraja. Poftim.

– De ce-mi dai o măturică. Vrei să zbor?

– Nu. Vei învăţa o vrajă de protecţie şi totodată vei învăţa să alungi energiile negative, fărâmele întunecate ce se cuibăresc în energia pozitivă şi puternică. Casa

noastră trebuie să fie mereu protejată. Ar fi trebuit să te învăţ de la bun început lucrul ăsta.

Iona luă mătura în mână.

– Învaţă-mă acum.

Dormi dusă şi se trezi cu avânt, gata să înfrunte ploaia de-afară, care-şi mai pierduse din vigoare. Fu prima în bucătărie, aşa că făcu cafea şi decise să pregătească micul dejun. Nu se pricepea la gătit, dar cât de greu era să faci o omletă? Puţină brânză, puţină şuncă şi omleta-leneşului era ca şi preparată.

„Trebuie să fiu organizată", îşi spuse. „Întâi aranjez ingredientele şi tacâmurile." Luă o tigaie, un castron, un cuţit, o răzătoare pentru brânză şi un cuţit de tăiat şunca.

Toate bune şi frumoase.

Scoase din frigider ouăle, brânza şi şunca... şi unt pentru tigaie.

„Spargi ouăle în castron", îşi repetă în gând, „apoi deschizi bufetul de sub chiuvetă şi arunci cojile în coşul pentru compost." Observă că în nebunia din seara precedentă, nimeni nu-şi amintise să ducă gunoiul afară. Hotărâtă să fie organizată, scoase punga, îi făcu nod şi merse cu ea până la uşă, intenţionând s-o ducă la tomberon. La câteva palme de pridvor zări un morman de sobolani morţi. Negri ca noaptea, mânjiţi de sânge şi cu măruntaiele pe-afară, sobolanii zăceau într-un cerc de pământ pârjolit.

Sacul îi alunecă din mână şi căzu cu zgomot pe pridvor. Valul de repulsie îi dădu ghes să intre în casă şi să tragă zăvorul, iar mâna ei tremurândă bâjbâi după clanţă.

„Nu pot să fug", îşi spuse. „Nu vreau să mă ascund." Cu siguranţă ar fi găsit o lopată în şură cu care să sape o groapă şi să îngroape grămada de leşuri. Apoi urma să împrăştie sare pe pământ. Dădu să iasă afară, să ocolească cercul hidos.

– Leşi sau intri?

Glasul somnoros al lui Connor o făcu să tresară, şi abia reuşi să-şi înăbuşe un ţipăt.

– N-am vrut să te sperii. Ai pregătit micul dejun? Dă la mine, îl scot eu când mergem la...

Ieşi, se întinse să ia sacul din mâna ei, dar încremeni când zări şobolanii.

– Văd că ne-a trimis un cadou. Veselia buimacă din glasul lui se preschimbă în cenuşă. Linişteşte-te. O prinse cu delicateţe şi căldură de braţ şi o trase înăuntru. Mă ocup eu de asta.

– Mă pregăteam să curăţ eu. Voiam să aduc o lopată din şură.

– De-aia-i bine să ai veri mari şi puternici.

O sărută pe frunte.

– Şi ce mai ştiu să facă ei, în afară de faptul că te trezesc cu noaptea-n cap, pentru că li se pare normal să cânte în duş, de parcă ar fi la afurisitul ăla de *X-Factor*? Când Branna le văzu chipurile, îi mai trecu din năduf. Ce s-a petrecut?

– Uită-te singură.

Connor deschise uşa.

– Câtă îndrăzneală, rosti ea cu răceală, să lase aşa ceva în faţa casei.

– N-am făcut vraja de protecţie bine. Azi-noapte, am...

– Ţi se pare că hidoşenia e în casă? întrebă Branna. Îi vezi jucând hora pe sub masă?

– Nu.

– Înseamnă că te-ai descurcat bine. Crezi că i-ar fi vrut morţi în faţa casei, şi nu în casă?

Numai gândul la aşa ceva o făcu să se-nfioare.

– Nu, ai dreptate.

Răsuflă uşurată, acum că sentimentul vinovăţiei dispăruse.

– Mă gândeam să-i îngrop undeva.

– Nu, în primul rând îi ardem, pe urmă îi îngropăm.

Branna se întoarse către ea.

– Îi ardem împreună, dar te las pe tine să tragi prima salvă. Puternică şi mistuitoare. O prinse de mână şi ieşiră afară, urmate de Connor. Repetă după mine, apoi

azvârle bulgării de foc. Puterea albă o invoc, putoarea neagră piară-n foc. Răul ce-i ameninţă pe cei dragi mie distruge-l! Voia mea să fie. Repetă după mine, porunci Branna. Simte puterea. Fă-o!

Iona repetă cuvintele, cu glas din ce în ce mai energic, străbătută de-o undă de furie. Puterea ei era albă şi deplină. Din palmele ei ţâşniră bulgări de foc, care loviră miezul cercului şi se împrăştiară.

– Din nou, spuse Branna.

Acum recitară toţi trei vraja.

O flamă albă ca fulgerul lovi cu putere. În urma ei nu rămase decât cenuşa.

– Îngropăm cenuşa? întrebă Iona, simţind furnicături de la descărcarea electrică; până şi sângele fierbea în ea.

– Exact.

– Împrăştiem sare pe pământ?

– Am şi substanţe mai bune, dar e bună şi sarea. Du-te şi adu mătura şi făraşul, îi spuse Ionei. Connor, ia lopata. Am găsit un loc numai bun.

Branna aşteptă ca Iona şi Connor să-i îndeplinească porunca.

– Da, un loc numai bun.

Îi conduse la colţul din faţă al atelierului.

– Chiar aici? întrebă Iona nedumerită. Atât de aproape de casă, de atelier. Nu înţeleg...

– Stai liniştită, s-a gândit ea la ceva, rosti Connor şi înfipse lopata în pământul jilav. Nici că se putea să-mi încep dimineaţa mai bine. Sap o groapă pentru cenuşă de şobolani în ploaie.

– Las' că ajut eu.

Amintindu-şi de lecţia lor din urmă cu o zi, Iona făcu o bulă care-i feri pe toţi trei de ploaie.

– Bravo.

Branna îşi scutură pletele ude şi îşi propti mâinile-n şold, urmărindu-l pe Connor.

– Suficient. Aruncă-le înăuntru, Iona. Am făcut-o împreună, deci e bine făcută.

– Atunci te las pe tine să pui pământul la loc, sugeră Connor când Iona aruncă cenuşa în groapă.

– Dar te descurci aşa de bine... plus că nu mi-am spus ultimul cuvânt.

– Ne urmăreşte, rosti Connor cu glas scăzut. O simt.

– Mă gândeam eu. Cu-atât mai bine. Acum dă-mi voie.

Cu părul ud şi desculţă, Branna înălţă mâinile, cu palmele în sus.

– Foc alb, lumină, flacără purificatoare, adu ochiului desfătare. Vă eliberez de-a lui Cabhan trufie. Voia mea să fie.

Din pământul proaspăt afânat se iviră flori minunate, într-un curcubeu de culori ce străluceau în lumina palidă a dimineţii şi dansa în adierea vântului.

– Splendid, fantastic, bătu Iona din palme, captivată de luciul buchetului sfidător.

– Eşti genială.

Satisfăcută, Branna îşi dădu părul pe spate.

– Aici nu te contrazic.

– Un spin parfumat fix în coastele lui putrede, zise Connor, punând lopata pe umăr. Mi-e foame.

Radiind de fericire, Iona îi luă de braţ pe verişorii ei.

– Eu pregătesc micul dejun.

– Dumnezeu să aibă milă de noi. Dar sunt lihnit, aşa că o să risc.

Branna aruncă o ultimă privire peste umăr. „Fix în coaste", se gândi ea.

capitolul 12

Îşi savura noile ei obiceiuri: plimbările de dimineaţă în tovărăşia lui Connor, apoi îl călărea pe Alastar în tururile cu ghid, urmau lecţiile cu câţiva elevi, apoi se întâlnea cu Boyle, care o conducea înapoi acasă.

După-amiezile târzii însemnau lucru şi practică, cu o oră în plus pe noapte dedicată rafinării aptitudinilor ei.

Soarele ieşi din nou dintre nori, iar râul începu să strălucească sub razele sale. Lacurile se prefăcură în oglinzi lucioase, iar verdele câmpurilor şi al dealurilor

se înteţi sub lumina soarelui, printre rotocoale şi fâşii de nori ce străbăteau văzduhul.

Putea să uite – aproape – tot ce atârna de un fir de păr, cu ceea ce trebuia să se confrunte. La urma urmei, trăia o idilă.

Nu una cu poeme şi flori, deşi firea ei romantică ar fi preferat asemenea lucruri. Însă când inima tânjeşte după un bărbat ca Boyle, trebuie să găseşti poezia în cuvintele scurte şi tăcerile lungi, iar florile pot fi o cană de ceai cu care te trezeşti pe neaşteptate în mâini sau o încuviinţare fugitivă din cap.

Şi cui îi trebuiau flori când bărbatul acesta putea să îi soarbă răsuflarea dintr-un sărut? Ceea ce se petrecea în umbra verde a pădurilor sau în cabina dezordonată a camionetei sale.

Idila, o casă, un salariu constant, un cal magnific pe care îl putea numi al ei şi această nouă şi minunată înţelegere a meşteşugului său. Dacă ar fi reuşit să elimine şi ameninţarea unui rău străvechi, viaţa sa ar fi fost desăvârşită.

Tocmai termina lecţia cu Sarah, şi amândouă erau încântate de progres.

– Ţi-ai îmbunătăţit mult postura. Trebuie să lucrăm mai mult la schimbarea comenzilor, să fie mai cursive.

– Dar putem să mai adăugăm o bară? Sunt pregătită, Iona, ştiu că sunt.

– Vedem cum merge la lecţia următoare.

Ridicând privirea spre ochii rugători ai lui Sarah, Iona îşi mângâie bidiviul pe gât, şi îşi aminti de ea însăşi la vârsta fetei.

– Facem o înţelegere. Încă o bară şi o singură săritură înainte să o duci pe Winnie în grajd şi să te ocupi de ea.

– Vorbeşti serios? O, mulţumesc! Mulţumesc! E fantastic.

– O bară, o săritură, repetă Iona şi aruncă o privire spre mama lui Sarah în timp ce se îndrepta spre bare.

Ridică o bară şi o potrivi în locaş. Doar un metru şi jumătate, îşi spuse ea, convinsă că ucenica sa avea să se

descurce. Dacă nu, calul ştia ce să facă. Se uită peste umăr la cal.

Vrea să zboare, vrea să simtă cum zbori cu ea. Să nu eziţi.

Iona se dădu deoparte, observând că mama lui Sarah îşi răsucea nervos capetele eşarfei pe care o purta la gât.

– Gata, Sarah. E o singură bară, dar trebuie să o faci pe Winnie să înţeleagă că sunteţi împreună în asta. Ai încredere în ea şi dă-i de ştire că poate să se încreadă în tine. Ţine ochii deschişi, o viteză bună constantă şi adu-ţi aminte să îţi păstrezi postura.

Iona ştia cum trebuie să-i bubuie inima fetei de încântare şi emoţie. Încă era un traseu de începători, chiar şi cu bara în plus, dar constituia o nouă provocare, o nouă speranţă.

– Bine, foarte bine, strigă ea din mers, în timp ce Sarah făcea o tură de traseu cu Winnie. Postura, Sarah, mâinile relaxate. Amândouă ştiţi ce să faceţi.

„E gata", se gândi ea, „în ritm constant şi lin. Se pregăteşte. Şi salt."

Sări şi ea puţin când îşi văzu eleva zburând fără probleme peste bară, apoi cum aterizează bine şi se îndreaptă. Apoi cum flutură triumfător mâna deasupra capului.

– Ah, e magic de-a dreptul! Pot s-o fac din nou, Iona? Măcar încă o dată?

– Bine, încă o dată, apoi Winnie trebuie ţesălată.

O privi acum cu ochi critic, remarcând micile detalii care trebuiau lucrate.

– Simt că aş putea să o fac fără oprire şi să sar de două ori mai sus.

– Punem barele una câte una, îi aminti Iona.

– Ai văzut, mama? M-ai văzut?

– Da. A fost splendid. Acum du-te să ai grijă de cal, şi mergem acasă să-i povestim tatei. Putem vorbi puţin? o întrebă pe Iona.

– Sigur. Sarah, vin imediat. Şi spune-i lui Mooney că Winnie merită un măr.

– Aproape că te-am oprit, îi spuse doamna Hannigan. Mai că n-am strigat: „Nu, nu încă". Tot ce vedeam cu

ochii minții era cum Sarah cade de pe cal, cum zace pe pământ cu ceva rupt.

- E greu să o lași să depășească noi limite.

- Da, într-adevăr, cum ai să știi și tu într-o bună zi, când vei avea copii. Dar știam, dincolo de toate, că nu am lăsa-o să facă un lucru pentru care nu e pregătită. Se descurcă atât de bine cu tine, e atât de fericită. Voiam să știi asta.

- E o bucurie să o înveți.

- Cred că se vede în amândouă. Am făcut o poză cu telefonul când a sărit.

Scoase celularul și întoarse ecranul către Iona.

- Din păcate, mi-a cam tremurat mâna, așa că e puțin neclară, dar știam că aș vrea să imortalizez momentul.

Iona cercetă ecranul, zborul - fata pe spatele unui cal masiv, bara și cerul. Apăsă puțin, apoi întoarse ecranul.

- E o poză minunată și e foarte clară. Pe fața ei se pot citi bucuria și concentrarea.

Cu buzele încrețite, doamna Hannigan studie poza din nou, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

- O, chiar e bună. Poate că ochii îmi erau încețoșați când m-am uitat prima oară.

- Fiți aici la fiecare lecție, rosti Iona, care își aminti că propria mamă nu o făcuse. Cred că o să se străduiască să fie mai bună, știind că sunteți aici pentru ea, că o sprijiniți.

- Evident că o fac. Sunt mama ei. Am să-l sun chiar acum pe tatăl ei, să-i spun să cumpere niște înghețată de căpșune. E preferata ei. Vom sărbători puțin după cină. Nu te rețin, voiam doar să-ți mulțumesc că i-ai întărit încrederea în sine și pe a mea totodată. Sunt norocoși că te au aici.

Iona nu era sigură că cizmele ei atingeau pământul până ajunse la grajduri. Se opri brusc când ochii i se obișnuiră cu întunericul și îl zări pe Boyle.

- Nu știam că ești aici.

- Abia ce am ajuns și Sarah mi-a făcut capul calendar. Plutește la un metru deasupra pământului.

– Şi eu la fel. Aş vrea să o fi văzut şi tu. Ar trebui să mă asigur că are grijă de Winnie.

– Are, şi încă bine, e îndrăgostită până peste urechi. Iar Mooney o supraveghează. Mă gândeam că vrei să-l scoţi pe Alastar. Am să o iau la plimbare pe Draga, să văd cum merge. Iar el ar fi o bună companie pentru ea. Şi tu pentru mine, adăugă el după o clipă.

– Mi-ar plăcea, dar mai am încă o jumătate de oră din program.

– Am scoate caii să facă mişcare, deci poţi să o consideri o sarcină de lucru dacă asta îţi uşurează conştiinţa.

– De minune.

De fapt, nu se putea gândi la un fel mai bun de a-şi sfârşi ziua de lucru decât să călărească împreună cu bărbatul care îi făcea inima să tresalte.

Privi cum Boyle o încalecă pe Draga şi surprinse freamătul crupei, expresia din ochii animalului.

– E nervoasă.

– Mi-am dat seama şi eu.

Ca să o liniştească, se aplecă peste ea, murmurând şi mângâind-o.

– Ştii de ce?

– Are mai multă greutate pe ea decât e obişnuită şi nu a mai dus un călăreţ în spate de săptămâni bune.

– Nu e din cauza asta, rosti Iona şi îl întoarse pe Alastar ca să stea alături de Boyle şi de Draga. Are încredere în tine şi te iubeşte. E speriată că nu se va descurca, iar tu nu ai să o mai călăreşti.

– Atunci e netoată. E o zi numai bună pentru călărit. Ne îndreptăm spre lac, după care îi dăm ocol, dacă ţi se pare în regulă.

– Mai mult decât în regulă.

– Să-mi spui dacă are dureri şi eu nu bag de seamă.

– Sigur, dar se simte foarte bine. Îi place cum arată Alastar, adăugă ea, cu voce moale. Îl crede foarte chipeş.

– Aşa şi e.

– Iar el se face că nu o observă, dar se umflă puţin în pene.

– Acum născoceşti poveşti de dragoste pentru cai?

– Știu că e numai pentru Aine, dar un armăsar ca Alastar e menit să procreeze mânji, iar ea e făcută pentru prăsilă. Pe deasupra, nu trebuie să născocesc nimic. Trebuie doar să fiu atentă la ei ca să văd că se plac.

– Nici nu m-am gândit să o dau la împerecheat.

– Aine are să fete un cal magnific, demn de un rege, spuse Iona. Draga? Din ea ar ieși un cal blând și de nădejde. Părerea mea, adăugă ea.

– Ei bine, Alastar e al tău, așa că tu hotărăști.

– Cred că el e cel mai în măsură să decidă, la fel ca și doamnele. E aproape primăvară, spuse ea și ridică fața, să privească văzduhul printre crengile de deasupra. Poți să îi simți apropierea.

– Încă e la fel de frig ca în februarie.

– Poate că da, dar se apropie. Aerul e mai blând.

– Din cauză că stă să plouă la noapte.

Iona îi răspunse cu un râset.

– Iar eu am văzut o pereche de coțofene flirtând, azi-dimineață.

– Și cum anume flirtează o coțofană?

– Când zboară una spre alta, când se îndepărtează, apoi sporovăiesc puțin, după care totul se repetă. L-am întrebat pe Connor de ce nu le atacă șoimii, iar el mi-a răspuns că au o înțelegere. Mi-a plăcut ideea.

Înaintară în șir când poteca se îngustă, dar apoi se lărgi din nou lângă râu, unde apa curgea vijelios pe sub un pod de frânghii rupt.

– Au să îl repare vreodată? se întrebă ea.

– Mă îndoiesc, de vreme ce s-ar găsi destui nesăbuiți care să-l traverseze doar ca să pice în apă. Tu te-ai număra printre ei.

– Și cine spune că aș cădea? Și chiar de-ar fi așa, înot bine. Pentru că se delecta flirtând, îi aruncă o privire lungă pe sub gene și adăugă: Tu cum înoți?

– Trăiesc pe un istm dintr-o insulă. Aș fi un nătâng să nu știu să înot bine.

– Atunci, ar trebui să ne bălăcim într-o bună zi.

Îi aruncă o nouă privire şi îşi aduse aminte când îl văzuse întâia oară şi cât de remarcabil, cât de captivant arătase - bărbatul masiv, dur, pe un cal masiv şi dur.

Dar îşi dădu seama că acum arăta şi mai deosebit, călare pe iapa pe care o oblojise, cu mâinile strângând moale frâul, cu ochii animalului lucind de mândrie.

- Nu mai e speriată.

- Ştiu. Se descurcă bine, încuviinţă el şi înaintă lângă Iona, acum că poteca îi permitea.

- Am vorbit cu bunica mea noaptea trecută, începu ea. M-am săturat să îi trimit e-mailuri, voiam doar să îi aud vocea. Îţi trimite salutări călduroase.

- Şi eu ei.

- Plănuieşte să vină în vizită pentru câteva săptămâni fie vara asta, fie la toamnă. Vreau să vină, dar în acelaşi timp...

- Eşti îngrijorată că încă avem bătălii de purtat. Vrei să fie în siguranţă.

- E totul pentru mine. M-am gândit că atunci când... Vorbesc prea mult.

- Cu siguranţă, dar mai bine spui ce ai pe suflet.

- Voiam numai să spun că mama lui Sarah e întotdeauna prezentă la lecţiile ei, iar tatăl ei a venit de două ori să o privească. Mama mea nu făcea decât să mă ducă cu maşina şi, de multe ori, am fost chiar nevoită să merg cu părinţii unor colegi. Tatăl meu nu a venit niciodată. Nici măcar o dată. Abia dacă şi-a arătat faţa la vreo competiţie. Dar Nan o făcea de fiecare dată când putea. Lua maşina şi conducea oriunde erau competiţiile, oricând era în stare. Uneori, apărea din senin, iar eu nu ştiam că plănuise să vină. Mi-a plătit lecţiile, taxele de înscriere. Am aflat asta abia când am fost odată la ea şi am auzit un mesaj la robotul telefonic despre reînnoirea contractului cu grajdurile.

- Ţi-a dăruit ceea ce iubeai mai mult.

- Vreau să fie mândră de mine. Poate să semăn mult cu Draga. Vreau să mă descurc bine, ca să vadă că nu şi-a irosit timpul şi eforturile.

- Atunci, şi tu eşti netoată.

– Știu. Se pare că n-am ce să fac.

Iona ridică privirea peste lac, către conturul elegant al castelului, cu grădinile încă prinse în colții iernii. Indiferent din ce parte a lumii călătoreau, oamenii se adunau aici să vadă, să facă și să experimenteze lucruri noi.

Își dădu seama că era ca și poza lui Sarah, un moment pe care voia să îl păstreze. Astfel că, în timp ce struneau caii de-a lungul apei, lăsă orice altceva deoparte și luă o lecție de la Boyle. Acceptă tăcerea.

– Ar trebui să ne întoarcem, rosti el într-un târziu. Nu vreau să o obosesc.

– Nu, și Branna probabil mă așteaptă pentru lecția *mea*.

– Merge bine?

– Da. O fi despicând Branna firul în patru, dar cred că merge de-a dreptul... magnific.

Îi aruncă o privire cu un rânjet larg, dar băgă de seamă că el se uita încruntat dincolo de ea.

– Ce e?

– Nimic. Am... observat căsuța de acolo. Au un meniu foarte bun. Poate, după lecții, ai chef să luăm cina acolo.

Tânăra ridică din sprâncene uimită.

– Cu tine?

Încruntătura i se accentuă la auzul întrebării.

– Păi, evident, cu mine. Cu cine altcineva?

– Nu e nimeni altcineva, răspunse ea sincer. Aș fi încântată. Mă gândesc că voi fi gata pe la șapte, șapte treizeci.

– Șapte și jumătate e bine. Fac o rezervare și vin după tine.

– Sună splendid.

În vreme ce pătrundeau în codru, în lumina difuză, începu un inventar mental al garderobei sale. Ce ar trebui să poarte? Nimic prea elegant, dar nu pantaloni. Poate că Branna îi va da o mână de ajutor, de vreme ce ea nu avea multe opțiuni la îndemână.

Ceva simplu, dar drăguţ. Tocuri, nu cizme. Avea nişte picioare de invidiat. I-ar fi plăcut să îl năucească măcar puţin, aşa că...

Alastar se opri locului; Draga dădu înapoi.

Iar lupul le ieşi în cale.

Cu gândul doar la siguranţa cailor, Iona nu gândi, ci reacţionă instinctiv. O dâră de foc tăie calea dintre ei.

– Nu o să vă facă rău. Nu îl las să vă facă rău.

Boyle trase cuţitul din teacă. Ea nici nu băgase de seamă că avea aşa ceva la centură.

– Afurisit să fie dacă încearcă.

– Nu descăleca! strigă Iona, anticipând ce avea să se petreacă. Draga e îngrozită. O s-o ia la goană, şi s-ar putea să o prindă. Boyle, trebuie s-o ţii în frâu.

– Ia frâiele, calmeaz-o şi du-o de-aici. Îl ţin eu ocupat.

– Dacă ne despărţim, suntem o pradă mai uşoară. Era ceea ce voia lupul, ce spera – putea să o *simtă*. Te rog, ai încredere în mine. Te rog.

Şi, chinuindu-se să se concentreze, murmură cu voce joasă, calmă, o incantaţie pe care o învăţase din cărţi. Una încă neîncercată.

Lupul se repezi spre linia de foc, căutând un punct slab. Flăcările slăbiră, lăsându-se în jos sub năvala lui.

Strângând frâul cu o mână, Iona o ridică pe cealaltă.

– Din miazănoapte în miazăzi, din răsărit până-n apus, ridică vântul tot mai sus. Loveşte tare, văpaia adună în volbură mare, până la lună. Suflă vânjos, suflă fioros, suflă din zori până-n chindie. Voia mea să fie. Credeai că nu sunt în stare, murmură ea printre dinţi. Te-ai înşelat.

Deasupra, cerul se învolbură, iar ea ridică pumnul, de parcă ar fi tras vârtejul înflăcărat care i se forma între degete.

Împinse braţul şi trimise vifor turbat prin foc. Vântul ridică lupul de pe pământ şi îl aruncă în aer în vreme ce urla de furie. Şi teamă, spera Iona. Se învârtea, zgâriind aerul cu ghearele, în timp ce se înălţa şi se îndepărta tot mai mult.

Iona se căzni să controleze ceea ce invocase, simțind cum se acumulează forța în jurul ei. Un copac se frânse și se prăbuși în aschii.

– Potolește-o, răsună glasul calm al lui Boyle. E mai mult decât ai nevoie, chiar prea mult. Potolește vântul, Iona, pentru că numai tu poți. Lasă-l să se liniștească. Dă-i drumul.

O dâră de sudoare i se scurse pe spate pe când se lupta să facă întocmai. Vuietul vântului începu să amuțească, iar vârtejul amețitor, să se domolească.

– Până la capăt acum, Iona.

– Încerc. E atât de puternic.

Ea îl făcuse, își spunea. Avea să îl controleze. Urma să îi pună capăt.

– Domol acum, spuse ea. Și lin. Calm și mângâietor. Risipește-te.

Lupul căzu ca un bolovan în briza ușoară. Apoi se săltă în picioare, cu colții șiroind de bale. Oare nestemata roșie nu părea mai închisă la culoare? se întrebă tânăra.

Fiara fugi înapoi în adăpostul codrului, risipind o perdea de ceață în goana sa. După un urlet îndepărtat, tăcerea se așternu din nou.

– Ar putea să revină, rosti ea și tot calmul dinainte o părăsi, mâinile și vocea începând să îi tremure. Ar putea să revină. Trebuie să ducem caii înăuntru. Trebuie să mă asigur că grajdurile sunt sigure. Poate...

– Asta și facem. Numai să respiri o clipă. Te-ai făcut albă ca varul.

– Sunt bine.

Sub ea, Alastar scurma pământul cu copita. Își dădu seama că ar fi vrut să pornească în urmărirea lupului. Pentru a-l calma, trebuia să se liniștească ea însăși mai întâi.

– Am făcut destul, rosti ea blând. E suficient deocamdată. Trebuie să le spun Brannei și lui Connor. Dar caii...

– Plecăm acum, ușor.

– Ușor.

Răsuflă adânc de câteva ori, apoi îşi lăsă mâna pe gâtul lui Alastar, după care se întinse spre Draga.

– Uşor, repetă ea. Nu are să vă facă rău. Nu... nu ştiam că ai un cuţit. Un cuţit foarte mare.

– Păcat că n-am avut ocazia să-l folosesc, zise el, cu ochii aspri, cu sclipiri aurii, şi îşi vârî lama în teacă. Dar a meritat, pentru spectacolul pe care l-ai pus în scenă. Şi mai ai nevoie de lecţii pentru asta.

– Cu siguranţă. Asta nici măcar nu era în planul de lecţii.

– Cum adică?

– Am citit-o într-o carte. Ai putea să spui că am adăugat o bară la săritură. Părea să fi venit vremea.

– Într-o carte. A citit-o într-o carte. Isuse Hristoase!

– Mi-ar prinde bine ceva de băut.

– Nu eşti singura.

Iona nu mai scoase o vorbă, avea nevoie să se liniştească. Trebuia să le spună verilor ei, se gândi ea din nou. Ba mai mult, simţea nevoia să stea pe ceva ce nu se mişca.

Aproape ajunseră la grajduri până să reuşească să îşi adune gândurile.

– Draga era atât de speriată. Pentru ea însăşi, dar şi pentru tine. Şi focul meu a înspăimântat-o. Ar fi trebuit să mă gândesc la o altă soluţie.

– S-a descurcat tocmai bine. A vrut s-o ia la sănătoasa, dar n-a făcut-o. Poate că nu ţi-ai dat seama, dar ce spui de calul tău? A fost ca o stâncă sub tine. De la bun început, n-a mişcat un muşchi. Cred că ar fi făcut orice îi cereai, chiar şi să treacă prin foc şi să apuce fiara de beregată.

– N-a trebuit să o gândesc. Nici să îi spun. Doar ştia. Trebuie să o sun pe Branna.

– Mă ocup eu de asta.

Când ajunseră la grajduri, Boyle descălecă, apoi înaintă spre ea.

– Coboară.

– Nu sunt sigură că pot.

– De asta sunt aici.

Ridică braţele, o cuprinse de mijloc şi o ajută să coboare.

– Aşază-te pe banca aceea pentru un minut, două.

– Caii.

– Are cine să aibă grijă de ei, nu crezi?

Nerăbdarea din glasul lui o făcu să îi dea ascultare. Picioarele ei tremurânde o purtară până la bancă şi aproape că plânse de recunoştinţă când se aşeză.

Când Boyle se pregătea să iasă, Iona reuşi să se ridice.

– Trebuie să fac o vrajă de protecţie pentru grajduri.

– Crezi că Fin nu a avut deja grijă de asta?

Fără mari menajamente, Boyle o apucă de braţ şi o trase după el.

– Trebuie să ajungă acasă în câteva ore, dar cred că ştie ce e de făcut în asemenea situaţii. Branna ştie unde eşti. Îi va spune lui Connor.

– Unde mă duci?

– La mine, unde o să primeşti paharul acela de tărie şi ai să te odihneşti mai mult.

– Amândouă mi-ar prinde bine.

Urcă scările împreună cu el. Nu erau tocmai circumstanţele pe care şi le închipuise pentru prima ei vizită acasă la el, dar nici nu se gândea să refuze.

Bărbatul deschise uşa unei verande înguste.

– Nu aşteptam musafiri.

Iona aruncă o privire înăuntru, apoi zâmbi.

– Slavă Domnului că totul nu e ordonat şi îngrijit, altfel m-aş fi simţit intimidată. Dar e drăguţ.

Păşi înăuntru şi îşi plimbă privirea prin încăpere.

Mirosea ca el – a cai, piele, bărbat. Încăperea, o combinaţie între cameră de zi şi bucătărie, era pătrunsă de lumina difuză a începutului de seară. O cană era aşezată lângă chiuvetă, un ziar stătea desfăcut pe blatul scurt ce separa bucătăria de restul încăperii.

Câteva cărţi şi nişte reviste erau împrăştiate pretutindeni – romane poliţiste, observă ea, şi reviste de echitaţie. O grămadă de cizme se aflau într-o cutie de lemn, un morman de jachete, pe cuier, o canapea cu o mică

adâncitură în mijloc, două scaune mari şi, spre mirarea ei, un uriaş ecran plat pe perete.

Boyle remarcă privirea ei curioasă.

– Îl ţin ca să mă uit la meciuri şi la alte asemenea lucruri. Bănuiesc că vrei nişte whisky.

– Cu siguranţă, şi un scaun. Îmi cam tremură picioarele acum că s-a terminat.

– Ai fost îndeajuns de fermă când a contat.

– Aproape că m-am pierdut cu firea, rosti ea pe când Boyle se duse în bucătărie şi deschise dulapul. M-ai ajutat să îmi păstrez calmul.

De vreme ce ea se afla aici, în siguranţă, şi totul se terminase, putea să vorbească despre asta. Ori măcar să încerce.

– Străluceai ca o flacără. Ochii îţi erau atât de adânci că păreau să poată înghiţi lumi întregi. Ai întins braţul şi ai tras o furtună din cer în mâna ta. Am mai văzut lucruri la viaţa mea. Turnă whisky pentru amândoi, aduse paharele unde stătea ea, ghemuită într-unul din scaunele mari. Mi-am petrecut aproape întreaga viaţă cu Fin, Connor şi Branna. Am văzut lucruri. Dar niciodată aşa ceva.

– Nici eu nu am mai simţit aşa ceva. O furtună în mâna mea, spuse Iona şi coborî privirea spre mână, o întoarse, uimită că o recunoaşte, că o găseşte atât de comună. Şi o furtună înlăuntrul meu. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar era în sinea mea, *enormă* şi atât de plină. Şi întru totul firească... Am rupt un copac, nu-i aşa?

Boyle fusese martor cum arborele se fărâmase ca o sticlă fragilă, în bucăţi şi aşchii.

– Ar fi putut să fie mult mai rău.

– Da, ar fi putut. Dar am nevoie de mai multe lecţii, de mai mult exerciţiu.

„Mai mult control", se gândi ea, şi mai mult din faimoasa concentrare cu care Branna o bătea la cap fără încetare.

Apoi se uită la Boyle. La chipul aspru, arătos, la cicatricea din sprânceană, la ochii cu nuanţe arămii, care încă ardeau de mânie ascunsă.

- Aveai de gând să lupți cu un cuțit, chiar cu mâinile goale.

- Sângerează, nu-i așa?

- Cred că da, răspunse ea și scoase un oftat prelung. Sângerează. Nu se aștepta la ce am făcut sau la ce pot să fac. Sincer, nici eu.

- Cred că nici unul din voi nu va mai subestima puterea aceea din nou. Ia o gură de whisky. Încă ești palidă.

- Ai dreptate, spuse ea și sorbi din pahar.

- Nu cred că e o seară potrivită pentru o cină în public.

- Poate că nu. Dar sunt lihnită. Cred că are de-a face cu faptul că am folosit atâta energie.

- Îți încropesc ceva. Cred că mai am vreo două bucăți de carne și am să prăjesc niște cartofi.

- Ai grijă de mine?

- Ți-ar prinde bine în clipa de față. Mai bea whisky, spuse el din nou, apoi se duse în bucătărie.

Zăngănitul tigăilor, tocănitul cuțitului pe fundul de lemn, sfârâitul uleiului. Sunetele îi liniștеau nervii tociți. Mai luă o gură de whisky, se ridică și se duse în spatele lui, la aragaz, unde el prăjea cotlete de porc într-o tigaie și cartofi în alta.

Nu era sigură că mai mâncase cotlet fript, dar nu se plângea.

- Pot să te ajut. Să-mi țin mâinile și capul ocupate.

- Acolo am câteva roșii pe care soția lui Mick mi le-a dat din mica ei seră. Ai putea să le feliezi.

Iona lucră lângă el, ceea ce o făcu să se simtă mai bine. El făcu un sos subțire din grăsimea ce se scursese în tigaie, aruncă niște ierburi în el, apoi îl turnă peste cotlet.

Așezată pe scaun în fața blatului, Iona gustă puțin.

- E bun.

- La ce te așteptai?

- Nu aveam idee, dar e bun. Și, Dumnezeule, mi-e foarte foame.

Culoarea îi revenea în obraji pe măsură ce mânca, observă Boyle, iar privirea i se limpezea. Într-o clipită,

din strălucitoare şi aprigă devenise palidă şi tremurândă. Iar acum se simţea uşurat să o vadă din nou doar normală. Doar Iona.

– Nu s-a folosit de ceaţă, spuse ea brusc. Tocmai acum mi-am dat seama, doar... doar a ieşit dintre copaci. Nu ştiu ce înseamnă, dar trebuie să-mi amintesc să le spun Brannei şi lui Connor... şi lui Fin. Şi pandantivul, nestemata roşie din jurul gâtului, nu era la fel de sclipitor la sfârşit. Nu cred. Era?

– Nu mi-am dat seama. Eram mai atent la colţii lui şi la cum te albiseşi la faţă. Mi-era teamă că ai să te prelingi din şa.

– N-are să se întâmple niciodată.

Iona râse puţin, apoi îşi aşeză mâinile peste ale lui. Şi se linişti când mâinile lui Boyle se răsuciră sub ale sale şi i le cuprinseră ferm.

– M-ai speriat de moarte.

– Îmi pare rău.

– De ce naiba îţi ceri scuze? E un obicei enervant.

– Am... început să lucrez la asta.

– Într-o clipă călărim singuri, totu-i bine şi frumos şi mă gândesc: „Ei bine, o să luăm cina şi vedem cum merge apoi". Şi în clipa următoare invoci o afurisită de tornadă.

Se ridică brusc şi îşi înhăţă farfuria, şi la fel pe-a ei. Păcat, se gândea ea, căci mai avea câteva bucăţele de cartofi prăjiţi şi le-ar fi mâncat.

– Dacă nu vrei să-mi cer scuze, nu ţipa la mine.

– Nu ţip la tine.

– Atunci la cine?

– La nimeni. Doar ţip. Un om se poate exprima cum îi place în propria casă.

– La mine acasă nimeni nu ţipa.

– Cum? întrebă el, cu nedumerire sinceră în privire. Ai fost crescută într-o biserică?

Iona râse din nou.

– Cred că... poate – dacă e să mă iau după etalonul tău – nimănui nu îi păsa destul de mult încât să țipe. Ție îți pasă, Boyle?

– Îmi pasă că nu zaci pe jos cu gâtul sfâșiat, se răsti el, apoi se blestemă când văzu cum culoarea se scurse din obrajii ei. Îmi pare rău. Sincer. Am o gură spurcată când mă pierd cu firea. Îmi pare rău, repetă și îi cuprinse blând fața între palme. Ai fost atât de fioroasă. Nu știu ce m-a răscolit mai mult, lupul sau tu.

– Am trecut cu bine peste ce a fost. Înseamnă mult, răspunse Iona și își trecu mâinile peste ale lui. Și mi-ai gătit cina, m-ai lăsat să mă liniștesc până să te dezlănțui. Și asta înseamnă mult.

– Atunci suntem bine, deocamdată îndeajuns de bine.

Îi atinse buzele cu ale sale, blând de astă dată. Iar mâinile Ionei îi lunecară peste încheieturi și îl strânseră.

– Ar trebui să te conduc acasă.

Dădu încet înapoi, dar mâinile ei nu își slăbiră strânsoarea.

– Nu vreau să mă duci acasă. Vreau să stau cu tine.

– Încă ești tulburată.

– Par tulburată?

Boyle reuși să facă un pas înapoi.

– Poate că eu sunt cel tulburat.

– Nu mă deranjează, spuse ea și se ridică. Poate chiar mi-ar plăcea. Boyle, am câștigat o luptă împreună. Vreau să fiu cu tine, să mă țin strâns de tine, să merg în pat cu tine.

– Cred că... ar fi bine să nu ne grăbim, să vorbim despre asta înainte de... asta.

– Credeam că eu sunt cea care vorbește prea mult.

Făcu un pas spre el, apoi încă unul.

– Așa e. Isuse, așa e. Dar cred că în asemenea circumstanțe... Vorbim mai târziu, spuse el și o înșfăcă.

– Perfect, răspunse ea și îl luă în brațe la rându-i.

capitolul 13

Picioarele îi părăsiră din nou podeaua, într-o senzaţie ameţitoare, cu gura apăsată de a lui. Una din mâinile lui Boyle era încleştată pe spatele puloverului ei, de parcă ar fi vrut să îl sfâşie dintr-o clipă în alta, ceea ce nu i-ar fi displăcut deloc. Dacă ar fi putut, s-ar fi strecurat imediat afară din pulover... şi din tot ce mai purta.

– Trebuie să...

Orice voise să spună bărbatul fu înăbuşit de gura ei, care se lipi din nou, înfometată, de a lui.

– Unde e dormitorul?

Trebuia să fie pe aproape şi, dacă nu, canapeaua întinsă părea mai mult decât potrivită.

– E...

Boyle încercă să gândească prin pâcla înfierbântată din creierul său, apoi doar o apucă de fund şi o ridică. Iona îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului său, iar braţele îi înlănţuiră gătul. Totul se zgâlţâia şi se îndrepta gea. Avu impresia vagă a unei camere slab luminate, a îngrămădeală de lucruri pe care el le dădu la o parte cu piciorul, în timp ce o căra spre un pat cu stâlpi de lemn întunecat şi cearşafuri albe, reci la atingere.

Apoi s-ar fi putut găsi la fel de bine oriunde... în pădure, în ocean, pe un trotuar citadin, pe o pajişte la ţară. Nu mai exista nimic în afara lui, greutatea lui o apăsa, mâinile mari cutreierau, gura nesăţioasă căuta, lua. Nimic în afară de acele cearşafuri albe, reci, care deveneau calde tot mai calde, în vreme ce el îi trăgea puloverul peste cap şi îl azvârlea cât colo.

Toată făptura ei era micuţă şi splendidă. Sânii care i se potriveau perfect în căuşul palmelor, mâinile care se cufundau sub cămaşa lui şi îi mângâiau pielea. Nu era un ins neîndemânatic, însă se temea că va fi aşa cu ea şi căută să încetinească, să îşi intre în ritm.

Dar şoldurile ei se arcuiră în sus, degetele i se înfipseră în muşchii încordaţi, îndemnându-l să continue.

O voia goală pur şi simplu. Voia ca acel trup micuţ să se dezvelească pentru el, să fie despuiat pentru mâinile sale, pentru gura sa.

Întinse braţul în jos şi îi trase de catarama curelei. Iona vorbi, însă cuvintele îi erau înăbuşite de buzele lui.

- Ce? Ce?

Dacă îi spunea să se oprească, s-ar fi omorât.

- Cizmele, rosti ea, în timp ce buzele îi cutreierau faţa, apoi dinţii îl muşcară uşor de bărbie. Cizmele mai întâi.

- Cizmele. Da. Bine.

Deja cu răsuflarea tăiată şi puţin descumpănit de asta, coborî de pe ea şi îngenunche la capătul patului, apoi îi trase cizma dreaptă. O aruncă cât colo; aterizâ cu un bocănit zgomotos. În timp ce o trăgea pe cealaltă, Iona se ridică în capul oaselor, îl prinse de păr şi îi trase capul spre gura ei.

- Felul cum arăţi... Parcă eşti îmbrăcat în umbre şi abia aud cum începe ploaia, iar inima îmi bate atât de tare.

Îşi puncta cuvintele cu sărutări sălbatice. De astă dată, când Boyle azvârli cizma, ceva se sparse şi se fărâmă.

- Ale tale, lasă-mă să le scot eu pe ale tale, rosti ea şi se zvârcoli spre cizma lui. Trebuie să dispară, pentru că trebuie să te dezbrac sau îmi pierd minţile.

- Mă gândeam la acelaşi lucru în ceea ce te priveşte.

- Bine, bine.

Râsetul ei, zgâlţâit de emoţii şi excitaţie, îl străfulgeră ca un fior pe şira spinării.

Aruncă prima cizmă pe podea.

- Poţi să-ţi pui mâinile pe mine. Oriunde, peste tot. Aproape am terminat.

Nu avea cum să o ştie, dar dorinţa i se împlinise. Îl fermecase.

- Are să te facă să taci?

- Poate. Probabil. Gata!

Smulse cizma şi o lăsă să cadă. Apoi se aruncă peste el.

Aproape că se prăbuşiră din pat, dar Boyle reuşi să se înfăşoare în jurul ei şi să se rostogolească într-o parte.

Nici nu apucă să se adâncească în următorul sărut, că mâinile ei erau ocupate să îi desfacă nasturii cămăşii.

– Umerii tăi sunt atât de grozavi. Vreau doar să...

Smulse cămaşa de pe el, îi trase helanca de dedesubt în sus şi o aruncă iute.

Scoase sunetul unei femei ce linge ciocolată topită de pe o lingură, în timp ce mâinile i se plimbau pe pectoralii lui în sus, până la umeri, apoi coborau să îi strângă bicepşii.

– Eşti atât de puternic.

– N-am să te rănesc.

Iona izbucni din nou în râs, de astă dată fără emoţii.

– Nu pot să-ţi promit acelaşi lucru.

Cu agilitate de felină, îşi duse braţele în spate şi îşi desfăcu clema sutienului.

– Ţi-am uşurat sarcina.

– Nu mă feresc de munca grea, răspunse el şi trase sutienul deoparte. Acum linişte, ca să mă pot concentra.

Într-o clipită nici nu mai putu să gândească, darămite să mai spună ceva. O năpădeau atâtea senzaţii, aduse de mâinile care înfiorau, care luau, care torturau. Acele palme aspre, de muncitor, înţepătura obrazului cu barbă de o zi... fior după fior pe pielea ei care fremăta.

„Băieţi", îşi dădu ea seama. Toţi cei care o atinseseră vreodată erau băieţei în comparaţie cu el. Totul la ei era prea rafinat, prea uşor, prea exersat. Acum, avea un bărbat care o dorea.

Boyle nu irosi nici o secundă să îi dea jos pantalonii, să îi exploreze trupul, să se înfrupte din el. Ea adusese vârtejul în pădure. Acum el trezea în ea furtuna, la fel de sălbatică şi de nestăpânit.

I se dărui, fără urmă de reţinere sau sfială... un tezaur de delectări şi pretenţii care îl aţâţau peste poate. Icnetele şi gemetele ei îi stârneau alte nevoi, mâinile ei poftitoare îi electrizau nervii de pe piele şi de sub ea. Iar gura Ionei, neobosită şi înfometată, îi fremăta în sânge ca un drog.

Nebun după ea, îi luă mâinile, îi dădu braţele înapoi până ce ambele înşfăcară stâlpii patului. Când o pătrunse, crezu, pentru o clipă, că lumea explodează. Fu scuturat cu forţă, orbit de strălucire. Îl lăsă, preţ de o răsuflare, nespus de slab. Apoi Iona se ridică spre el, ducându-l în străfunduri când îi suspină numele.

Şi era puternic ca un zeu, înfocat ca un armăsar, înnebunit de dorinţă.

Se implântă în ea din nou, din nou şi din nou, disperat după toată căldura aceea, după toată moliciunea. Ea îi egală ritmul frenetic, degetele îngemănându-i-se cu ale lui, cu şoldurile ca nişte pistoane bine unse... conducând şi fiind condusă.

Boyle simţea că zboară - ca o săgeată eliberată din arc - spre un sentiment uluitor de fericire. O auzi vag cum scoate un geamăt tânguitor, în vreme ce îşi lua zborul cu el.

Se prăbuşi, fără să mai ţină cont de greutatea lui deasupra ei. Mintea încă i se învârtejea; plămânii încă trăgeau din greu. Şi ceva în zvâcnetul inimii sale pulsa ca o durere.

Iona fremăta sub el, cu membrele tremurând, muşchii zvâcnind. Jinduia cu toată fiinţa să se înfăşoare în jurul lui, să-l mângâie şi să îşi frece nasul de al său. Dar nu mai avea urmă de putere. Boyle o secătuise.

Putea numai să zacă acolo, scăldată în căldură, să îi asculte răsuflarea grea odată cu răpăitul încet al ploii.

- Te strivesc.

- Poate.

Toţi muşchii i se cutremurară când se împinse de pe ea, apoi doar se lăsă să cadă pe spate. Niciodată nu mai fusese atât de... implicat, se gândi el.

Oare ce însemna asta?

Iona sorbi aer în piept de câteva ori, apoi se cuibări cu capul la pieptul lui. În gestul ei se ascundea o gingăşie simplă căreia Boyle nu îi putu rezista, aşa că se trezi că o trage mai aproape.

- Atunci, ţi-e frig?

– Glumeşti? Am generat suficientă căldură să topim Antarctica. Mă simt minunat.

– Eşti mai puternică decât pari.

Ea ridică bărbia să îi zâmbească.

– Mică, dar voinică.

– Nu te contrazic.

Ar fi fost uşor să rămână aşa cum erau şi să se cufunde în somn după o vreme, îşi dădu el seama. Apoi să se ia din nou unul pe celălalt. Şi ce însemna că se gândea din nou la asta când abia îşi recăpătase suflul?

Însemna, poate, că s-o ia uşor era o greşeală.

– Ar trebui să te duc acasă.

Iona nu spuse nimic pentru câteva clipe, iar mâna cu care îi mângâia leneş pieptul încremeni.

– Cred că Branna mă aşteaptă.

El o simţea cum respiră şi spuse:

– Ai dreptate. Ar vrea să ştie exact ce s-a petrecut în pădure. Am uitat cu totul despre asta pentru o clipă. Îmi pare ceva străin de tot ce trăim aici. Bine că măcar unul din noi are spirit practic.

Iona îşi întoarse capul, mângâindu-i pielea cu buzele, apoi se ridică.

Când Boyle o privi în penumbră, ca un licăr de lumină în faţa întunecimii ce se apropia, îşi dori să o tragă din nou la pieptul său, aproape, doar să o ţină acolo.

– Ar trebui să ne îmbrăcăm, spuse ea.

Branna aştepta şi încerca să rămână calmă, să nu se agite. *Ura* să aibă la dispoziţie doar bucăţi de informaţie. Deşi Boyle o asigurase că nimeni nu era rănit şi că avusese grijă de Iona până când fata îşi revenise, deja se făcuseră două ore de atunci. Ba chiar mai mult, îşi dădu ea seama.

Şi, mai rău, Connor îi spusese să nu mai fie aşa o cloşcă şi preferase să plece la pub decât să – în cuvintele lui – îi împuie capul cu bombănelile ei.

Bravo lui, se gândi ea cu un dram de amărăciune. S-a dus să flirteze cu femei disponibile, să bea o halbă sau două, iar ea rămăsese să se frământe de una singură.

Dacă Iona nu avea să intre pe uşă în următoarele zece minute, are să îi...

- În sfârşit, mormăi ea când auzi uşa de la intrare. Îi ieşi cu paşi mari în întâmpinare, cu morala repetată pe jumătate în cap, dar se opri, şi-şi înghiţi dojana în clipa când îi văzu împreună.

O femeie nu trebuie să fie vrăjitoare ca să îşi dea seama în ce fel petrecuseră cei doi o parte din cele două ore.

- Aşa deci.

Îşi puse mâinile în şold, în timp ce Kathel veni tiptil până la ei să îi întâmpine.

- Bem nişte ceai, apoi îmi vei spune ce s-a întâmplat. Şi tu, domnule, îi spuse lui Boyle, anticipându-i reacţia. Vreau să aud întreaga poveste, aşa că nici să nu te gândeşti să te strecori pe uşă din nou.

- Connor e pe-aici?

- Nu, nu e. S-a dus la pub, să umble după fusta cui s-o găsi pe acolo, aşa că nu poţi să dai fuga la el. Aţi mâncat ceva? întrebă în timp ce intră în bucătărie.

- Boyle a gătit cina, îi spuse Iona.

- Nu zău?

Cu sprânceana ridicată, Branna îi aruncă bărbatului o privire cu coada ochiului, în vreme ce aşeza ibricul pe plită.

- Mi-a fost foarte foame după tot ce s-a întâmplat. Mi-a fost foame şi după vraja cu şobolanii, dar acum a fost de parcă, dacă nu mâncam, leşinam.

- Nu va fi întotdeauna atât de grav. Eşti încă novice. Arăţi bine şi pare că cineva a avut bine grijă de tine. Hai, Boyle, nu te mai uita pe pereţi. Şi-o maimuţă oarbă şi-ar da seama că v-aţi făcut de cap. Nu am nici o problemă cu asta, doar că, în loc de sex sălbatic, eu m-am perpelit pe-aici aşteptându-vă să veniţi ca să-mi spuneţi ce s-a întâmplat.

- Ar fi trebuit să vin acasă mai devreme, să nu te îngrijorez aşa.

Branna ridică din umeri, apoi se îmblânzi.

– Dacă aş fi avut un bărbat dispus să-mi facă de mâncare şi să se tăvălească cu mine după o asemenea sperietură, nici eu n-aş refuza. Bănuiesc că s-a descurcat bine la ambele capitole.

– Excepţional, rânji Iona.

Boyle roşi până în vârful urechilor.

– Puteţi să nu bârfiţi despre viaţa mea amoroasă, cel puţin cât sunt eu de faţă?

– Atunci bârfim când nu eşti pe-aici, spuse Branna pe când îi turna ceaiul în cană şi îl sărută pe creştet.

– Tu ai mâncat? întrebă Iona.

– Nu încă. Am să m-apuc imediat ce terminaţi de povestit. Ia-o de la început, Iona. Şi Boyle, dacă ea omite ceva, oricât de nesemnificativ ar părea, să completezi.

Iona începu, încercând să dea cât mai multe detalii şi să fie calmă.

Branna o înşfăcă de mână.

– Îmi spui că ai invocat un vârtej? De unde ai ştiut cum?

– Din cărţi. Ştiu că e o vrajă avansată şi că e riscantă, dar am fost... Nu ştiu de ce sau cum, dar ştiam că era ceea ce trebuia să fac. Ştiam că pot să o fac.

– De ce nu m-ai chemat pe mine sau pe Connor? Sau pe amândoi?

– Totul s-a petrecut atât de repede. Când derulez totul în minte, parcă au fost ore, dar de fapt a fost totul foarte rapid. Nu cred că a durat mai mult de câteva minute.

– Nici măcar, confirmă Boyle.

– Am priceput, dar cel mai bine ar fi să mă chemi pe mine sau pe Connor.

– Sau pe Fin, interveni Boyle.

– Nu îl ţin deoparte, răspunse Branna, deşi în sinea ei recunoscu că o făcea puţin. Dar sângele aude chemarea sângelui. Iar Connor, Iona şi cu mine suntem de acelaşi sânge. Şi aici avem de-a face cu magia sângelui. Nu ţi-a fost chiar atât de teamă. Connor ar fi simţit-o, aşa cum a făcut şi înainte. Nu ţi-a fost la fel de teamă ca atunci când ai fost singură în pădure.

- Mi-a fost puţin, dar nu, nu ca înainte, poate şi din cauză că nu eram singură. Mă gândeam doar că le-ar face rău lui Boyle şi cailor, ca să mă rănească prin intermediul lor. Cred că asta m-a ajutat să mă concentrez.

Branna încuviinţă şi o mângâie pe păr.

- Scuze, am sărit pe tine. Ai spus că nu a adus ceaţa.

- Nu.

- Atunci, poate că a încercat să te ia prin surprindere, nu să te intimideze. Şi poate că îşi trage puterile din ceaţă, iar acum nu a fost atât de puternic.

- Poate nu credea că are nevoie să fie, încuviinţă Boyle. Ei bine, şi-a dat seama pe pielea lui cât s-a înşelat. Iona a făcut scobitori dintr-un copac.

- Am avut probleme cu controlul vrăjii.

- Fiindcă ai invocat un vârtej fără să exersezi înainte? Nu mă surprinde, şi e de mirare că doar un copac a avut de suferit.

- Asta din ce am văzut eu, rosti Boyle. Dacă nu îl pui la socoteală pe nemernicul care se învârtea prin aer.

- Dacă aş fi simţit-o, dacă o canalizam mai bine, poate l-aş fi distrus.

Branna ridică din umeri sceptică.

- Dacă era atât de uşor, aş fi făcut-o eu înainte. Te-ai descurcat bine. Acum termină povestea.

Ascultând şi încuviinţând, Branna nu o mai întrerupse.

- Da, te-ai descurcat într-adevăr foarte bine. Ţi-aş spune că a fost un mare risc, dar nu pot să-ţi pun instinctele la îndoială. Ţi-au spus că aşa trebuie să faci, iar tu le-ai urmat. Şi eşti teafără şi nevătămată. Cred că l-ai luat pe Cabhan pe nepregătite, iar asta l-a costat. Se poate să-l fi şi rănit destul de bine, dacă sursa puterii lui - mă gândesc că asta e pandantivul - a slăbit. Cum te-ai simţit în timpul vrăjii?

- A fost copleşitor. De parcă simţeam cum fiecare celulă din corpul meu arde. Ca şi cum nimic nu-mi putea sta în cale.

La auzul vorbelor sale, o cută se formă între sprâncenele Brannei.

– Acela e un pericol la fel de mare ca şi lupul.

– Cred că înţeleg. Senzaţia de invincibilitate a fost parte din motivul pentru care n-am putut să controlez vârtejul, sau am început să pierd controlul, să îl las să mă controleze el pe mine.

– Ai învăţat o lecţie esenţială. Tocmai pierderea de sine în acea putere, setea de putere, e ceea ce l-a creat pe Cabhan.

Iona crezu că înţelege ce însemna asta, cum ispita, seducţia unei asemenea mari puteri, putea să copleşească.

– Boyle mi-a vorbit. M-a ajutat să o ţin sub control, să o liniştesc şi, până la urmă, să o opresc.

Branna ridică din sprâncene.

– Aşa s-a întâmplat? Nu e puţin lucru să linişteşti o vrăjitoare care nu doar că a chemat o tornadă, dar chiar o controlează. Altfel, amândoi aţi fi ajuns pe tărâmul lui Oz, căutând conduri roşii.

– Dar eu aş fi vrăjitoarea cea bună.

– Hmm. Sunt uşurată că nici unul din voi n-a fost rănit. Şi mă gândesc că astfel am câştigat o perioadă de timp, până încearcă din nou să ne atace, ca să îţi rafinăm practica magiei. Sunt mândră de tine, adăugă ea şi se ridică.

Cuvinte simple, rostite simplu, dar care o unseră la suflet pe Iona.

– Mulţumesc.

– Acum că mi-am pus ordine în gânduri, am de lucru în atelier, continuă Branna. Am să-i spun lui Connor toată povestea şi, de vreme ce te-a atacat când ai fost cu Boyle, ar fi bine să îi spunem şi Mearei. Şi lui Fin, îi fură ea vorbele din gură lui Boyle. Ce spuneţi dacă ne întâlnim din nou, să zicem, într-o zi sau două, odată ce am... odată ce am avut cu toţii timp să ne gândim bine la toc?

– Cred că aşa ar trebui să facem, încuviinţă Iona. Doar suntem mai puternici împreună decât separat, nu?

– Sper. Ne vedem la micul dejun, Boyle, spuse Branna făcându-i cu ochiul, apoi îi lăsă singuri.

– Ei bine, nu ştiu dacă ar trebui...

- Ar trebui, rosti Iona, care se ridică şi îi întinse mâna. Chiar ar trebui. Hai sus cu mine, Boyle.

Dorinţa era atât de adâncă, încât el nu putea s-o amuşte. Se ridică, îi luă mâna şi urcă scările cu ea.

Sub ordine stricte de a se prezenta la atelierul Brandi imediat ce pleca de la grajduri, iar Boyle fiind ocupat într-o întâlnire cu Fin, Iona o rugă pe Meara să o ducă acasă.

- Trebuie să-mi iau o maşină.

Iona se încruntă spre drumul îngust, şerpuitor, încercită de Meara, care parcă se uita la o autostradă cu şase benzi.

- Una ieftină. O maşină ieftină şi fiabilă.

- Pot să mă interesez.

- Da, ar fi bine. Apoi ar trebui să învăţ cum să conduc pe cealaltă parte a drumului.

- Voi, yankeii, sunteţi cei care conduc pe partea greşită a drumului şi puteţi să băgaţi în sperieţi o persoană care a ieşit doar să se ocupe de cumpărăturile săptămânale.

- Cam da. Dar voi de ce conduceţi pe stânga? Am auzit că din cauză că mâna dreaptă trebuie să fie liberă ca să poată ţine o sabie, dar a trecut mult timp de când oamenii se luptau călare, cu sabia.

- Nu poţi şti niciodată, nu? Oricum, majoritatea nu se luptă călare, ci cu vârtejuri.

- M-ai prins cu asta. Poate reuşesc să-l conving pe Boyle să mă lase să conduc puţin mâine. Mi-a promis că mă duce să-mi arate împrejurimile. Am fost atât de îngropată în muncă şi lecţii, că nu prea am văzut nimic în afară de grajduri şi de sat.

- O zi liberă face bine. Dar o să ai nevoie de multă dulcegărie şi probabil de promisiunea unor favoruri sexuale mai exotice ca să-l convingi pe Boyle să lase pe oricine altcineva la volanul maşinii lui.

- Conduc bine, insistă Iona. Sau o făceam când volanul era pe partea asta. Şi chiar toată lumea ştie că îi ofer favoruri sexuale lui Boyle?

– Toţi cei care au ochi în cap. Dacă am fi avut ocazia azi, te-aş fi tras mai mult de limbă despre vârtej şi despre sex. Dar era prea multă lume prin jur.

– Poţi să vii cu mine, spuse Iona în timp ce Meara opri lângă atelier. Aşa, Branna nu ar putea să mă pună la lucru imediat ce intru pe uşă şi aş putea să îţi dau o sumedenie de detalii.

– Oare de ce e atât de distractiv să cunoşti detalii din aventurile romantice ale altora? Poate ca să nu fim nevoiţi să ne confruntăm cu zbuciumul pe care ele îl aduc în propriile vieţi. Oricum, continuă Meara înainte ca Iona să se gândească la un răspuns, aş sta cu urechile ciulite, asta e sigur. Dar mai am treburi de făcut. Am putea să ne întâlnim la bar mai târziu, să mâncănim, dacă nu cumva plănuieşti să ai noi aventuri cu Boyle.

– Aş putea să-mi fac timp pentru un pahar de vorbă cu o prietenă. Crezi în reîncarnare?

– Asta da întrebare, rosti Meara, dându-şi şapca pe spate. De unde ţi-a venit?

– Mă întrebam de ce unele legături par atât de uşoare, de firesti, de parcă ar fi fost deja făcute şi oamenii implicaţi în ele par doar să se revadă după mult timp. Aşa a funcţionat pentru mine. Cu tine, cu Branna şi Connor. Cu Boyle. Până şi cu Fin.

– Nu cred că mai pot zice nu la aproape nimic. Nu când cea mai bună prietenă a mea e o vrăjitoare. Dar cred că o mare parte din asta e deoarece tu eşti deschisă spre acele legături. Tu ai întins mâna spre noi toţi. Şi e greu să nu răspunzi, chiar dacă de obicei nu eşti genul de om care se deschide.

– Tu nu eşti?

– Nu, nu de regulă. Am un grup mic de prieteni. Mai puţine valuri, dacă înţelegi.

– Îţi mulţumesc că l-ai lărgit pentru mine. Atunci, ne vedem la pub? În câteva ore?

– Ar fi perfect.

– Mulţumesc că m-ai adus.

Iona ieşi din maşină şi îi făcu Mearei cu mâna. Îi plăcea ideea de a fi deschisă spre legături interumane,

şi la fel şi perspectiva de a se întâlni cu o prietenă la un pahar. Poate reuşea să o convingă pe Branna să li se alăture... un fel de petrecere a fetelor impulsive.

Şi poate, cu puţin noroc, condimenta totul cu o mică aventură cu Boyle. Încântată de planul ei, deschise uşa cu putere.

- Hai să începem lecţiile, apoi putem să... Vai, scuze. Nu ştiam că ai musafiri... clienţi.

Ezită în pragul uşii, neştiind dacă să intre sau să iasă, apoi o recunoscu pe femeia care stătea în faţa tejghelei, împreună cu verişoara ei.

- A, bună. Te-am întâlnit în prima noapte petrecută în Ashford, la tavernă. Eşti fiica lui Mick. Sunt Iona, adăugă ea când văzu că femeia înlemnise, roşie la faţă şi bolbându-se la ea.

- Da, îmi aduc aminte. Tatăl meu are numai cuvinte de laudă pentru tine.

- E minunat. Încă unul din motivele pentru care îmi iubesc munca. Scuze de întrerupere. O să merg să...

- Nu, nu, nu e nici o problemă. Tocmai ce-am terminat. Şi mulţumesc, Branna. Atunci, îmi văd de drum. Trimite-i toate cele bune lui Connor.

Ieşi în grabă, împingând o sticluţă în buzunarul hainei sale.

- Scuze. Ştiu că mai faci afaceri aici, deşi majoritatea lor sunt prin prăvălia din sat.

- Puţin aici, puţin acolo, zâmbi Branna şi vârî nişte euro într-un sertar. Cei care vin aici caută de obicei ceea ce nu vând în sat.

- Aha.

- Nu sunt doctor, dar sunt discretă. Totuşi, în cazul de faţă am să-ţi spun despre ce e vorba, având în vedere că nu e deloc marele secret pe care Kayleen îl crede a fi, şi pentru că s-ar putea să vină o zi când ţi se va cere acelaşi lucru.

Branna ridică un polonic şi turnă o cremă gălbuie dintr-un bol într-o sticluţă cu ajutorul unei pâlnii. O mireasmă de miere şi alune se ridică în aer.

– Un italian chipeş a venit să lucreze la restaurantul unchiului ei din Galway City. Kayleen a noastră l-a întâlnit acum câteva săptămâni la o petrecere, şi de-atunci s-au văzut în câteva rânduri. L-am întâlnit şi eu când au venit împreună la prăvălie şi e fermecător ca un prinţ şi de două ori mai chipeş, continuă ea să vorbească în timp ce umplea sticluţe, apoi le ştergea şi le astupa cu dopuri.

– Kayleen e înnebunită după el şi cine ar putea să o învinovăţească? Şi eu i-aş face avansuri dacă aş mai fi pe piaţă. Mai sunt alte femei care simt acelaşi lucru, iar el pare să fie mulţumit de situaţie. Şi cine să-l învinovăţească pentru asta? adăugă ea, legând o fundă aurie la gâtul sticlei. Dar Kayleen nu vrea să-l împartă şi crede că italianul cel chipeş are nevoie doar de un mic imbold ca să fie numai al ei. Şi se gândea ca eu să îi ofer acel imbold.

– Nu înţeleg.

Branna vârî sticluţa plină într-o cutie pentru transport.

– Mi-a cerut o vrajă de dragoste şi a fost dispusă să plătească o sută de euro munciţi din greu pentru asta.

– O vrajă de dragoste? Poţi să faci aşa ceva?

– Dacă pot şi dacă am s-o fac sunt două lucruri foarte diferite. Există căi, firesc. Întotdeauna există mijloace, însă nu e nimic mai primejdios şi mai plin de durere şi regret decât vrăjile care implică inima.

– Ai refuzat-o. Pentru că ar fi negat dreptul de a alege al cuiva. Şi pentru că nu ar trebuit să foloseşti magia pentru câştiguri.

Cu mâini rapide şi iscusite, Branna legă următoarea fundă.

– Orice vrajă ţinteşte un câştig, într-un fel sau altul. Vrei ceva sau crezi în ceva, vrei să protejezi, să blochezi sau să cucereşti. Crema asta face pielea netedă şi frumos mirositoare, poate să ridice stima de sine a persoanei care o poartă, cât şi să atragă un răspuns de la cel care îi simte mirosul. Eu o creez, cineva o cumpără, şi sunt plătită. Şi acesta e un câştig.

- Cred că şi ăsta e un fel de a vedea lucrurile.

- Chiar e. Cât despre alegere, sunt momente când [illegible] şi aşa ceva, oricât ar fi de bine intenţionate. Aşa [illegible] trebuie să fim dispuşi să plătim preţul, căci magia nu [illegible]tis.

Ridică privirea în sus şi ochii ei întunecaţi îi întâlniră [illegible] ai Ionei.

- Nu pentru noi, nu pentru nimeni.

- Atunci, de ce ai spus nu?

- Emoţiile sunt un fel de magie, nu?, dragostea şi ura [illegible]nd cele mai puternice dintre ele. Filosofia mea e să [illegible] intervenim în cursul sentimentelor, să nu le împin[illegible] într-o direcţie sau alta, nu cu putere. Riscul e mare. Dacă dragostea e deja acolo, pe cale să înflorească? Dacă o împingi prea departe, devine obsesie. Sau poate persoana care a plătit pentru vrajă se răzgândeşte. Sau mai e cineva care iubeşte şi vrea să fie iubit, iar acum e dat la o parte prin magie. Sunt prea mulţi „dacă" şi „poate". Nu mă joc cu vrăjile de dragoste şi cu cele care au legătură cu ea. Tu trebuie să te hotărăşti cum te poziţionezi în problema asta, dar, pentru mine, e prea periculos şi imoral.

- Imoral, da. Şi chiar mai mult de-atât, pur şi simplu n-ar fi corect, rosti Iona, pentru care acest fapt era chiar mai important. Şi da, înţeleg ce vrei să spui. Multe magii nu sunt drepte. Dar dragostea ar trebui să fie, nu ştiu, sacră. Oamenii ar trebui să poată să iubească pe cine iubesc.

- Şi nu să iubească atunci când nu vor. Aşa că am spus nu, ca întotdeauna.

- Şi ce i-ai vândut în schimb?

- Adevărul. Ea trebuie să se hotărască dacă se foloseşte de el sau nu. Dacă o face, atunci amândoi vor putea să spună ce simt, ce doresc şi la ce se aşteaptă. Dacă nu, poate să se bucure de ce are cu el pentru cât timp durează asta. Nu cred că o va folosi. Îi e teamă de magie şi nu e pregătită să afle adevărul.

- Dacă îl iubeşte cu adevărat, ar vrea să ştie adevărul.

Branna zâmbi şi strecură următoarea sticlă în cutie.

– Aha, ţi-ai dat seama. E puţin ameţită din cauza patimii, dar nu e nici măcar în preajma hotarului iubirii. Ea doar îşi doreşte să fie. Dragostea nu se frânge sub adevăr, chiar dacă ai vrea-o.

Uşa se deschise. Kathel se strecură înăuntru, urmat de Fin.

– Doamnelor, le salută el şi îşi dădu pe spate părul răvăşit de vânt. Am aflat că am avut nişte necazuri. Eşti în regulă, draga mea? o întrebă pe Iona.

– Da, sunt bine.

– Mă bucur. Totuşi, aş vrea să aflu detaliile şi ce se plănuieşte în eventualitatea unui nou atac.

– Boyle nu a venit cu tine?

– Are treabă la potcovar şi Connor a ieşit cu şoimii, aşa că numai cu voi două pot să vorbesc despre asta.

– Şi Boyle a fost acolo, rosti Branna, care căra cutia la un raft din spate. Poate să-ţi dea la fel de multe detalii ca şi Iona.

– El vede lucrurile cu ochii lui. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat din perspectiva ei.

– Avem de lucru, Fin. Ea trebuie să acumuleze mai multe cunoştinţe, să exerseze.

– Atunci, lasă-mă să te ajut.

Începu să îşi dea jos paltonul, ca şi cum Branna i-ar fi acceptat deja oferta

– Noi doi avem... tehnici diferite.

– Cu siguranţă, şi ar fi în folosul Ionei să vadă şi să încerce aceste diferenţe.

– Obiceiul de a vorbi despre mine la persoana a treia când eu sunt de faţă devine foarte ciudat, spuse Iona.

– Şi nepoliticos, încuviinţă Fin. Ai dreptate. Aş vrea să ajut şi, odată ce terminăm cu munca, mi-ar plăcea să îmi spui exact ce s-a petrecut şi cum ai plecat... din perspectiva ta, Iona. Dacă doreşti.

– Ar... ar trebui să mă văd cu Meara mai târziu. Dar... Iona aruncă o privire întrebătoare spre Branna, care oftă şi ridică din umeri. Am putea să o chemăm aici, şi pe Boyle. Ar fi înţelept din partea noastră, cred eu,

să fim aici cu toţii, să parcurgem totul o dată pentru totdeauna şi să vorbim despre ce urmează.

- Bine atunci. Pot să comand cina. Nu trebuie să gătești din nou pentru o hoardă întreagă, Branna.

- Am făcut sos pentru paste acum o oră. Îl pot înmulţi destul de uşor.

- Atunci, am să-i sun pe ceilalţi, spuse Fin şi scoase mobilul. Apoi începem.

capitolul 14

Ionei îi dădea o senzaţie de bine să fie din nou împreună, cu toţii. Toată lumea în bucătăria spaţioasă, plină cu mirosuri îmbietoare de mâncare gătită, voci ce se înălţau unele peste altele şi câinele tolănit în faţa vetrei.

Era o stare de normalitate în mintea ei, în pofida luminilor şi umbrelor ce însoţeau paranormalul situaţiei. Făcu o salată mare, specialitatea ei. Se descurca destul de bine în bucătărie, atâta vreme cât nu trebuia chiar să gătească.

Astfel că se simţea bine, împlinită şi, datorită lecţiilor cu Branna, puternică. Până şi retrăirea episodului cu lupul îi amintea de puterea sângelui, aflată în vârful degetelor sale. Şi o făcea să se simtă încrezătoare.

- E îndrăzneţ, nu ţi se pare? întrebă Meara în timp ce ungea unt cu ierburi pe feliile groase de baghetă. Să vă atace pe amândoi în felul acesta, ziua-n amiaza mare şi atât de aproape de Ashford.

- Nu cred că a fost ceva plănuit, spuse Connor, care tocmai şterpelea o bucată de pâine de pe tavă înainte ca Meara să apuce să o pună în cuptor la prăjit, ci mai degrabă a văzut o oportunitate şi a profitat de ea, fără planificare.

- Poate mai degrabă să înspăimânte decât să rănească, sugeră Fin. Şi să rănească, desigur, dacă i se prezenta ocazia. Voi eraţi la călărit, relaxaţi, fără vreo grijă pe lume.

– Şi nu cu ochii-n patru, încuviinţă Boyle. O greşeală pe care nu o vom mai repeta.

– E un fel de terorism, remarcă Fin, care aducea bolul mare de salată la masă. Ameninţarea constantă, faptul că nu ştim când şi unde va apărea. Şi tulburarea ritmului firesc al lucrurilor.

– Până la urmă a ajuns s-o regrete, zise Branna, care vărsă pastele scurse de apă într-un bol alb-albastru vesel. Şi şi-a luat-o pe coajă de la o vrăjitoare abia ieşită din cutie.

– Satisfăcător.

În vreme ce Fin vorbea, Iona surprinse schimbul rapid de priviri pe care îl avu cu Branna.

– Dar? Dar ce?

– A venit după tine de două ori. Haideţi, luaţi loc şi puneţi-vă pe mâncat, ordonă Branna. Şi de ambele dăţi a fost trimis înapoi cu coada între picioare.

– A subestimat-o, rosti Boyle şi luă loc la masă.

– Fără îndoială, şi e greu de crezut că o va mai face din nou, comentă Branna şi îi întinse Mearei setul de salată. Împarte-o tu. Mă duc să întorc pâinea.

Iona îşi dădu seama că putea să umple spaţiile goale, mai ales când reperele erau atât de bine marcate.

– Credeţi că va veni din nou după mine? În mod special?

– Venirea ta aici a pus în mişcare o situaţie care stagnase vreme de secole. Ai pus mere aici, descoperi Connor când gustă din salată. Îmi place.

– Şi ce dacă o sperie – cel puţin –, iar ea se întoarce în America? se încruntă Meara. Ce rezolvă cu asta?

– Nu sunt sigură că mai contează acum. Ea e a treia, răsună glasul Brannei, care aduse pâinea la masă şi se aşeză să ia din salată. Iar el ştie asta, la fel ca noi. Puterea ei s-a deschis mai larg şi mai repede decât anticipase – sau credeam până şi eu. Nu se mai poate pune dop la sticlă.

Cu toate că aprecia complimentul, Iona continuă să umple spaţiile goale, care o duceau la o imagine de ansamblu deloc plăcută.

– Dar dacă mă ucide pe mine sau pe vreunul dintre voi?

– Durerea e mai bună. Connor se ospăta cu poftă evidentă şi vorbea aproape cu veselie în glas. Sau seducţia. Acestea duc la atracţie şi, dacă ne atrage pe vreunul de partea lui, câştigă mai multă putere. Dacă ne omoară pur şi simplu, ar primi ceva din ea, dar prea puţină. Totuşi, ar putea să încerce, din frustrare sau ciudă.

– Drăguţ gând, mormăi Meara.

– Dacă e adevărat, de ce n-a încercat cu voi, mult înainte să ajung eu aici?

– A, a încercat de câteva ori cu mine, dar nu s-a lăsat cu cicatrici. Imediat ce vorbele îi ieşiră pe gură, Connor tresări. Îmi pare rău pentru asta, Fin.

– Nu contează. Nu avea cum să ştie, la fel cum nu ştia nici unul dintre noi că voi trei *sunteţi* cei trei. Nu până ai sosit tu, Iona, şi totul s-a legat.

– Iar amuletele ne protejează, adăugă Branna. Şi chiar dacă ne-ar înlătura pe mine sau pe Connor, s-ar găsi altcineva. Clanul O'Dwyer e numeros.

– Nu aşa ca tine, murmură Boyle. Nu precum Connor. Sau ca tine, i se adresă Ionei. Tu ştiai, Fin, că vor fi aceştia trei şi de această dată.

– Am ştiut sigur abia după ce-am zărit calul. Te-am văzut pe el, îi zise Ionei. Călare pe un armăsar, sub o lună atât de plină şi de albă că părea să pulseze ca o inimă strălucitoare pe cerul întunecat. Am văzut foc în mâinile tale şi putere în privire.

– N-ai scos o vorbă despre asta înainte.

Fin aruncă o privire spre Branna.

– Am cumpărat calul pentru că ştiam că e al ei. Nu ştiam când ai să vii, nu cu certitudine, zise el către Iona. Doar că o vei face şi că vei avea nevoie de Alastar. Şi el de tine.

– Ce altceva ai mai văzut? întrebă Branna.

La întrebarea ei, faţa bărbatului deveni o mască de ceară.

– Prea mult, şi nu destul.

– Nu caut ghicitori, Finbar.

– Cauţi răspunsuri, aşa cum faci mereu, iar eu nu le am. Am văzut ceaţa răspândindu-se, la fel ca tine, l-am văzut privind dintre umbre, el însuşi o umbră. Te-am văzut pe tine sub acelaşi clar de lună, strălucind ca o mie de stele. Cu vântul zburându-ţi prin plete şi sânge pe mâini. M-am întrebat dacă era al meu.

Fără să scoată o vorbă, Branna se ridică şi se duse la cuptor să toarne sosul ce sfârâia într-un bol.

– Nu ştiu ce înseamnă, continuă Fin, sau cât e real şi adevărat, ori cât e fantasmă.

– Când va veni vremea, sângele lui va fi cel vărsat.

Veselia părăsise glasul lui Connor. Rămăsese doar asprime, o mânie mocnită.

– Frate. Sunt din sângele lui.

– Nu îi aparţii. Cu umerii drepţi şi privire neabătută, Iona se uită la Fin. Şi faptul că te compătimeşti nu ajută. E de atâta vreme aici, aşteptând sute de ani, continuă ea pe un ton egal, în timp ce Branna îi trimise o privire aprobatoare peste umăr. Ce dracu' a făcut vreme de secole?

– Fin crede că circulă înainte şi înapoi, când are chef, între timpuri sau lumi. Sau ambele, rosti Boyle.

– Cum ar putea să... Ah, căsuţa, ruinele. Locul din spatele lujerilor de plante cărătoare. Dacă poate să facă una ca asta, de ce nu o omoară pe Sorcha înainte ca ea să-l prefacă în scrum?

– Nu poate să schimbe ceea ce s-a petrecut. Magia ei era la fel de puternică precum a lui, poate chiar mai puternică, speculă Fin, înainte să se îmbolnăvească, înainte ca el să-i omoare bărbatul. Cred că ea e cea care a pus vraja de protecţie pe locul acesta şi încă îl protejează. Ce a fost a fost şi nu mai poate fi schimbat. Am încercat-o eu însumi.

– Măi să fie, eşti plin de secrete, nu-i aşa? îl ironiză Branna şi trânti farfuriile pe masă, apoi luă salata şi o puse deoparte.

– Dacă aş fi putut să termin ce a început ea şi să îl elimin pe Cabhan, aş fi făcut-o.

– Dar atunci nici n-ai fi existat, sublinie Iona. Poate. Cred. Paradoxurile temporale sunt... paradoxale.

– În orice caz, nu am putut să schimb nimic. Puterea mea mă însoţise acolo, o simţeam, dar nu a schimbat nimic. Şi nu am putut să mă ţin în loc, dacă pricepeţi ce vreau să zic. Totul a început să fluctueze şi am fost azvârlit înapoi de unde am început.

– Puteai să te pierzi, îi aminti Connor. Să fii dus în alt loc sau în cu totul alt timp.

– Dar nu am fost. Cred că e ca şi cum ai merge pe sârmă de acolo până aici, şi de pe sârmă nu ai cum să te abaţi.

– Dar sunt mulţi ani pe acea sârmă, cugetă Iona. Poate că trebuie găsit locul nimerit.

– Dacă schimbi un singur lucru, tot restul se schimbă cu el. Şi ar trebui să ştii mai bine de-atât, îl mustră Branna pe Fin.

– Eram tânăr şi nesocotit, spuse el şi îi trimise un zâmbet Ionei. Şi mă compătimeam. Acum sunt mai bătrân şi mai înţelept. Văd că nici unul dintre noi nu îi va pune capăt lui sau blestemului pe care îl poartă, ci noi toţi împreună.

– Ce-ar fi dacă am merge toţi în trecut?

Connor se opri din turnatul sosului peste paste pentru a-l cerceta pe Boyle.

– Cu toţii, împreună?

– Poate ar schimba lucrurile, dar nu ştim când va încerca să facă rău cuiva dintre noi sau ce altceva ar putea să mai facă. Nu ştiu de ce nu poţi schimba ceva ce s-a petrecut sau de ce n-ar trebui să încerci, când ce a fost e ceva rău.

– E un deal alunecos de urcat, Boyle, răspunse Branna, care îşi învârtea pastele cu furculiţa. Unii se întreabă, dacă ai avea mijloacele, nu te-ai duce în trecut să-l omori pe Hitler? Ah, miile de vieţi salvate, atâţia nevinovaţi! Dar unul dintre cei salvaţi ar putea ajunge să fie mai malefic şi mai puternic decât ar fi visat Hitler vreodată.

– Dar nu poţi totuşi să încerci? Cum a spus Iona, sunt mulţi ani pe sârmă. Nu putem găsi un timp, un

loc, şi să-l provocăm la luptă? Un timp şi un loc despre care să ştim că nu are să ducă la dispariţia din existenţă a lui Fin.

– Mulţumesc pentru asta.

– M-am obişnuit cu tine, i-o întoarse Boyle. Şi nu vreau să-mi conduc afacerile de unul singur. Nu există o magie pe care voi patru să o faceţi şi care să ne dea cea mai bună şansă pentru asta?

– S-ar putea să nu ne întoarcem în lumea din care am plecat sau să nu ne mai întoarcem deloc, insistă Branna.

– Poate că ne-am întoarce într-o lume mai bună. E doar o umbră în timpul nostru, cum a spus Fin.

– Umbrele se destramă în lumină, rosti Meara, ridicându-şi paharul cu vin. E un lucru pe care trebuie să-l luăm în considerare. Poate că nu ştiu să fac o vrajă, dar cunosc fizica elementară. E fizică? Mă rog, acţiune şi reacţiune, da? Şi ştiu că întotdeauna e mai bine să iei inamicul prin surprindere şi pe terenul ales de tine.

– Ai merge? întrebă Iona. Adică, dacă am putea şi am fi aici.

– Ei bine, doar dacă nu aş avea o întâlnire amoroasă în plan.

– Nu e de glumit, Meara.

Meara se întinse şi o mângâie pe Branna pe braţ.

– Ai purtat povara de una singură destul timp. A venit vremea să o împarţi. A spune că suntem un cerc şi a vorbi serios în legătură cu asta sunt două lucruri diferite, Branna. Nu poţi să ne protejezi pe toţi, deci haideţi să ne protejăm unii pe alţii. Ne mai gândim la asta. La cum să găsim acel timp şi spaţiu şi să îl împiedicăm să îl afle. Şi cum să facem ca acel timp şi spaţiu să fie acum şi aici... sau aici şi când vom fi aflat răspunsul la cum să îl distrugem o dată pentru totdeauna.

– Are să cerceteze, să se gândească şi să lucreze, îi şopti Iona lui Boyle în timp ce strângeau masa. Şi să-şi facă griji. Uneori, mă întreb dacă n-ar fi fost mai puţine de lucru şi mai puţine griji dacă eu n-aş fi venit.

– Securea le atârna deasupra capului cu mult înainte de asta. Iar tu ai venit şi gata. Nu prea mă gândesc la ce e sortit să fie, dar pare să fi fost sortit să ajungi aici. Trebuie să se termine cândva, nu? De ce nu acum? Şi cu noi?

– Nu prea înghit tărăgănările, şopti Iona gânditoare în timp ce ştergea masa, sub zgomotul farfuriilor puse în maşină la spălat. Pur şi simplu, îmi place să mă arunc cu capul înainte în orice e sortit să vină. Dar cred că aş putea fără probleme să bag toată chestia asta într-o cutie, pentru câteva sute de ani.

– Cineva trebuie să ia rahatul cu lopata.

– Iar noi avem lopeţile. Dar, recunoscu Iona, trebuie să facem tot ce se poate. Abia aştept ziua de mâine şi nu doar să ies să văd lumea de pe o rază de câteva mile în jurul castelului Ashford.

– Aici avem kilometri.

– Am senzaţia că mi-ar fi mai uşor să învăţ irlandeza decât sistemul metric. Cred că m-ar ajuta să înţeleg mai bine zona de dincolo de micul nostru nucleu. Pe deasupra, am un ghid excepţional.

– Rămâne de văzut.

„Savurează momentele", se gândi ea. „Fiecare moment de normalitate, fericire şi tihnă."

– Vreau să văd ruine, cimitire vechi şi dealuri verzi. Şi oi.

– Nu trebuie să cutreieri prea departe pentru toate astea.

– Dar am să cutreier cu tine.

Iona se întoarse şi îşi înfăşură braţele în jurul mijlocului său. Îl simţi cum tresare cu acea mişcare subtilă de stinghereală, deşi zgomotele şi sporovăiala din jurul lor continuau netulburate. Şi, pentru că îi găsea reacţia adorabilă, plusă ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l de treacăt.

– Aş putea să conduc puţin. Să mă obişnuiesc să fiu pe partea stângă înainte să cumpăr o maşină.

– În nici un caz.

– Ştiu să conduc o camionetă.

– Știi să conduci o camionetă pe dreapta în timp ce numeri milele. Dar nu știi să conduci un camion pe stânga când parcurgi kilometri.

O închisese cu asta.

– Tocmai asta e ideea. Ai putea să mă înveți.

– Ar fi mai bine să încerci cu cineva mai puțin... instabil, îi sugeră Branna.

– Adică un om care nu are să urle cât îl țin plămânii dacă ștergi un gard viu cu oglinda retrovizoare sau o iei în direcția greșită la un sens giratoriu, o lămuri Meara. Mai bine înveți cu Connor, care are mult mai multă răbdare.

– Și în vârful unghiilor am mai multă răbdare decât Boyle. Draga mea, te duc pe drum cu prima ocazie.

– Mulțumesc.

– Și dacă vrei o mașină, am un prieten în Hollymount care se ocupă cu asta și ți-ar găsi ceva bun și ieftin.

– Connor are prieteni pretutindeni.

Bărbatul îi zâmbi ușor Mearei.

– Sigur, sunt un ins prietenos.

– Și toate fetele pot să depună mărturie. Trebuie să plec. Dă-mi un mesaj dacă pui la cale un plan, îi spuse ea Brannei.

– Am să mă gândesc la asta. Îți dau de știre când mă lămuresc.

– Ai grijă de tine, rosti Meara și o îmbrățișă.

– Și eu aș vrea să aibă cineva grijă de mine.

Cu sprâncenele ridicate, Meara îl bătu ușor pe obraz pe Connor.

– Distracție la cutreierat, Iona, iar tu și Boyle să aveți grijă de voi. Și tu, Fin.

– Vin și eu cu tine. Am și eu niște lucruri la care să mă gândesc, zise către Branna. Am putea să încercăm de Litha.

– Și eu mă gândeam la asta, încuviință ea.

– Nu cumva e... da, e solstițiul, își aminti Iona. Nu e în iunie?

- Mai e timp până atunci. Lumina înăbuşeşte întunericul. E cea mai lungă zi, fapt pe care am putea să îl folosim în avantajul nostru. Mă mai gândesc.

- Ai prefera să vin aici mâine? Să lucrăm împreună?

- Nu, du-te să cutreieri. Ai dreptate că ţi-ar prii să înţelegi mai bine lumea din jurul acestui nucleu. Iar eu am nevoie de timp de gândire.

- Atunci, îţi dăm pace, sugeră Boyle. Iona, vin să te iau pe la nouă.

- Ai putea. Sau aş putea să merg cu tine acum şi să plecăm de la tine oricând eşti gata.

Îi zâmbi. Boyle nu-şi clinti un muşchi, însă Iona simţi că îi surâdea ideea.

- Toţi ştiu că dormim împreună.

- Serios? mimă Connor surpriza. Şi eu care credeam că organizaţi un turneu de şah şi discutaţi politica globală.

- Eşti tare nostim, mormăi Boyle. Putem merge la mine, dacă preferi. Doar să nu-ţi ia jumătate de noapte să împachetezi, având în vedere că o să mergem prin pietriş şi printre lespezi de mormânt.

- Am făcut un bagaj deja, pentru orice eventualitate. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îi spuse Brannei.

- Duceţi-vă să vă distraţi.

Îi conduse pe toţi, prieteni şi rude, şi le făcu cu mâna din pragul uşii. Apoi încremeni acolo, în bezna îngheţată.

- Bine, suntem doar noi doi, aşa cum ai vrut, spuse Connor, cu mâna pe umărul surorii sale. Ce e cu tine?

„Nu s-ar uita", se gândi Branna. Deşi ştia cum să îl blocheze, fratele ei nu i-ar fi scormonit în minte sau în inimă. Ar fi considerat-o drept o intruziune.

- Nu vreau să o îndepărtez pe Iona. S-a dovedit capabilă.

- Dar încă e greu să te obişnuieşti cu ea şi cu ceilalţi ca făcând parte din lupta noastră. Atâţia oameni în jur te fac să te simţi sufocată, am dreptate?

Cât de bine o cunoştea, se gândi Branna, şi mulţumi cerurilor pentru asta, şi pentru el.

– Așa e. E de mirare cum am ieșit amândoi din aceeași părinți. Nimic nu-ți priește mai mult decât o mulțime, iar mie nimic mai puțin.

– Ne menține în echilibru.

– Se pare că da. Și mă gândesc că echilibrul e exact ce avem nevoie.

– O stare, echinocțiul, echilibrul zilei cu noaptea? Mai degrabă decât solstițiul?

– M-am gândit la asta – cum evident că ai făcut și tu –, dar avem prea puțin timp să facem toate pregătirile până atunci.

– Nu am crezut că Iona noastră e pregătită, recunoscu Connor, dar mă întreb dacă nu cumva m-am înșelat.

– Cred că are nevoie de acomodare. Și o merită. Solstițiul e destul de aproape, iar asta e un fel de echilibru. Cumpăna anului. Ar putea fi o șansă nesperată. Hai să ne punem capetele la contribuție.

Connor își atinse fruntea de a ei.

– Un ritual, o vrajă de echilibru și de izgonire în momentul în care ziua ține cel mai mult, după care începe să scadă.

– Vezi? Ție nu trebuie să-ți explic, deci merge mai ușor.

– Te gândești la un lucru care nu e ușor nici pe departe, dar poate să funcționeze. Să vedem ce putem face. Doar noi doi deocamdată, și restul destul de curând.

Se duseră în atelier împreună, Branna încercând să nu se simtă prea vinovată pentru ușurarea că erau doar ei doi, cel puțin deocamdată.

– Te-am făcut să te simți stânjenit, spuse Iona în timp ce mergeau spre locuința lui Boyle.

– Ce? Nu, nu sunt stânjenit.

– Doar puțin. Probabil ar fi trebuit să-ți spun că vreau să stau cu tine în noaptea asta când eram singuri. Niciodată nu mă gândesc la detaliile acestea. Și mi-am dat seama prea târziu că s-ar putea să nu fi vrut să ai companie.

- Nu mai eşti doar companie.

Oare ce spunea despre ea faptul că găsea ceva romantic într-o remarcă rostită în treacăt? Nu conta.

- Apoi m-am gândit că n-ai fi avut probleme să spui nu şi m-ai fi luat dimineaţa.

- Ţi se pare că sunt un cap sec?

- Deloc.

- Ar trebui să fiu ca să nu vreau să-mi petrec o noapte cu tine.

Mai mult romantism, marca Boyle McGrath.

- Dar n-ar fi trebuit să anunţ totul de parcă trebuia trecut în procesul-verbal al întâlnirii. Dacă ar exista un proces-verbal.

- E o chestie intimă.

- Înţeleg asta, şi în mod normal ar fi. Sau aş încerca mai mult să fie. Dar, la cum sunt lucrurile, mi se pare că intimitatea e un lux. Ceea ce e mai greu pentru tine decât pentru mine.

- S-ar putea, dar ai dreptate. Avem lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

Parcă în urma lui Fin şi scuturâ mănunchiul de chei când ieşi.

- Noapte bună, strigă Fin, şi distracţie plăcută mâine.

- O să am mobilul la mine dacă e o problemă.

Iona se împinse în Boyle în timp ce urcau scările spre apartamentul său.

- Chiar *e* mai greu pentru tine. Dar Fin trebuie să se fi obişnuit să te vadă că aduci vreo fată aici din când în când, şi tu cu el la fel.

- Nu aduc femei aici. De regulă, spuse el după o clipă.

- Ah. „Intimitate", reflectă ea, „ba chiar mai mult de atât".

- Dacă mergi tu la ele, poţi să pleci când vrei.

- Printre altele, răspunse el pe când intra înăuntru.

- Să-mi spui când vrei să plec. Prefer să mi se zică decât să fiu toleratâ.

- Nu sunt tolerant de felul meu, rosti el şi aruncă cheile într-un bol. Nu te tolerez.

Vorbele lui o făcură să zâmbească.

– Bine. Nici să nu o faci. E jalnic să fii tolerat.

Boyle îi aşează gentuţa pe un scaun.

– Dacă nu te voiam aici, ai fi fost altundeva. Vrei ceva de băut?

– Credeam că nu mai sunt doar companie.

– Ai dreptate.

O trase în felul în care îi plăcea ei şi o duse spre dormitor.

– Poţi să-ţi iei singură de băut după.

– Îţi aduc şi ţie.

Iona îi trase jacheta de pe umeri şi o azvârli.

– Cizmele, spuse ea, făcându-l să râdă.

– Ştiu deja ordinea lucrurilor.

Şi îşi continuară drumul spre pat. Trăgând, împingând, apoi aruncând cizmele.

– Ultima oară am spart ceva, îşi aminti ea în timp ce îi descheia cămaşa. Ce a fost?

– Vaza de cristal de la bunica.

Degetele Ionei încremeniră şi făcu ochii mari. Apoi Boyle râncji.

– Of! Mincinosule! făcu ea şi îl împinse pe pat. Ai să plăteşti pentru asta.

Îşi încrucişă braţele, îşi apucă bluza de tiv, o trase peste cap şi o aruncă peste umăr.

– Plătesc cât vrei.

În vreme ce Iona îi descheia ultimii nasturi, el îşi plimba palmele pe coastele ei, peste sâni.

– Ba bine că nu, amice.

Îşi coborî capul şi îi prinse gura într-un sărut zdrobitor înainte să îi zgârie buza inferioară cu dinţii şi să îl muşte uşor. Boyle se răzbună răsturnând-o şi făcând întocmai acelaşi lucru. Se luptară să se dezbrace, se luptară unul cu altul, într-un iureş de dat şi luat.

„Atât de neschimbat", se gândi ea, „minunat de neschimbat", dar acum *ştia* ce puteau să îşi aducă unul altuia. Numai căldură, dorinţă şi viteză, ca şi cum ar fi zburat prin foc. Numai clocot, străfulgerări şi explozii.

Se delecta cu fiorul pielii alunecând pe piele – a lui pe a ei, a ei pe a lui –, o atingere îmbătătoare. Gura lui –

gimă de poftă întunecată –, mâinile – dure şi lacome – goneau peste trupul ei. Cum trăise până acum fără a şti cum era să fie dorită atât de complet, atât de nerăbdător, atât de minuţios?

Se simţea nevoită să îi răspundă la fel, să îi arate cum dorinţa de a-l avea palpita în ea. El nu se mai sătura de ea. Tot ce primea doar năştea o nevoie incandescentă de mai mult. Când o avea astfel, mişcându-se, mişcându-se în beznă, nu putea să gândească, ci doar să simtă. Iar ea îl făcea să se simtă beat, în pragul nebuniei. Îl făcea să se simtă puternic precum un zeu, nesăbuit ca un lup încolţit.

Lumea din afară se dizolva; timpul îşi torcea fuiorul pe nesimţite. Rămânea doar trupul ei, silueta, acei muşchi netezi sub pielea catifelată. Sunetele ei... răsuflarea, suspinul şi geamătul moale, moale. Şi felul cum gusta, atât de cald şi dulce.

Iona se ridică, cu mâini agile, picioare dibace, să îl călărească, iar lumina stelelor îi încununa părul cu sclipiri de diamant.

Îl primi înăuntru, rapid şi adânc, cu mâinile ferm apăsate pe sâni, în timp ce se lăsa potopită de primul val de extaz. Apoi călări, liberă şi sălbatică, cu stelele lucind pe piele, cu triumf întunecat în priviri.

Boyle îi apucă şoldurile, agăţându-se de ea şi de un ultim firicel de sănătate mentală. Iar ea îşi ridică braţele în aer şi scoase un strigăt îmbibat în acelaşi triumf întunecat.

În vârful degetelor îi străluceau flăcărui, mici licăre de lumină care scânteiau, puternic şi orbitor ca soarele. Năucit de ele, fermecat de ea, bărbatul se ţinu bine... şi îi dădu drumul.

În beznă, în vis, se întinse spre el.

– Ai auzit? Auzi asta?

– E doar vântul.

– Nu.

Pădurea era atât de deasă, noaptea atât de neagră. Unde era luna? De ce nu era lună, nici stele?

Şi cu un fior, pricepu.

– E în vânt.

Numele ei, chemarea seducătoare a unei şoapte. O mângâiere de mătase pe pielea despuiată.

– Ar trebui să dormi.

– Dar dorm. Nu?

Când se înfioră din nou, el îi fricţionă mâinile reci între ale sale.

– Ar trebui să facem focul.

– E atât de întuneric. Prea întuneric, prea frig.

– Ştiu cum să ajungem acasă. Nu te agita.

Începu să o conducă, printre copaci, departe de limbile de ceaţă care unduiau, ca o limbă de şarpe, de-a lungul pământului.

– Nu-mi da drumul, spuse ea pe când şoapta aluneca peste ea şi îi mângâia pielea.

– Drumul e blocat, vezi? zise bărbatul şi arătă spre crengile groase care le tăiau calea. Trebuie să le dau la o parte ca să putem trece.

– Nu! se ridică glasul ei panicat şi îl strânse mai tare de mână. E ceea ce vrea el. Să ne separe, la fel ca înainte. Trebuie să rămânem împreună. Trebuie să rezistăm.

– Iona, drumul e blocat.

O întoarse spre el şi o privi în ochi. Ochii lui erau auriu-închis, intenşi, de neclintit.

– Ar trebui să facem un foc.

– Ceaţa se apropie. Nu îl auzi?

De departe, prin întunecime, prin negură, se auzi un mârâit înfundat de lup.

– Îl aud. Foc, Iona. De asta avem nevoie.

Foc, răsunară vorbele sale în mintea ei. Împotriva beznei, împotriva frigului. Foc. Desigur.

Îşi desfăcu braţele larg, ridică faţa în sus. Şi îl chemă. Puternic, strălucitor, cu un pârâit care tăia prin ceaţă şi o făcea să fiarbă, să se preschimbe în abur şi să rămână doar cenuşă subţire, neagră.

– În beznă, lumină am chemat. Din negru făuresc alb neîntinat. Din sânge aduc foc să ardă, cu flacără tot mai înaltă. În veghe ori vis, puterea mi-e vie. Voia mea să fie.

O buclă de ceaţă se furişă spre ei. Boyle se aruncă [illegible] ea şi Iona şi aruncă un pumn încleştat spre pâclă.

Simţi o durere tăioasă peste încheieturi. Apoi ceaţa [illegible] cenuşa dispărură, lăsând loc doar focului şi luminii.

Iona văzu cum sângele şiroia pe mâna lui Boyle.

Şi se trezi tresărind. Era dimineaţă, îşi dădu ea seama, [illegible] raze de mărgăritar lucind la fereastră. Un vis, doar un [illegible] îşi spuse ea şi răsuflă uşurată. Când Boyle se ridică [illegible] capul oaselor lângă ea, dădu să îl apuce de mână.

Şi zări sângele.

- Dumnezeule.

- În pădure, împreună, zise el şi degetele i se încovo[illegible]ră peste ale ei. Aşa a fost?

Iona încuviinţă.

- Cred că a fost un fel de proiecţie astrală. Suntem [illegible]ci, dar eram acolo. Cred că te-am atras după mine. Ai... ai lovit ceaţa.

- A funcţionat şi m-am simţit bine făcând-o, deşi focul tău a avut mai multă putere asupra ceţii.

- Nu, da. Nu ştiu. Ai dat cu pumnul şi, pentru o clipă, a fost ca şi cum ai făcut o gaură în ceaţă. Dar... sângerezi.

- Nu e decât o zgârietură.

- Nu, e de la el. Nu ştiu dacă e doar o zgârietură.

Putea să îi cheme pe Connor sau Branna, însă *simţea* cumva că ea era cea care trebuia să se ocupe de asta.

- Trebuie să o vindec.

- N-are nevoie decât să fie spălată puţin şi de unguent, dacă te-agiţi atât.

- Nu în felul ăsta.

Îşi dădu seama că inima îi bătea acum chiar mai tare decât o făcuse când se temea în vis. Boyle sângera, dintr-o rană făcută de Cabhan.

- E o rană nenaturală. Am învăţat despre asta, dacă ai încredere în mine.

Îşi puse mâna peste tăietura superficială şi închise ochii. Îi văzu mâna puternică, lată, cu încheieturile fascinante care purtau pecetea vremurilor când el boxa. Văzu sângele, apoi mai adânc, privind tot mai înăuntru,

şuviţa subţire şi neagră a otrăvii lui Cabhan. Exact de ce se temuse.

Îşi spuse că trebuie să o scoată. Era din nou albul împotriva negrului. Lumina împotriva întunecimii. Să o scoată înainte să pătrundă mai adânc, înainte să apuce să se răspândească.

O simţi cum se risipeşte, puţin câte puţin, simţi cum arde şi se destramă. Din felul în care mâna lui Boyle se contracta, îşi dădu seama că îi provoca durere. Dar acum rana fusese curăţată. Încet, atent, se concentră să vindece despicătura. Acum durerea, cu înţepături mici, ascuţite, era a ei. Dar şi aceasta se duse. Era doar o zgârietură, aşa cum spusese Boyle, odată ce otrava fusese scoasă.

Deschise ochii şi îl găsi ţintuind-o cu privirea.

– Eşti palidă.

– A fost ceva efort. E prima oară când încerc aşa ceva.

Capul îi vâjâia puţin şi simţea cum stomacul parcă se răsucea încet în ea.

Dar rana era curăţată şi închisă. Îi cercetă mâna, mulţumită.

– A folosit otravă. Nu ştiu dacă ţi-ar fi făcut foarte rău, dar putea să se răspândească. N-a fost multă, dar am scăpat de ea. Poţi să-l rogi pe Connor să se uite şi el.

Boyle continuă să o cerceteze cu privirea, în vreme ce îşi îndoia degetele.

– Aş spune că ai făcut o treabă destul de bună.

– Nu ştiu dacă el se aştepta să te trag împreună cu mine. Şi nu ştiu cum am făcut-o. Dar m-ai sfătuit. Focul. Mi-ai spus şi a funcţionat.

– L-a ars până a rămas numai cenuşa din el.

– Ei bine, nu a fost prima oară şi mă îndoiesc că va fi ultima.

– Nu, nici pe departe.

– Ţi-aş spune că îmi pare rău că te-am vârât în asta, dar sunt foarte bucuroasă că ai fost cu mine.

– Cu siguranţă a fost o experienţă aparte.

Una care îl zdruncinase bine şi, mai mult, îl lăsase descumpănit. În timpul visului, simţise o linişte ciudată

să avusese credința desăvârșită că ea va face ceea ce trebuia făcut.

– A părut să fie un vis, continuă el, cu felul ăla în care uneori pare să-ți fie mai înceată și nu pui la îndoială întâmplările.

– Am să fac o vrajă pentru pat sau, mai bine, o rog pe Branna să facă una. Ar trebui să ajute.

– L-am rănit, rosti Boyle și își flexă din nou degetele. Nu cred că se aștepta la un pumn. Știu bine când un pumn își nimerește ținta, iar al meu a făcut-o. Și mă gândesc că otrava a fost menită pentru tine. Aș fi putut oare să te trag din vis, așa cum ai făcut tu cu mine? Ai cum să știi asta? Și chiar de-aș fi făcut-o, puteam oare să mă duc la Connor îndeajuns de repede încât să alunge otrava, dacă măcar mi-ar fi trecut prin minte?

– Ai știut ce să faci.

Instinctiv, își ridică mâinile să îi frece umerii și îi găsi încordați.

– Ai știut că avem nevoie de foc și ai rămas atât de calm. Aveam nevoie ca tu să fii calm. Am să cred că ai știut ce e de făcut dacă și când mai vine după noi, spuse, apoi răsuflă adânc. Mor de foame. Mă duc să fac micul dejun.

– Îl fac eu. Gătești groaznic.

– Ai întru totul dreptate. Bine, gătește tu. O sun pe Branna să-i spun, în orice caz. Totul rămâne neschimbat pentru azi?

– Nu văd de ce ar schimba ce s-a întâmplat în vis planurile noastre pentru azi.

– Grozav. Fac un duș, apoi o sun pe Branna. E devreme și va fi mai puțin iritabilă dacă apucă să doarmă puțin mai mult.

– Pun ibricul pe foc.

Dar el fu cel care își luă celularul primul și, pe când Iona dădea fuga la duș, formă numărul lui Fin. Prefera să știe ce are Fin de spus despre întreaga pățanie, înainte să termine de prăjit șunca.

capitolul 15

Era ţara sângelui său şi, pe măsură ce o privea pe geamul camionetei cum se ridică şi coboară şi se întinde, Iona înţelese că era şi ţara inimii ei. Îi aluneca în suflet, caldă şi alinătoare, precum o gură de whisky într-o noapte friguroasă. Dealurile verzi îşi întindeau coama sub un cer pe care cutreierau fâşii de nori, îngrămădiţi ca nişte cearşafuri. Soarele pâlpâia printre ei, dând o strălucire de opal peticelor albastre de văzduh. Vaci grase şi oi miţoase presărau câmpurile de smarald străjuite de garduri vii, aspre şi de pereţi de piatră cenuşie cu sclipiri argintii. Ferme, hambare, căsuţe cochete presărau ţinutul cu farmec de ilustrată pe drumul ce şerpuia prin el. Micile grădini din faţa caselor întâmpinau venirea primăverii, cu boboci curajoşi ce se deschideau în diverse culori, fie de albastru sălbatic, fie de portocaliu ademenitor sau alb delicat, acoperite pe ici, pe colo de trompetele vestitoare ale narciselor.

Iona se gândi că urma să trăiască primăvara în Irlanda, prima din multele ce aveau să urmeze. Şi, întocmai ca acele flori temerare, era hotărâtă să înflorească.

Drumul şerpuia, uneori parcă sub un tunel format de înaltele garduri vii de cerceluşi sălbatici care parcă îmbrăţişau cotiturile cu petalele lor ca nişte picături de sânge. Apoi, lumea se deschidea din nou către dealuri, câmpii şi, mai emoţionant, spre umbra munţilor.

– Cum suporţi? se minună Iona. Nu îţi vrăjeşte încontinuu privirea, nu îţi ia răsuflarea, nu te doare inima de atâta frumuseţe?

– E acasă, răspunse Boyle cu simplitate. Nu aş vrea să fiu nicăieri altundeva. Mi-e bine aici.

– Ah, şi mie.

Şi în sfârşit, îşi spuse Iona, şi ea ajunsese să se simtă bine aici.

Vântul începu să bată şi o perdea de ploaie se abătu peste parbriz. Apoi, soarele se ivi din nou şi preschimbă stropii în curcubeie micuţe. „Magie", se gândi Iona, „simplă şi misterioasă".

Întocmai cum era şi abaţia Ballintubber. Contururile netede confereau un aer de demnitate tăcută străvechilor pietre cenuşii. Era situată pe un tărâm idilic, în spatele ei întinzându-se câmpii pline de oi înaintea dealurilor verzi, toate sub straja îndepărtată a munţilor.

O măreţie simplă, reflectă ea, găsind în acel oximoron descrierea perfectă a străvechiului edificiu şi a vieţii liniştite ce se derula în juru-i. Coborî din maşină să cerceteze aleile, grădina ce sfida ultimii fiori ai iernii şi zâmbi în briza ce purta cu sine behăitul oilor. Avea impresia că ar putea petrece o zi întreagă foarte fericită stând pe iarbă şi doar privind, doar ascultând.

– Bănuiesc că vrei să ştii istoria locului.

Citise o parte din ea în ghidul ei, dar îi surâdea ideea de a-l auzi pe Boyle prezentându-i-o în cuvintele lui.

– Nu m-ar deranja.

– Ei bine, cel care a clădit-o a fost Conchobair – Cathal Mor al Mâinii Roşii ca Vinul, din clanul O'Connor, deci e unul de-ai tăi.

– Ah. Desigur.

Cât de adânc curgea sângele ei aici, se gândea. Şi cât de minunat putea fi?

– Ca şi castelul Ashford, înainte să-l câştige clanul Burke, adăugă ea.

– Aşa e. Se întâmpla în 1216. Ştiu data, fiindcă e scrisă după restaurarea aripii de est. Cred că e pentru sărbătorirea a opt secole de la fundare. Legenda – sau una dintre ele – spune că, deşi Cathal era fiul regelui Turloch, a fost nevoit să fugă de regina lui Turloch şi să petreacă un timp ascuns, muncind ca un om simplu, până să ia tronul. Şi pe atunci, un om l-a tratat cu omenie, iar Cathal, acum rege, l-a întrebat ce putea să facă pentru a-l răsplăti. Omul, acum un bătrân, voia o biserică în Ballintubber, aşa că regele Cathal a poruncit să fie clădită.

Se plimbau pe calea pietruită în timp ce el îşi spunea povestea, cu vocea ridicându-se şi coborând pe cursul vorbelor, şi oile behăind în cor pe fundal. Ridicol de fericită, Iona îl luă pe Boyle de mână, de parcă ar fi vrut să pecetluiască momentul pe vecie.

– După câțiva ani, regele l-a întâlnit din nou pe bătrân, care l-a mustrat că nu și-a ținut cuvântul. Se pare că biserica a fost construită, doar că în Roscommon.

Iona izbucni în râs și ridică privirea spre el.

– Vai.

– Cam așa. Dar Cathal a poruncit ca o altă biserică să fie ridicată, iar aceea a devenit abația Ballintubber.

– Un om de cuvânt.

– Așa se spune.

– Îmi place să știu că printre strămoșii mei se numără un rege recunoscător și cinstit.

– Și e o moștenire trainică, căci se spune că e singura biserică din Irlanda ctitorită de un rege irlandez, și încă în folosință.

– Cred că e minunat. Prea adesea oamenii dărâmă vechiul pentru a face loc noului fără să înțeleagă acea moștenire.

– Acum contează ce s-a întâmplat înainte, zise el simplu. Pierce Brosnan s-a căsătorit aici cu câțiva ani în urmă, iar acesta e un motiv mai nou de faimă. Mai vechi de atât, aici începe Tóchar Pádraig.

– Ruta de pelerinaj spre muntele Sfântului Patrick. Am citit despre asta.

– Se mai spune și că Seán na Sagart, care a fost un cunoscut vânător de preoți, e îngropat în cimitirul de aici. Acolo, ridică Boyle mâna să arate spre un copac falnic. Așa se spune.

– E un loc bun. Curat, puternic. Și, undeva adânc în mine, simt că-l recunosc, că am o legătură cu el. Oare e ciudat?

Boyle nu făcu decât să ridice din umeri.

– Cei dintr-un sânge cu tine l-au clădit.

– Așa că ai decis să fie prima noastră oprire. Mulțumesc.

Zâmbind, își culcă tâmpla pe umărul său. Apoi coborî privirea spre o piatră veche, roasă de vreme, și inscripția de pe ea.

– Încoronarea?

– Ei bine, e mai mult aici decât abaţia şi cimitirul. E parte din Drumul Crucii. Au adăugat asta, o alee a rozariilor şi, acolo, o mică peşteră care a fost făcută să arate a staul pentru scena Naşterii lui Isus. E puţin ciudat.

– E minunat.

Îl trase de mână şi urmă cărarea, găsind alte pietre şi marcaje printre grădinile îngrijite.

– E atât de abstract, de contemporan şi dă un contrast foarte creativ cu aerul de străvechi.

Se opri la un mic pârâu, al cărui mal era acoperit cu tufişuri mici ce mărgineau baza unor stânci. În vârful lor se găseau trei cruci ce reprezentau răstignirea.

– Ar trebui să fie ceva trist şi ştiu că ar trebui să fiu mai pioasă. Dar e mai... captivant. Şi apoi avem asta.

Se îndreptă spre peşteră, uitându-se la statuia Sfântului Iosif, a Fecioarei şi a Pruncului Iisus.

– Şi asta e minunat... dulce şi puţin kitsch. Cred că lui Cathal i-ar fi plăcut ce s-a făcut aici.

– Din ce ştiu eu, nu a avut nici o obiecţie până acum, glumi Boyle.

Intrară înăuntru, unde Iona fu întâmpinată de pioşenie şoptită.

– Oamenii lui Cromwell au dat foc locului, îi spuse Boyle. Îţi dai seama după ruinele din afara mănăstirii că spaţiile de locuit şi celelalte anexe au căzut. Dar biserica a rămas în picioare şi încă rezistă. Se spune că spaţiul pentru botez de acolo are o mie de ani vechime.

– E cumva liniştitor, nu-i aşa, să ştim că lucrurile pe care le clădim pot să dăinuie. E frumoasă. Vitraliile, piatra.

Felul în care paşii ei răsunau în linişte doar sporeau atmosfera solemnă.

– Ştii multe despre locul acesta, remarcă ea. L-ai studiat cumva?

– N-a fost nevoie. Am avut un unchi care a lucrat aici la unele din reparaţii şi renovări.

– Deci sângele meu a construit biserica, iar al tău a ajutat la menţinerea ei. Încă o legătură.

– Într-adevăr. Şi am avut doi verişori şi câţiva amici care s-au însurat aici, aşa că am vizitat locul de multe ori. E un loc potrivit pentru o nuntă. Continuitatea, grija, respectul. Şi romantismul... poveşti despre regi şi vânători de preoţi, cromwellieni şi James Bond.

Boyle râse la auzul propriilor vorbe, însă tânăra doar zâmbi, cumva absentă. Simţea ceva aici. O legătură, o recunoaştere, iar acum un fel de înţelegere.

Mai venise aici, îşi dădu ea seama, sau cel puţin sângele ei o făcuse. Poate doar ca să şadă în pioşenie tăcută.

– Lumânări şi flori, lumină şi mireasmă. Şi muzică. Femei în rochii frumoase şi bărbaţi chipeşi. Rătăci din nou în trecut, pictându-şi imaginea în minte. Un bebeluş înspăimântat care e potolit, foşnet de picioare. Bucurie, anticipare şi dragostea făcând o promisiune. Da, e un loc potrivit pentru o nuntă.

Voia ca şi a sa să se petreacă într-un astfel de loc, al vremurilor de demult, al contrastului şi al dăinuirii.

Se întoarse spre bărbatul de lângă ea şi îi luă din nou mâna.

– Legămintele făcute aici ar conta şi ar dăinui, dacă aceia care le fac cred în ele.

Odată ajunsă din nou afară, cutreieră ruinele, trecându-şi degetele peste piatra străveche, apoi intră în cimitirul unde cei morţi de demult odihneau. Făcu poze ca să păstreze în amintire ziua şi, cu toate că el bombăni nemulţumit în legătură cu asta, îl convinse pe Boyle să-i stea alături la o poză făcută cu telefonul mobil.

– Am să i-o trimit lui Nan, îi spuse ea. O să sară-n sus când va vedea...

– Ce e?

– A... lumina. O vezi? întrebă ea şi îi întinse celularul.

Pe ecran era poza lor, cu capul ei aplecat pe umărul lui. Ea zâmbea larg, iar Boyle ceva mai sobru. Iar lumina, albă precum ceara unei lumânări, îi înconjura.

– Poate e unghiul. O rază de soare.

– Ştii că nu e aşa.

– Nu, nu e, recunoscu el.

– E locul acesta, murmură Iona. Clădit de sângele meu, menţinut de al tău... e o parte din el. E un loc bun, un loc puternic. Un loc ferit de primejdii. Cred că au venit aici cei trei. Şi alţii care se trăgeau din ei. Acum eu. Mă simt... bine-venită aici. E o lumină bună, Boyle. E magie bună.

Îi luă mâna şi îi cercetă dosul unde magia neagră făcuse sângele să curgă.

– Connor a spus că e curată, îi aminti el.

– Da. Lumina alungă umbrele. Meara a avut dreptate în această privinţă, spuse ea şi, încă ţinându-i mâna, îl privi în ochi. Dar, ca şi promisiunile făcute, lumina trebuie să o creadă.

– Şi tu o crezi?

– Da.

Îşi duse cealaltă mână spre faţa lui, se ridică pe vârfuri şi îi mângâie buzele cu ale sale.

O credea. Adânc în pântecele său, purta credinţă şi hotărâre. Iar inima ajunsese să accepte ce înţelegea ea, în vreme ce se plimba cu el pe poteci şi prin micile grădini care se deschideau pentru primăvară, printre spirite şi legende, în promisiunea ţinută de unul dintre ai ei. Iubea. În sfârşit. Iubea aşa cum o sperase dintotdeauna. El era cel care vine o dată în viaţă. Iar cu el trebuise să înveţe răbdarea şi cum să se ţină doar de acea credinţă. Credinţa că el avea să o iubească aşa cum îl iubea şi ea.

Afişă cel mai strălucitor zâmbet al ei.

– Ce urmează?

– Ei bine, mai e şi abaţia Ross. De fapt, e doar o mânăstire. Ross Errily. Nu e departe şi probabil ai vrea să-mi pui o mie de întrebări şi despre ea.

– Hai s-o vedem.

Îşi plimbă privirea împrejur, în vreme ce se îndreptau spre camionetă şi ştiu că avea să se întoarcă. Poate ca să urmeze Drumul Crucii sau numai să stea în bătaia vântului şi să contemple câmpurile. Avea să se întoarcă, aşa cum sângele ei o mai făcuse.

Dar acum, când se îndepărtau, privi înainte. O zări de pe drum, o siluetă rău prevestitoare, cu vârfuri şi turle şi ziduri întortocheate. Sub cerul încărcat de nori, părea ceva scos dintr-un film vechi, unde se ascundeau creaturi ce sălăşluiau în beznă şi îşi ticluiau planurile diabolice.

Abia aştepta să arunce o privire mai îndeaproape.

Camioneta începu să se hurduce pe un drumeag îngust cu un şir de căsuţe frumoase într-o parte, dantelate cu grădini pline de flori ce luau frigul în piept. Pe cealaltă parte a drumului se întindeau câmpuri cu vaci şi oi.

Drept în faţă, dincolo de tabloul pastoral ordonat, se înălţau ruinele.

– Nu prea m-am interesat de istoria locului, îi spuse el. Dar ştiu că e vechi, desigur. Nu la fel de vechi ca abaţia, dar pe-aproape.

Iona păşi spre clădire, auzi şuierul vântului pe deasupra şi printre colţii din piatră, fâlfâitul de aripi al păsărilor şi mugetul vacilor.

Turnul central se înălţa deasupra pereţilor fără acoperiş. Trecu pragul, simţind pietrişul sub picioare. Locul era înţesat de cripte sau pietre funerare plate ce abia se ridicau din pământ.

– Cred că englezii i-au dat afară pe călugări, aşa cum erau ei obişnuiţi să facă, apoi, aşa cum erau *ei* obişnuiţi, cromwellienii au făcut restul şi au jefuit locul. L-au prădat şi i-au dat foc.

– E masiv.

Iona păşi pe sub o arcadă, cu ochii aţintiţi spre turn şi spre păsările negre care îi dădeau târcoale. Simţea o presiune în aer... avea să plouă, îşi spuse ea. Vântul vuia prin ferestrele arcuite, şuiera pe curbura îngustă a treptelor de piatră.

– Aici trebuie să fi fost bucătăria.

Nu îi plăcea felul în care glasul îi răsuna aici, dar se apropie să privească în ceea ce părea a fi un fel de fântână secată.

– Du-te să stai acolo, făcu ea semn spre vatra mare, pe care probabil că boi întregi se frigeau la proţap.

Boyle scurmă pietrişul cu piciorul şi îi aruncă o privire stânjenită.

– Nu prea-mi plac pozele.

– Fă-mi pe plac. E o vatră mare. Tu eşti un tip impunător.

Iona îşi făcu pozele.

– Îşi creşteau şi-şi tăiau singuri animalele, îşi cultivau legume, măcinau făina. Ţineau peşti în fântâna de-acolo. Franciscanii.

Începu să rătăcească printre ruine, ferindu-şi capul pe sub arcade chiar şi la înălţimea ei, până ajunse într-un spaţiu deschis. Un şir de arcade, lespezi de mormânt, muşchi şi licheni.

– Mânăstirea. Gânduri tăcute, rase monahale, mâini strânse una în alta. Arătau atât de pioşi, dar unii aveau humor, alţii ambiţie. Invidie, lăcomie, patimă, chiar şi aici.

– Iona.

Dar ea înaintă şi se opri la baza scărilor, unde figura lui Hristos fusese cioplită în arcadă.

– Simbolurile sunt importante. Creştinii i-au imitat pe păgâni în această privinţă, cioplindu-şi şi pictându-şi singurul Dumnezeu aşa cum cei dinaintea lor ciopliseră şi pictaseră nenumărate zeităţi. Şi nicicare n-a înţeles că unul e parte din întreg, că întregul e parte din unul.

Vântul îi juca în păr în vreme ce înainta spre o balustradă îngustă. Boyle o apucă ferm de braţ.

– Am murit aici, sau cel puţin sângele meu a făcut-o. Cineva şi-a întrerupt călătoria spre casă, prea bătrână, prea bolnavă să continue. Unii ar fi ars vrăjitoarea, astfel erau vremurile, dar puterea ei secătuise, aşa că o primesc. Poartă simbolul, dar ei nu ştiu ce înseamnă. Calul de aramă.

Iona îşi cuprinse amuleta în palmă.

– Dar el ştie. Îi miroase slăbiciunea. Aşteaptă, dar trebuie să vină înaintea ei. Ea nu îşi poate sfârşi călătoria. Şi îl simte cum îi dă târcoale, tânjind după ce a mai

rămas din puterea ei. Puterea lui nu mai e ca pe vremuri, dar încă e destulă. Încă destulă. Ea nu are de ales. Nu poate fi făcut în locul puterii ei, la sursă. Îi şopteşte. Îl auzi?

– Hai de-aici.

Iona se întoarse spre el. Ochii ei erau aproape negri.

– Nu s-a săvârşit, şi trebuie săvârşit. O are pe nepoata ei – există o asemenea iubire între ele, iar puterea mocneşte în cea tânără. Îi transmite ce i-a mai rămas, aşa cum făcuse demult tatăl ei cu ea şi, odată cu puterea, îi încredinţează simbolul. O povară, o inimă de piatră. Aşa fusese dintotdeauna pentru ea, niciodată cu bucuria care să o cumpănească. Aşa că îi lasă moştenire puterea şi simbolul cu tot cu jale. Şi corbii fâlfâie din aripi. Lupul urlă pe deal. Negura şerpuieşte pe tărână. Îşi grăieşte ultimele cuvinte.

Glasul Ionei se ridică, purtat de vânt... în irlandeza veche. Deasupra perdelei de nori, ceva bubui. Poate un tunet, poate puterea ce se trezea. Păsările ce dădeau târcoale turnului se îndepărtară cu glasuri înspăimântate, lăsând în urmă doar văzduh şi stâncă.

– Clopotele băteau de parcă ar fi ştiut, continuă ea. Deşi fata plângea, simţea cum puterea se înalţă în ea... fierbinte şi albă. Puternică, tânără, vie şi aprigă. Aşa că lui îi fu din nou refuzat ceea ce râvnea. Şi din nou, şi din nou, aşteaptă.

Iona dădu ochii peste cap. Când se clătină, Boyle o trase la pieptul său.

– Trebuie să plec de-aici, rosti ea cu voce stinsă.

– Ba bine că nu.

O ridică în braţe şi o cără pe treptele înguste întortocheate, pe sub arcadele pe sub care aproape se îndoia în două ca să poată trece şi înapoi în aer liber, sub răpăitul ploii.

Umezeala pe obraji avu darul să o învioreze.

– Sunt bine. Doar puţin ameţită. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

- O viziune. L-am văzut odată pe Connor prins într-una.

- Le vedeam pe bătrână, pe fata care îi ştergea faţa bunicii sale cu un prosop îmbibat în apă. Febră, îi era atât de cald, de parcă îi ardeau măruntaiele. Le auzeam, şi pe el. Puteam să-l aud cum încearcă să ajungă la ea, cum încearcă să o atragă afară. I-am simţit durerea fizică şi emoţională. Îşi dorea atât de mult să o cruţe pe fata pe care o iubea de riscuri şi responsabilitate. Dar nu mai avea de ales şi nu mai era timp.

Boyle o ridică puţin în braţe cât să deschidă portiera, o vârî cu grijă înăuntru, uimit că mâinile nu îi tremurau, că nu îi oglindeau zbuciumul inimii.

- Ai vorbit în irlandeza veche.

Iona îşi dădu părul de pe ochi.

- Da? Nu-mi aduc aminte, nu tocmai. Ce-am spus?

- Nu sunt sigur de tot. „Eşti una, dar trebuie să fiţi trei". Şi mai cred că ai zis... se opri, căznindu-se să traducă. „Aici se sfârşeşte pentru mine, începe pentru tine." Ceva de genul, mai mult n-am înţeles. Ochii ţi s-au făcut negri ca ai unui corb şi pielea albă ca moartea.

- Ochii mei.

- Şi-au revenit, o linişti el şi o mângâie pe obraz. Albaştri ca vara.

- Am nevoie de mai mult antrenament. E ca şi cum ai încerca să concurezi la Olimpiadă când încă faci primii paşi. Iar locul acesta e puternic, plin de energie şi putere.

Boyle mai fusese aici şi nu simţise altceva în afară de o oarecare curiozitate. Dar de această dată, cu ea...

- S-a agăţat de tine, rosti el. Ori tu de el.

- Sau a fost ea, bătrâna. E îngropată aici. Într-o bună zi, când totul se va fi sfârşit, ar trebui să ne întoarcem şi să-i punem flori la mormânt.

În acel moment, Boyle n-ar mai fi adus-o vreodată acolo, nici în ruptul capului. Dar până să intre şi el în maşină, ploaia se opri.

- Uite.

Îi luă mâna şi arătă spre curcubeul care strălucea îndărătul ruinelor.

– Lumina câştigă.

Îi zâmbi din toată inima şi, cu gândul la curcubeie, se întinse să îl sărute.

– Mi-e foame.

Boyle nu se mai gândi la nimic, ci o trase la el să o sărute până ce imaginea ei clătinându-se la marginea balustradei i se risipi din gând.

– Ştiu un loc nu departe de aici unde au peşte foarte bun cu cartofi prăjiţi. Şi Dumnezeu ştie că mi-ar prinde bine o halbă de bere.

– La asta mă gândeam şi eu. Mulţumesc, adăugă ea.

– Pentru ce?

– Că mi-ai arătat două locuri uimitoare şi că m-ai prins înainte să cad.

Iona privi înapoi spre mănăstire, la păsările negre şi la curcubeu. Viaţa ei se schimbase pentru totdeauna, se gândea ea. Dar, spre deosebire de predecesoarea ei, considera asta drept un dar.

În bucătăria tihnită, cu dulăul tolănit la picioare şi focul în şemineu, Iona le povesti totul verilor săi.

– Ai avut o zi plină, comentă Connor.

– Puţin spus.

– Sunt trei evenimente, ca să le spunem aşa, într-o singură zi.

Branna, cu părul încă prins după ziua de lucru, îşi contempla ceaiul.

– Însă doar primul îl implică pe Cabhan.

– Şi ultimul, îi aminti Iona. L-am simţit venind.

– O viziune a trecutului. Fie că e al tău ori al altuia, tot trecut rămâne. Mă îndoiesc că acum ar îndrăzni să iasă atât de departe, rosti Branna privindu-l pe Connor.

– Nu acum, nu, şi de ce ar face-o? Spune-mi ce ai simţit – înainte, în timpul şi după viziune.

– Înainte, nu sunt sigură. Simţeam că mai fusesem acolo, ca şi la abaţie, dar nu... senină, nu fericită ca acolo. Era o senzaţie sumbră şi, ei bine, de tristeţe. Ştiam configuraţia clădirii, ce erau lucrurile dinăuntru

dar acum îmi dau seama că erau amintirile ei, ale străbunei noastre. Gândeam gândurile ei, iar unele dintre ele erau al naibii de amare. Ştia că e pe moarte, dar, mai mult decât moartea, ura faptul că trebuie să îi transmită amuleta, puterea, responsabilitatea nepoatei ei. Nu-mi aduc aminte să fi urcat scările. Mi se părea că eram deja acolo. Bătrâna din pat cu păr cenuşiu şi alb. Şi faţa îi era cenuşie şi lucioasă de la febră. Şi fata care şedea lângă ea şi îi ştergea faţa. Cu păr lung, roşcat. Eimear... cred că i-a spus fetei pe nume. Eimear.

- Şi spui că nu-ţi aminteşti de irlandeza pe care ai vorbit-o, îi zise Connor.

- Nu, doar ce credea Boyle că înseamnă sau ce a priceput din ea. Îmi aduc aminte de tristeţe şi teamă, apoi încăperea pur şi simplu s-a umplut de lumină. Pentru o clipă, am simţit putere... sălbatică, enormă. Ca un, ei bine, ca un adevărat orgasm. Apoi totul s-a făcut cenuşiu în jur şi capul a început să-mi vâjâie. Eram ameţită, slabă, dezorientată şi, când totul a trecut, înfometată.

- Ameţeala are să treacă după un timp, îi spuse Connor. E bine că n-ai fost singură când ai avut prima viziune. Deci nu te aşteptai la asta? o întrebă el pe Branna.

- Nu încă, nu. Nu încă. Vreau să spun că ea... tu, se corectă ea şi se adresă direct Ionei, accelerezi. Cred că în mare parte contează unde te afli şi cu cine eşti. Toţi trei suntem împreună, aşadar puterea ta ajunge la maturitate mai repede decât în mod normal. E un lucru bun. Vei fi mai puternică, mai puţin vulnerabilă.

- Ar trebui să mă aştept la mai multe surprize?

- Ai să le înfrunţi pe măsură ce vin.

- Hai să ne întoarcem puţin. Visul. Eu şi Boyle am împărţit acelaşi vis pentru că eram împreună?

- Sexul, rosti Connor, care se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele. E o legătură puternică. Sau poate să fie.

- Deci dacă fac sex cu Boyle, poate să fie tras în vis cu mine? Dar i-a făcut rău. Mâna lui. Otrava.

– De care te-ai ocupat admirabil. Ai avut un instinct bun.

– Dar data viitoare ar putea fi mai rău.

– Văzând şi făcând, îi aminti Branna. Cabhan l-a rănit, dar şi Boyle l-a rănit pe el. Cabhan a simţit lovitura – o lovitură din partea unui om şi într-un vis –, iar asta e interesant pentru mine.

– Era negru, amestecat în sângele lui Boyle. L-am văzut. Dacă s-ar fi răspândit înainte să...

– Dar n-a făcut-o, i-o tăie Branna. Ne confruntăm cu ceea ce este. Nu poţi să amesteci ceea ce e cu „ce-ar fi dacă" şi cu emoţiile.

– Îl iubeşte, spuse Connor frecându-i mâna Ionei, care tresărise la cuvintele verişoarei sale. Dragostea umbreşte totul şi de asemenea străluceşte prin orice.

– Niciodată n-am spus că... Cum de ştii un lucru de care abia mi-am dat seama?

– Izvorăşte din tine atât de puternic, că nu pot să nu o văd, o mângâie el din nou pe mână. Nu trebuie să mă uit prin gaura cheii când uşa e larg deschisă.

– Încă nu i-am spus nimic. Nu putea şi nu trebuia, se gândea ea, amintindu-şi de jurământul de a fi răbdătoare. Deocamdată doar o savurez. Am vrut să mă simt astfel de atâta timp, am încercat să mă simt aşa. Iar cu Boyle n-a trebuit să vreau ori să încerc. Doar am făcut-o.

– Toate bune şi frumoase, şi cu siguranţă e unul dintre cei mai buni bărbaţi pe care îi cunosc. Dar nu poţi să-ţi filtrezi puterea prin vălul iubirii, o avertiză Branna.

– Avem perspective diferite în privinţa asta, interveni Connor. Eu cred că dragostea doar întăreşte puterea. În stadiul ei, da, spuse către Branna. Şi pentru că e cu noi. Dar mă gândesc că tot ceea ce simte e o altă pricină pentru creşterea ei rapidă. De aceea ştia că otrava e în Boyle şi cum să o scoată atât de bine, când niciodată n-a mai făcut aşa ceva.

– Nu te contrazic. Doar e diferit pentru toţi, nu? Dragostea, magia, cum vedem lucrurile şi cum le rezolvăm. Şi, în fiecare dintre ele, alegerile pe care le facem. Am să

spun doar că ai petrecut puţin timp aici şi cu el, ca să te decizi la dragoste şi la alegerile care vin odată cu ea.

- Am ştiut din momentul în care l-am văzut. Poate şi aceea a fost un fel de viziune. Nu ştiu. Dar am simţit ceva fluturând, spuse şi apăsă cu mâna pe pântece. Şi cum creşte, duse ea mâna la inimă. Atracţie, mi-am spus eu, fiindcă arăta minunat călărindu-l pe Alastar. Dar era prea mult. Mi-am spus că nu puteam să nutresc speranţe, deocamdată, ei bine, la început credeam că e cu Meara.

Ridică din sprâncene când auzi cum Connor pufneşte în râs.

- Nu ştiu ce e atât de amuzant. Le stă atât de bine împreună. Înalţi, trupeşi şi fermecători. Şi au legătura aceea... mi-a fost limpede de la bun început.

- Da, ca mine şi Branna, pentru că sunt la fel de apropiaţi ca un frate şi o soră şi niciodată nu au fost altfel. Dar credeai că între ei e mai mult, aşa că ai împins deoparte ce simţeai sau ce ai fi putut să simţi. E ceva lăudabil. Nu mulţi ar face la fel. Mă întreb dacă eu, unul, aş putea să o fac.

- Dragostea la prima vedere e o poveste, spuse Branna încăsat.

- Iubesc poveştile, râse Iona şi îşi propti coatele pe masă, cu faţa în pumni. Mi-am spus că e doar atracţie şi că e în regulă odată ce Meara m-a lămurit cum stau lucrurile între ea şi Boyle. M-am hotărât că doar vreau să mă culc cu el, dar niciodată nu am mai simţit ce simt pentru el. Ştiu ce este şi ştiu că a început când l-am văzut în spinarea lui Alastar, amândoi atât de puternici şi nărăvaşi. M-am îndrăgostit de amândoi în clipa aceea. Încerc să fiu răbdătoare, ceea ce nu-mi stă deloc în fire. Alastar şi-a dat seama că mă iubeşte. Acum, trebuie doar să aştept ca şi Boyle să-şi dea seama.

- Ai încredere că o va face? o întrebă Branna.

- Nu poţi doar să speri la un final fericit. Trebuie să crezi că se va întâmpla. Apoi să faci ce trebuie făcut, să-ţi asumi riscurile. Să omori dragonul – deşi cred că dragonii au parte de o reputaţie nemeritată –

să săruți prințul sau broasca, să o învingi pe vrăjitoarea cea rea.

– Ei bine, a învinge vrăjitoarea cea rea e un sfârșit suficient de fericit pentru mine.

„Nu ar trebui să fie", se gândi Iona, dar Connor o strânse discret de mână înainte să rostească vorbele.

– Trebuie să mă ocup de niște treburi, dar mai târziu, după cină, vom mai exersa, continuă Branna. Connor poate să te ajute cu viziunile, cu vindecarea. Solstițiul se apropie pe zi ce trece, și mai e mult de făcut până atunci.

– Ai idee ce să facem?

– Ai spus că Boyle l-a rănit, într-un vis, folosind doar pumnul. Noi putem să venim cu ceva mai bun decât un pumn.

– Eu trebuie să mă duc să văd de niște pui abia ieșiți din ou. Dar revin în vreo oră.

– Vin cu tine, îi spuse Iona lui Connor. Aș vrea să-l mai scot pe Alastar la mișcare, chiar dacă numai pe traseu.

– Atunci vin să te iau și ne întoarcem acasă împreună.

– Poate conving pe cineva să mă aducă cu mașina, dar dacă nu, îți dau un mesaj.

– Bine atunci, afară cu amândoi, am nevoie de puțin timp de gândire, rosti Branna și se ridică de la masă. Ai spus că Fin trebuia să facă o vrajă de protecție pentru patul lui Boyle. Asigură-te că o face înainte ca voi doi să-l folosiți din nou.

– Bine.

– Următoarea dată când tu, sau oricare dintre noi, intrăm într-un vis, vreau să fie o alegere și noi să fim cei care întind capcana.

capitolul 16

Iona încălță cizmele de călărie, apoi își rezervă zece secunde să își aplice puțin luciu de buze în caz că dădea de Boyle. Amândoi aveau obligații în acea seară – documente

de completat pentru el, însuşirea de vrăji pentru ea –, dar [illegible] să îl convingă să meargă la o plimbare călare după [illegible], în ziua următoare, poate să ia o cină relaxată, apoi să [illegible] noaptea în tihnă la el.

Ajunsă afară, îl luă pe Connor pe după braţ. Deşi [illegible] era rece şi umed, aducea cu el primăvara şi împin[illegible] uşor porumbarul să îmboboceasică.

– Ai fost vreodată îndrăgostit? îl întrebă ea.

– Sigur, în nenumărate rânduri şi niciodată în felul la [illegible] te referi tu. Deşi inima mea a fost învineţită şi plină de cucuie, niciodată n-a fost frântă.

– Şi eu am avut cucuie şi câteva vânătăi. Când eram [illegible] iceu, chiar îmi doream să am parte de chinurile dragostei, doar ca să ştiu cum se simt. Întotdeauna mi-am dorit să am parte de acele sentimente puternice, ştii [illegible]' lureşul şi căderea. Dar am avut parte doar de teren [illegible]. M-am mulţumit cu cineva de care ştiam că se [illegible]ulţumea cu mine. Te face să te simţi mediocru pentru [illegible]deauna.

– Iar acum?

– Acum mă simt plină de putere, de ţeluri. De bucu[illegible]e. adăugă ea şi jucă din degete, făcând mici luminiţe să danseze.

– Şi toate arată bine pe tine.

– Tu vrei? Să te îndrăgosteşti?

– Sigur, într-o bună zi. Are să intre în cameră, fru[illegible]oasă şi strălucitoare, o zeiţă sexuală cu mintea unui [illegible]rturar şi firea unui înger. Are să gătească precum [illegible]ătuşa mea Fiona, care nu poate fi egalată în bucătă[illegible]e. o să bea cot la cot cu mine şi n-o să-i placă nimic [illegible]ai mult pe lume decât să meargă cu şoimii împreună cu mine.

– N-ai pretenţii.

Ochii lui, verzi ca muşchiul de pe piatre, sclipiră spre ea.

– De ce să nu ceri totul, de vreme ce n-ai de unde să ştii ce are să-ţi ofere viaţa?

– Bine zis, zise ea şi mai făcu un dans de lumini.

La grajduri, Boyle o ţesăla pe Draga atât pentru a se linişti, cât şi pentru a o curăţa. Îşi trimisese angajaţi acasă puţin mai devreme, căci voia să aibă puţin timp singur. Acum, numai cu iapa ţinându-i companie în grajdul tăcut, putea să deznoade toate gândurile care îi aglomerau mintea.

Avea facturi de plătit şi comenzi de dat, dar urma să ajungă la toate acestea mai încolo, nu? Avea toată seara la dispoziţie, tot timpul din lume.

Pe care îl voia, se corectă el.

Un bărbat are nevoie de timpul şi spaţiul său, fără o femeie care să se aştepte încontinuu la atenţie din partea sa.

Aşa că nu ar fi trebuit să se gândească să meargă să o ia de acasă, ca să îi pătrundă în spaţiul şi timpul personal. În schimb, după ce îşi va fi pus ordine în acte, ar fi fost cazul să rezerve puţin din acel timp pentru a se gândi la tot ce se petrecuse în acea zi.

Trebuia, desigur, să îi spună lui Fin întreaga poveste, ceea ce avea de gând să facă imediat ce acesta se întorcea. Şi urmau să vorbească la o halbă de bere, aşa că nu ar fi fost loc pentru Iona, chiar dacă el ar fi vrut-o lângă el.

Ceea ce se şi petrecea, tot timpul, la naiba! Ce însemna când un bărbat nu era în stare să ţină o femeie în afara spaţiului său, şi cu atât mai mult a minţii?

Vrăjit, asta era! De ochi albaştri şi râset cristalin, şi de un trup frumos de care nu-şi putea ţine nenorocitele de mâini departe. Şi acea credinţă absolută în binele şi fericirea care sălăşluiau în ea, deşi ajunsese să înţeleagă din ce în ce mai mult, cât de puţină parte avea de-a face ea de ele.

Şi tocmai faptul că se trezea dorindu-şi să îi ofere binele şi fericirea îl îngrijora amarnic. Oare nu plănuise întreaga zi cu scopul de a-i oferi exact asta? Nu că funcţionase în toate privinţele, având în vedere viziunile sumbre şi spaima care aproape îi făcuseră inima să stea în loc. Dar plănuise totul cu gândul numai la ea. Era tot timpul în mintea lui.

Venise vremea să își aducă aminte că lucrurile de care avea nevoie un bărbat, la urma urmei, erau un acoperiș deasupra capului, de lucru, un cal bun și o halbă de bere la capătul unei zile grele.

- Asta e, nu-i așa, Draga de tine? Avem ce contează chiar aici.

În cealaltă boxă, Alastar pufni și fornăi.

- Nu vorbesc cu tine, nu? Bestie țâfnoasă.

- Tu ar trebui să știi cel mai bine despre asta, zise Fin din spatele lui. Ce gânduri negre clocești, frățioare?

Omul știa al naibii de bine să se furișeze în spatele cuiva, se gândi Boyle, ca fumul dintr-un coș.

- Cine spune că clocesc ceva?

- Eu, răspunse Fin și mângâie gâtul iepei. Doar ai trimis oamenii mai devreme, nu?

- Cu puțin. Tot ce trebuia făcut astăzi a fost făcut.

- Credeam că încă mai cutreieri ținutul cu Iona.

- Am făcut-o destul, poate chiar mai mult de-atât.

- Atunci, ai necazuri? De natură personală sau magică?

- Ambele, dacă mă gândesc bine. A început devreme în dimineața asta, după cum știi, când am împărțit un vis cu ea și am schimbat lovituri cu nemernicul blestemat.

- Ai mai avut necazuri din pricina asta?

Când Fin îl apucă de umăr, Boyle doar continuă să șesale calul.

- Nimic serios. Așa că am să-ți spun restul.

Zis și făcut, de la bun început și până la clipa când o cărase pe Iona în brațe afară din mânăstire. Mormăi doar când Fin îl prinse de mână.

- Ți-am spus că a vindecat-o, și Connor a verificat la rândul lui.

- Vreau să văd cu ochii mei.

Făcu întocmai, apoi încuviință și îi dădu drumul.

- Ai spus că l-ai rănit. Mai ești încă sigur de asta, acum că a trecut ceva timp și te-ai gândit mai bine?

Boyle își încleștă pumnul.

- Știu când am prins o lovitură bună, prietene.

– Da, așa e.

Fin făcu un pas înapoi și se întoarse.

– M-am gândit și cred că putem să ne folosim de asta, deși am să chibzuiesc mai mult, dar o vom folosi. Și am o vrajă de protecție pentru tine înainte să te culci noaptea asta. Ea o să treacă pe la tine?

– Nu. Doar am nevoie măcar de o noapte pentru mine, nu? Am treabă și trebuie să mă gândesc la unele lucruri, fără să-mi stea cineva pe cap.

Fin ridică din sprânceană la auzul tonului său.

– V-ați certat?

– Deloc. După ce am cărat-o din nenorocita aia de mânăstire, a băgat în ea pește și cartofi ca o gravidă. Am dus-o și la golful Clew, pentru că voia să vadă apa, apoi a mai zărit niște ruine, un alt cimitir, așa că a început să rătăcească pe-acolo, dar n-a găsit nimic asemănător cu celelalte locuri. Și asta a fost o ușurare pentru mine.

– Se descurcă bine cu lucrurile astea, pentru cineva care are de-a face cu ele atât de târziu în viață.

– Probabil ai dreptate, deși o costă mult la buzunar cu apetitul ei. Și asta mă face să-mi pun întrebări.

– Pune-ți! îl invită Fin cu un gest din mână.

– O vreau aici, chiar și când nu o vreau. Sau cred că nu, apoi că da. Propriile cuvinte îi sunau a nebunie în urechi, dar nu le putea opri, acum că începuse. Și niciodată nu prea mi-a plăcut să aduc femei acasă, pentru că tind să se plângă din te miri ce și își lasă catrafusele după ele, sau le aduc puțin câte puțin, de parcă ar încerca să schimbe ordinea lucrurilor în casă.

– Hmm. Și ea o face?

– Nu, ceea ce e suspect, nu crezi? spuse Boyle și ridică arătătorul în aer, de parcă ar fi pus punctul pe i.

– Deci, dacă face acele lucruri, se bagă cu forța în viața ta. Dacă nu, dă de bănuit? *Mo dearthair*, te porți ca un nătărău.

– Aiurea, se întoarse Boyle spre el, insultat. Nu înseamnă că ești prost când te întrebi dacă nu cumva

are un plan ascuns. A adus vorba despre nunţi, dacă-ţi vine să crezi. Despre o nuntă la abaţia Ballintubber.

- Lucru pentru care abaţia e faimoasă. Te-a cerut cumva de soţ pe Drumul Crucii? Nu te văd să porţi vreun inel pe deget ori în nas.

- Poţi să râzi cât vrei, dar eu încă stau pe gânduri. Mă gândesc la ea prea mult. Nu e plăcut. Când e cu mine în pat, e ca şi cum nu mai există nimic altceva. Nimeni altcineva. Aşa că rămân la ea, sau o ţin la mine, apoi luăm micul dejun şi merg la lucru. Am lucru de făcut, nu? Şi chiar şi atunci mi se strecoară în minte. E al dracului de frumoasă, acum că o spun cu voce tare.

- Văd asta. Trebuie să fie o mare încercare pentru tine, să ai o femeie frumoasă ca o dimineaţă de primăvară, proaspătă şi dulce, care îţi acaparează timpul şi atenţia.

- Hei, am o singură viaţă de trăit, nu? izbucni Boyle, căci fiecare cuvânt rostit de Fin îl făcea să se simtă, ei bine, ca un nătărău. Şi dreptul de a-mi plăcea acea viaţă aşa cum e - era - înainte.

- Ce n-aş da să schimb locul cu tine dacă aş putea, să am în minte şi în inimă o femeie care vrea şi e încântată să mă aibă în viaţa ei. Dar ai, desigur, tot dreptul de a-ţi trăi viaţa fără o femeie frumoasă şi dulce în ea.

- E mai mult de-atât, după cum ştii prea bine. N-am mai văzut pe cineva ca ea, deşi te-am văzut pe tine, Branna sau Connor. Dar când ea îşi manifestă puterea, e ceva nemaiîntâlnit pentru mine. Nu ştiu de ce.

- Am o teorie.

- Teoretizează, imită Boyle gestul lui Fin de mai devreme.

- Din ce-mi pare mie, vorbeşti ca un bărbat îndrăgostit cu adevărat.

- Vai, eşti de mare ajutor, mormăi Boyle şi abia rezistă tentaţiei de a arunca peria cât colo, căci ar fi speriat-o pe Draga. Îţi spun că s-a vârât în mintea, în viaţa şi în patul meu atât de mult, că abia mai am o clipă pentru mine. Mi-am luat o zi liberă, ceea ce ştii prea bine că n-aş face

de regulă, să o plimb prin Mayo şi Galway. Nu pot să scap de ea nici când dorm. Cred că m-a vrăjit.

– Doamne sfinte, Boyle.

Dar Boyle trebuia să-şi verse veninul.

– După cum ai spus, puterile ei au fost trezite târziu, şi e impregnată cu ele. Aşa că a făcut o vrajă de dragoste să mă înlănţuie aşa.

– Vorbeşti prostii. Chiar de ar fi fost tentată s-o facă, deşi nu mi se pare, Branna nu i-ar fi permis.

– Branna nu ştie totul, mormăi şi aruncă o privire sumbră spre Alastar, care dădea cu copita în perete. Iona e nou-intrată în lumea magiei şi acum încearcă apele, dacă pot să spun aşa. Le încearcă pe mine, aşa că mă trezesc atras în plimbări, pe jos, pe cal, cu maşina şi făcându-i micul dejun după o noapte în care doarme agăţată de mine ca iedera. Deci, dacă m-a înlănţuit cu o vrajă de dragoste, trebuie s-o dezlegi.

– Asta crezi despre mine?

Încet, Iona înaintă în grajd.

– Îmi pare rău, dar erai prea ocupat să urli ca să te auzi intrând. Ce opinie bună ai despre tine, Boyle, şi cât de josnică par în ochii tăi.

– Iona...

Tânăra făcu un pas înapoi, cu bărbia ridicată.

– Chiar crezi că sunt o persoană atât de slabă, de tristă, de jalnică, încât să doresc pe cineva care nu mă vrea în mod sincer? Că aş folosi magie ca să te farmec să petreci timp cu mine, să ai sentimente pentru mine?

– Nu. Doar încerc să-mi dau seama ce se petrece cu mine.

– Încerci, îl îngână ea cu ochii sticloşi, omorându-l cu durerea lor, dar lacrimile nu ieşiră. Da, ştiu că e o mare încercare să ţii la mine. Aşa că am să-ţi uşurez povara. Nu e nevoie s-o faci, şi nu e nici o vrajă la mijloc. Am prea mult respect pentru ceea ce sunt, pentru a mă folosi de puterile mele într-un fel atât de meschin, de egoist. Şi te iubesc prea mult ca să-ţi fac aşa ceva vreodată.

Fiecare vorbă a ei îl lovi ca un croşeu în inimă.

- Hai sus cu mine, să vorbim mai pe îndelete.

- Nu mai am ce să spun şi chiar nu vreau să vorbesc cu tine acum, rosti ea şi îi întoarse spatele în mod voit. Fin, poţi să mă duci acasă?

- Te duc eu... începu Boyle.

- În nici un caz. Nu vreau să fiu în preajma ta. Fin, dacă nu poţi, îl sun pe Connor.

- Desigur că pot.

- Nu poţi să pleci aşa după...

- Uite că pot.

Îi aruncă o privire atât de plină de durere şi furie, că bărbatul nu mai scoase o vorbă când se întoarse şi plecă.

- Las-o în pace deocamdată, spuse Fin cu voce joasă, şi foloseşte-ţi faimosul timp şi spaţiu ca să te gândeşti cum să-ţi ceri iertare.

- Of, am făcut-o lată.

- Urât de tot.

Fin alergă după Iona, să îi deschidă portiera.

- N-a mai simţit niciodată aşa ceva pentru cineva, începu el.

- Te rog, nu încerca să dregi lucrurile. Dacă poţi să-mi faci o favoare, nu spune nimic. Absolut nimic. Vreau doar să ajung acasă.

Fin procedă întocmai şi nu scoase o vorbă tot drumul. Îi simţea durerea. Părea să pulseze din ea, asprind aerul de tare aerul din maşină, încât era de mirare că nu muşca în carne.

Iubirea, după cum ştia el prea bine, putea să te sfârtece în bucăţi şi să nu lase vreo cicatrice vizibilă.

Parcă lângă căsuţă. Pe coş ieşeau rotocoale de fum şi un curcubeu de flori sclipea colorat în amurg. Şi undeva înăuntru era Branna, mai departe decât luna de pe cer.

- Să intru cu tine?

- Nu. Mulţumesc că m-ai adus acasă.

Când Iona dădu să coboare, Fin îi atinse mâna.

- Nu eşti greu de iubit, *deirfiúr bheag*, dar pentru unii a iubi e ca mersul pe un teren stranîu şi mlăştinos.

– Poate să fie atent unde păşeşte, rosti ea ferm, deşi buzele îi tremurau. Dar nu poate să învinovăţească pe altcineva pentru locul în care ajunge.

– Ai dreptate. Îmi pare rău că ai auzit ce...

– Nu-ţi cere scuze. E mai bine să vezi şi să ştii că ai fost prost, decât să ţii ochii închişi şi să continui să te porţi ca atare.

Ieşi repede din maşină. Fin aşteptă până intră în casă înainte să plece. Mai că şi-ar fi dorit să fie el însuşi îndrăgostit de ea, să îi poată arăta ce înseamnă să fie preţuită. Dar cum asta nu era o opţiune şi probabil nu era prudent nici să meargă acasă şi să-i dea una în scăfârlia plină de tărâţe lui Boyle, mai bine mergea după Connor. Ca să stea toţi trei la o sticlă de whisky şi, ca nişte buni tovarăşi, să-l îmbete pe Boyle.

Iona intră glonţ în casă. Nu avea de gând să plângă pe umărul Brannei sau al oricui. Nu avea de gând să plângă deloc. Voia doar să se agaţe de furie, pentru ca astfel să iasă la liman din ce urma să fie cel mai rău în acea noapte.

Aşa că intră şi se duse direct în bucătărie, unde Branna şedea la masă cu enorma ei carte de vrăji cu coperta de piele inscripţionată şi bine întreţinută, un iPad, un caiet şi câteva creioane bine ascuţite.

Branna ridică privirea şi înclină capul, întrebătoare.

– Ce, doar ce te-ai dus acolo şi ai şi făcut cale-ntoarsă?

– Da. Am de gând să beau un pahar foarte mare de vin, spuse în timp ce mergea spre dulăpiorul cu băuturi. Vrei şi tu unul?

Sprâncenele Brannei se ridicară întrebător.

– N-aş spune nu. Ce s-a întâmplat? Iar ţi-a ieşit Cabhan în cale.

– Nu totul se învârte în jurul lui Cabhan şi al răului străvechi, la naiba!

Ţinându-se de cuvânt, îşi turnă un enorm pahar de vin, apoi unul obişnuit pentru verişoara ei.

– Măi-măi, şi nu ţi-au trebuit nici douăzeci de minute să intri în starea asta? N-a fost fericit calul tău să te vadă?

- Nici n-am ajuns la Alastar, ceea ce e încă un lucru de care sunt supărată. N-am apucat să-mi văd calul, să aleg călare.

Îi întinse paharul Brannei şi ciocni.

- Afurisit *sláinte!*

Când Iona se trânti în scaun, Branna luă o gură de bere şi îşi cercetă verişoara peste buza paharului. Furie, da, dar şi durere. Începu, cu degajare voită:

- Nu e Cabhan şi nici calul, deci ce ne rămâne? Hai să vedem, ar putea fi Boyle?

- Ar putea şi este. Am intrat în grajd când tocmai îi spunea lui Fin cât e de deranjant pentru el să mă aibă în jur tot timpul, că îi invadez spaţiul personal. Îi stau în drum, în pat. Că m-am înfăşurat în jurul lui ca o iederă, în cuvintele lui.

- E un idiot şi sper că l-ai pus cu botul pe labe pentru asta. Oamenii pot fi nişte creaturi nesuferite, mai ales când îşi pun minţile împreună.

- A, e mai mult de-atât, de parcă asta n-ar fi fost destul. E de părere că am reuşit să mă vâr cu forţa în viaţa, mintea şi patul lui. Că i-am făcut o vrajă de dragoste.

- Ce porcării poate să îndruge! Toată compasiunea pe care Branna încerca s-o ţină sub control explodă într-un sentiment de jignire stupefiată. Trebuie să fi glumit, doar ca să îi răspundă lui Fin, care probabil îl lua peste picior.

- Nu glumea, Branna. Era furios, striga în gura mare. Nici măcar n-a auzit când am intrat. Tocmai atunci spunea – cât se poate de tare – că abia mai are timp pentru el însuşi la cum m-am băgat în viaţa lui şi că i-am făcut farmece. Că sunt novice în domeniu şi încerc apele şi m-am decis să le încerc pe el cu o vrajă de dragoste. I-a spus lui Fin să o desfacă.

- Ce pereche de momârlani.

- Nu ştiu ce înseamnă, dar sună insultător, aşa că sunt de acord. Doar că nu şi Fin. Şi el a exclamat „porcării" la ce a auzit.

- Mă bucur să aflu măcar atât. Măcar pe el nu o să-l prefacem în melc şi nu o să-l înecăm în bere.

Iona încercă să râdă, dar nodul din gât nu o lăsa.

– „Porcării" e un cuvânt bun. Am să încep să-l folosesc mai mult. Porcării, porcării, porcării.

Ochii i se umplură de lacrimi, gâtul îi ardea. Clătină din cap, luă o înghiţitură zdravănă de vin.

– Nu, nu, nu. Nu am să plâng. Trebuie să rămân supărată ca să nu se întâmple.

– Ai vorbit cu Boyle sau doar i-ai transformat penisul într-un ciot mic şi plin de negi?

– Am vorbit cu el, rosti Iona şi îşi şterse unica lacrimă ce reuşise să evadeze. I-am dat de ştire că am prea mult respect de sine ca să mă folosesc de magie pentru a face pe cineva să mă dorească. Să mă iubească. A încercat să caute scuze, dar e o porcărie, nu? L-am rugat pe Fin să mă aducă aici, ceea ce a şi făcut. A fost drăguţ cu mine.

Poate să fie, se gândi Branna, enorm de drăguţ. Cu unii.

– Atunci, mă bucur că era acolo. Nu am să-i caut scuze lui Boyle. Ceea ce a spus a fost o insultă dură şi nemeritată la adresa celor ca tine şi ca mine. Şi mai mult, e dureros pentru că nutreşti sentimente puternice pentru el. Am să spun doar că, deşi uneori are o fire aprigă şi alteori se întâmplă să fie, ei bine, ţâfnos e puţin spus, niciodată nu l-am ştiut să fi rănit pe cineva astfel. Mi se pare că e foarte bulversat de sentimentele pentru tine.

– Nu le vrea. N-am de gând să plâng după cineva care nu vrea să aibă sentimente pentru mine. Poate am să mă îmbăt puţin, dar n-am să plâng.

– O atitudine corectă, remarcă Branna chiar în momentul în care îi sună telefonul. E Connor. O clipă. Şi tu unde eşti? spuse ea la telefon în loc de salut. Chiar aici, da. Nu, ne e mai bine fără tine, având în vedere că eşti bărbat şi toate cele. Da, aşa e cel mai bine. Şi când o să-ţi vreau vorbele înţelepte, am să ţi le cer. Hai, fiţi măgari împreună, şi poţi să-i spui lui Boyle să se considere norocos că nu-l prefac într-unul.

Închise.

– Fin s-a dus la cresctorie după Connor. I-am spus, după cum ţi-ai dat seama, să se ducă cu el, fiindcă un

bărbat în preajmă doar ar îngreuna lucrurile. Îmi stă gândul să o sun pe Meara, dacă nu te deranjează. Putem să stăm împreună, să bem vin şi să spunem toate lucrurile urâte şi adevărate despre bărbaţi fără vreunul dintre ei în jur.

- Ar fi minunat. Sincer. Dar lucrezi.

- Am timp şi pentru asta.

- Mă compătimeşti.

- Aş fi ultimul om dacă n-aş face-o. Dar sunt la fel de supărată ca şi tine, pentru tine, pentru mine însămi şi pentru orice altă vrăjitoare care se respectă. Şi orice femeie care se respectă. Vrăji de dragoste, pe dracu'.

Când Connor şi Fin intrară în casă, Boyle se plimba prin sufragerie ca leul în cuşcă.

- Ce naiba ţi-a luat atât de mult, începu el, apoi îl zări pe Connor. A, bine. Înainte să-mi sari la beregată, n-am ştiut că era acolo şi, pur şi simplu, mă descărcam. Am dreptul să mă vait în propriul grajd.

- O întrebare, înainte să continuăm, rosti Connor cu un deget ridicat. Spui că Iona s-a folosit de magie să te ademenească... o vrajă de dragoste?

- Am spus-o, după cum văd că o ştii al naibii de bine, dar nu o cred. Vorbeam la nervi, atât. Sau în cea mai mare parte.

- Crezi că a folosit magie pe tine?

- Nu, nu când eu am...

- „Nu" e destul deocamdată, îi spuse Connor. Nu înseamnă că nu mă simt obligat să-ţi trag un pumn, ceea ce ar avea ca rezultat faptul că tu m-ai bate de mi-ar suna apa în cap, iar eu aş prefera să beau o bere. Fir-ar, Boyle, ştii cum suntem noi şi ce întrece măsura în ceea ce ne priveşte. Ar trebui să ştii acelaşi lucru despre Iona.

- Ştiu. Dar e... Fie, pe toţi dracii, trânteşte-mi una. N-am să dau înapoi, având în vedere că o merit.

- Nu e nici o satisfacţie să dai un pumn în asemenea condiţii.

- O fac eu, se oferi Fin.

– Tu nu eşti vărul ei, i-o întoarse Boyle, apoi ridică mâinile şi întinse bărbia într-o parte.

– Hai să te văd, încearcă numai.

Fin se limită la a-i zâmbi.

– O să-ţi accept oferta, dar numai când te aştepţi mai puţin.

– Eu de ce nu m-am gândit la asta? se întrebă Connor pe când îşi dădea jos jacheta. Vreau o bere, apoi poţi să-mi spui cum plănuieşti să dregi lucrurile cu Iona.

– Numai de ar fi mai rezonabilă...

– Nu aşa se face, amice, rosti Connor şi se trânti pe canapeaua mare de piele. Ai nişte chipsuri la bere?

– Mă ocup eu de asta. Avem nişte cotlete, iar Boyle poate să se pună să gătească, decise Fin. Să exerseze cum e să fii umil şi spăsit.

– Uite cum e, începu Boyle, care se aşeză şi el şi se aplecă înainte. M-ai întrebat dacă am vorbit serios, corect? Am zis că nu, şi asta a fost tot. Rezonabil.

– Şi te aştepţi ca ea să fie la fel?

– Îmi vărsam nervii, insistă Boyle. Când are să se calmeze, am să-i spun pur şi simplu că doar mă... cum se spune? Mă descărcam şi că n-am vorbit serios. Atât.

Connor nu spuse nimic pe moment, apoi aruncă o privire spre Fin, care tocmai revenea cu câteva sticle de Smithwick's şi o pungă de chipsuri de cartofi.

– Ştiu că a mai avut femei în viaţa lui, rosti Connor pe un ton de conversaţie. Am văzut-o cu ochii mei şi, pe unele dintre ele, le-am şi cunoscut. Dar dacă n-aş şti mai bine, aş putea să jur că omul acesta tocmai a ieşit dintr-o peşteră fără să fi văzut picior de femeie până acum.

– A, mai du-te naibii!

– Trebuie să se târască după ea în patru labe.

După remarca sa, Fin aruncă berile, una lui Connor, una lui Boyle, apoi se trânti pe canapea şi îşi întinse picioarele pe măsuţa de cafea supradimensionată pe care o găsise într-una din peregrinările sale.

– Nici în ruptul capului.

- *Mo dearthair*, pun rămăşag că ai să o faci până ce locul se termină. Pun o sută la bătaie. E nebun după ea, îi spuse lui Connor.

- Şi tocmai de aia o să o dea în bară urât de tot.

- Ar trebui să merg să vorbesc cu ea chiar acum şi să terminăm bâlciul.

- Nu te-aş sfătui, spuse Connor şi luă un pumn de chipsuri. E cu Branna, iar sora mea nu e prea încântată de tine în clipa de faţă. Bănuiesc că are să o cheme şi pe Meara, deci vor fi toate trei laolaltă, aruncând vorbe grele, cel puţin despre tine.

- Păi, Isuse, nu pot să rezolv nimic dacă nu vorbeşte cu mine, iar acum e păzită de o vrăjitoare şi de o femeie cu limba mai ascuţită ca briciul.

- Resemnează-te cu gândul că ai să fierbi încet în seara asta, şi poate încă pentru câteva zile, îl sfătui Fin. După aceea... mă gândesc că florile nu sunt de ajuns în locul de faţă.

Connor luă o gură de bere, ca să alunece chipsurile mai uşor.

- Iona noastră e un suflet romantic, dar florile sunt o consolare jalnică având în vedere insulta adusă.

- N-am insultat-o, începu Boyle, apoi înjură cu necaz şi luă o duşcă de bere. Bine, am făcut-o. Recunosc. A recunoaşte o greşeală şi a-ţi cere scuze ar trebui să fie de-ajuns.

La auzul vorbelor sale, Fin se lăsă să alunece în canapea.

- Deşi mă doare sufletul, sunt nevoit să fiu de acord cu tine, Connor, în privinţa peşterii. Ea nu e bărbat, frăioare, şi nu poţi să rezolvi problema cu scuze. Hai să te învăţ. Flori, fiindcă e romantică, şi ceva strălucitor prin care să-i arăţi că înţelegi gravitatea greşelii tale.

Uluit, Boyle se ridică glonţ de pe scaun.

- Acum trebuie să-i cumpăr bijuterii pentru că mi-am vărsat năduful atunci când ea nici măcar nu trebuia să fie acolo? Nici nu începe vorbă, rosti. Un bărbat trebuie să aibă mândrie şi coloană vertebrală, nu? Nu e decât o mită.

- Gândeşte-te mai mult ca la o investiţie, îi sugeră Fin. Pe toţi sfinţii, omule, niciodată n-ai călcat în străchinile cu o femeie ca să ştii cum să îndrepţi lucrurile?

Boyle îşi încleştă fălcile cu încăpăţânare.

- Dacă am greşit, spun că am greşit. Dacă nu e de ajuns, ei bine, asta este. Niciodată n-am fost cu o femeie care să conteze pentru mine, aşa că...

- Dar ea contează, completă Connor în locul lui.

- Ar trebui să fie destul de evident, mormăi el şi privi mohorât în bere. Nu am de gând să cumpăr flori şi zorzoane ca să peticesc lucrurile. Am să-mi cer scuze, căci nu ar putea să-mi pară mai rău pentru ceea ce am văzut în ochii ei. Mânia nu ar fi fost mare lucru. Strigi puţin şi s-a terminat. Dar am rănit-o şi îmi pare rău pentru asta. Se ridică în picioare.

- Mă duc să văd de cotlete.

- E nebun după ea, zise Fin când Boyle părăsi încăperea.

- Şi a intrat în panică din cauza asta, ceea ce ar fi fost amuzant dacă lucrurile n-ar fi luat o asemenea turnură. Are să-l ierte, fiindcă e bună la inimă şi la fel de nebună după el. Dar nu va mai străluci din nou până când el nu îi va oferi la rândul lui ceea ce ea e dispusă să ofere.

- Şi ce-ar fi asta?

- Dragoste, oferită liber şi fără condiţii. Florile, zorzoanele au s-o facă să zâmbească, atunci când e pregătită. Dar trebuie să lase deoparte reticenţa şi să fie al ei ca să o facă să strălucească din nou.

- E ceea ce ne face pe toţi să strălucim, observă Fin.

În sufrageria din căsuţa Brannei, cu focul mocnind şi lumânările aprinse, Iona se cuibări într-un colţ al canapelei. Meara nu doar că venise, dar adusese şi provizii de pizza şi îngheţată.

- Pizza, îngheţată cu topping de ciocolată, vin şi fete, ridică Iona paharul să toasteze. Tot ce e mai bun pe lume.

- Ţin pizza şi îngheţata la congelator tocmai pentru asemenea urgenţe.

- E perfect. Ar trebui să fim toate lesbiene.

- Vorbeşte pentru tine la capitolul ăsta, mustăci Meara şi mai luă o felie.

- Cred că amazoanele erau probabil lesbiene. Sau măcar unele dintre ele. Asta am crezut despre tine când te-am văzut prima oară.

Meara mai că nu se înecă la ultima muşcătură din pizza şi luă repede o gură de vin.

- Te-ai uitat o dată la mine şi ţi-ai spus: „Hei, uite o lesbiană!"

- Amazoană. Nu m-am gândit la orientarea ta sexuală, apoi te-am văzut cu Boyle şi am crezut că sunteţi împreună. Dar m-am înşelat. Amazoană, repetă Iona. Bună, superbă şi bine clădită. Sunt puţin beată. Mulţumesc, îi zâmbi ea Brannei.

- A, n-ai de ce.

- Putem fi toate amazoane.

- Eşti cam scundă pentru asta, obiectă Meara.

- Mai trebuie să fie şi pitici în grup.

- Se spune că e mică, dar voinică, adăugă Branna.

- Ba bine că nu! Vedeţi ce pot să fac? zise ea, şi o sferă de foc ce pulsa îi apăru în palmă.

- Mai bine nu te joci cu focul sau magia când eşti puţin beată, o sfătui Branna.

- Bine, îi făcu tânăra cu ochiul. Dar pot s-o fac, asta vreau să dovedesc. Pot să am grijă de mine. Am să-mi cumpăr o maşină, apoi, când o să vreau s-o conduc, am s-o fac eu însămi. Am putere şi am un scop. N-am nevoie de un bărbat.

- Dacă ar fi să fim amazoane, i-am folosi doar pentru sex sau orice altceva ne trece prin minte, apoi i-am alunga sau i-am omorî.

Iona încuviinţă la spusele Mearei.

- Hai s-o facem. Nu să-i omorâm, e puţin extrem. Dar treaba cu sexul şi toate cele. Îmi place mult sexul.

- În cinstea sexului, ridică Meara paharul, bău, apoi aruncă o privire spre Branna. Tu nu bei pentru sex?

- Am să beau, având în vedere că e lucrul cel mai apropiat de sex pe care-l fac, şi asta de ceva vreme-ncoace.

Iona suspină, cu o urmă de sughiţ.

– Ai putea să faci sex cu oricine. Eşti superbă.

– Mulţumesc foarte mult, dar sexul cu oricine nu mă atrage în clipa asta.

– E foarte selectivă în privinţa asta, adăugă Meara.

– Şi eu, sau cel puţin am fost. Cred că n-am să mai fiu. Sexul cu Boyle era spectaculos.

– Detalii, te rog, o îmbie Meara. Vorbesc serios. Am tot timpul din lume.

Iona râse şi mai sorbi o gură de vin.

– Fierbinte, sălbatic şi năduşitor. Ca şi cum lumea avea să se sfârşească dintr-o clipă în alta şi *trebuia* să ne avem unul pe celălalt.

– Măi să fie, eu, una, n-am mai întâlnit genul acesta de sex de o bună bucată de vreme.

– S-a terminat, făcu Iona gestul de a tăia aerul cu palma. E vremea pentru o doză bună de cinism, deoarece dragostea e o tâmpenie. Cine are nevoie de ea când ai pizza şi îngheţată, şi prietene, şi mult vin?

– Întotdeauna am crezut că glazura îi dă tot gustul.

Acum Iona îndreptă arătătorul către Meara.

– Glazura te îngraşă şi-ţi face carii.

– Există şi riscul acesta, dar... Ei bine, tu ai apucat să pui blatul de tort în cuptor, nu? Coace-l bine, ca să te satisfacă. Şi apoi poate te hotărăşti să adaugi glazură, poate nu.

– Dragostea ca alegere? „Nu", se gândi Iona. „Nu. Dragostea doar te ia pe sus şi te ameţeşte."

– Şi cum alegi? Ţi-ai copt tortul şi e în faţa ta. Te gândeşti: e un tort destul de reuşit, e numai bun pentru mine. Apoi clipeşti şi toată glazura asta minunată apare pe el de nicăieri.

Meara ridică din umeri.

– Ai putea să o răzuieşti de pe el.

– Poţi, fu Branna de acord. Dar aşa pierzi puţin din tort şi nu reuşeşti să te scapi cu totul de glazură.

– E trist. Sună adevărat, murmură Iona, şi trist. Nu putem fi triste. Refuz să fiu. Avem nevoie de muzică,

decise ea. Ai vrea să cânţi, Branna? Îmi place mult să te aud cum cânţi.

- De ce nu? spuse Branna şi se ridică. Am chef de cântec. Îmi aduc vioara. Meara, tu acordează-ţi plămânii.

Iona se duse să aţâţe focul când Branna ieşi.

- Ştiu răspunsul Brannei, pentru că i-am văzut pe ea şi pe Fin şi am auzit povestea. Dar tu ai fost vreodată îndrăgostită?

- Ei bine, dacă e să o ţinem cu analogia, mi-am vârât degetul în castronul cu glazură şi am gustat de câteva ori, dar nimic mai mult, se foi Meara în colţul ei de canapea. Ce vreau să spun e că Boyle poate fi un idiot.

- Branna l-a numit momârlan.

- Şi asta, la fel ca majoritatea bărbaţilor. Şi îmi pare rău s-o spun, dar şi stirpea noastră are momente de stupiditate nemaipomenită. Mai voiam să spun că îl ştiu de foarte multă vreme şi nu l-am văzut vreodată să se uite la vreo femeie aşa cum se uită la tine.

Iona îi crezu vorbele. O simţise pe pielea ei. Dar...

- Aş vrea să fie de ajuns. Problema mea e că întotdeauna vreau mai mult.

- De ce să fie asta o problemă?

- E o problemă atunci când n-ai parte de ce vrei.

Se trânti din nou pe canapea tocmai când Branna revenea cu tocul de vioară.

- Dă târcoale pe-afară, spuse Branna.

- Boyle? întrebă Iona, nereuşind să-şi stăpânească fiorul din inimă.

- Nu. Cabhan.

De astă dată se cutremură, sărind în acelaşi timp ca Meara de pe canapea.

- Casa e învăluită de ceaţă, care apasă pe geamuri de parcă ar vrea să arunce un ochi înăuntru.

- Ce-ar trebui să facem? întrebă Iona, care zărea la rându-i perdeaua cenuşie de la fereastră. Ar trebui să facem ceva.

- Firește. Vom cânta. Nu poate să treacă de bariera pe care am ridicat-o în jurul locului, spuse Branna cu calm,

în timp ce scotea vioara şi arcuşul. Aşa că vom bea vin şi vom avea muzică. Numai să crape el de ciudă.

– Atunci, ceva vioi, rosti Meara, care arătă degetul mijlociu spre fereastră, înainte să se întoarcă. Ceva de dansat. Să văd dacă pot s-o învăţ pe Iona câţiva paşi.

– Învăţ repede, răspunse ea, atât către Meara, cât şi spre inamicul ce pândea afară.

capitolul 17

O trezi mahmureala, pulsându-i constant în tâmple şi preluând ritmul bubuiturilor din centrul craniului. Avusese şi beţii mai rele, îşi spunea Iona, dar nu cu mult.

Se gândi să îşi tragă aşternuturile peste cap şi să mai doarmă până ce îşi revenea, dar nu putea – nu avea de gând – să nu meargă la lucru. Deschise ochii cu precauţie, apoi se uită chiorâş la fereastra din sufragerie.

Nu era în pat, îşi dădu seama, ci pe canapea, învelită într-o pătură frumoasă cu nuanţe de violet. Îşi aminti acum. Se întinsese pe canapea după ce dansase până ce era mai să rămână fără suflu şi li se alăturase prietenelor sale într-un cântec sau două.

Nu avea calităţile lor vocale, dar ştia cuvintele mulţumită bunicii şi nu se făcea de râs.

Pe deasupra, fusese distractiv. Şi un act de sfidare faţă de ceaţa ce se învârtejea afară.

Mâncase, băuse, vorbise, râsese, apoi cântase şi dansase pentru a trece de acea primă rafală de durere. Iar acum mahmureala avea să continue lucrarea începută. ceea ce era numai bine. Nu plânsese – sau nu destul încât să se socotească plâns –, iar asta o mulţumea.

Urma să se simtă mai bine după un litru de apă, un tub sau două de aspirine şi ceva de mâncare. Apoi avea să facă duş cât pentru câteva zile.

Şi să îşi petreacă restul zilei muncind.

Cândva, între primul şi ultimul pahar de vin, se hotărâse să se ducă la grajduri ca şi cum nimic nu s-ar fi

întâmplat. Nu avea de gând să se ascundă sub un bolovan şi să renunţe la locul de muncă pe care îl iubea doar pentru că şeful său – iubitul său – îi frânsese inima mult prea fragilă.

Dacă Boyle voia să scape de ea, trebuia să o concedieze.

Se ridică şi îşi croi drum, clătinându-se, până în bucătărie. Bău apă, înghiţi nişte aspirină şi tocmai se gândea să îşi prăjească nişte pâine când Meara intră în bucătărie, enervant de veselă şi roşie în obraji.

– Îţi cam bubuie capul în dimineaţa asta, nu?

Iona îi aruncă o privire crucişă.

– Ţie nu?

– A, am capul ca piatra şi un stomac de fier, spuse ea pe un ton zglobiu, în timp ce punea de cafea. Nu-mi aduc aminte să mă fi simţit rău după o noapte de băut.

– Te urăsc.

– Şi cine să te învinovăţească pentru asta? Ni s-a părut cel mai bine să te lăsăm unde ai aţipit noaptea trecută. De vreme ce mi-am luat un schimb de haine în caz că stăteam toată noaptea, am dormit la tine în cameră. Ai nevoie de cafea şi de nişte mâncare. Terci de ovăz, de preferat.

Iona se înfioră.

– Serios?

– E bun şi sănătos. Îţi fac eu, Branna încă nu s-a trezit.

– Şi ea are capul ca piatra şi un stomac de fier?

– Aş zice că da. Dar e atentă la cât bea. E genul care tot timpul îşi păstrează controlul de sine. Poftim, îi turnă Meara cafeaua. Când se trezeşte, roag-o să îţi facă o poţiune pentru mahmureală. Are una pentru care e renumită.

– E bine de ştiut. Mi-ar plăcea să merg la lucru cu mintea limpede.

– Deci, te ţii de hotărârea ta? Bravo ţie, rosti Meara şi îi dădu un pumn prietenesc de încurajare.

– Nu am de gând să mă lipsesc de munca la care ţin sau să îmi plâng de milă într-un colţ. Am nevoie de o

slujbă, aşa că o să vedem cum putem să lucrăm împreună, asta dacă nu mă concediază.

– Nu ar face-o. Nu e atât de nemilos, Iona.

– Ai dreptate. Pe deasupra, poate că soarele a ieşit acum, dar tot timpul poate să apară ceaţa. Cu problema asta pe cap, ar trebui să lăsăm restul la o parte. N-avem nevoie de crăpături în cercul nostru, nu?

– Ai coloană vertebrală.

De data aceasta, Meara o mângâie uşor pe umăr.

– Dacă ai de gând să faci terciul de ovăz, mă duc sus să mă mai scap de mahmureală cu un duş şi să mă schimb pentru lucru.

Ezită, apoi îşi petrecu braţele în jurul Mearei.

– Tu şi Branna m-aţi ajutat să trec cu bine peste o noapte grea.

– Ei bine, pentru ce sunt prietenii, dacă nu pentru asta?

Până să iasă de la duş, zvâcnirile din tâmplă şi migrena coborâră la cote acceptabile. Dar o cercetare lucidă a feţei sale în oglindă îi spuse că era nevoie de mai mult ajutor. În locul machiajului obişnuit de lucru, pe care îl făcea în grabă, îşi rezervă mai mult timp, avu mai multă grijă. Nu voia ca Boyle să creadă că obrajii palizi şi ochii umflaţi i se datorau lui, deşi indirect aşa era, de vreme ce exagerase în eforturile de a-şi îneca durerea.

Satisfăcută că se descurcase de minune cu ce avea la îndemână, se îmbrăcă şi coborî să se înfrunte din terciul de ovăz.

O găsi pe Branna, cu ochii mijiţi de somn şi în pijama, bând cafea în timp ce Meara fredona un cântec şi ungea unt pe pâine prăjită.

– Uite că a venit şi pare abia pe jumătate târâtă cu forţa.

– Atât de rău arăt?

– Ba dimpotrivă, afirmă Meara cu fermitate şi puse terciul pe masă.

– Putem să facem chiar mai bine, spuse Branna şi îi făcu semn cu degetul să se apropie. Apleacă-te aici, dacă nu vrei s-o faci tu însăţi.

Îşi trecu palmele blând peste chipul Ionei.

- Doar o atingere, căci nu vrem să creadă că te-ai consumat pentru el.

Vorbele ei îi aduseră un zâmbet.

- Mi-ai citit gândurile.

- E ceva de bun-simţ, un mic farmec adaugă ceva [illegible]te. Noi, femeile, şi vrăjitoarele trebuie să fim unite. Meara spune că eşti puţin mahmură.

- Mi-e mai bine.

- Bea asta, ciocăni ea cu degetul într-un pahar umplut [illegible] un lichid verzui-deschis.

- Ce e?

- Ceva pentru ce te supără. Ierburi şi ceva mai mult. Nu are rost să mergi acolo aşa cum eşti acum, simţindu-te mai puţin decât perfect sau arătând-o. Dai dovadă de coloană vertebrală pentru modul în care înfrunţi situaţia, aşa că îţi dau o răsplată.

- Şi terci de ovăz, adăugă Meara, care puse trei cassoane pe masă, se duse după pâinea prăjită şi apoi luă loc.

- Acum ori niciodată.

Crezând că era un leac, Iona dădu poţiunea peste cap... dar descoperi că avea o aromă răcoroasă, proaspătă, cu un pic de mentă.

- E bună.

- Leacurile nu trebuie să fie neapărat neplăcute. Mănâncă, sporeşte efectul.

- Amândouă aveţi grijă de mine. Vreau să spun că, dacă dragostea vă loveşte vreodată în moalele capului, am să fiu acolo pentru voi.

- Asta e liniştitor, remarcă Meara, care înfuleca terci.

Mahmureala se risipi, ca stropii de ploaie ce alunecă pe geam, ca un fel de lichid delicat care se transforma în abur şi se risipea, lăsând-o pe Iona împrospătată şi odihnită.

- Ai putea să faci o avere doar din poţiunea aceasta. E miraculoasă, îi spuse ea Brannei pe când îşi trăgea pacheta pe ea.

– Nici chiar aşa, iar strânsul unei averi nu e chiar ce credem noi că e. Avem treabă diseară, draga mea vecinşoară, şi de două ori mai grea decât până acum.

– Voi fi pregătită. Ştiu că nu te dai în vânt după îmbrăţişări, adăugă ea în timp ce o strânse pe Brannea în braţe, dar eu da. Nu cred că lui Cabhan i-a plăcut muzica, strigă ea peste umăr când păşi afară cu Meara.

– Sper că încă îi sună în urechi. Vorbim mai târziu, îi spuse Meara Brannei şi se îndreptă spre camioneta ei. Urăsc să spun asta, continuă ea când Iona se aşeză pe scaunul de alături. Dar nu fi prea necruţătoare cu el. Fără îndoială că măgarul o meritä, dar bărbaţii pot să o dea urât în bară fără să vrea.

– Nu vreau să fiu dură cu el. Vreau numai să-l fac să mă înţeleagă.

– Atunci, ai să reuşeşti.

Nu se aştepta ca ea să vină la lucru şi îl irita că nu putea să o învinovăţească pentru asta. Înainte ca înlăturarea bălegarului şi hrănirea cailor, stropirea şi administrarea zilnică a medicaţiei să înceapă, se aplecă asupra programului săptămânal. Îşi dădu seama că, într-un timp relativ scurt, îi atribuise Ionei atâtea sarcini, studenţi, responsabilităţi, încât trebuia să se gândească bine cum să umple lipsa ei.

Era doar o mare durere de cap, deşi nu exista o explicaţie raţională pentru ca ea să ajungă într-o asemenea stare încât să-şi arunce munca la gunoi laolaltă cu restul lucrurilor. Iar dacă el ar fi avut ocazia să îi spună câteva vorbe de bun-simţ, cu siguranţă avea să iasă şi el din lada de gunoi.

Dacă femeile ar fi fost mai mult asemenea bărbaţilor, fără îndoială că viaţa ar fi curs mai lin.

Prins între ciocan şi nicovală, Boyle parcurse programul în repetate rânduri, se gândi la ce era de făcut şi făcu schimbări în orele de curs şi între studenţi. Tocmai când se ridică să îşi scoată celularul ca să dea telefoanele necesare, auzi camioneta Mearei. Maşina ei făcea

ca o panteră torcând, nu ca leul bătrân cu bronşită al lui Mick.

Ieşi repede, hotărât să-i paseze ei responsabilitatea telefoanelor şi, în mod întâmplător, să o descoasă în legătură cu Iona, deoarece auzise că şi ea petrecuse noaptea la Branna.

Aşa că înlemni locului când Iona coborî de pe scaunul pasagerului, îmbrăcată de lucru.

- 'Neaţa, spuse Meara cu o veselie puţin fioroasă şi porni spre grajduri pe lângă el fără să-i arunce o privire.

Boyle începu cu un:

- Ah...

- Am venit aici să lucrez, rosti Iona pe un glas tăios pe care el nu îl mai auzise şi se opri la un metru de el. Şi atât. Am nevoie de lucru, îmi place să muncesc, sunt bună la ceea ce fac. Dacă intenţionezi să mă concediezi...

- Să te concediez?

În stare de şoc, Boyle înlemni din nou, cu ochii căscaţi la ea.

- Evident că n-am să te concediez. De ce...

- Bine. Atunci ne-am înţeles.

- Hei, stai aşa, trebuie să vorbim despre...

- Nu trebuie, îl întrerupse ea pe acelaşi ton rece şi tăios. Ştiu ce simţi şi gândeşti, şi într-un anumit fel te înţeleg. Ai dreptul să simţi ceea ce simţi, iar eu sunt responsabilă pentru propriile mele sentimente. Aşa că între noi va fi doar o relaţie de muncă, Boyle, iar tu trebuie să respecţi asta.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre grajduri. Putea să o oprească, să o ia pe sus şi să o care undeva în intimitate, unde ar fi fost nevoită să îi vorbească pe înţelesul ei. Pentru o clipă, se gândi să procedeze întocmai, apoi o lăsă să plece.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, se îndreptă de spate în aerul rece al dimineţii şi îşi dori să fi luat nenorocitele alea de flori.

Încercă să îi facă pe plac. Cum el era cel ce tulburase apele, era obligat să îi lase spaţiul pe care i-l ceruse.

Iona își văzu de lucru, însă fără formalitatea la care se așteptase. O nu, vorbi îndelung cu Meara, Mick și ceilalți, râse cu ei, puse întrebări. Dar nici nu se gândea să îi adreseze un cuvințel decât dacă era nevoită. Reuși să fie cordială și totodată distantă.

Fapt care îl scoase din sărite pe Boyle, apoi, când mânia se risipi, vinovăția i se cuibări în suflet.

– Îl înnebunești, spuse Meara, care se uita cum Iona pune șaua pe Spud.

– Pur și simplu, îmi văd de treabă și las aspectele personale la ușă.

– Tocmai asta îl scoate din minți. El, unul, ar spune sus și tare, fiind bărbat și mai ales fiind Boyle, că alegerea logică în asemenea situații e să separi munca de sentimente, dar faptul că tu o faci îl zăpăcește. Nu știe dacă să scheaune sau să facă pe mortul.

– Îl fac să înțeleagă, răspunse Iona care își puse casca după ce strânse curelele șeii. Asta contează. Dar nu pot să spun că mi-e milă de el.

Conduse grupul de elevi afară – un cuplu și două adolescente din America care profitau de vacanța de primăvară –, lăsându-i să sporovăiască între ei. Dar aruncă o singură privire în urmă, și nu putu să își stăpânească fiorul de satisfacție când îl surprinse pe Boyle privindu-o cum se îndepărtează.

Când intrară în pădure, atinse amuleta pe care o purta cu degetele, apoi le duse la buzunarul în care pusese farmecul de protecție în acea dimineață. Nu avea să se teamă de păduri, își spunea. Nici de ceea ce urma să vină. Și nu o să se teamă să își trăiască viața singură, dacă așa îi hărăzea soarta.

Cu un zâmbet oficial pe față, se întoarse în șa și se uită la familia din spate.

– Deci, cum vă place vizita până acum?

Ziua încărcată trecu repede, iar Iona era recunoscătoare pentru aceasta. Faptul că știa că face exact ce trebuia nu o alina cu nimic. Voia să îi zâmbească lui Boyle să îl vadă cum îi răspunde cu un rânjet. Voia să se simtă

îndreptăţită să-l atingă, măcar să-şi aşeze palma pe braţul lui şi să îl facă să se simtă îndreptăţit să îi răspundă.

Voia să se simtă din nou bine în jurul lui. Chiar dacă nu puteau fi iubiţi, chiar dacă era nevoită să găsească o cale prin care să stingă lumina dragostei pe care o simţea pentru el, încă îl voia în viaţa ei.

Avea nevoie de el, se corectă în timp ce curăţa grajdul după lecţia cu Sarah. Până când Cabhan o să fie învins, până când ceea ce Sorcha începuse cu atâta vreme în urmă o să se sfârşească, cu toţii aveau nevoie unii de ceilalţi.

Se confruntau cu ceva mult mai groaznic decât o inimă îndurerată şi nişte mândrie rănită.

Trebuiau să găsească o cale. Dacă Branna şi Fin puteau să lucreze împreună, cu siguranţă şi ea putea să lucreze cu Boyle. Avea să treacă o vreme până să găsească o cale, să netezească obstacolele dintre ei. Şi ar fi trebuit să vorbească, recunoscu ea.

Dar nu încă. Rana era prea proaspătă.

Îmbrăţişă gâtul lui Alastar, încântată când armăsarul îşi frecă nasul de ea.

– Te am pe tine, nu-i aşa? Călăuzitorul, prietenul, partenerul meu. Am o familie care ţine la mine şi mă înţelege. Şi am un cămin, un loc căruia îi aparţin. E mai mult decât am avut vreodată.

Se dădu înapoi şi îl pupă pe nas.

– Aşa că fără plângeri, fără petreceri din milă. Ne vedem mâine.

Ieşi şi-şi dădu seama că se sincronizase perfect când îl văzu pe Connor care hoinărea înspre grajduri, cu fluierul său obişnuit deschizându-i calea.

Era tabloul ideal al unui irlandez, se gândi ea, un bărbat arătos, lung şi subţire, cu o faţă de înger pus pe rele, cu mâinile în buzunarele pantalonilor de lucru aspri, mergând pe o cărare maronie şi cu pădurile verzi-verzi în urmă.

– Gata pe ziua de azi? strigă el.

– Tocmai acum. Tu?

– Gata să-mi conduc verişoara frumuşică acasă şi să văd dacă Branna a copt biscuiţi azi. Mi-e poftă de ei şi,

cum Branna mi-a spus că avem de lucru în noaptea asta consider că îi merit.

– Sunt gata pentru magie, mişcă ea din degete. Şi să învăţ ceva nou.

– Nou, spui?

– Proiecţie astrală. O fac în vise, fie pe cont propriu fie manipulată de Cabhan, nu ştiu sigur. Dar nu o controlez. Şi aş vrea.

– E o săgeată bună pentru tolba ta. Deci... cum a mers azi cu Boyle?

– A fost poate puţin stânjenitor şi tensionat pe alocuri, dar ne-am descurcat. Ar trebui să ne fie mai uşor să mergem înainte de acum încolo.

– Se simte ca ultimul dobitoc pentru tot ce s-a întâmplat.

Nu avea să se simtă satisfăcută (poate numai puţin). Nu o să-i pară rău sau va ignora acest fapt.

– Simte ce simte, de aceea suntem aşa. Ştiu că îi e prieten, spuse ea şi îi mângâie braţul lui Connor. El se simte prost că m-a rănit. Tu te simţi prost că el se simte prost. Cu toţii trebuie să trecem peste asta şi să nu pierdem din vedere ceea ce trebuie să facem.

– Iar tu eşti în stare să o faci?

– Am mai fost dezamăgită din dragoste, spuse ea voios, dar puţin forţat, pentru că era o rană adâncă. Cred că unora din noi nu ne e scris să avem parte de o asemenea legătură.

– Dar nu e cazul tău, spuse el şi o strânse încurajator de mână. Nu crezi deloc aşa ceva.

– Ce cred, începu ea cu grijă, e că e ceva cu mine care îi împiedică pe alţii să aibă o legătură intimă cu mine.

– Porcării, pufni Connor şi clătină din cap.

– Propriii părinţi n-au fost în stare. A fost din vina lor sau a mea? Cine ştie, dar dacă ei nu pot, şi nu am vrut pe nimeni cu care să am acea legătură până la Boyle, nu pot să-i învinovăţesc. Dacă eu sunt de vină, trebuie să lucrez la atitudinea mea. Ceea ce şi fac. Sunt o operă în progres în cel mai adevărat sens al cuvântului.

- Greşeşti în privinţa legăturii sau că ar fi vina ta. Eşti [illegible] de uşor de iubit ca o dimineaţă de vară. Dacă n-am [illegible], te-aş lua de nevastă.

Iona râse, mişcată de vorbele lui. Apoi îi aruncă [illegible]rivire provocatoare cu coada ochiului.

- Suntem veri îndepărtaţi.

- Tot veri se cheamă, răspunse Connor şi îşi petrecu [illegible]ul pe după umerii ei. Şi totul e prea straniu şi prea [illegible]lcit pentru aşa ceva.

- Păcat, fiindcă eşti aşa de frumos.

- Şi eu spun acelaşi lucru despre tine.

Connor deschise uşa atelierului şi o invită cu o flutu[illegible]re exagerată din braţ. Apoi adulmecă aerul.

- Biscuiţi cu ghimbir, ce întâmpinare plăcută.

- Luaţi câţi vreţi şi ceai, căci avem de lucru.

La tejghea, Branna turna ceară albă, lichidă într-un [illegible]rcan străveziu, din care ieşea un fitil lung, alb. Iona se [illegible]ebă cum reuşise Connor să miroasă ghimbirul peste [illegible]easma puternică a florilor.

- Cum a mers? întrebă Branna, în timp ce îndrepta [illegible] cu ceară şi trecea la alt borcan.

- Prima zi a trecut şi nu e chiar aşa de rău.

- Se crede de neiubit, îi dădu Connor de ştire cu gura [illegible]nă de biscuiţi.

- Of, porcării.

- N-am spus asta, nu cred asta. Voiam să spun... nu [illegible]ntează, oftă ea şi luă un biscuit. Ai nevoie de ajutor?

- Aproape am terminat, dar poţi să mă ajuţi mai târ[illegible] să punem etichete şi să tăiem din fitiluri. Am făcut [illegible]ai multe, pentru că erau pe terminate şi turiştii se în[illegible]mădesc mai mult primăvara decât iarna. Beţi-vă cea[illegible]. Cum ieri n-am lucrat deloc, azi vom lucra de două [illegible] mai mult.

- Sunt pregătită.

- Vrea să stăpânească proiecţia astrală, interveni Connor.

- Proiecţie astrală, spui? zise Branna şi o cercetă pe Iona cu buzele încreţite. Nu e ce aveam eu în minte, dar de ce nu? E o abilitate bună.

După ce umplu ultimul borcan, le lăsă la răcit pe cuier, își dădu jos șorțul alb pe care îl purtase ca să nu își murdărească bluza roșie ca macul.

– Nu e la fel ca visele active pe care le-ai avut, dar nici foarte diferită. Ți-ai mai exersat meditația.

Iona tresări.

– Probabil nu cât ar fi trebuit. Mintea mea vrea uneori timpul să cutreiere pe altundeva.

– A-ți antrena mintea e o parte foarte importantă. A o antrena, a o liniști și, cum ți-am mai spus, a o concentra. Adu-ți ceaiul lângă foc. Ar trebui să fii relaxată în trup, minte și spirit.

Iona se supuse, iar Kathel se trezi din somnul său și își puse o labă pe un picior în semn de salut.

– Privește focul și bea-ți ceaiul. Îți place gustul lui și al biscuiților. Respiră calm. Inspiră, pauză, expiră, pauză. Mirosi turba din foc și lumânările abia turnate, ierburile puse la uscat.

– Mai ales rozmarinul.

– Bine. Îți auzi răsuflarea, cum intră, cum iese. Și coada lui Kathel care bate în podea, trosnetul lemnelor care ard și sunetul vocii mele. E liniștitor, totul e liniștitor. Atingerea mâinii mele și laba lui Kathel. Totul e mângâietor, așa că poți să aluneci puțin, să plutești puțin. E liniște și pace.

– Dar...

– Ai încredere în mine. Am să fiu cu tine pentru această primă oară, am să te conduc. Vezi cu ochii unde vrei cel mai mult să te duci, vezi în foc, vezi în mintea ta.

– Bucătăria bunicii, își dădu seama Iona dintr-odată. Mi-e dor de ea. N-a făcut decât să mă iubească, să creadă în mine. E singura care a făcut-o pentru atât de mult timp. Sunt ceea ce sunt datorită ei.

Branna aruncă o privire spre Connor, care veni să stea lângă Iona.

– E o călătorie lungă pentru prima încercare, murmură ea.

– Inima ei o duce acolo.

– Şi noi cu ea. O vezi, bucătăria bunicii, în foc, în mintea ta?

– E ca a ta. Adică, nu arată la fel, dar îmi dă aceeaşi senzaţie. E mai mică şi nu are şemineu. Văd pereţii, într-o nuanţă caldă de piersică, şi dulapurile de un maroniu închis, închis. Are o masă veche, de măcelar. Când stăteam cu ea acolo, puteam să-i spun orice. Mi-a spus ceea ce sunt, mi-a spus despre prima vrăjitoare întunecată când stăteam la masă şi serveam ceai şi prăjiturele... biscuiţi. Ca acum. Ţinea ierburi pe pervazul ferestrei şi bolul de ceramică verde şi albastru pe care i l-am sărutat de ziua ei cu un an înainte pe masă. În ziua când mi-a spus povestea, avea mere roşii în el, nu doar felii, ci întregi. Mere roşii lucioase în bolul verde-albăstrui. Ochii ei sunt ca ai mei, aceeaşi culoare, aceeaşi formă. Şi când mă privesc, o cred.

– Concentrează-te pe bol, pe culorile şi forma lui. Lasă-te ridicată, lasă-te dusă unde vrei să mergi. Răsuflare liniştită, minte liniştită, ţel liniştit. Ridică-te. Pluteşte. Zboară.

Se ridică, pluti ca şi cum ar fi fost imponderabilă. Aerul şi lumina pulsau într-un albastru... calm, liniştitor. Şi când simţi trezirea puterii sale, îşi luă zborul.

Iute, liberă, avântându-se peste valurile verzi înfăşurate în ceaţă albastră, peste apă... albastru sub albastru.

Glasul Brannei îi răsuna în minte. *Răsuflă. Menţine-ţi concentrarea.*

– E uimitor! Minunat.

Îşi aruncă braţele în lateral şi izbucni în râs din prima bucuriei pure a zborului.

Ţine-te bine acum. Bucătăria bunicii. Încearcă să o vezi.

O văzu în mintea ei, iar apoi pur şi simplu era acolo. Lângă vechea masă de măcelar, cu bolul verde-albăstrui pe ea. „Astăzi are lămâi", se gândi Iona, puţin ameţită.

Apoi, Nan apăru pe uşa din spate, descălţându-şi ghetofii de grădinărit, dându-şi jos pălăria de paie cu boruri late.

Era slăbuță și scundă de statură, întocmai ca Iona. Îngrijită și drăguță în jeanșii ei și jacheta subțire. Părul ei, care își menținuse strălucirea blândă, roșu-aurie, îi cădea în șuvițe elegante în jurul feței. Machiaj deschis, discret. Nan nici nu s-ar fi apucat de grădinărit înainte să aibă grijă de toate aceste aspecte.

Dădu să meargă spre frigider, apoi se opri. După care se întoarse foarte încet.

Duse mâna la inimă și, cu ochii larg deschiși, scoase un icnet scurt.

– Iona! Ești aici. O, o, împreună cu Branna și Connor. Vai, uită-te la tine, scumpa mea. Cât de multe ai învățat deja.

– Poți să mă vezi.

– Sigur că pot să te văd, doar ești aici, nu? Și ești atât de frumoasă. Șezi, ședeți cu toții, și spuneți-mi tot.

– Putem să ședem? se întrebă Iona.

– E destulă putere în camera asta încât să lumineze următorii cincizeci de kilometri, spuse Branna, apoi trase un scaun și se așeză. Evident că putem să ședem.

Cu un mic țipăt, Iona se aruncă spre bunica sa și o îmbrățișă. Pot să te ating. Pot să te simt. Mi-a fost dor de tine.

– Și mie de tine.

– Nu putem sta mult de data asta, draga mea verișoară, le zâmbi Branna. E o distanță mare pentru ea la prima încercare.

– Prima? Cu un râset și o sclipire de uimire în ochi, Nan o îmbrățișă din nou. A, nu, nu mult atunci. Dar suficient de mult încât să spun cât de mândră și fericită sunt.

– Ai să vii? Ai spus că vei veni în Irlanda.

– Așa am să fac, când va veni vremea. Voi știi. Ești fericită, dar... simt o nefericire.

– A avut o... neînțelegere, o dumiri Connor. Cu Boyle.

– Ah, am înțeles. Îmi pare rău să aud asta, fiindcă mi-e drag. Dacă e să fie, o să se rezolve.

– Nu are încredere în mine. Nu e important.

– Evident că e.

- Vreau să spun nu în clipa asta. Vreau să știu cum ești tu.

- Bine, sănătoasă, după cum vezi. Azi plantez pansele, fiindcă pot să îndure frigul, iar primăvara asta a fost rece. Și varză, desigur, și câte ceva din toate. O înveți bine, Branna, după cum îmi spune. Și tu, Connor.

- Învață bine. Și avem nevoie de ea.

Branna întinse mâna și o apucă pe a lui Nan.

- Vreau să-ți spun că ai făcut bine că ai trimis-o, că i-ai dat amuleta. Îți sunt recunoscătoare.

- Nu e nevoie de așa ceva. E datoria noastră să o facem. E sângele nostru.

- Este și va fi. E mai puternic acum că noi trei suntem împreună, dar și noi suntem mai puternici. Îmi pare rău că nu te putem vizita cum se cuvine, spuse Branna și se încruntă. Dar abia ce a început să deprindă tainele.

- Chiar și o clipă e o mare bucurie. Ai grijă de tine, soția mea. Ține-ți mintea și inima deschise, Iona. Atunci vezi ce e mai bun în ele.

- Îmi amintesc. O sărută pe Nan pe obraz și o strânse în brațe. Am să mă întorc dacă pot.

Din impuls, luă o lămâie din bol. Îi simți coaja în palmă și, ridicând-o, îi prinse mirosul.

- Știu că e copilăresc, dar pot să o iau cu mine? E cumva posibil?

- Hai să aflăm.

Branna o luă de mână și, când Iona vârî lămâia în buzunar, Connor o luă de cealaltă.

- Ne-a fost dor de tine acasă, verișoară Mary Kate, îi spuse Connor.

- Și mie de voi. Connor, ai să mă duci într-o zi la plimbare cu șoimii?

- Mi-ar face mare plăcere.

- Spune-i mamei tale și a ei, când le vedeți, că abia aștept o bârfă bună față în față.

- Vino la Vrăjitoarea Întunecată, îi spuse Branna lui Nan. Te așteaptă un foc arzând și ceainicul la fiert.

– Am să vin, mulţumesc. Vă trimit tuturor dragostea mea şi toate speranţele cu ea.

– Rămâi cu bine, Nan. Te iubesc.

Şi din nou, se ridică, pluti. Zbură.

capitolul 18

Deşi se simţea minunat, Branna tot îi băgă o poţiune sub nas.

– E prima dată pentru tine. E mai bine să te calmezi acum.

– Pot să o fac din nou?

Branna se încruntă în vreme ce Connor mai şterpeli doi biscuiţi.

– Nu, nu chiar acum. Vreau să spun, pot să o fac? Sunt capabilă? De una singură?

– Eu şi Connor am fost doar pasageri, ai putea să spui, îi dezvălui Branna şi se duse să îşi verifice lumânările. Te-am ajutat să te pregăteşti, apoi am venit să te conducem.

– Ca şi cum aş studia pentru permisul de conducere?

– Poftim?

– Când înveţi să conduci o maşină... chiar trebuie să rezolv problema cu cumpărarea unei maşini. Întotdeauna o amân, dar... sunt puţin ameţită, recunoscu ea şi bău poţiunea.

– Înveţi să conduci, se gândi Connor la spusele ei, apoi încuviinţă. Într-un fel, da. Atunci când ai nevoie de supraveghere până te descurci de una singură.

– Măcar unul din noi ar trebui să meargă cu tine când încerci din nou.

– M-aţi hipnotizat într-un fel.

– Doar te-am ajutat să intri într-o stare de meditaţie atât. Ai o minte foarte agitată şi ai nevoie de exerciţiu ca s-o calmezi.

– A însemnat mult pentru mine să o văd. Să o văd de-a dreptul.

Iona duse mâna la buzunar şi scoase lămâia luată de bolul verde-albăstrui, o duse la nas să îi inspire prospeţimea.

- Familia e rădăcina şi inima, spuse Branna. Acum, ce poţi să faci cu astea.

Deschise un sertar şi scoase o listă tipărită.

- O baghetă cu vârf de cristal de cuarţ roz, citi Iona. Un pumnal ceremonial *athame*, decorat cu un nod celtic al trinităţii, o cupă de argint a Zeiţei Focului, Belisama, o amuletă de cupru în formă de pentagramă.

Iona ridică privirea, încruntată.

- Cele patru instrumente elementare?

- Foarte bine, bagheta pentru aer, cuţitul pentru foc şi aşa mai departe. Continuă să citeşti.

- Bine, o sabie cu piatră de hematit în mâner şi pe lamă; o suliţă cu vârf ascuţit din hematit; un scut decorat cu o pentagramă şi hematit, ametist, feldspat şi jasp roşu; şi o căldare cu simbolul focului. Cele patru arme corespondente.

- Ţi-ai făcut temele. Acum vei face o vrajă de căutare şi ai să le găseşti.

- Ca un fel de vânătoare de comori?

- Într-un fel.

- Păi, îmi plac jocurile distractive.

- Acesta nu e unul dintre ele, o avertiză Connor. Dar e important şi e un bun exerciţiu. Va trebui să-l dibuim când suntem gata şi să-l distrugem o dată pentru totdeauna.

- Am fi în avantaj dacă am şti când şi cum vine, adăugă Branna.

- De ce nu-l căutăm acum? Trebuie să aibă un fel de ţărlog. Am putea...

- Nu suntem pregătiţi şi, dacă îl căutăm, s-ar putea să îşi dea seama. Are putere şi, dacă nu o putem bloca, o să ne miroasă. Dar când suntem gata, vom vrea ca el să vadă ceea ce noi vrem să vadă. Când se apropie sorocul, continuă Branna, noi trei îl vom căuta şi îl vom găsi, combinând cele trei puteri.

- Şi Fin?

– Nu...

– Fin e cel care ar trebui să-l caute şi să-l găsească, [illegible] Connor care se întoarse către sora sa şi îi înfruntă privirea cu calm. Are sângele lui în vine, e cel mai potrivit să o facă.

– Ai prea mare încredere în el.

– Iar tu prea puţină. E menirea lui, Branna. O ştii la fel de bine ca mine.

– Bine, vom vedea când va veni sorocul. Dar acum, să ne ocupăm de listă. Tu trebuie să o faci, Iona. Fă vrăji pentru fiecare în parte, găseşte ce cauţi şi adu-le [illegible] pe rând.

– Bine.

Iona mai aruncă o privire peste listă şi o împături în buzunar. Apoi închise ochii şi încercă să vizualizeze bagheta magică.

– Ce în minte eu zăresc, am să caut, am să găsesc. Adu-o în faţa ochilor mei şi am să merg unde văd eu. Subţire şi tare, glasul ei îmi strigă mie. Voia mea să fie.

O văzu limpede, prinzând lumina târzie a soarelui pe o măsuţă de lângă fereastra camerei cu instrumente muzicale.

– Revin imediat.

Connor se sprijini cu cotul de tejgheaua la care Branna începuse să eticheteze cu minuţie borcanele cu ceară răcită.

– Ştiu că te doare, rosti el cu o voce la fel de blândă precum privirea. Dar dacă nu accepţi ceea ce e Fin, ceea ce cu adevărat, şi nu crezi în el, în loialitatea lui, ne limitezi posibilităţile tuturor.

– Încerc. Pot să trec peste durere, în cele mai multe zile. Încrederea e mai greu de câştigat.

– Ar muri pentru tine.

– Nu zice aşa ceva, izbucni ea. Crezi că aş vrea una ca asta? Vreau numai să fac ceea ce trebuie făcut şi am să o fac. Am să o fac. Ai dreptate că el e cel ce ar trebui să caute, să găsească. Ai dreptate. Acum, las-o balta.

– Bine, nu-ţi mai bate capul, bombăni Connor, apoi zâmbi puţin să o domolească. Vrei s-o cronometrez?

- Nu e grabă, ridică Branna din umeri, uşurată că fratele său nu mai insistase de dragul ei. Unele din ele sunt greu de găsit, ca să îi sporească încrederea. Altele vor lua ceva mai mult timp.

- Bine atunci, am chef de o halbă de bere. Vrei şi tu?

- Hmm. Un pahar de vin mi-ar prinde bine. Şi să nu te prind în preajma fripturii de porc pe care o am în cuptor.

- Friptură de porc.

- Nu te atinge de ea sau de ce mai e pe lângă. Am pus o vrajă de potrivire la timp, pentru că nu ştiam cât durează cu Iona. Adu, te rog, sticla de vin şi încă un pahar pentru Iona. Poate să-l bea după ce termină.

Iona intră valvârtej, cu bujorii victoriei pe chip, fluierând bagheta.

- Am găsit-o.

- Bună treabă. Pune-o acolo şi găseşte următorul obiect.

- Bine. Pui etichete. Trebuia să te ajut.

- Avem destulă vreme. Pumnalul *athame*.

- Am înţeles, spuse Iona şi, după ce inspiră adânc, începu din nou.

Connor îşi bău halba şi se hârjoni puţin cu câinele, în timp ce Branna termină prima tură de lumânări. Iona călătorea înainte şi înapoi, aducând obiectele de pe listă.

- Isuse, suliţa asta... rosti Iona şi ridică arma ca un războinic când reveni. Mi-a luat la fel de mult timp s-o găsesc ca restul artefactelor puse laolaltă.

„Nu tocmai", cugetă Branna, „dar destul de mult".

- O *vedeam*, şi la fel şi copacul de care ai sprijinit-o afară, dar nu îmi dădeam seama care copac e. Aşa că, după ce am hoinărit aiurea pentru o vreme, am făcut o vrajă secundară de găsire.

- Bună alegere. Vom lucra puţin mai mult ca să micşorezi aria de căutare.

Iona făcu semn din cap spre obiectele înşiruite pe tejghea.

- Sunt aşa de faine. Oricum, mai am două.

Scutul îi dădu atâtea bătăi de cap, încât aproape că se decise să caute căldarea, însă instrucţiunea Brannei era să le caute pe rând, aşa că îşi linişti mintea – o adevărată provocare, cum tot timpul i se vânturau atâtea gânduri prin ea –, apoi rosti din nou vraja.

Găsi scutul – o adevărată operă de artă – atârnând la sera ce mirosea a ierburi aromate.

– S-a descurcat de minune, observă Connor, care lăsase câinele să se joace cu câinele, îl freca acum cu piciorul pe burtă. În condiţii dificile.

– Aşa e. Şi are să se descurce şi mai bine, căci condiţiile se vor îmbunătăţi.

– Eşti o optimistă incurabilă, Branna.

– O realistă incurabilă.

După ce puse lumânările pe care le terminase în cutiile de dus la prăvălie, începu să le pună pe cele înşirate pe rafturi.

– Am găsit-o, răsună vocea Ionei, care căra căldarea. În micul pod de deasupra camerei tale, Branna... despre care nici nu ştiam că există.

– Nu prea e folosit. Aşadar, le-ai găsit pe toate.

– Fiecare pe rând, răspunse Iona şi puse căldarea lângă restul. Fiecare obiect e frumos şi unic.

– Aşa e. Poate că sunt unelte, dar nu văd de ce o unealtă nu ar trebui să fie şi frumoasă, la fel cum e practică şi folositoare. Aşa că îţi aparţin.

– Scuze, cum?

Deoarece mintea îi era din nou plină de o mie de gânduri, Iona se uita năucită la Branna.

– Acum sunt ale tale, repetă Branna şi turnă vin într-un pahar pe care i-l întinse. Eu şi Connor le-am ales pentru tine, din ce ni s-a lăsat moştenire, sau ce am colecţionat, sau ce am găsit pe altundeva de când ai venit la noi.

– Dar...

Copleşită, nu reuşi să lege cuvintele care de atâtea ori îi veneau în minte şi îi ieşeau direct pe gură.

– Fiecare vrăjitoare are nevoie de propriile unelte, continuă Branna. Iar acestea sunt cele mai importante

[illegible] ele. Cu timpul, vei găsi şi vei alege altele pentru [illegible].

- Focul ţi-e elementul cel mai apropiat, grăi Connor şi se ridică să li se alăture. Deci, simbolurile sunt ale tale. Iar pe *athame* ai nodul trinităţii pentru cei trei din tine şi noi trei. Cuarţul roz de pe baghetă, fiindcă se pare că puterea îţi vine din instincte – din pântec –, apoi îţi trece prin inimă. Hematit pe sabie pentru forţă. Pietre de protecţie – fizică şi psihică – pentru scut. Hematit în vârful suliţei, pentru încredere, spuse Connor şi bătu cu degetul pe vârf. Şi o pentagramă de aramă, mijlocitorul folosit de Sorcha.

- Nu ştiu ce să vă spun.

- Sabia şi scutul au fost moştenite, din sânge în sânge, îi zise Branna. Pocalul l-am găsit într-un magazin care îmi place, aşa cum Connor a găsit pentagrama în altul. Deci e un amestec de vechi şi nou.

Lacrimile pe care şi le reţinuse voiau acum să se verse, din toată inima. Din pură recunoştinţă.

- Vă mulţumesc, mai mult decât pot să spun prin cuvinte. Îmi pare că aţi făcut atât de mult, prea mult.

- Ba nu, o corectă Branna. Trebuie să fii înarmată pentru ce urmează să vină.

- Ştiu. O sabie, remarcă Iona şi o trase cu atenţie din teacă. Nu ştiu să o folosesc.

- Vei învăţa. Unele cunoştinţe îţi vor veni direct de la sabie.

- Unele, încuviinţă Connor. Restul te poate învăţa Fin, la fel ca şi Meara. E a naibii de bună cu sabia. Ori Branna, ori eu te putem ajuta cu suliţa, dar cred că vei găsi că unealta în sine ţi se va potrivi în mână.

- Odată ce le-ai curăţat şi le-ai reîncărcat, adăugă Branna. Asta nu putem face noi. Cred că ar trebui să luăm cina. Ne-ar fi de folos pauza şi mâncarea. Apoi te vei ocupa de ele.

- Am să le preţuiesc. Mulţumesc. Mulţumesc, repetă ea, luându-i mâna Brannei, apoi pe a lui Connor, legând cercul celor trei. Mi-aţi deschis viaţa în atâtea feluri.

– Faci parte din viaţa noastră. Haideţi să mâncăm. Am pregătit o masă specială, anticipându-ţi succesul. Adu-ţi vinul, că nu l-ai băut.

– Într-o bună zi, am să vă răsplătesc pentru ce aţi făcut.

– Nu e vorba de răsplată, nici nu poate fi.

– Ai dreptate. A fost un cuvânt greşit. Echilibru. Într-o bună zi, am să găsesc echilibrul.

Începu prin a pune masa, spunându-i lui Connor că avea interdicţie la curăţenia în bucătărie. Nu că el s-ar fi plâns. Starea ei de spirit, plină de entuziasm după întâlnirea cu Nan şi de la daruri, ajunse până la cerul gurii când gustă din micul festin pe care Branna îl pregătise.

– Dumnezeule, e aşa de bun! Ştiu că mi-e foame, dar e de-a dreptul uimitor. Jur că ţi-ai putea deschide propriul restaurant.

– Nu e ceva ce aş face vreodată. Gătitul, ca şi uneltele, e necesar. Nu are de ce să nu fie bun.

– Aş vrea să pot găti şi eu aşa. Chiar trebuie să învăţ.

– Ai destul timp pentru asta şi lucruri mai importante de învăţat acum. Connor, Frannie de la prăvălie mi-a spus că Fergus Ryan s-a îmbătat criţă în weekend şi a intrat în casa Sheilei Dougherty, crezând că e a lui, s-a dezbrăcat gol-puşcă şi a adormit pe canapeaua din sufragerie, unde Sheila Dougherty, nu prea încântată – are vreo şaptezeci şi opt de ani şi e rea ca o viperă –, l-a găsit dimineaţa. Ce ştii despre asta?

– Ştiu de ochiul învineţit al lui Fergus şi de ditamai cucuiul de deasupra cefei, de la bastonul doamnei Dougherty. Şi despre cum a reuşit să-şi ia cu el doar cizmele şi capul de pe umeri, încercând să se apere, şi a fugit aşa afară, cu bătrâna pe urmele lui, aruncând după el cu blesteme şi orice altceva îi mai cădea în mână.

– Mă gândeam eu că ştii, zâmbi Branna şi duse paharul de vin la buze. Spune-mi tot.

Astfel, conversaţia se îndreptă spre bârfe locale, afaceri, poveşti. Genul de masă, se gândi Iona în timp ce spăla oale şi farfurii, pe care îl avusese doar arareori în copilărie, şi după care tânjise tocmai din pricina lipsei

sele. Aşa că, la fel ca pe uneltele dăruite, avea să îl preţuiască, ca şi pe toate cele ce urmau.

Deocamdată, încercă să se bucure de linişte, în vreme ce Branna şi Connor erau fie pe sus, fie pe altundeva, văzându-şi de propriile treburi. Mai avea de lucru. Curăţirea rituală a uneltelor în seara asta. Iar mâine să umple şi să reîncarce cu putere ceea ce era acum al ei.

O zi bună, se felicită pe sine. Fusese la lucru, avusese prima întâlnire faţă în faţă cu Boyle şi trecuse de ea fără să se umilească. O mare victorie.

Şi zburase până în bucătăria lui Nan, fapt care o încânta nespus. Lucrase la vrăjile de căutare şi se alesese cu o răsplată nepreţuită. Şi totul fusese încheiat de o masă cu verii săi, plină de discuţii şi voie bună.

Iar mâine avea să facă orice îi scotea ziua în cale.

Pentru a începe să intre în acel echilibru, spălă şi frecă până când bucătăria sclipi de curăţenie. Când Branna avea să intre, se gândi ea, şi să se uite în felul ei critic, aproape că va fi orbită.

Mulţumită, se îndreptă spre atelier ca să se ocupe de ultima ei sarcină pe acea zi, când bătaia în uşa de la intrare o opri locului.

De obicei, perspectiva companiei ar fi încântat-o, dar voia neapărat să se apuce de treabă cu uneltele ei. Era probabil unul dintre tovarăşii lui Connor sau una dintre posibilele sale iubite, se gândi ea. Încă nu întâlnise pe cineva care să nu-l iubească pe Connor sau să nu-l caute când era rost de distracţie, sau când aveau nevoie de un umăr pe care să plângă.

Când deschise uşa, zâmbetul de întâmpinare i se şterse de pe buze, fiindcă îl văzu pe Boyle, care aştepta în prag cu un enorm buchet de flori de primăvară.

– Ah... abia îngăimă ea.

Arăta atât de sexy, de atrăgător, vânjos, cu mâna plină de cicatrici ţinând buchetul, puţin roşu la faţă, cu ochii plini de hotărâre, stânjenit. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi gestul o ului.

– Îmi pare rău. Trebuie să-ţi spun că îmi pare rău. Pentru tine.

– Sunt frumoase.

Ar fi fost mai bine, își spunea Iona, cu mult mai bine pentru ea dacă l-ar fi trimis acasă cu coada între picioare. Dar nu putea să o facă, nu când îi adusese flori și o scuză sinceră.

– Mulțumesc, zise în schimb și luă florile. Sunt foarte frumoase.

– Au să mă ajute să trec pragul, pentru un minut sau două?

– Bine. Sigur. Vreau să le pun în apă.

Îl conduse în bucătărie, folosindu-se de fiecare truc învățat să își țină mintea, inima calme și neșovăitoare.

– E curat lună aici, observă el.

– Trebuia să ma revanșez.

Găsi o vază mare, drăguță, verde-închis, foarfecele de plante al Brannei și aditivii pentru flori pe care verișoara ei îi făcuse ea însăși. Și se puse pe treabă.

– Iona, îmi pare rău că te-am supărat, că te-am rănit. Nu aș fi vrut s-o fac niciodată.

– Știu.

Florile, atât de încântătoare, mireasma lor, atât de puternică, o ajutară să își mențină echilibrul.

– Nu sunt supărată pe tine, Boyle. Nu mai sunt.

– Ar trebui. O merit.

– Poate. Dar nu ai greșit întru totul cu ce i-ai spus lui. Fin. M-am insinuat în viața ta, am intrat puțin cu forța.

– Nu sunt genul care să fie forțat atunci când nu vrea. Iona...

– Erai atras de mine. M-am folosit de asta. Dar nu m-am folosit de magie.

– Știu. Știu, zise repede Boyle și își trecu degetele prin păr, încercând să își găsească cuvintele. Nu sunt obișnuit să simt tot ce simt acum. M-am pierdut cu firea și s-a întâmplat ca tu să vii înainte să-mi revin. Îmi dai șansa să mă revanșez?

– Nu e vorba de asta, sau nu doar de asta.

„Echilibru", se gândi ea din nou. Nu avea să îl găsească fără a fi sinceră cu ea însăși. Și cu el.

– Tot ce simt pentru tine s-a întâmplat atât de repede, iar eu doar m-am lăsat dusă de val. M-am ţinut strâns de ce simţeam şi, cred, poate prea tare. Nu voiam să îmi scape printre degete. Mi-am dorit dintotdeauna să simt aşa ceva pentru un bărbat. Aveam nevoie de sentimentele astea ca de aer. Aşa că m-am băgat în viaţa ta, în patul tău, şi am refuzat să mă gândesc la ce ar putea merge rău.

– Nu trebuie să fie rău. Nu e rău, spuse el şi o apucă de umeri.

– Dar nu e nici bine, răspunse ea şi, cu precauţie, păşi în lături ca să nu o mai atingă. Vrei o bere? Nici măcar nu am întrebat dacă...

– Nu vreau o nenorocită de bere. Te vreau pe tine.

Ochii ei, albaştri şi frumoşi chiar şi când erau umbriţi de tristeţe, se ridicară spre ai săi.

– Dar nu vrei să mă vrei. E încă adevărat. Şi nu pot să accept asta, să mă mulţumesc cu asta doar pentru că aşa am făcut întotdeauna. Boyle, totul a început demult. Părinţii mei n-au băgat niciodată de seamă când nu eram acolo, sau nu le prea păsa dacă eram sau nu. Şi, cel mai trist, nu şi-au dat seama că ştiam.

– Îmi pare rău s-o spun, Iona, de vreme ce sunt mama şi tatăl tău, dar mi se pare că părinţii tăi sunt niște dobitoci.

Tânăra râse puţin.

– Într-un fel, cred că ai dreptate. Cred că mă iubesc, pe cât sunt capabili, pentru că ar trebui să o facă, nu pentru că aşa doresc. Cât despre băieţii şi bărbaţii de care am încercat să mă îndrăgostesc... Mă voiau şi ei pentru o vreme, dar niciodată nu m-au vrut îndeajuns de mult, sau n-au vrut să mă vrea destul, aşa că totul s-a dus. Aşa că am rămas să mă întreb: „Oare ce e în neregulă cu mine? De ce nu poate cineva să mă iubească fără rezerve, fără o sută de bariere în cale?“ Sau mai rău, să fac un fel de manta de vreme rea până când apare cineva mai bun pentru ei.

Şi el făcuse aşa ceva? se întrebă Boyle. Contribuise la felul ei de a vedea lucrurile aşa?

– Nu e nimic în neregulă cu tine şi nu am simţit nimic de genul ăsta.

– Încerc să cred asta şi nu pot decât dacă încetez să mă mulţumesc cu mai puţin. Iar asta e problema *mea*, necazul *meu*. Poate că nu mi-am dat cu totul seama de asta până când nu mi-ai dat tu un pumn în figură. Metaforic vorbind, adăugă cu un zâmbet mai firesc decât se aşteptase să fie capabilă.

Boyle încă îi vedea cu ochii minţii chipul din momentul când intrase în grajd şi se simţi de parcă o lovise.

– Doamne, Iona. Aş da orice să nu fi rostit cuvintele-alea, să mi le îndes înapoi pe gât şi să mă înec cu ele.

– Nu. Nu, îi luă ea mâinile pentru o clipă şi le strânse. Tocmai din cauză că m-au doborât, a trebuit să mă ridic din nou. Şi de data asta să mă confrunt cu problema aceasta până la capăt. Pentru că, înainte de asta, Boyle, aş fi acceptat tot ce-mi dădeai. Aş fi înfăşurat relaţia noastră în voalurile fanteziilor mele şi m-aş fi convins că totul e bine. Dar nu ar fi fost niciodată bine. Nu pot să fiu fericită, nu până în măduva oaselor, cu mai puţin decât am nevoie. Şi dacă nu sunt fericită, nu pot să fac fericit pe altcineva.

– Spune-mi de ce ai nevoie şi am să-ţi dau.

– Nu merge aşa, răspunse Iona şi, Doamne, îl iubea mai mult văzându-l că încearcă, că era dispus să încerce. Poate, la urma urmei, e vorba de magie. Ceea ce ne face să iubim, să avem nevoie şi să dorim o persoană mai presus de toate celelalte. Să o iubim, să avem nevoie de ea şi să o dorim cu totul. Eu vreau magia. Nu mă mulţumesc cu mai puţin. Tu eşti motivul pentru care o fac. Deci, în mod ciudat, îţi sunt recunoscătoare.

– O, da, mulţumeşte-mi acum şi pune-mi capac.

– Mi-ai arătat că valorez mai mult decât credeam, sau mă lăsam să cred. Şi am multe pentru care să fiu recunoscătoare. Eu sunt cea care a grăbit lucrurile, deci sunt responsabilă pentru eşec. Totul a mers prea repede, prea intens. Nu e de mirare că te simţeai încolţit.

– Niciodată nu m-am simţit... Nu ştiam despre ce vorbeam.

- Ai să-ți dai seama. Până una-alta, florile sunt frumoase, la fel și scuzele tale, spuse ea și puse vaza pe masă. Dacă mă gândesc mai bine, pot să îți spun câteva lucruri de care am nevoie.

- Orice.

- Am nevoie să continui să lucrez pentru tine și Fin, nu doar pentru că trebuie să-mi câștig existența, dar și pentru că sunt bună la ceea ce fac. Pentru că îmi place și vreau să fac ceva ce îmi place.

- Ți-am spus, nici nu se pune problema.

- Și am nevoie să fim prieteni, ca să nu ne simțim stânjeniți sau incomod unul în preajma celuilalt. E important. Nu aș putea să continui să lucrez pentru tine sau cu tine dacă ne-am agăța de resentimente sau emoții încâlcite. Aș ajunge să renunț la slujbă ca să ne scutesc pe amândoi de asta, ceea ce m-ar întrista.

- Nu există resentimente din partea mea. Nu pot să-ți promit că nu vor fi emoții încâlcite, pentru că asta simt. Încâlcul e o harababură în mine, și nu pot s-o descâlcesc. Dacă ai putea să...

- Nu de data asta. „Nu cu tine", se gândi ea, pentru că nu și-ar fi revenit dintr-o nouă decepție cu el. Nu pot. Sunt responsabilă pentru sentimentele mele, iar tu pentru ale tale. Ai să-ți dai seama, repetă ea. Dar amândoi avem o muncă frumoasă care contează pentru noi, avem prieteni buni în comun. Și mai important decât orice, aici și acum, avem un scop și un dușman comun. Nu putem să facem tot ce avem de făcut dacă ne fuge pământul de sub picioare.

- Drăcie, când ai devenit așa de logică? mormăi el.

- Poate că împrumut puțin de la Branna. M-a învățat multe lucruri, mi-a arătat mai mult decât mi-aș fi închipuit vreodată. Am o moștenire de păstrat și nu am să mă feresc de ea. Am să lupt pentru ea. Și am să fiu sinceră cu mine însămi.

- Deci, rămâne să lucrăm împreună, să luptăm împreună și să fim prieteni? Și atât?

Ilona îi zâmbi din nou.

– E destul de mult pentru majoritatea oamenilor. Şi nu refuz să facem sex pe post de pedeapsă.

– Nu mă refeream... Deşi acum că ai spus-o, are totuşi efectul acela. Iona, nu a fost numai sex. Nu crede asta.

– Ştiu că nu a fost. Dar şi acolo am forţat nota. Am sărit, cum am tendinţa, cu cizmele înainte.

– Îmi place cum te arunci înainte. Dar, dacă de asta ai nevoie, vom fi doar prieteni.

„Deocamdată", adăugă el în minte.

– Bine. Acum vrei berea aia?

Aproape că spuse da, să mai tragă de timp, şi poate să subţieze linia pe care ea o trasase între ei. Dar Iona îi spusese ce avea nevoie de la el, iar el o să-i facă pe plac.

– Mai bine plec. La urma urmei, am multe de descărcat.

– Ai putea să începi de pe-acum.

– Găsesc singur drumul spre ieşire şi ne vedem dimineaţă.

Dădu să plece, apoi se întoarse pentru o clipă doar ca să o admire. Era atât de strălucitoare, de frumoasă, cu florile lângă ea.

– Meriţi totul, Iona, şi nimic mai puţin.

Tânăra închise ochii când auzi uşa de la intrare închizându-se după el. Era atât de greu să îşi păstreze hotărârea, să facă şi să spună ce era corect când inima îi era frântă. Când inima tânjea să se mulţumească cu mai puţin.

– Nu cu el, murmură Iona. Poate cu oricine altcineva, dar nu cu el. Pentru că... e numai el.

Lăsă florile pe masă, să se bucure cu toţii de ele. Dar, înainte să se ducă la atelier să cureţe uneltele, găsi o vază înaltă şi subţire, alese trei flori – un număr magic – le puse în vază şi le duse la ea în cameră, să le vadă înainte să doarmă. Unde să le vadă când avea să se trezească dimineaţa.

capitolul 19

Primăvara se întinse peste comitatul Mayo, prin pădurile verzi, peste dealurile bogate de vegetaţie şi

aduse după sine ploi blânde şi lungi. Florile sălbatice se ridicară şi se deschiseră să bea, grădinile îmbobocirăcu de viaţă. Mieii behăiau pe câmpuri, raţele populau lacul, pădurea răsuna de cântecul păsărilor.

Iona planta flori, ierburi şi legume cu verii ei, îşi lăsa jos noroiul de pe încălţări, petrecea ore lungi la bălţuri, ore lungi cu magia.

Ziua de Beltine, cu armindenii şi cântecele ei, veni şi se duse, aducând solstiţiul mai aproape. Cum zilele se lungeau, adeseori se trezea înainte de zori şi lucra până târziu în noapte, folosindu-se de energia care ardea în ea şi creştea mai tare.

Şi în ploaie şi noroi, învăţă să mânuiască o sabie.

Deşi nu se putea închipui într-un duel adevărat, îi plăcea cum se simţea cu arma în mână. Îi plăcea greutatea ei şi faptul că – mică, dar voinică – putea să lovească şi să pareze. Nici nu putea să se compare cu Meara. Prietena ei aducea chiar mai mult cu o amazoană cu părul împletit la spate şi o sabie în mână. Dar învăţă bine; eschiuri, paşi, manevre.

În vălul subţire pe care Branna îl invocase, tăia şi para în vreme ce Meara, necruţătoare, o dădea înapoi pas cu pas. În timp ce săbiile se izbeau şi Meara zbiera insulte şi instrucţiuni, Branna şedea pe băncuţa din grădină, ca o gospodină exotică, şi cojea cu calm cartofi pentru cină.

– Împinge din umăr!

– Asta şi fac!

Rămasă fără suflu şi începând să o doară toţi muşchii, Iona îşi schimbă centrul de greutate şi încercă să înainteze.

– Vino *spre* mine, ce mama dracu'! Aş putea să-ţi retez membrele de parcă ai fi Cavalerul Negru din Monty Python.

– E doar o zgârietură.

Îi veni să chicotească, ceea ce îi distrase atenţia, iar Meara se avântă spre ea ca un demon.

– Ai grijă la...

Branna oftă prelung în timp ce Iona se dezechilibră şi căzu pe spate într-o tufă mare de lobelii sălbatice.

– O, bine.

– Au. Scuze.

– Ai deprins principiile de bază destul de bine.

Meara vârî sabia în teacă şi întinse mâna să o ajute pe Iona să se ridice.

– Primeşti loviturile ca o femeie. Ai viteză şi agilitate şi destulă anduranţă. Dar n-ai instinctul de a omorî în sânge, aşa că întotdeauna vei fi dovedită.

– Niciodată n-am plănuit să omor pe cineva, mormăi Iona, frecându-şi fundul.

– Planurile se pot schimba, răspunse Branna. Acum, repară florile acelea, că doar dosul tău le-a strivit.

– A, bine.

Iona se întoarse spre ele şi rămase pe gânduri.

– Nu. Branna pocni din degete. Nu sta să te gândeşti, doar fă-o.

– Doar îmi trăgeam răsuflarea.

– S-ar putea să nu ai timp pentru asta. Sabia, magia, o combinaţie între ele. Şi o minte ageră care să le lege împreună. Doar fă-o.

Astfel că Iona îşi întinse braţele mai mult din instinct decât altceva. Florile strivite reveniră la viaţă, puţin mai umflate.

– Le-am şi mărit puţin, dacă tot am făcut-o.

– Observ, zise Branna, cu un mic zâmbet.

– Mi-ar prinde bine un duş şi o bere. Nu, bere mai întâi.

– Mai exersăm o tură, apoi vine berea, îi spuse Meara. De data asta, fără reţineri. Nu ţi-a spus Branna că a fermecat lamelele, să fie la fel de mate pe cât era de plictisitoare profesoara de ştiinţele naturii din clasa întâi? Branna, îţi aduci aminte de ea?

– Da, din păcate. Domnişoara Kenny, care era mai bătoasă decât măicuţele şi te plictisea până ţi se scurgea creierul pe urechi.

- Am auzit că s-a mutat în Donegal şi s-a măritat cu [illegible] negustor de peşte.

- Mi-e milă de bietul om, mustăci Branna şi se ridică [illegible] picioare cu oala de cartofi şi găleata plină de coji. Pun [illegible]ofii în cuptor şi aduc berea cât voi două vă hăcuiţi [illegible] pe alta.

Trăgând de timp, căci avea mare nevoie să îşi tragă [illegible]uflarea, Iona îşi studie sabia.

- Chiar crezi că ne vom folosi de ele, în felul acesta, [illegible]potriva lui Cabhan?

- Nu avem de unde să ştim, nu? Şi cum nu sunt în [illegible] de ce faceţi voi, s-ar putea să mă folosesc de asta [illegible]d va veni vremea.

- De ce nu eşti speriată?

- Am ştiut legenda întreaga mea viaţă şi adevărul din [illegible]tele ei de când o ştiu pe Branna, ceea ce parcă e de [illegible]d lumea. Asta pe de-o parte. Pe de alta...

Meara privi în jur, la florile nou plantate, la cele din [illegible] trecuţi, ce se răspândeau şi se înălţau în jur, la pădu-[illegible] din zare, îmbrăcate în amurgul ploios.

- Parcă nu e real, nu-i aşa? Că, odată cu solstiţiul, [illegible]n încerca să punem capăt întregii poveşti prin orice [illegible]loc de care suntem în stare. Sânge şi magie, sabie şi [illegible]ţi. Nu e viaţa de zi cu zi, ci o poveste. Şi totuşi este. [illegible]ed că sunt prinsă în ea. Mai presus de orice, când va [illegible]ni sorocul, voi fi împreună cu oamenii în care am cea [illegible]ai mare încredere. Deci nu mi-e teamă. Nu încă.

- Aş vrea să se întâmple acum. În unele nopţi, mă [illegible]ndesc să fie mâine, ca să se termine odată. Apoi, dimi-[illegible]aţa mă gândesc: „Slavă Domnului că nu e azi, că am [illegible]că o zi." Nu doar să exersez, să învăţ, dar...

- Să trăieşti.

- Să trăiesc, să fiu aici. Să fiu parte din toate astea. Să [illegible] călăresc pe Alastar, să lucrez, să-mi văd verii, pe [illegible]e, pe...

– Boyle.

Iona ridică din umeri, aproape neafectată.

– Îmi place să-l văd. Cred că ne descurcăm destul de bine în situaţia dată. Să fim prieteni a fost alegerea corectă.

– Of, prostii. Poate că sunteţi prieteni, dar întotdeauna va fi mai mult de-atât. Când sunteţi împreună sunteţi înconjuraţi de o ceaţă de sex, pasiune şi emoţii că nu ştiu cum noi, ceilalţi, reuşim să vedem prin ea.

– Eu nu emit nimic. Sau aşa fac?

– Ba bine că nu. Nu cred că o femeie îndrăgostită se poate abţine. Dar cel mai mult vine din direcţia lui.

Meara îşi încleştă pumnul la gândul atâtor oameni la care ţinea, şi care refuzau să întindă mâna către ce voiau cel mai mult.

– Iona, omul ţi-a adus flori, şi cred că singura femeie căreia i-a dat un buchet trebuie să fi fost mama sau bunica lui. Şi nu găseşti micul frigider plin tot timpul de băuturile care îţi plac?

– Ah, acum că aduci vorba...

– Cine crezi că se ocupă de asta? Şi cine ţi-a cumpărat ieri un sendviş când nu ai putut să iei prânzul?

– Ar face acelaşi lucru pentru oricine.

Meara îşi dădu ochii peste cap.

– A făcut-o pentru tine. Şi nu l-am auzit cu urechile mele acum câteva zile spunându-ţi cât de bine îţi vine bluza albastră pe care ai purtat-o la pub? Şi cine s-a asigurat că nu stai în curentul de la uşă cât am fost acolo?

– Nici n-am... băgat de seamă.

– Pentru că încerci din răsputeri să nu bagi de seamă. Te arunci cu totul în muncă, exersezi până la extenuare ca să nu-ţi rămână timp să te gândeşti la el, pentru că ţi-e greu. În acelaşi timp ţi-ai pus ochelari de cal să nu observi că bărbatul ăsta e nebun după tine. Te curtează.

– Ba nu, se încăpăţână Iona, deşi inima pe care încercase atât de mult să o ţină neclintită tresări puţin. Mă curtează?

– Încearcă, o sfătui Meara. Acum atacă-mă serios, [illegible] ea sabia. Şi câştigă-ţi berea.

Îşi îngădui să observe, puţin, a doua zi. Ştia că are [illegible]iceiul de a lăsa speranţa să treacă peste orice altceva. [illegible]ată logica, tot bunul-simţ şi instinctul de autoconser[illegible]re se risipeau sub lumina intensă a speranţei.

„Nu şi de data asta", se avertiză singură. Era prea [illegible]ult în joc. Dar putea să observe – puţin – dacă era [illegible]a de observat.

Boyle i-l aduse pe Alastar, fapt greu de trecut cu vede[illegible]. Preferase să-l călărească decât să îl aducă în remorca [illegible] care armăsarul o detesta.

– Mă gândeam că vrei să-l ai azi, cum ai de însoţit [illegible]ei grupuri.

– Întotdeauna îl vreau.

Îi cuprinse capul lui Alastar în mâini şi îşi frecă obra[illegible] de ai lui. Apoi îi trimise lui Boyle o privire cu coada [illegible]chiului.

– Mulţumesc că te-ai gândit la asta.

– Ei bine, nu e nici un deranj, iar el are nevoie de [illegible]işcare. Mă gândeam să schimb doi dintre caii pen[illegible]u mâine, aşa că am să-l călăresc pe Cezar la grajduri [illegible]n seara asta dacă vrei să îl călăreşti pe Alastar înapoi. [illegible]e duc acasă de acolo, dacă e în regulă.

– Sună bine.

Îşi spuse că în tonul lui nu se ascundea nimic în afară [illegible]e amiciţie, aşa cum conveniseră. Şi totuşi...

– Îl duc în ţarc până verific primul grup.

Luă frâiele, îşi roti umărul drept, care o durea, şi îl [illegible]ecă cu un aer absent.

– Eşti lovită?

– Ce? Nu. Mă doare puţin. E braţul cu care mânuiesc sabia, spuse ea, cu puţină trufie, flexându-şi muşchii. Meara e o brută.

– Într-adevăr, e fioroasă. De ce nu l-ai oblojit? Sau să îl pui pe Connor s-o facă?

– Pentru că îmi aminteşte să nu las garda jos.

Îndreptă calul spre țarc, hotărâtă să nu privească în urmă. Dar îi *simțea* ochii asupra ei. Și oare nu era un fapt îndeajuns de interesant încât să încurajeze puțină speranță?

Boyle nu se abătu de la programul pe care i-l făcuse. În consecință, rămase ocupată – trup și minte – până după-amiaza târziu, când o prinse din nou cu garda jos, aducându-i o sticlă din marca de cola pe care o prefera.

– Mulțumesc.

– Mă gândeam că ar fi o idee să-ți umezești gâtul care trebuie să-ți fi secat deja după cât ai strigat să-ți corectezi eleva din manej.

– E foarte tânără, îl informă Iona și, recunoscătoare, sorbi adânc. Și îi place ideea de echitație. Doar că nu prea muncește să învețe cum s-o facă. Cred că mai mult îi plac costumele pe care poate să le poarte și cum arată pe un cal.

– Se pare că părinții ei divorțează.

– Of, e greu. Are doar opt ani.

– Se pare că semnele se anunțau demult, din ce am auzit. Și, aparent, modul lor de a compensa e să îi răsfețe pe ea și pe fratele ei. Pe ea cu cizme scumpe și pantaloni de echitație, pe el cu jocuri video și tricouri cu echipe de fotbal.

– N-o să meargă.

– Probabil că nu. Mă întrebam dacă ai o clipă să te uiți la Spud al nostru. Abia stă pe picioare azi. Mă gândeam că ai putea să îl verifici tu înainte să chem veterinarul.

– Mă duc chiar acum. N-am lucrat cu el astăzi, spuse ea în timp ce ieșea grăbită din manej. Abia l-am văzut de dimineață.

Aproape alergă până la grajduri, cu Boyle lângă ea, și se opri la Spud. Calul îi aruncă o privire jalnică în timp ce se agita în boxă.

– Nu te simți bine azi, nu-i așa? murmură ea în vreme ce deschidea ușa boxei. Hai să vedem.

Drept răspuns, Spud își duse copita dinainte spre pântec.

– Acolo te doare?

Încet, blând, își trecu mâinile peste el, în jos și în jurul burții. Închizându-și ochii, calmându-și mintea, se lăsă să simtă.

– Nu are colici, deci e norocos. Nici ulcer. Dar nu te simți bine, nu-i așa, dragule? Și nu poți să faci ce-ți place cel mai mult. Să mănânci.

– N-am putut să-l tentez nici măcar cu un cartof, mâncarea lui preferată.

– Nu asudă, adăugă ea. S-a zvârcolit pe podea?

– Nu. Doar dă din copite.

– Indigestie.

Lucru la care, își dădu ea seama, și Boyle s-ar fi putut gândi de unul singur. Dar iată-i împreună în boxă, aproape, cu brațele atingându-li-se în timp ce mângâiau calul.

– Cred că pot să am grijă de asta, dacă ai încredere în mine.

– Am și, mai mult de-atât, are el. Nu îi place deloc de veterinar. Și dacă e indigestie, putem oricând să îi dăm medicamente. Dar nu se dă în vânt nici după ele.

– Să vedem dacă le putem evita. Poți să îl ții de cap?

În vreme ce Boyle îl ținea, Iona se ghemui, lăsându-și mâinile să alunece peste burta lui Spud.

– Doare, murmură ea. Atât de mult, că e greu să înțelegi durerea. Ai mâncat prea repede, atâta tot. Ia-o mai încet și savurează mâncarea. Calm acum, calm.

Stomacul o arse o clipă cât îi îndepărtă durerea, dar simți cum Spud se relaxează sub atingerea ei. Îi auzi fornăitul de ușurare.

– E mai bine acum, mult mai bine. Și pun pariu că deja te gândești din nou la mâncare.

Se ridică și îl surprinse pe Boyle privind-o intens.

– Ai ajuns să strălucești, îi spuse el. E năucitor.

– E straniu, pentru că acum mă simt atât de calmă când o fac. Și în asemenea cazuri minore, nu-mi mai vine și mie să mănânc imediat. Nu ar strica să îi pui puțin din poțiunea aceea homeopată în mâncare, doar ca să acoperi urmele.

– Sigur că am să o fac și mulțumesc pentru asta. E favoritul publicului pe-aici, după cum știi.

Boyle rămase la capul lui Spud, blocând ușa boxei.

– Deci, toate bune, Iona?

– Da. În regulă? Tu?

– Oh, binișor. Mai ocupat, odată cu venirea primăverii.

– Și urmează vara.

– Și urmează vara. Ne întâlnim cu toții în două zile să vorbim despre asta. Mă întrebam dacă pot să fac ceva pentru tine între timp? Dacă vrei ceva timp liber ca să poți să... faci ce faci tu acasă, să îți dedici mai mult timp pentru toate cele.

– Lucrul aici îmi menține sănătatea mentală. Și echilibrul. Rutina și faptul că știu că îmi doresc acea rutină când totul se va termina.

– Dacă ai vreodată nevoie de timp liber, trebuie doar să-mi spui.

– Așa am să fac.

– Pot să-ți fac cinste cu o bere pentru serviciile veterinare... în mod amical, adăugă el. După ce terminăm lucrul, dacă ai chef.

Ar face același lucru pentru oricine, își spuse ea. Dar...

– Mi-ar plăcea, dar mă așteaptă Branna. E o brută la fel de mare ca și Meara. Nu mai avem mult timp până la solstițiu.

– Așa e. E multă presiune asupra ta.

– Cel mai mult mă tulbură faptul că nu sunt sigură ce va trebui să fac, ce e nevoie să fac. Atât Branna, cât și Connor mi-au blocat orice gând de a merge la ruinele căsuței înainte de solstițiu. Par să creadă că pot să realizez mai mult dacă ajung acolo pregătită, iar asta ar ajuta.

– Mi-ai spune dacă... ai avut alte vise sau întâlniri cu el?

– A fost foarte liniște. Și asta pune presiune. Ne urmărește atent, o simțim. Dar nu de prea aproape, se înfioră ea și își frecă brațele.

– Nu vreau să te supăr discutând de el.

– Nu e vorba despre discuție. E așteptarea.

- Aşteptarea, repetă el şi încuviinţă încet. Nu e niciodată uşor. Iona, vreau să...

Mick strigă după el şi veni spre ei troncănind repede în cizme.

- Aici erai. Voiam să te întreb dacă...

Mick roşi, plimbându-şi privirea de la Iona la Boyle.

- Îmi cer scuze. V-am întrerupt.

- Nu, e în regulă, îl linişti Boyle şi se întoarse spre el. Tocmai ce-am terminat cu Spud.

- Îi dau eu medicaţia şi o trec în grafic, se oferi Iona.

- Mulţumesc pentru asta.

Singură, Iona se sprijini de cal.

- A început cu conversaţiile, îşi dădu ea seama. Niciodată nu face aşa ceva, dar a făcut-o, de când... Şi mi-a adus cola.

Ieşi din boxă, ridică sticla pe care o lăsase lângă uşă şi bău îndelung.

- Fir-ar, Spud, cred că poate sunt curtată. Şi n-am nici cea mai mică idee cum să reacţionez. Nimeni nu a mai încercat să facă asta până acum, cu-adevărat.

Cu un suspin, studie sticla din mână, întrebându-se ce spunea asta despre ea dacă inima ei era atât de uşoară, încât putea fi impresionată de o nenorocită de băutură acidulată.

Doar... avea să vadă ce se întâmplă de-acum înainte, se avertiză pe sine, apoi se duse după medicamentul lui Spud.

Nu se petrecu nimic cu adevărat important. Conversaţii, mici atenţii, oferte întâmplătoare de-a ajuta cu ceva. Dar Boyle nu făcu nici o mişcare hotărâtoare. Un lucru bun, îşi aminti Iona sieşi în vreme ce o ajuta pe Branna să pregătească cina de grup. Vorbise serios cu Boyle atunci când el îi oferise flori şi scuze.

Măcar o dată în viaţă intenţiona să fie raţională, prevăzătoare, să se uite bine - în ambele direcţii - înainte să facă saltul.

- Gândeşti aşa de zgomotos că-mi dai dureri de cap, se plânse Branna.

– Scuze, scuze. Se pare că nu mă pot stăpâni. Bine, facem o mică pauză. N-am mai făcut cartofi gratinaţi până acum. Nici măcar din pungă.

– Să n-aduci vorba de cartofi la pungă în bucătăria asta.

– Doar ca insultă. Procedez cum trebuie?

– Continuă doar să faci straturile aşa cum ţi-am arătat.

Lângă cuptor, Branna amesteca glazura pe care intenţiona să o pună peste şunca ce se cocea înăuntru.

– Un fel de mâncare destul de sofisticat pentru o întâlnire menită să stabilească strategia.

– Aveam chef. Iar acum vom avea şuncă rece zile întregi dacă nu-mi revine cheful.

Conştiincioasă, Iona presără făină peste următorul strat de cartofi feliaţi.

– Mă gândeam la Boyle.

– Nu zău? Nici nu mi-ar fi trecut prin minte.

Dându-şi ochii peste cap cât Branna fu întoarsă cu spatele, Iona adăugă sare şi piper, apoi întinse untul.

– Cum îţi dai seama? Nu pot să înţeleg cum de eşti raţional, şi la asta lucrez acum. E doar din cauză că duce lipsă de sex, poate şi de compania mea, la un anumit nivel? Se simte vinovat fiindcă m-a rănit, încercând să fie drăguţ ca să se revanşeze, să fie prietenos pentru că i-am cerut-o? Sau poate îi pasă mai mult decât credea?

– Nu sunt persoana indicată pe care să o întrebi despre durerile inimii. Unii spun că nu prea am inimă...

– Nimeni care te cunoaşte nu ar spune aşa ceva.

Unii o spuseseră şi existaseră momente când îşi dorise ca ei să fi avut dreptate.

– Nu ştiu nimic despre bărbaţi, Iona. Oricând cred că ştiu, că am totul închis într-o cutie, lucrurile ies când mai sunt atentă. Când pun totul înapoi, e altceva decât era înainte. Îmi cunosc fratele, dar asta e diferit.

– Dragostea nu ar trebui să fie dificilă.

– Aici cred că greşeşti. Cred că ar trebui să fie cel mai dificil lucru din lume, şi-atunci nu ar fi dată, sau luată, cu atâta uşurinţă. Sau doar pierdută.

Se îndepărtă de cuptor şi veni să verifice progresul Ionei.

- Ei bine, îţi ia destul de mult, cum ai aşezat fiecare felie de cartof atât de atent şi precis de parcă ar fi gata să explodeze. Dar ai terminat. Du-o acolo şi toarnă laptele cald deasupra.

- Să-l torn pur şi simplu?

- Da, şi nu picătură cu picătură. Toarnă sănătos, pune capacul şi vâr-o în viteză în cuptor. Am cronometrat prima parte, treizeci de minute.

- Bine, am înţeles.

De parcă chiar ar fi putut să explodeze, Iona răsuflă uşurată când văzu tava în cuptor, împreună cu şunca.

- Ştii că n-ar trebui să încapă amândouă acolo.

- Încap cum vreau eu să încapă. Acum cred că vom face o garnitură din fasolea verde de anul trecut, pe care am fiert-o şi am pus-o la congelat, apoi... Vine cineva, ajunse Branna la auzul zgomotului de maşină. Să vedem cine e şi cum ne poate fi de folos aici.

- Sunt total de acord. Ştii ce, continuă Iona pe când mergeau la intrare, mă gândesc că scopul meu ar trebui să fie să pot să fac foarte bine un singur fel de mâncare, să-mi dau seama care e, să-l fac al meu. O, Iona face faimosul ei biftec. Nici măcar nu sunt sigură ce e un biftec, dar ar putea fi al meu.

- Un scop nobil, într-adevăr.

Branna deschise uşa. Afară, Meara stătea lângă camioneta ei, Fin ieşea din a lui, iar Connor şi Boyle abia reuşiră să coboare dintr-un Mini Cooper roşu aprins.

- Nu-i aşa că e cea mai adorabilă privelişte? râse Iona şi se apropie. Cum aţi încăput acolo?

- N-a fost simplu, răspunse Connor. Şi nici să o conducem, căci Boyle a stat cu genunchii la urechi tot drumul. Dar am spălat-o bine şi merge ca unsă. Mi se pare că ţie ţi s-ar potrivi mai mult.

- Intră să vezi, îi sugeră Meara.

Ca să îi facă pe plac, Iona se vârî înăuntru şi puse mâinile pe volan.

– E mult mai mult pe mărimea mea. E de la prietenul de care îmi spuneai? îl întrebă pe Connor. E minunată. E de-a dreptul adorabilă, dar nu cred că îmi pot permite ceva adorabil în momentul de faţă.

– Dar îţi place, o îmboldi el. Cum arată, culoarea, cum te simţi în ea şi toate celelalte?

– Ce nu e de plăcut?

În fapt, deja se imagina plecând cu ea ca o mică rachetă roşie.

– E de-a dreptul perfectă. Crezi că-l poţi convinge să o ţină, să îi plătesc o parte acum, o parte mai încolo?

– Ei, ar putea, dar e deja vândută, spuse Connor, apoi se uită spre Branna, după încuviinţarea ei. La mulţi ani.

– Ce?

– Connor şi Boyle au găsit maşina şi fiecare am pus câte o parte ca să o cumpărăm. De ziua ta, adăugă Branna. Crezi că nu ştiam că e ziua ta de naştere?

– Nu credeam... cu tot ce se petrece, m-am gândit că ar fi mai bine să... Dar nu puteţi să... O maşină? Nu puteţi.

– Deja am făcut-o, zâmbi Connor. Şi orice s-ar întâmpla, o zi de naştere e ceva de care să îţi aduci aminte. Iona, faci parte din cercul nostru. Nu ţi-am uita ziua.

– Dar e o *maşină*.

– Una mai veche de zece ani şi, fie vorba între noi, hârâie ca un astmatic într-o dimineaţă umedă. Adică aproape zilnic, comentă Fin. Dar e numai bună de tine.

Iona începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp. În acea stare, îl luă în braţe pe Connor, care era cel mai aproape. Apoi se duse la fiecare pe rând.

Când trupul i se lipi de al lui Boyle şi îl strânse în braţe, acesta se căzni să nu înţeleagă mai mult de-atât din gestul ei. Să treacă peste senzaţia copleşitoare.

– Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu cum s-o spun. E uimitor! Mai mult decât uimitor. Vă mulţumesc atât de mult. Tuturor.

– Ai nişte acte care trebuie puse la punct, o informă Fin, dar poţi să te ocupi de ele mai încolo. Acum ar trebui să o încerci, nu crezi?

- Ar trebui s-o conduc. Să *conduc*, accentuă Iona şi se învârti în cerc, râzând. Cineva trebuie să mă însoţească în prima mea călătorie. Cine vine?

Toţi bărbaţii făcură un pas înapoi la unison.

- Laşilor, rosti Meara cu dezgust. Ce spui, Branna? Am putea să ne înghesuim acolo.

- Mă gândesc că da, însă trebuie să mă ocup de cină.

Meara pufni.

- Ei bine, mie nu mi-e frică. Iona, vin cu tine.

Se vârî în maşină şi aşteptă cât Iona se puse la volan.

Iona porni maşina şi se făcu comodă în scaun. Porni maşina de trei ori. Porni, opri, porni, opri, apoi ţâşni şi zburpui pe drum.

- Dumnezeule mare, îngăimă Boyle.

- Ţi-am zis că am făcut o vrajă de protecţie pe maşină, îi aminti Connor. Are nevoie de puţină practică, doar e americancă, la urma urmei. Fin al nostru a contribuit cu sticle de şampanie pentru mica noastră sărbătorire şi, fiind Fin, e scumpă şi franţuzească. Aş zice să desfacem prima sticlă cât o aşteptăm.

- Avem treburi importante de discutat, i-o reteză Branna. Şi ar trebui să le discutăm cu mintea limpede, nu plină de bulbuci franţuzeşti.

- E ziua ei.

- Of, bine, se înmuie Branna cu un oftat. O sticlă între noi n-ar strica.

- Ar fi trebuit să-mi fie frică, mormăi la întoarcere Meara spre Connor, în timp ce Fin desfăcea prima sticlă. Şofează groaznic.

- Are nevoie de practică.

- Mă rog cerurilor să ai dreptate, fiindcă credeam că ne prăpădim după primul kilometru. Totuşi, a meritat. Nu se aştepta la una ca asta. Nu doar cadoul, ci tot ce i-am pregătit.

- Avem şi tort.

- Nici nu mă îndoiam.

Cuprinsă de voie bună, Meara îl strânse în treacăt cu un braţ. Connor îşi trecu braţul în jurul ei înainte

să poată să se retragă şi făcu un pas de dans. Râzând, femeia îi imită gestul, apoi se întinse după paharul oferit de Fin.

– Era şi timpul.

– Vreau să ţin un toast, decise Iona. Pentru că m-am gândit la ce vreau să spun. Dincolo de a vă mulţumi, ceea ce e prea puţin. Voi toţi sunteţi de-ai mei şi e un dar pe care am să-l preţuiesc întotdeauna. Voi toţi sunteţi un dar pentru mine, un amestec de prieteni şi familie care e mai puternic, mai adevărat şi mai luminos decât mi-aş fi imaginat vreodată. Deci, închin paharul pentru noi toţi, împreună, rosti ea şi sorbi din şampanie. Doamne, e atât de bună!

– Un toast bun şi şampanie pe măsură, spuse Branna şi deschise un dulap din care scoase o cutie împachetată. De la bunica ta. L-am ţinut până acum, aşa cum mi-a cerut.

– Ah, Nan.

Încântată, Iona puse paharul deoparte şi deschise cutia, din care scoase un pulover de un albastru visător.

– Ea l-a făcut, murmură Iona şi îl frecă de obraz. E aşa de moale. L-a făcut pentru mine.

Luă bileţelul de pe fundul cutiei şi îl deschise.

Pentru Iona a mea. Am pus iubire, farmece şi speranţă în fiecare fir. Poartă-l când vrei să te simţi încrezătoare şi puternică. Îţi urez fericire azi şi în toate zilele ce au să urmeze.

Cu dragoste, Nan

– Niciodată nu uită.

– Îmbracă-l, o rugă Meara. N-am mai văzut un pulover atât de frumos.

– Bună idee. Revin imediat.

– Începem când te întorci, spuse Branna. Până se face mâncarea avem timp să vorbim despre solstiţiu şi ce avem de făcut. O să o facem cum trebuie, adăugă ea, şi la următoarea zi de naştere a Ionei, nu vom avea nimic altceva decât prieteni, mâncare şi vin. Iar acela va fi un dar pentru noi toţi.

- Bine zis, murmură Fin. Îmbracă-ţi cadoul, pentru a o aduce pe bunica ta mai aproape. Eu şi Branna vom curăţi casa. Nici un ochi, ureche sau minte în afară de ale noastre nu vor şti ce facem aici, ce spunem aici, ce gândim aici în noaptea asta.

capitolul 20

Folosiră lumină, nu întuneric, ca să învăluie căsuţa şi tot ce era în ea. În cazul în care Cabhan i-ar fi privit, ca umbră, ca om, ca lup, ar fi văzut doar lumini, culori, ar fi auzit doar muzică şi râsete. L-ar fi plictisit, explică Branna, ori l-ar fi enervat. Şi ar fi crezut că duşmanii lui nu făceau decât să se distreze, în timp ce el îşi urzea planurile.

- Când luna stă să se ridice, în cea mai lungă zi, vom forma un cerc pe pământul pe care Sorcha a trăit şi a murit.

Lumânările pâlpâiau în bucătărie. Mirosul de mâncare gătită, sfârâitul focului, răsuflarea calmă a câinelui care dormea sub masă, toate acestea erau detalii ale vieţii de zi cu zi, împletită cu extraordinarul pe care îl discutau ei. Şi tocmai acest lucru, îşi dădu seama Iona, era ce căutau ei.

- Fin e cel care trebuie să-l cauţe, să îl ademenească. Sânge către sânge.

- Încă te îndoieşti de mine.

- Nu. Sau numai puţin, recunoscu ea. Nu cât să mă oprească să fac ce trebuie făcut. Ce înţeleg e că tot ceea ce încercăm să realizăm nu poate şi nu trebuie făcut fără tine. E de ajuns?

- Va trebui să fie, nu-i aşa?

Privirile li se înlănţuiră pentru o clipă îndelungată. Iar Iona simţi mii de cuvinte, o puzderie de sentimente imposibile care circulau între ei. Doar între ei.

- Am să-l aduc aici, rupse Fin tăcerea momentului.

- Meara şi Boyle trebuie să rămână înăuntrul cercului, cu orice preţ. Nu doar ca să fiţi protejaţi, se întoarse

Branna spre ei, ci să îl ţineţi puternic. De asemenea, şi Fin trebuie să rămână înăuntru.

– Să fiu al naibii dacă am s-o fac.

– Fin, trebuie, insistă Branna. Înăuntrul cercului, el nu se poate folosi de sângele care îţi curge prin vine împotriva ta sau a noastră. Şi puterea ta va ţine cercul stabil, fără crăpături.

– Noi patru afară, împotriva lui, am fi mai puternici decât voi trei.

Branna se întoarse spre el şi îşi ridică mâinile, cu palmele înainte. Flăcările tuturor lumânărilor se înteţiră.

– Noi suntem cei trei. Noi suntem sângele şi aşa trebuie să fie.

– Am să rămân înăuntrul cercului, o asigură Fin. Până când – sau dacă – voi crede că avem mai multe şanse de izbândă cu mine în afara lui. E singura concesie pe care pot să o ofer.

– O acceptăm, răsună glasul lui Connor, care îşi plimbă privirea de la Fin la Branna, asupra căreia stărui calm. Şi atât.

Branna dădu să obiecteze, apoi oftă.

– Bine, atât.

– Trebuie să ne luăm călăuzitorii, îşi dădu seama Iona.

– Aşa e.

Branna îşi scoase amuleta de sub bluză şi îşi trecu degetul peste capul cioplit care semăna atât de mult cu al lui Kathel.

– Cal, câine, şoim. Arme şi unelte magice. Am o vrajă la care lucrez de câtva timp şi cred că ar fi o bună soluţie, dar numai dacă îl atragem în locul potrivit, la timpul potrivit. Şi avem nevoie de sângele lui să o pecetluim.

– Ce vrajă e? întrebă Fin.

– Una la care am lucrat, repetă Branna. Am folosit puţin din vrăjile Sorchei, altele pe care le-am mai învăţat, şi ceva ce am născocit eu.

– Şi ai exersat-o.

Pe chipul Brannei se citiră scântei de iritare.

- E prea riscant. Dacă află de ea, ar putea uşor să o blocheze. Trebuie făcută pentru prima oară pe pământul Sorchei. Trebuie să crezi că ştiu ce fac.

- Se pare că n-am de ales.

- Scuteşte-mă.

Branna dădu să plece de la masă, dar Iona ridică mâna să o oprească.

- Stai puţin. Ce vrajă? Adică, o vrajă de izgonire, de alungare, de nimicire? Ce?

- O vrajă de nimicire, una de lumină, una de foc. Toate într-una singură, pecetluită cu magia sângelui.

- Lumina învinge întunericul. Focul purifică. Iar sângele e la rădăcina tuturor lucrurilor.

Branna îi zâmbi elevei sale.

- Ai învăţat bine. Dar poate să nu ducă la nimic dacă nu e făcută în locul potrivit, la timpul potrivit. Şi nu va duce la nimic dacă noi, fiecare din noi, nu suntem de acord şi nu suntem uniţi, în acel timp şi spaţiu.

- Atunci o vom face, rosti Iona şi ridică mâinile în timp ce îi privi pe toţi pe rând. Cu toţii ştim asta. Tu ai face orice ca să-l distrugi, îi spuse lui Fin. Pentru Branna, pentru tine, pentru noi restul. În această ordine. Iar Branna ar face orice să reteze legătura pe care Cabhan ar putea să o aibă cu tine, să te elibereze de ea. Connor şi Meara ar lupta pentru dragoste şi prietenie, pentru ce e drept şi bine, cu orice preţ. Boyle ar lupta pentru că aşa e el. Trebuie doar să spui când şi unde şi va fi cu tine. Şi pentru că, orice s-ar schimba între noi, nu ar vrea să păţesc ceva. Şi nici eu n-aş vrea ca el să păţească ceva rău. Pentru dragoste şi prietenie, pentru familie şi prieteni, vom fi uniţi în locul potrivit, la timpul potrivit şi vom lupta unul lângă celălalt. Unul pentru celălalt.

După un moment de tăcere, Fin ridică şampania pe care o *ignorase şi ridică paharul spre Iona.*

- *Bine, deirfiúr bheag. Îţi vom fi tovarăşi până la* moarte, spuse, apoi se întoarse către Branna. Încredere, spuse el şi aşteptă.

- Încredere.

Branna ridică paharul şi îl ciocni de-al lui. În acel chiar chet tăcut licări o scânteie de lumină, apoi se domoli.

– Acum că ne-am înţeles cu toţii, să parcurgem planul pas cu pas, îi invită Connor.

Boyle nu scoase o vorbă cât timp Branna le expuse planul pe îndelete, nici când planul fu revizuit, dezbătut, ajustat. Nu scoase o vorbă pentru că vorbele lorzi îi dăduseră răspuns la toate întrebările pe care le avea.

Şi intenţiona să îl ţină pentru sine până când venea vremea să i-l împărtăşească.

Iona numără zilele în timp ce luna lui mai aluneca spre iunie şi se agăţă de fiecare din ele ca de ultima. Preţuia cerul albastru când se întindea deasupra ei, întâmpina ploaia cu bucurie când cădea. Ajunse că creadă că, indiferent ce urma să se petreacă în cea mai lungă zi, avea aceste săptămâni, aceste luni şi aceşti oameni alături, astfel că viaţa ei, chiar şi pentru acea scurtă perioadă, fusese mai bogată decât oricând înainte.

Îi fusese dat un dar şi învăţase cum să îl folosească, cum să îl respecte şi să se încreadă în el.

Era, şi avea să fie de-a pururea, una din cei trei. Era, şi avea să fie de-a pururi, o vrăjitoare din Mayo, plină de putere şi lumină.

Credea cu tărie că urmau să triumfe, firea i-o cerea să creadă. Dar darul primit se cerea respectat prin grijă şi precauţie.

Pe măsură ce solstiţiul se apropia, începu să îi scrie o scrisoare lungă – pe hârtie – bunicii sale. Poate era un gest învechit, dar era important, simţea că e important, să îi rezerve timp, să depună un efort. În ea, vorbea despre iubire, pentru bunica ei, pentru veri, pentru prieteni. Pentru Boyle şi despre greşelile pe care ea le făcuse.

Îi vorbi despre cum căuta să se găsească pe sine, timpul ei, locul ei, şi ce însemna pentru ea venirea în Irlanda. Şi ceea ce devenise acolo.

Îi ceru un singur lucru. Dacă avea să se petreacă ceva rău, îşi rugă bunica să găsească şi să ia atât amuleta, cât şi pe Alastar, şi să îi dea moştenire următoarei generaţii.

Pentru că trebuia să fie o următoare generație dacă ea dădea greș. Și în acest fapt avea o credință neștirbită. Oricât timp ar fi durat, lumina avea să respingă întunericul.

În dimineața dinaintea solstițiului, coborî devreme, cu scrisoarea în buzunar. Încercă să gătească un mic dejun complet. Cu toate că niciodată nu gătise prea bine, nu însemna că nu trebuia să își dea silința.

Connor coborî primul, adulmecând aerul.

- Ce înseamnă toate astea?

- Mâine vom fi ocupați, așa că m-am gândit să profit de ocazie și să îi dau Brannei mai mult timp de odihnă. Ea a stat până târziu, nu?

- Abia dacă a pus geană pe geană în ultima săptămână, și nu poți să o convingi nicicum să doarmă.

- Îi aud muzica, la fel ca noaptea trecută, și mă voi alarme imediat. O face dinadins.

- Spune că gândește mai bine când noi doi nu gândim, zâmbi el și șterpeli un cârnat de pe farfurie. Ești îngrijorată.

- Se pare că sunt, acum că mai avem doar ore, și nu zile. Tu de ce nu ești?

- Suntem meniți să împlinim ceea ce e de împlinit. Dacă un lucru e menit să fie, ce rost are să-ți faci griji în privința lui?

Iona își sprijini capul de pieptul lui, căutând alinare.

- Mă calmezi la fel de mult ca muzica Brannei.

- Am toată încrederea. În tine, spuse Connor și o cuprinse în brațe. În Branna, în mine însumi. Și în ceilalți. La fel de mult. Cu toții vom face ce e menit, cât putem de bine. E cel mai bun lucru pe care oricine poate să-l facă vreodată.

- Ai dreptate în toate privințele, zise Iona și se desprinse să îi aducă o farfurie plină de mâncare. Îl simt când târcoale, tu nu? Îl simt la hotarele viselor mele, încercând să pătrundă în ele. Aproape că reușește și o parte din mine își dă seama că i-o permit. Apoi aud

muzica Brannei şi mă trezesc dimineaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Iona luă încă o farfurie de pe raft şi o umplu cam pe jumătate din cât îi pusese lui Connor.

– Las farfuria asta în cuptor pentru Branna.

Când se întoarse, Connor îşi petrecu braţele în jurul ei. Avea un fler aparte în a-i linişti pe ceilalţi, se gândi Iona.

– Hai acum, nu te mai agita. Niciodată Cabhan nu s-a înfruntat cu cineva ca noi trei, sau cei trei care ne însoţesc.

– Ai din nou dreptate. Aşa că hai să mâncăm, apoi merg la lucru. Iau drumul mai lung, să exersez condusul.

– Ai ajunge în jumătate din timp dacă te-aş conduce eu.

– Într-adevăr, dar nu aş exersa.

Nici nu ar putea să se oprească pe la hotel, să vadă dacă îi poate trimite scrisoarea în ziua următoare.

Îşi ţinu ochii în patru după orice urmă de ceaţă, de lup negru sau orice altceva i-ar fi putut alarma instinctele şi simţurile. Ajunse la castelul Ashford fără vreun incident ori accident. Sincer, indiferent de ce spunea Meara, i se părea că se descurcă destul de bine cu maşinuţa, cu drumurile şi condusul pe partea stângă a străzii.

La fel cum credea că îşi ţinea bine sub control emoţiile aşteptării. Poate că inima îi tresărea de fiecare dată când privea pe fereastra căsuţei, cercetând pădurea, drumul, dealurile. Poate recunoştea durerea provocată de stres în spate şi în umeri de fiecare dată când se pregătea să conducă un grup prin umbrele înverzite şi pădurile dese.

Dar continuase să se uite pe fereastră, continuase să conducă grupuri. Iar asta, îşi spuse Iona când parcă lângă grajduri, conta cel mai mult.

Cum era prima sosită, deschise uşile şi se întinse să aprindă lumina.

Şi acolo, în centrul manejului o aştepta lupul.

Uşile se trântiră în spatele ei; luminile se stinseră. Pentru un singur moment de panică, tot ce zări fură trei

[illegible]ăi sângerii. Ochii lupului şi piatra din care îşi trăgea puterea. Apoi torul se înceţoşă când fiara se năpusti.

Iona ridică o mână... o barieră, un scut. Lupul se lovi de ea cu o asemenea forţă, încât ea simţi cum pământul i se cutremură sub picioare. Apoi simţi cum bariera începe să crape, ca sticla.

Văzu cum umbra se ghemuieşte să atace din nou. Auzi nechezatul cailor, plin de teamă. Şi înţelese ce trebuia să facă.

Când lupul se aruncă asupra ei, Iona destrămă scutul şi sări în stânga. Avântul fiarei o făcu să se izbească de ei cu forţa unei ghiulele. Când acestea se deschiseră cu zgomot, fu rândul Ionei să atace.

Ieşi, ridicând un scut în urma ei. Nu avea să intre pe-acolo, să le facă rău cailor. Îşi înfipse picioarele bine în pământ şi se pregăti să îi protejeze, în timp ce lupul se contorcea. În timp ce se ridica în două picioare, devenind un bărbat.

- Eşti iute. Şi destul de isteaţă.

Precum în vise, vocea lui era asemenea unor mâini reci care îi alunecau pe piele. Şi totuşi, cumva seducătoare.

- Dar tânără, în ani şi putere.

- Destul de bătrână în amândouă.

Cabhan îi zâmbi. Ceva din spiritul ei îl respingea chiar pe când ceva din trupul ei se frământa la chemarea lui.

- Ţi-aş putea stinge viaţa cu o privire.

- Încă n-ai reuşit.

- Nu îţi doresc moartea, Iona cea Luminoasă. Doar să îmi dai ce ai primit atât de târziu, ce e încă atât de tânăr, de proaspăt în tine.

Ochii lui negri ca smoala o ţineau sub vraja lor şi se apropie, vorbindu-i cu glas catifelat:

- Vreau numai puterea pe care încă nu o înţelegi şi am să te cruţ. Am să vă cruţ pe toţi.

Inima îi bubuia în piept, prea tare, prea repede. Dar puterea i se strânea în pântece şi avea să se ridice. Ea o va face să se ridice.

– Doar atât? Serios? Atunci... nu.

Auzi ţipătul şoimului deasupra ei şi zâmbi.

– Avem companie.

– Ai să fii moartea lor. Sângele lor va fi pe mâinile tale. Priveşte. Vezi. Cunoaşte.

Iona coborî privirea spre mâinile ei, la sângele care le acoperea, şiroind din ele într-o băltoacă roşie. Imaginea sângelui, căldura lui, îi cuibări cu adevărat groaza în pântece, în inimă. Când ridică privirea, Cabhan dispăruse fără urmă. Iar Boyle venea mâncând pământul călare pe Alastar.

– Sunt bine, strigă ea, însă glasul îi sună stins, iar genunchii ei stăteau să cedeze. Totul e în regulă.

Dulăul se gudură pe lângă ea în timp ce Boyle sări din spinarea lui Alastar.

– Ce s-a întâmplat?

Când dădu să îi apuce mâinile, Iona le trase repede înapoi. Apoi văzu, cu şoc şi uşurare, că erau curate.

– A fost aici, dar a plecat.

Se sprijini de calul său, atât ca să îl calmeze, cât şi ca să se ţină pe picioare. Şoimul aterizâ uşor pe şaua lui Alastar, de parcă ar fi fost o creangă de copac. Şi Kathel o urmărea în tăcere.

Erau cu toţii acolo, îşi spuse ea. Cal, şoim, câine. Şi Boyle.

– Cum de eşti aici?

– Tocmai ce pusesem şaua pe Alastar să-l aduc aici, când mai că n-a scos un strigăt de război şi s-a năpustit spre gard. Abia am avut timp să-i sar în spate până să trecem gardul. Lasă-mă să văd cum eşti, spuse el şi o cuprinse în mâini, apoi o răsuci. Nu eşti rănită. Eşti sigură?

– Nu. Adică da. Sunt sigură. Alastar m-a auzit, zise ea şi puse o mână pe gâtul calului. Toţi m-au auzit, murmură ea în timp ce şoimul o urmărea şi Kathel dădea din coadă.

Iar verii ei apărură în maşina lui Connor, frânând atât de puternic, că ridicară un val de ţărână şi pietriş.

– Şi ei...

Se opri când zări camioneta lui Fin, apoi pe Meara care venea în fugă prin curtea grajdului.

– M-au auzit cu toţii. N-a fost în stare să-mi oprească chemarea.

– Ce mama dracului s-a întâmplat? întrebă Boyle.

– Am să-ţi spun. Tuturor, spuse ea către grup. Dar acum trebuie să avem grijă de cai. Nu i-a rănit. Aş fi ştiut dacă o făcea. Dar sunt înspăimântaţi.

Îl aduse pe Alastar cu ea, simţind nevoia de a-l avea aproape. Urmau să purifice manejul, se gândi ea. Branna va avea grijă de asta.

Linişti caii, unul câte unul, şi astfel se linişti pe sine. Până să ajungă ajutoarele grajdului pentru înviorarea de dimineaţă, Iona era deja cu ceilalţi, înghesuiţi în micul birou al lui Boyle, şi le spuse povestea.

– Are o sexualitate intensă, la nivelul cel mai visceral, adăugă ea. O foloseşte ca pe o armă. E puternică şi te atrage. Dar mai mult de atât, de data asta a fost mai puternic. Poate şi-a conservat puterea cumva. Nu ştiu răspunsul, dar am ştiut că, atunci când a lovit scutul, l-a crăpat. Nu l-ar fi ţinut la depărtare.

– Aşa că ai înlăturat scutul şi l-ai făcut să se izbească în uşi. Isteţ, remarcă Fin.

– Asta a spus şi el. Înainte să promită că ne cruţă viaţile tuturor dacă îi dau puterea pe care o am.

– E un mincinos, îi aminti Branna.

– Ştiu. Dar sângele de pe mâinile mele...

Iona se luptă să îşi ţină în frâu un nou fior şi îşi lipi palmele.

– Părea atât de real şi simţeam că e al vostru. Ştie că încă sunt veriga slabă.

– Se înşală, la fel ca tine dacă crezi aşa ceva. Nu e nimic slab la tine, spuse Boyle.

Din lipsă de spaţiu, nu putea să se calmeze plimbându-se ca leul în cuşcă, aşa că îşi încleştă pumnii în buzunare.

– A vrut să mă sperie şi să mă ispitească. A reuşit să le facă pe ambele.

– Dar i-ai rezistat?

Iona încuviinţă.

– Mi-ar plăcea să cred că aş fi rezistat, că aş fi putut să rezist şi dacă voi n-aţi fi venit atât de repede. Dar ideea e că încă sunt în vizorul lui. Crede că dacă ia ce e al meu, poate să ia şi restul.

– Aşa că ne vom folosi de asta. Chiar o vom face, spuse Fin apăsat înainte ca Boyle să apuce să obiecteze. Cu mici ajustări ale planului, are s-o vadă drept o pradă vulnerabilă, va crede că a sosit momentul şi locul prielnic şi va ataca.

– E mai complicat de-atât, începu Branna.

– Şi când te-au oprit pe tine câteva complicaţii?

– Mai periculos, adăugă Connor.

– Dacă suntem în treaba asta, suntem cu toţii, ridică Meara din umeri. Ziua de azi dovedeşte că Iona nu poate nici măcar să vină dimineaţa la lucru fără riscuri. De ce ar trebui să trăiască aşa. Sau oricare dintre noi?

– Data viitoare, s-ar putea să le facă rău cailor, murmură Iona. Ca să mă rănească, să mă distragă. Nu pot să accept una ca asta. Nu aş putea să trăiesc cu mine însămi. Ce ajustări?

– Crede că ai să mergi singură la ruine, mâine.

Iona se uită la Boyle, zări furia care îi clocotea în privire.

– Sunt momeală. Dar o momeală înzestrată cu cunoaştere şi putere. Şi cu un cerc foarte puternic.

Înainte ca Boyle să izbucnească, Branna îşi aşeză mâna pe braţul său.

– Nu e niciodată singură, nici nu are să fie. Ai cuvântul meu şi cuvântul tuturor celor de-aici.

Îl mângâie puţin, apoi rămase pe gânduri.

– Se poate face. Cred că se poate face chiar foarte bine.

– Ai să mă laşi să lucrez azi cu tine la ajustări?

Branna îl privi lung pe Fin, luptându-se cu îndelungatul său conflict lăuntric.

– Am să o fac, pentru Iona. Pentru cerc.

- Trebuie să începem numaidecât. Rămâi în compania celorlalţi, adăugă Fin către Iona şi îi mângâie obrazul cu degetul. Pentru restul zilei, ţine-i aproape pe ceilalţi. Bine, surioară?

- Nici o problemă.

Zis şi făcut, căci Boyle şi Meara nu o scăpară din priviri.

Boyle îi anulă excursiile de grup pentru acea zi – o ispăşire pentru ea – şi o puse să aibă grijă de grajduri.

Trebui să ţesale, să hrănească, să cureţe boxele, să repare harnaşamente, să lustruiască cizme. Şi ziua trecu încet.

Îl călări pe Alastar până la grajdul principal – cu Boyle călare pe Spud lângă ea – ca să ţină lecţia pe care o avea programată la capătul zilei.

Mâine cam pe la aceeaşi oră, se gândi ea, avea să facă pregătirile finale. Şi să păşească spre destinul ei.

- Vom câştiga lupta asta, îi spuse lui Boyle.

- Fudulia e o chestie necugetată.

- Nu sunt fudulă.

Îşi aminti cuvintele lui Connor şi senzaţia pe care i-o aduseră de dimineaţă în bucătărie.

- E încredere, iar încrederea e un lucru puternic, pozitiv.

- Nu-mi place să te văd vârf de lance în planul ăsta.

- Eu sigur nu plănuiam să fiu, dar pentru că e vorba despre mine, el va fi cel fudul şi necugetat. Gândeşte-te la asta.

- M-am gândit la asta şi la multe altele.

Când ajunseră la grajd, Boyle descălecă şi o aşteptă pe Iona să facă la fel.

- Vreau să-ţi arăt ceva.

Intră în grajd. Înainte ca unul din argaţi să apuce să deschidă gura, Boyle îi făcu semn să tacă şi să se care. Apoi o conduse în camera de harnaşamente, în care plutea miros de piele şi ulei.

- Acolo.

Iona îi urmări gestul cu privirea şi icni de încântare când zări luciul şeii aşezate pe stativ.

– E nouă, nu-i aşa?

Se apropie de ea, îşi trecu mâna peste curbură, peste pielea neagră, netedă.

– E minunat făcută, şi cum lucesc scările! E făcută manual, nu? E...

– A ta.

– Ce? A mea?

– E făcută special pentru tine şi pentru Alastar. Pentru voi doi.

– Dar...

– Păi, nu aveam cum să ştiu că ceilalţi plănuiau să-ţi cumpere maşina, iar acesta trebuia să fie cadoul meu de ziua ta.

Ar fi fost mai puţin năucită dacă i-ar fi oferit un cufăr de pirat, plin de aur şi nestemate.

– Ai... ai comandat-o pentru mine, de ziua mea?

Sprâncenele lui Boyle se încreţiră, ca o uşoară încruntare.

– O călăreaţă de calibrul tău ar trebui să aibă propria şa. Şi una de calitate.

Când Iona nu îi răspunse, ridică şaua şi o întoarse pe cealaltă parte.

– Vezi, are numele tău pe ea.

Blând, îşi trecu degetele peste propriul nume. Doar Iona, se gândi ea. Doar prenumele ei şi un simbol al flăcărilor lângă el... numele lui Alastar şi nodul trinităţii pe cealaltă parte.

– Ştiu un om care le face, continuă Boyle, atunci când tăcerea se prelungi. Argăseala şi... ei bine, mi s-a părut că ţi se potriveşte.

– E frumoasă. E cel mai frumos dar.

– Ţi-ai vândut-o pe a ta.

– Aşa e, răspunse ea şi apoi îl privi pierdută. Ca să vin aici.

– Deci... acum ai alta. Şi dacă e să facem ce e de făcu mâine... ar trebui să o ai. Tu şi Alastar ar trebui s-o folosiţi.

Boyle dădu să întoarcă şaua din nou. Iona îşi puse mâna peste a lui.

- E mult mai mult decât o altă şa. Înseamnă mai mult decât atât pentru mine.

Se ridică pe vârfuri şi îl atinse uşor cu buzele pe un obraz, apoi pe altul, apoi încet pe buze.

- Îţi mulţumesc.

- Cu plăcere, desigur, şi la mulţi ani din nou. Acum am ceva treabă. Fin are să stea de veghe, m-a anunţat că el şi Branna au terminat pe ziua de azi.

- Bine. Mulţumesc, Boyle.

- Ai mai spus-o deja.

Îl lăsă să plece. Avea o lecţie pentru care să se pregătească. Şi decizii de luat.

Când lecţia se termină, Iona se îndreptă spre Fin şi suspină.

- Nu am fost la înălţime azi.

- Pun rămăşag că eleva ta n-ar fi de acord. Şi ai motive întemeiate să fii puţin distrasă azi.

- Presupun că da, spuse ea, aruncând o privire către încăperile de deasupra garajului. Iar tu şi Branna?

- Am făcut ce ne-am propus să facem, cu puţină dramă. Care e o binecuvântare în sine. Te duc înapoi la grajduri dacă vrei să iei maşina, apoi vin în urma ta cu maşina până acasă, să fim siguri.

- A, mulţumesc, dar... vreau să... trebuie să vorbesc cu Boyle. *Despre ceva. Cred că mă poate duce el acasă.*

- Bine atunci. *O să am grijă de băiatul nostru, spuse* el cu un zâmbet *pe faţă şi râzând mulţumit în sinea* sa, în timp ce lua *frâiele lui Alastar.*

- Nu trebuie să...

- Îmi face plăcere. Iar noi avem lucruri de discutat.

- Chiar vorbeşti cu el şi cu ceilalţi cai. În felul în care pot şi eu.

- Într-adevăr.

- Şi cu şoimii, al tău, al lui Connor, ceilalţi. Cu Kathel, dulăul nostru. Până şi cu gândacii. Vorbeşti cu toţi.

Fin dădu din umeri, cu un gest ce reuşi să fie în acelaşi timp elegant şi puţin trist.

– Sunt ai mei cu toţii. Şi nicicare. Nu există o călăuză pentru mine, aşa cum aveţi voi. Nu am o legătură atât de intimă. Dar ne înţelegem. Du-te acum, spune-i lui Boyle ce ai de spus.

– Mâine...

– Vei străluci, mai puternic decât până acum, spuse Fin şi îi cuprinse bărbia în mână. O cred din toată inima. Du-te să vorbeşti cu Boyle. Am să fiu în preajmă dacă ai nevoie de mine.

Iona se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse.

– Te iubeşte.

Fin rămase locului şi nu făcu decât să-i mângâie gâtul lui Alastar.

– Ştiu.

– Nu-i aşa că e mai greu să ştii că cineva te iubeşte şi nu poate să-şi dea frâu liber sentimentelor?

– Este. Mai greu decât orice altceva.

Încuviinţând, Iona se îndepărtă, apoi urcă treptele spre camera lui Boyle. Îşi îndreptă umerii şi bătu. Când el deschise uşa, ea deja îi pregătise un zâmbet.

– Salut. Putem vorbi puţin?

– Sigur. S-a întâmplat ceva?

– Nu. Poate. Depinde. Trebuie să...

Iona închise ochii şi ridică mâinile în lateral, cu palmele în sus. Boyle văzu cum ceva luceşte, simţi o schimbare în lumină, în aer.

– Îşi concentrează atenţia asupra mea, îl lămuri Iona. Aşa că ar putea să asculte, să audă, să vadă, chiar şi când suntem înăuntru. Nu vreau să audă despre ce vorbim.

– Am priceput. Ah, vrei nişte ceai? Sau o bere?

– De fapt, nu m-ar deranja puţin whisky.

– Zis şi făcut.

Traversă camera să ia o sticlă dintr-un dulăpior, apoi două pahare.

– Bănuiesc că e despre ziua de mâine.

– Într-un fel. Am vorbit serios înainte. Cred că vom câştiga. Cred că trebuie să câştigăm, că suntem meniţi

Să știu cum e să ai sânge pe mâini. Știu, sau cred, că binele, lumina învinge răul, întunericul. Dar nu fără un preț, iar uneori prețul e foarte mare.

- Ai fi proastă dacă nu ți-ar fi teamă.

Iona luă paharul.

- Nu sunt proastă, spuse ea și împinse whisky-ul înapoi.

- Nu avem cum să știm ce se va întâmpla mâine sau care va fi prețul plătit. Cred că e important ca în noaptea asta să ne agățăm de puținul bine pe care îl avem, de lumina pe care o avem și să ținem bine de ea. Vreau să fiu cu tine în noaptea asta.

Boyle păși prudent înapoi.

- Iona.

- Îți cer mult, având în vedere că ți-am cerut exact opusul nu cu mult în urmă. Ți-ai dat cuvântul și te-ai ținut de el. Acum îți cer să-mi dai noaptea asta. Vreau să fiu atinsă, să fiu ținută în brațe. Vreau să simt, înainte să vină ziua de mâine. Am nevoie de tine în noaptea asta. Sper că și tu ai nevoie de mine.

- Niciodată n-am încetat să vreau să te ating, zise el și își puse paharul de whisky deoparte. Niciodată n-am încetat să-mi doresc să fiu cu tine.

- Orice ar fi, amândoi avem noaptea asta. Cred că, astfel, amândoi am fi mai puternici. Nu îți încalci promisiunea dacă eu sunt cea care îți cere să renunți la ea. Ai să mă duci în pat? Ai să mă lași să stau cu tine până dimineață?

Erau multe lucruri pe care el voia să le spună, tânjea să le spună. Însă oare ea avea să le creadă, chiar și cu credința ei strălucitoare, dacă i le-ar fi spus aici și acum?

Cuvintele trebuiau să aștepte, își spuse el, până în zorii de după cea mai lungă zi. Atunci Iona avea să creadă ceea ce el ajunsese să afle.

Păși spre ea fără să scoată o vorbă. Deși i se părea că mâinile îi erau prea mari și neîndemânatice, îi cuprinse chipul cu ele, apoi își coborî gura spre a ei.

Iona se înclină spre el, petrecându-și brațele în jurul lui. Buzele i se aprinseră de căldură.

– Slavă Domnului! Slavă Domnului că nu m-ai refuzat. Am...

– Liniște, murmură el și o sărută... moale, moale, tandru ca un boboc abia desfăcut.

Aveau vreme până dimineață, se gândi el. Toate acele ore, doar acel timp determinat. Urma să facă un lucru pe care nu crezuse că îl va face vreodată. Avea să ia fiecare clipă și să o prețuiască. Să îi arate, cumva, că era prețioasă pentru el.

– Vino cu mine.

O luă de mână și o conduse spre dormitor. Apoi se duse să tragă jaluzelele. Lumina deveni penumbră.

– Numai o clipă, spuse el și o lăsă acolo.

Avea lumânări. Mai degrabă pentru urgențe decât pentru atmosferă, dar o lumânare era o lumânare, nu? Poate că nu era romantic de felul lui, dar înțelegea romantismul.

Dezgropă trei lumânări de sub lucrurile dintr-un sertar, le aduse și le așeză prin dormitor. Apoi își aduse aminte de chibrituri. Se bătu peste buzunare.

– Stai numai să găsesc chibrituri, apoi...

Iona flutură cu degetul în aer, iar lumânările se aprinseră.

– Sau putem să facem asta, continuă el.

– Nu sunt sigură ce facem, dar îmi dai emoții.

– Bine, spuse Boyle, apoi se apropie de ea și o mângâie pe brațe, de la umăr la încheietură și înapoi. Nu mă deranjează. Îmi place când tremuri, murmură el, desfăcându-i nasturii cămășii. Mi-ar plăcea să mă uit în ochii tăi și să văd că nu te poți abține. Că, emoționată sau nu, vrei să continui să te ating.

– Vreau.

Iona se întinse și reuși să îi deschidă un nasture de la cămașă înainte ca el să o oprească.

– Vreau să primești ceea ce-ți ofer în noaptea asta. Tu doar primește, lasă-mă să-ți dăruiesc. Mi-a fost dor să-ți văd formele, continuă el și îi trase cămașa de pe umeri. Mi-a fost dor să-ți simt pielea sub palme.

Îi încercui sfârcurile cu degetele mari, apoi frecă până când aureolele închise la culoare până ce ea începu să se cutremure.

Își plimbă atent mâinile peste ea, o sărută încet, ca prin vis, până și zvâcnetul inimii ei fiind domolit la ritmul său.

- Primește ce-ți ofer.

O duse spre pat și, printre mângâieri și dezmierdări, o așeză ușor pe el. O privi la lumina lumânării în timp ce îi descălța cizmele și le așeza jos.

- Vino să te întinzi lângă mine.

- O, am să vin. Imediat.

Îi desfăcu jeanșii, trase fermoarul. Încet. Își urmă calea cu buzele.

Ce îi făcea? Iona se trezi strângând cuverturile în pumni într-o clipă, devenind fără vlagă în cealaltă. O dezbrăcă atât de încet, că era o tortură centimetru cu centimetru. Și totuși, plăcerea era magnifică, un banchet de delicatese exotice. Căldura care o cuprinsese era insuportabilă. Greutatea îi lăsă brațele aproape inerte.

Nu știa nimic în afară de senzația mâinilor lui, a buzelor lui, sunetul glasului său, mirosul lui. El. El. El.

O dată, de două ori, apoi a treia oară o împinse spre prăpastia tremurătoare, o ținu acolo, în echilibru, până începea cu disperare după salt, doar ca să o tragă înapoi până ce răsuflarea îi suspina de nevoie, de dorința negrăită pentru a mai împinge o dată.

Apoi, cu buze, limbă și mâini nemilos de răbdătoare, o împinse peste marginea prăpastiei.

Nu era un salt, ci o cădere - fără suflare, interminabilă, o zvârcolire de simțuri și senzații. Și lumea se învârtea deodată cu ea.

- Ah, Doamne. Te rog.

- Ce mă rogi?

- Nu te opri.

Gura lui pe sâni, pe abdomen, pe coapse. Apoi limba lui, alunecând peste ea, înăuntrul ei, până căzu din nou, jinduind apoi cu fiecare fibră a ființei la următorul urcuș.

Boyle nu ştiuse că o voia neajutorată sau cum îl afecta să ştie că o împinsese într-o asemenea stare. Dar să o vadă aprinsă – ea nu avea cum să ştie că străluce precum una din acele lumânări –, să îi simtă trupul răs cându-se să ia ce îi oferea el, să-l simtă cum cade din nou când se lăsă cuprinsă de plăcere... Era mai mult decât ştiuse, mai mult decât şi-ar fi închipuit. Şi dorinţa de a o avea puse cu totul stăpânire pe el, minte, trup, spirit.

– Uită-te la mine acum, Iona. Mă poţi privi acum?

Iona deschise ochii şi îi zări pe ai săi în licărul lumânării. Nu văzu nimic altceva.

– Sunt cu tine, spuse el pe când aluneca în ea. Sunt cu tine.

Urcară din nou, cu privirile şi trupurile înlănţuite. Urcară până când Iona putea să jure că aerul se rarefiase. Iar când ochii ei lucirăde lacrimi, căzură împreună.

capitolul 21

Dimineaţa îl surprinse pe Boyle gânditor, în timp ce bea o cafea groaznic de tare, la fereastra bucătăriei sale.

Nu putuse să oprească ziua de azi, ori pe ea. Şi o fărâmă din el ştia, chiar accepta faptul că el, ea, toţi ceilalţi se pregătiseră toată viaţa pentru această zi.

Întotdeauna îi fusese destul de greu să înţeleagă cu ce anume aveau să se confrunte cei mai apropiaţi prieteni ai săi într-o bună zi. Dar cu Iona era infinit mai greu.

Era decis să facă tot ce îi stătea în putere să o vadă că trece cu bine prin încercarea aceasta, să îi ajute pe ea şi pe ceilalţi să pună capăt vechiului blestem. Şi apoi?

Odată ce această zi se va fi sfârşit, urmau multe alte încercări, iar el era nevoit să îşi dea seama cum să le abordeze.

Însă cum putea să îşi dea seama de orice, când această zi urma să fie plină de magie şi violenţă, de încleştare şi ursite? Şi, foarte probabil, de viaţă şi moarte.

Viaţa lui, se gândi el, ar fi fost cu mult mai uşoară dacă Iona nu ar fi pătruns în ea.

Apoi o simţi, se întoarse şi o văzu în pragul uşii de la dormitorul său, cu nimbul ei de păr scurt încă umed de la duş, cu ochii adânci şi încă somnoroşi, căci nu băuse cafea. Şi îşi dădu seama, fără umbră de îndoială, că nu dorea ca viaţa lui să fie mai uşoară.

- Ar trebui să vorbim? îl întrebă ea.

- Probabil că da, dar e o zi prea ciudată pentru aşa ceva.

- Da, aşa e. Mai bine mai târziu.

- Da, după, încuviinţă Boyle. Vor fi multe de spus după ziua asta. Bei cafea, nu?

- Absolut.

Dar nu se duse să îşi toarne singură, cum făcea înainte.

El era conştient că era vina lui, că o făcuse să se simtă din nou ca un oaspete. Cuvintele se voiau rostite, dar el şi le reţinu, şi avea să continue astfel până când această zi lungă şi stranie se va fi sfârşit.

Aşa că luă o cană şi îi turnă cafea.

- Mulţumesc. Cobor să petrec puţin timp cu Alastar. E o problemă dacă îl călăresc azi până acasă şi îl ţin până vine sorocul?

- Deloc. E al tău, la urma urmei. Am să vin cu tine.

- De fapt, cred că merg cu Fin. El şi Branna mai trebuie să pună la punct unele detalii ale vrăjii cu mine şi Connor.

- Bine, dar să nu mergi de una singură, spuse el, apoi îi puse atent mâna pe umăr. Ţi-e teamă?

- Nu. Nu teamă. Mă aşteptam la o combinaţie de stres, agitaţie şi o doză sănătoasă de frică. Dar nu e aşa şi nu sunt sigură de ce. Mă simt aproape iraţional de calmă. Astăzi e ziua pentru care m-am pregătit, m-am antrenat, am învăţat. Iar asta mi-a fost predestinat, cred că e cuvântul nimerit, în noaptea în care Sorcha s-a sacrificat pe sine. Terminăm ce a început ea. Şi apoi...

Când văzu că Boyle nu scoate o vorbă, Iona sorbi din cafea.

- Apoi, continuă ea, muncim bine, ducem o viaţă bună. E suficient pentru oricine.

- Munca şi viaţa ta sunt aici.

– Da, confirmă ea, căci măcar în acea privinţă nu avea îndoieli. Locul meu e aici.

– Mă duc să fac micul dejun.

– Mulţumesc, dar cred că ar trebui să rămân puţin înfometată şi... uşoară deocamdată. Voi fi jos cu Alastar până vine vremea să mă întorc acasă, spuse ea şi lăsă deoparte cana de cafea de care abia dacă se atinsese. Am avut nevoie de tine noaptea trecută şi ai fost acolo. Nu am s-o uit, zise ea şi se îndreptă în grabă spre uşă. Ne vedem cu o oră înainte de răsăritul lunii.

Se strecură pe uşă şi îl lăsă năucit.

Îl ţesălă pe Alastar cu atenţie, cu minuţie, până când părul îi lucea ca spuma mării. Îşi păstră calmul în timp ce îi peria până şi ultima încâlcitură din coamă sau coadă. Astăzi, era cal de război, iar ea credea că şi el se pregătise toată viaţa pentru această zi.

– Nu vom da greş.

Îi dădu ocol până ajunse la cap, îşi puse mâinile pe fiecare parte a feţei lui şi îl privi în ochii adânci, întunecaţi.

– Nu vom da greş, repetă ea. Şi ne vom purta de grijă cât timp facem ce am fost meniţi să facem.

Alese o pătură pentru şa. Era roşie, simbol al bătăliei al sângelui. Apoi recuperă şaua dăruită de Boyle.

Simţi încântarea lui Alastar, mândria lui, când puse şaua pe el. Şi îi simţi curajul, din care se adăpă şi ea.

– Darul acesta are magie în el şi ne-a fost oferit amândurora. S-a gândit la noi când l-a comandat, deci are şi mai multă magie. Şi în plus, ne poartă numele.

Se hotărî să îi împletească farmece în coamă. Odată ajunşi acasă, o să aleagă unele pentru forţă, curaj şi protecţie. Şi avea să poarte aceleaşi farmece cu ea, sub puloverul făcut de bunica ei. Un alt dar.

– E timpul să mergem.

Îşi rezervă o clipă să se întrebe dacă avea să mai calce vreodată în acel grajd, apoi se lepădă de îndoieli şi îşi conduse calul afară.

Îl găsi pe Fin, care o aştepta lângă bidiviul zvelt, negru, pe care îl numea Baru.

- Te-am făcut să aştepţi

- Deloc. Avem destul timp. Să sperăm doar că Brannei i-au trecut năbădăile până acum. Văd că Boyle ţi-a dat şaua.

- E minunată. Ştiai?

- Când lucrăm şi trăim atât de aproape unul de altul, secretele sunt greu de ţinut, zise Fin şi o ajută să se urce în şa.

- Arătaţi ca desprinşi dintr-un tablou, spuse când o văzu pe spinarea armăsarului.

- Suntem pregătiţi pentru ce urmează.

- Se vede.

Fin încălecă pe Baru şi se întoarse ca să meargă alături de Iona pe cărarea îngustă.

În atelier, care era închis, încuiat şi protejat pentru întreaga zi, Iona ascultă detaliile planului - şi cum avea să progreseze pas cu pas -, ale vrăjii pe care trebuia să o facă, toate cuvintele ce trebuiau rostite şi măsurile ce trebuiau luate.

- Eşti foarte tăcută, remarcă Fin. Nu ai întrebări?

- Răspunsurile se află pe pământul Sorchei. Sunt gata să merg acolo şi să fac ce mi-a fost menit.

- E o vrajă complicată, începu Branna. Fiecare parte a ei trebuie să se potrivească bine în întreg.

- Am să mă descurc. Şi, cum ai spus tu, nu voi fi singură. Voi veţi fi acolo, la fel ca şi Boyle şi Meara. Dacă reuşesc să o fac, pe cont propriu, nu o să-şi dea seama de cursa pe care i-o întindem. Avantajul nostru. Apoi, voi veniţi de-aici, aici şi aici, spuse ea bătând cu degetul în harta desenată de Branna. Asta are să-l distragă, să-l păducească, şi îmi va da timp. Cei fără puteri din cerc, şi Fin, trebuie să menţină cercul de protecţie, spuse Iona sesizând necazul vizibil al lui Fin. Ca şi noi, de altfel. Avem nevoie de răgazul în care încearcă să ajungă la voi, pentru ca noi trei să-i punem capăt. Să îl răpunem.

– Eşti a naibii de calmă în privinţa asta, mormăi Connor.

– Ştiu. E straniu. De ce să-ţi faci griji când e sortit să fie, nu? Ştiu că ar trebui să fiu asaltată de emoţii, dar mă simt pur şi simplu... cum trebuie. Poate că păstrez puterea aceea pentru momentul când totul se va sfârşi. Atunci probabil că o să bolborosesc ca o nebună până o să-mi dea careva una. Până una-alta, sunt gata.

– Dacă eşti aşa de pregătită, repetă-mi toate etapele de la început, îi porunci Branna.

– Bine. Ne adunăm aici, cu o oră înainte de răsăritul lunii.

Iona parcurse întregul plan, vizualizând fiecare pas, fiecare mişcare, fiecare cuvânt.

– Şi când Cabhan e cenuşă, concluzionă ea, facem ritualul final şi purificăm pământul. Apoi, facem dansul bucuriei şi bem până cădem laţi.

Observând expresia posomorâtă a verişoarei sale, Iona se întinse după mâna ei.

– Iau totul foarte în serios. Ştiu ce am de făcut. Sunt concentrată. Am încredere în voi toţi. Acum şi voi trebuie să vă încredeţi în mine.

– Aş fi vrut să avem mai mult timp, atât.

– Timpul s-a scurs, se ridică Iona. Mă duc să mă schimb şi să iau tot ce îmi trebuie din cameră. Sunt gata imediat.

Când se îndepărtă, Connor se ridică la rândul său.

– Mi-ar plăcea să iau ceva din calmul ei, dar cred că aş ameţi de la atâta energie. Mă duc să văd de şoimii noştri, Fin, şi de cai.

Când uşa se închise în urma lui, Branna se ridică să pună ceainicul din nou pe foc. Deşi se îndoia că o ceaşcă de ceai avea să îi alunge îngrijorarea.

– Crezi că cerem prea mult de la ea? întrebă Fin.

– Nu pot să ştiu, iar asta mă îngrijorează, răspunse ea, cu gândul la grijile ce o măcinau zi şi noapte. Dacă încerc să văd, iar el prinde măcar un crâmpei, totul e pierdut. Aşa că nu mă uit. Nu-mi place să las totul pe mâinile ei, deşi ştiu că e alegerea corectă

– Ne-a cerut încrederea. I-o vom da.

- Nu crezi că e prea mult pentru ea?

- Nu pot să ştiu, iar asta mă îngrijorează, îi îngână el vorbele asemenea unui ecou.

Branna îsi făcu de lucru cu ceaiul.

- Ţin mult la ea.

- Da. De dragulei, căci e fermecătoare şi plină de inimă, are o asemenea... limpezime a inimii. Şi pentru că prietenul meu o iubeşte, chiar dacă a dat-o în bară.

- Asta aşa e. Şi totuşi, noaptea trecută s-a dus la el.

- Iartă mai usor decât alţii, zise Fin şi veni alături de ea. Există lucruri între noi, Branna. Cuvinte ce trebuie rostite. Ai să mă ierţi, la sfârşit, când totul se va termina?

- Nu pot să mă gândesc la asta acum. Fac ce trebuie să fac. Crezi că mie mi-e uşor să fiu cu tine, să lucrez lângă tine, să te văd zi după zi?

- Ar putea fi. Toate acele lucruri te făceau fericită odinioară.

- Eram copii.

- *Ce am avut, ce am fost unul pentru celălalt n-a fost* copilăresc.

- Îmi ceri prea mult, oftă ea, căci o făcu să îşi amintească mult prea limpede bucuria simplă a iubirii. Îmi ceri mai mult decât pot să-ţi dau.

- N-am să-ţi cer. M-am săturat să cer. Nu încerci să găseşti fericirea, nici măcar nu o cauţi.

- Poate că nu.

- Atunci, ce?

- Împlinirea. Cred că împlinirea mă mulţumeşte.

- Pe vremuri, voiai mai mult decât o simplă mulţumire. Alergai către fericire.

Branna ştia că o făcuse. Cu nesăbuinţă.

- Şi dorinţa, alergatul m-au făcut să sufăr mai mult decât pot să îndur, chiar şi acum. Termină, Finbar, căci doar ne aduci mai multă suferinţă amândurora. Avem o misiune importantă în seara asta. Nimic altceva nu contează.

- Niciodată nu vei fi tot ce eşti dacă crezi aşa ceva. Iar asta e o mare jale pentru mine.

Se îndepărtă şi ieşi. Era exact ce avea ea nevoie, îşi spuse Branna.

El se înşela, încercă ea să se convingă. Niciodată nu avea să fie tot ce era ea, niciodată nu o să fie liberă cu adevărat cât timp continua să îl iubească.

Iar aceasta era mâhnirea ei.

Se adunară cu o oră înainte de răsăritul lunii. Branna aprinse lumânările ritualice, aruncă un pumn de cristale în foc, astfel că fumul se înălţă limpede şi albăstrui.

Luă un pocal de argint şi păşi în cercul pe care îl formaseră.

– Pocalul între noi şase-l bem, din mână-n mână pe rând vin frăţia ne-o păstrăm. Şase inimi, şase minţi ca una astă-seară fie, în ajun de bătălie. Soarbe unul, toţi sorbim, de luptă pregătiţi să fim.

Pocalul trecu din mână în mână înainte ca Branna să îl aşeze în centrul cercului.

– Lumina ce creşte, cu rază ce-orbeşte, în noapte ne blagoslovеşte, de ochi răi ne păzeşte.

O coloană de lumină erupse din pocal, arzând ca o flacără albă.

– Ochii lui orbiţi să fie cât îmi ţes a mea magie. Nici inima, nici mintea, nici forma n-are să ne-o ştie. Voia mea să fie.

Apoi îşi coborî braţele.

– Cât arde lumina, noi vom fi umbrele. Iona, te va vedea pe tine doar când spargi fiola aceasta. Aşteaptă, adăugă ea când îi puse fiola în palmă. Aşteaptă până ajungi pe pământul Sorchei.

– Aşa am să fac. Nu-ţi face griji, spuse şi strecură fiola într-un buzunar. Găseşte-l, îi zise lui Fin.

– Imediat. Caută, găseşte, atrage.

Ridică în palmă un cristal sferic, ca o minge, limpede ca apa.

În vreme ce grăia în irlandeză, sfera începu să lucească, ridicându-se la câţiva centimetri de palma lui. Şi să se învârtă, întâi lent, apoi tot mai rapid, până ce contururile i se estompară din cauza vitezei.

– Caută, sânge la sânge, semn la semn, îi şopti Branna Ionei. Se foloseşte de ceea ce e, de ce împărtăşesc, să vadă, să agite. Are...

Ochii lui Fin începură să lucească, să scânteieze cu o lumină la fel de nepământeană ca a cristalului.

– Nu atât de adânc! Nu poate să...

Connor o apucă pe Branna de braţ înainte ca ea să intervină.

– Ştie ce face.

Dar pentru o clipă, ceva întunecat prinse viaţă îndărătul luminii din ochii lui Fin. Apoi se risipi.

– L-am găsit, zise Fin, cu chipul livid ca o mască, şi îşi încleştă degetele pe cristal. Are să vină.

– Unde e? întrebă Boyle.

– Nu departe. I-am dat mirosul tău, îi spuse Ionei. Îl va urmări, şi apoi pe tine.

– Atunci, îl conduc unde vrem să-l aducem.

– Suntem în spatele tău, o asigură Meara şi o strânse de braţ. Fiecare din noi.

– Ştiu. Cred.

Răsuflă adânc, să îşi păstreze calmul. Atinse mânerul sabiei de la şold cu vârful degetelor, îşi plimbă privirea asupra tovarăşilor săi şi se gândi cât era de minunat să îi aibă pe toţi ca prieteni, să aibă ce era înlăuntrul ei, să aibă un asemenea ţel.

– Nu vă voi dezamăgi, promise ea şi se îndreptă spre uşă.

– Pe toţi dracii.

Cu doi paşi mari, Boyle o ajunse din urmă, o răsuci spre el şi o sărută înfocat, cu tot ceea ce trăia înăuntrul său.

– la asta cu tine, zise el şi îi dădu drumul.

– Cu siguranţă.

Şi zâmbi înainte să intre în lumina blândă a celei mai lungi zile.

Alastar o aştepta, scurmând pământul cu copita când se apropie de el. „Da", se gândi ea, „amândoi suntem gata."

Îl prinse de coamă şi se aruncă în şa. Strânse amuleta în palmă şi simţi cum căldura pulsează din ea. „Gata", se gândi din nou şi îl lăsă pe Alastar să pornească.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ceilalţi o urmau cât puteau de repede, însă cu cât ajungea mai repede la destinaţie, cu atât mai puţin timp avea Cabhan să uneltească, să plănuiască, să îşi pună întrebări.

Vântul îi vuia pe lângă urechi. Pământul se zguduia sub copitele lui Alastar, care parcă îşi luase zborul.

Când ajunse la copacul doborât, la peretele de lujeri căţărători, trase sabia din teacă.

– Eu sunt Iona. Eu sunt Vrăjitoarea Întunecată. Eu sunt sângele. Eu sunt una dintre cei trei, iar acesta e dreptul meu.

Lovi cu sabia. Plantele căzură cu zgomot de sticlă spartă, iar ea îşi continuă drumul. Ca în visul pe care îl avusese în Ashford. Călărea singură în inima pădurii, unde aerul era mult mai stătut decât trebuia să fie, unde lumina abia dacă pătrundea, deşi soarele era sus pe cer.

Văzu ruinele înainte, acoperite de plante agăţătoare şi tufe de parcă ar fi crescut dintr-un copac. Conduse armăsarul către ele şi către piatra ce purta numele Sorchei.

Acum pielea aproape că îi vibra. Nu nervii, îşi dădu ea seama, ci puterea. Energia. Alastar se scutură sub ea şi necheză triumfător.

– Da, am mai fost aici. E locul sângelui nostru. Locul unde puterea noastră a luat naştere.

Iona descălecă şi dădu drumul frâielor, ştiind că Alastar îi va sta aproape. Luă fiola din buzunar şi o strivi sub cizmă. Astfel începea totul.

Desfăcu desaga pe care o legase de şa. Mai întâi luă florile, simple violete de pădure, apoi o sticluţă ce conţinea vin roşu ca sângele.

Pentru mama mamei mele şi a ei, toţi cei ce-au trăit şi au murit, ce au purtat darul cu bucurii şi dureri, înapoi la Teagan ce e a mea şi la Vrăjitoarea Întunecată ce a zămislit-o pe ea.

Aşeză florile la baza pietrei şi turnă vinul pe ţărână drept ofrandă.

Rostind vraja doar din minte, luându-şi puterea din pământece, scoase cele patru lumânări albe din desagă şi le aşeză pe pământ în cele patru zări. Apoi cristalele, între fiecare din zări.

În vreme ce le aşeza, Alastar formă prevestitor. Iona şiri degete de ceaţă târându-se pe pământ.

Suntem cu tine, îi răsună glasul lui Connor în urechi. *Termină cercul.*

Trase pumnalul *athame* şi îl îndreptă spre miazănoapte. O flacără se trezi la viaţă în vârful primei lumânări.

– Crezi că asta mă poate opri? rosti Cabhan amuzat. Ai venit aici, unde domnesc eu, să te joci cu lamentabila ta magie albă.

– Tu nu domneşti aici.

A doua lumânare se aprinse.

– Vezi, răsună ca tunetul glasul lui şi ridică braţele deasupra capului, în timp ce piatra de la gâtul său ardea cu o lumină în acelaşi timp întunecată şi orbitoare. Cunoaşte.

Ceva se schimbă. Pământul se mişcă sub picioarele sale în timp ce se chinui să termine ritualul. Aerul se schimbă, se răsfiră până ce capul începu să îi vâjâie. Reuşi să aprindă cea de-a treia lumânare, însă se prăbuşi în genunchi, luptându-se cu senzaţia terifiantă că pica de pe o stâncă.

Plantele se retraseră de pe ruină. Zidurile începură să urce, piatră cu piatră. Noaptea căzu ca o cortină.

– E lumea mea. Timpul meu.

Mii de umbre păreau să iasă din el. Piatra pulsa, ca o inimă întunecată de peste a lui.

– Iar aici, eşti a mea.

– Nu sunt.

Se ridică cu greu în picioare şi se sprijini cu o mână de Alastar.

– Sunt a Sorchei.

– Şi ea mi-a căutat sfârşitul, dar l-a câştigat doar pe al ei. Ea e cea care doarme în întuneric. Eu sunt cel ce trăieşte în el. Dă-mi ceea ce ai, ceea ce te apasă, cu tot ce îţi cere şi tot ce îţi ia. Dă-mi puterea care ţi se potriveşte atât de puţin. Ori am să o iau cu forţa. Şi sufletul tău odată cu ea.

Iona aprinse ultima lumânare. Dacă prietenii ei puteau să vină, aveau să vină, se gândi ea. Dar nu reuşea să îi audă din pricina vuietului din urechi sau să îi simtă din cauza duhorii din ceaţă. „Nu te retrage", îşi spuse. „Şi nu te predai." Trase sabia.

– O vrei? Vino şi ia-o.

Cabhan izbucni în râs, iar încântarea de pe chipul său îi spori frumuseţea înspăimântătoare.

– O sabie nu poate să mă oprească.

– Sângerezi, aşa că hai să aflăm, spuse şi îşi trimise puterea în sabie până ce ţâşniră flăcări din ea. Şi pun pariu că arzi.

Cabhan flutură din braţ şi, de la câţiva metri depărtare, o azvârli cât colo. Iona se izbi de pământ.

Năucită, încercă să se ridice în picioare. Alastar se cabră şi, nechezând mânios, lovi cu copitele din faţă. Iona zări un amestec de nedumerire şi durere pe chipul lui Cabhan. Apoi vrăjitorul se ghemui şi se prefăcu în lup. Sări spre Alastar şi îl zgârie pe coaste.

– Nu!

Iona se ridică în picioare ca fulgerul şi atacă. Sabia îi şuieră prin aer, dar lupul se dădu într-o parte, apoi se izbi în ea cu atâta forţă că o dărâmă pe spate, iar sabia îi zbură din mână. Lupul o încălecă, pocnind din fălci. Apoi deveni din nou om.

– Am să-l ard până rămân numai tăciunii din el, o avertiză Cabhan. Ţine-l sau îi dau foc.

– Opreşte-te! Alastar, opreşte-te!

Îi simţi furia, deşi îi dădu ascultare. Şi simţi cum amuleta vibrează între ea şi Cabhan.

Privirea lui coborî către ea; buzele i se arcuiră într-un rânjet. Apoi zâmbi din nou, îngrozitor, în ochii ei.

- Sorcha m-a trădat cu un sărut. Am să scot ce e în [illegible] în același fel.

- N-am să-ți dau ce vrei.

- Ba o vei face.

Un val de durere se izbi de ea, nespus de groaznic. Țipă, neputând să se opună. Era roșu peste tot, de parcă [illegible]mea luase foc. Auzi țipetele lui Alastar unindu-se cu [illegible] ei. Îi porunci: *Fugi, fugi, fugi*. Dacă nu se putea salva [illegible] sine, se ruga să îl poată salva pe el.

Mai presus de orice, nu avea de gând să se dea bătută. Niciodată nu și-ar fi predat lumina întunericului.

- Un sărut. Trebuie să-mi dai doar un sărut, și durerea [illegible] dispare, povara va cădea.

Undeva în mintea ei învălmășită, își dădu seama că el [illegible] putea să îi ia darul. Putea să o ucidă, dar nu să ia ce era al ei. Ea trebuia să îl dea de bunăvoie.

În schimb, pipăi pământul cu mâna tremurândă până găsi pumnalul.

Plângea, căci durerea era insuportabilă, dar printre [illegible]ipete și suspine, reuși să rostească un singur cuvânt.

- Sângerează.

Și îi împlântă pumnalul între coaste.

Cabhan răcni, mai mult de furie decât de durere, apoi o trase în sus, ținând-o suspendată deasupra pământului cu mâna care îi strângea gâtul ca într-o menghină.

- Ești nimic! O făptură mică și slabă. Am să strivesc viața din tine, și puterea ta odată cu ea.

Iona dădu din picioare, încercă să cheme focul, vântul, un potop, dar privirea i se încețoșă, plămânii o ardeau. Auzi un alt răcnet și căzu destul de tare încât să se dezmeticească.

Îl văzu pe Boyle, cu chipul transfigurat de furie, [illegible]bindu-l peste față pe Cabhan cu o rafală de pumni. Flăcări țâșneau pretutindeni, cu fiecare lovitură.

- Oprește-te.

Nu putu să scoată cuvântul pe gât – se auzi doar un [illegible]orcăit, în vreme ce mâinile lui Boyle ardeau. Reuși să se ridice în genunchi, se clătină încercând să își recapete echilibrul.

Cabhan se lepădă de forma umană. Lupul ieşi din strânsoarea lui Boyle şi se ghemui să se năpustească asupra lui.

Deodată, Kathel apăru mârâind în luminiş. Şoimii coborâră din văzduh ca nişte săgeţi, înfigându-şi ghearele în spatele lupului.

Iona se trezi cuprinsă de mijloc, ridicată în picioare.

– Poţi să o faci? strigă Branna.

– Da.

Până şi acel singur cuvânt îi sfâşie gâtul ca nişte cioburi de sticlă.

Pâcla se înteţi, sau pur şi simplu o lăsa vederea. Tot ce putea să întrezărească erau umbre vagi, sclipiri de foc.

– Cei trei suntem şi pe acest pământ uniţi noi stăm. Până să treacă cea mai lungă zi, bezna cu lumină o voi nimici. Aici şi acum, cum ne e vrerea, ne unim mâinile, ne unim puterea. Sânge la sânge, pe cei duşi să îi chemăm, flacără la flacără, focul lor îl deşteptăm. Puterea voastră prin noi să învie. Voia noastră să fie.

Lumină orbitoare, căldură mistuitoare şi vântul ce le învolbura într-un vârtej.

– Din nou! răsună glasul Brannei.

De trei ori câte trei. În timp ce arunca vraja, mâinile Ionei le strânseră pe cele ale verilor săi. Simţea că ea era focul. Făcută din căldură şi pară, cu o furie rece care ardea în miezul său.

Când terminară, ceaţa se risipi. Văzu sânge, fum, pe Fin şi Meara la marginea cercului şi nu în el, cu săbiile în mâini. Şi pe Boyle, îngenuncheat pe pământ, palid ca moartea, cu mâinile tot o rană vie şi pline de băşici.

Alastar, cu sângele şiroind din răni, îşi freca botul de el, în timp ce dulăul îl păzea. Doi şoimi stăteau pe ramurile de lângă căsuţa de piatră.

– Boyle.

Iona înaintă împleticit, căzu în genunchi lângă el.

– Mâinile tale. Mâinile tale.

– Au să se vindece. Sângerezi. Şi gâtul...

– Mâinile tale, repetă ea. Connor, ajută-mă.

– Mă ocup acum de asta. Hai, nu poţi să ajuţi. Eşti rănită şi mă descurc mai bine fără tine.

– Lasă-mă să te ajut, surioară.

Fin se aplecă să o ridice în braţe.

– Am eu grijă de ea, zise Branna şi o apucă de braţ. Ajută-l pe Connor cu Boyle, căci el a suferit cel mai mult.

– Mâinile i-au luat foc, murmură Iona şi, cu lumea învârtindu-se deodată cu ea, alunecă la pământ. Mâinile lui.

– Connor şi Fin au să-l vindece numaidecât, vei vedea. Acum, calmează-te. Meara, îi vreau sângele. Găseşte ceva în care să-l pui. Sângele, cenuşa. Acum, uită-te la mine, draga mea. Iona, uită-te la mine. Te va durea puţin.

– Şi pe tine.

– Doar puţin.

O duru, mai mult decât puţin, apoi îşi simţi gâtul uşurat, răcorit. O căldură alinătoare i se răspândea pe coaste, unde rănile erau adânci.

– E mai bine. Totul e în regulă. Boyle.

– Şşşş. Fii pe pace. La el durează mai mult, dar e bine, îşi va reveni. Ai să vezi cu ochii tăi când termin să te vindec.

Iona se uită prin şiroaiele de lacrimi şi îi zări mâinile lui Boyle. Erau încă pline de răni, dar nu mai erau înnegrite şi cu băşici. Totuşi, se făcuse vânăt la faţă din cauza durerii.

– Nu pot să fiu de ajutor.

– Se descurcă ei. Mai trebuie să mă ocup doar de gleznа ta. Nu e ruptă, dar e sucită rău.

– N-am fost destul de puternică.

– Linişteşte-te.

– Alastar. L-a rănit pe Alastar. A zis că o să-l ardă de viu.

– E puţin tăiat, atât. De ce nu te ocupi de asta? Vezi de calul tău.

– Da. Da. Are nevoie de mine.

Se ridică în picioare şi se îndreptă, împleticindu-se, către armăsar.

– Eşti atât de curajos. Îmi pare atât de rău.

Înghiţindu-şi lacrimile, îşi aşezã mâinile pe prima spetecãturã şi începu sã o vindece.

– Am folosit douã flacoane din desaga ta, zise Mezza şi i le întinse Brannei. Una pentru sânge, cealaltã pentru cenuşã. M-am simţit ca un detectiv criminalist, glumi femeia, apoi scoase un geamãt cutremurat.

– Dumnezeule, Branna!

– Nu vom vorbi despre asta aici. Trebuie sã ajungem acasã.

– Putem?

– Dacã am ajuns aici, putem şi sã ne întoarcem.

– Unde a dispãrut nemernicul?

– Nu ştiu. L-am rãnit şi a pierdut mult sânge, dar nu s-a sfârşit. L-am vãzut cum se tãrãşte în ceaţã. Focul nostru l-a ars bine, dar nu l-a mistuit de tot. Nu s-a sfârşit în noaptea asta, cum speram noi. Mergem înapoi, strigã ea. Sunteţi gata?

– Doamne, da.

Fin îşi petrecu braţul în jurul lui Boyle şi îl ajutã sã se ridice.

– Sunt bine acum, sunt bine. Ajutaţi-o sã ne ducã acasã, amândoi.

Împingându-i pe ce doi la o parte, Boyle se îndreptã spre Iona.

– Lasã-mã sã te vãd.

– Sunt în regulã. Branna a avut grijã de mine. Alastar. Nu pot sã-i vindec cicatricea. O sã îi rãmânã.

Boyle cercetã dâra albã de pe blana argintie.

– O cicatrice de luptã, purtatã cu mândrie. Acum ne întoarcem acasã, cu toţii. Sus cu tine. Şi opreşte-te, rosti el cu lacrimi în ochi. Terminã, Iona.

– Nu încã.

Tânãra se întinse şi îşi înfãşurã braţele în jurul grumazului lui Alastar, în timp ce pãmântul se zgâlţâia, iar cerul se învârtea în jurul lor.

Şi rãmase în deplinã muţenie în vreme ce pãrãseau luminişul şi ruinele.

Epilog

Iona luă paharul de whisky cu recunoştinţă şi se ghemui în colţul canapelei din camera de zi.

- Îmi pare rău. N-am fost îndeajuns de puternică. Îndeajuns de bună. M-a copleşit.

- Gata cu prostiile, mormăi Connor şi îşi mai turnă whisky în pahar.

- Bine spus, încuviinţă Branna. Mie trebuie să îmi pară rău. Am luat în calcul fiecare pas, fiecare detaliu. În afară de unul. Nu credeam că poate să dispară prin timp aşa, nu la comandă. Nu ştiam că poate să o facă atât de repede şi cu noi atât de aproape.

- Nu, clătină Fin din cap când ea se uită la el. Nici eu n-am prevăzut. E viclean, a schimbat terenul cu unul în care puterea lui arde mai tare decât ne închipuiam.

- Şi unde nu puteam să ajungem la Iona. Unde a ajuns de una singură, rosti Boyle şi îi strânse ferm mâna.

- Dar aţi venit cu toţii.

- Nu îndeajuns de repede pe cât aş fi vrut. Nu e destul să ştii unde, ci şi când. Era posibil să nu te găsim, dacă ne-ai chemat cu atâta putere. Ai crezut, aşa cum spuneai, şi ne-ai chemat. Ai completat cercul, chiar în clipa în care erai, ai deschis puterea şi aşa te-am putut găsi. Şi aproape l-am nimicit.

Pentru o clipă, Branna închise ochii.

- Jur, eram atât de aproape.

- Nu e vina ta, îi spuse Connor Ionei, sau a nimănui, dacă e s-o spunem pe şleau. E adevărat că nu i-am dat lovitura de graţie, dar i-am dat de furcă şi l-am rănit serios. N-are să uite prea curând durerea pe care i-am provocat-o în seara aceasta.

– Şi va fi mai pregătit data viitoare, îi vesti Meara. E adevărat şi trebuie spus, ca să nu mai cădem din nou într-o asemenea capcană.

– Aşa e, dar... eşti arsă.

Meara coborî privirea la încheieturile ei, la dosul palmelor cu urme de arsură.

– Din cauza exploziei, în cea mai mare parte. Tu cum eşti?

– Eu şi Fin ne-am vindecat reciproc. De ce n-ai spus nimic? Căpoaso, rosti Connor şi o apucă de mâini.

– M-am ars mai rău gătind micul dejun.

– Nu e nevoie să înduri durerea. Şi tu eşti arsă? îşi întrebă sora.

– Nici o zgârietură. Îi avem sângele, şi cenuşa care a rămas din carnea lui sfâşiată. Ne vom folosi de ele împotriva lui. Trebuie să ne dăm seama cum, şi vom avea avantajul ăsta data viitoare. Iar atunci nu va fi iar pe terenul lui. Ne vom asigura de asta.

Iona nu întrebă cum. Stând acolo, împreună cu cei iubiţi, cu mâna într-a lui Boyle, simţi cum îi revine încrederea.

– Nu a putut să o ia, spuse ea încet şi îşi atinse amuleta. Chiar şi când eram neajutorată, chiar şi când m-a rănit, nu a putut să mi-o ia. Avea nevoie să i-o dau eu. Putea să mă omoare, dar nu să ia ce e în mine. Asta l-a enervat la culme.

– Bine.

Iona zâmbi.

– Al naibii de bine. L-am înjunghiat cu pumnalul.

– Zău aşa?

Fin se ridică, veni lângă ea şi, aplecându-se, o sărută zgomotos pe buze.

– Asta e fata noastră. O armă a luminii împotriva întunericului. Poate de asta a rămas atât de mult sânge în urma lui.

– Ne vom folosi şi de asta. Mă apuc de gătit. Nu ştiu ce anume, dar vom mânca bine în noaptea asta. Şi mai avem o sticlă de şampanie franţuzească. N-am câştigat războiul, dar aş spune că prima bătălie e a noastră şi trebuie să o sărbătorim. Aţi putea să îmi daţi o mână de

ajutor. Nu voi doi, le spuse Branna lui Boyle şi Ionei. Voi aţi avut cel mai mult de pătimit, aşa că staţi lângă foc şi beţi-vă whisky-ul în tihnă.

- Încă n-am terminat cu căpoasa asta.

Meara îl pocni pe Connor în umăr.

- Vezi-ţi de fundul tău.

- De ce, când al tău nu e doar căpos, ci şi rotunjor?

- În bucătărie cu voi, am zis.

Iar de această dată, Branna îşi dădu ochii peste cap ca să-i dea lui Connor de înţeles.

- Bine, bine, oricum aproape cad din picioare de foame.

Ieşi din cameră, trăgând-o pe Meara după el.

- Mă duc să văd de cai. Ca să te linişteşti în privinţa lor.

Iona îi zâmbi lui Fin.

- Mulţumesc. Sunt bine, dar nu strică niciodată.

Apoi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

- Am fost focul, murmură ea. Nu doar l-am făcut, am fost una cu el. A fost înspăimântător şi în acelaşi timp minunat.

- A fost, privindu-te împreună cu Branna şi Connor, arzând ca o torţă, albă şi mistuitoare. Chiar a fost înspăimântător şi minunat.

- Şi totuşi, n-a fost de ajuns. Aş fi vrut să fie gata. Acum. În noaptea asta.

- Unele lucruri nu se întâmplă pe cât de repede ne dorim, spuse Boyle, care îşi duse palma ei la obraz. Nu înseamnă că nu se vor întâmpla.

- Ai dreptate. Şi Branna are dreptate. Dacă e să cântărim totul, victoria trage de partea noastră. Cum ai venit prin ceaţă... Tu şi Alastar sunteţi eroii mei.

- Întrucât ştiu cât de mult preţuieşti calul ăla, mă consider în companie selectă.

- Când închid ochii, îţi văd mâinile. Le văd în flăcări.

- Uită-te la ele acum. Le vezi? La fel ca întotdeauna.

Mari, pline de cicatrici. Preţioase.

- Nu credeam că vom ajunge la tine, spuse el calm, cu mare grijă. Nu credeam că vom ajunge la timp, dacă vom ajunge, şi mi-era teamă că s-ar putea să nu te mai

văd vreodată. N-am avut încrederea ta. Vreau să ştii că o am acum. Deci poţi să spui că şi tu eşti eroina mea.

Iona îşi lăsă capul pe umărul lui pentru o clipă.

– Şi cred că, având în vedere toate lucrurile...

Tânăra sorbi o gură de whisky şi îl privi.

– Care lucruri?

– Vreau să spun că, luând totul în considerare, şi faptul că am terminat lupta deocamdată şi nu ştim când ar putea să vină următoarea... Luând toate astea în considerare şi tot restul, cred că ar fi cel mai bine să te căsătoreşti cu mine.

Iona coborî paharul şi se uită la el, năucită.

– Scuze, cum?

– Ştiu tot ce ai spus după ce am fost, ei bine, un idiot bătut în cap, şi am făcut ce mi-ai cerut, sau cel puţin am încercat din toate puterile s-o fac. Dar cred că a sosit vremea să trecem peste asta şi să ne căsătorim, lăsând toate relele în trecut.

– Căsătorie. Oare bătălia, rănile, focul îi zdruncinaseră creierii şi nu mai pricepea ce i se spune? Adică, cu inel şi nuntă?

– E cel mai logic lucru. Ne potrivim unul cu celălalt, cum ai spus şi tu. Şi... avem caii în comun.

– Să nu uităm de cai.

– Contează, mormăi el. Mă iubeşti. Tu ai spus-o, şi eşti o femeie sinceră cu sentimentele tale.

– Adevărat.

– Deci, ne potrivim şi ne plac caii. Tu mă iubeşti şi e la fel şi-n cazul meu, deci ar trebui să ne căsătorim.

Iona îşi dădu seama că creierul îi funcţiona numai bine, graţie vorbelor lui Boyle.

– Ce e la fel şi-n cazul tău?

– Isuse!

Fu nevoit să se ridice şi să facă ture prin cameră. Să tragă de timp aruncând cărbuni pe foc.

– Nu am mai spus aşa ceva unei femei care să nu fie mama mea sau să-mi fie înrudită într-un fel. Nu arunc asemenea cuvinte de parcă n-ar însemna nimic.

Părul lui, cu nuanțe de castaniu și roșu, era în dezordine. Iona își dădu seama că nu remarcase până acum. Nici sângele de pe cămașa lui sau felul în care își încleșta fălcile cu îndărătnicie. Dar vedea limpede intensitatea din ochii lui.

- Te cred.

- Unele cuvinte contează mai mult decât altele, și e unul din acelea.

- Ce anume e unul din acelea?

- Iubirea. Știu ce e iubirea, la dracu', pentru că ai târât-o în mine și pentru că mi-ai dat-o. Și niciodată n-am să mai fiu la fel. N-am să mai simt așa ceva pentru nimeni.

- Așa ceva.

- Te iubesc, bine?

Azvârli cuvintele de parcă era gata să sară la ceartă, ceea ce o dădu gata.

- O spun îndeajuns de limpede, se încruntă el pe jumătate în timp ce gesticula. Te iubesc. Și... vreau să te iubesc. Vreau tot ceea ce simt pentru tine, fiindcă aș fi pe jumătate mort fără asta. Și vreau să mă însor cu tine, să trăiesc cu tine, să am cândva o familie cu tine. Dar acum vreau să nu mă mai învârt în jurul cozii și să-mi spui că ești de acord cu asta.

Iona îl privi cu luare aminte, căci voia ca întreaga scenă, amănunt cu amănunt, să îi fie gravată în memorie pentru totdeauna.

- E cel mai romantic lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

- O, la naiba. Vrei cuvinte pompoase? Poate ar trebui să-ți recit Yeats sau ceva.

- Nu, nu.

Râzând, Iona se ridică în picioare, simțindu-se mai puternică și mai sigură pe sine decât oricând.

- Vorbeam serios. Asta înseamnă romantism pentru mine, venind din partea ta. Poți să le mai spui o dată? Cele două cuvinte, cuvintele care contează mai mult decât celelalte.

– Te iubesc. Iona Sheehan, te iubesc. Acum, dă-mi naibii un răspuns.

– A fost „da" din momentul în care ai deschis gura. Doar că voiam să aud tot ce aveai de zis. A fost „da" din clipa în care mi-ai pus întrebarea.

Boyle clipi lent, apoi mîji ochii.

– A fost „da"? Este „da"?

– Te iubesc. Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să mă căsătoresc cu tine.

– Da?

– Da.

– Ei, bine. Perfect. Dumnezeule!

Se aruncă spre ea, iar ea îl întâmpină la jumătatea drumului.

– Îţi mulţumesc, Doamne. Nu ştiu cât aş mai fi rezistat fără tine.

– Acum, nu vei mai fi nevoit să afli, se lăsă ea pradă sărutului său şi tuturor promisiunilor ascunse în el. Nu va trebui să trăieşti fără mine, rosti ea strângându-l în braţe. Chiar am câştigat în noaptea asta în atâtea feluri. În feluri pe care Cabhan nu le va înţelege niciodată. Noi avem dragoste. El nu ştie ce înseamnă aşa ceva. Noi avem dragoste.

– Mă însor cu o vrăjitoare, remarcă Boyle şi o ridică în braţe. Sunt un tip norocos.

– Cu siguranţă eşti. Când?

– Când ce?

– Când ne căsătorim?

– Îmi convine şi mâine.

Iona râse încântată.

– Nu chiar atât de curând. Mai ştii de tradiţia noastră cu cizmele mai întâi? Am nevoie de o rochie fabuloasă şi Nan trebuie să fie de faţă. Şi încă nu ţi-am cunoscut familia.

– Mulţi dintre ei se află chiar în casa asta.

– Într-adevăr. Nu trebuie să aşteptăm prea mult, dar destul cât să iasă bine.

– Am un inel de cumpărat. Până la urmă, băieţii aveau dreptate. Trebuie să-ţi iau ceva strălucitor.

– Absolut.

– Şi ai dreptate, trebuie să aşteptăm puţin. Cel puţin până facem o programare la abaţia Ballintubber.

– La...

Nu-şi mai încăpea în piele de fericire.

– Te-ai căsători cu mine acolo?

– E ceea ce ai vrea, nu? Şi, Dumnezeule, se pare că e ce-mi doresc şi eu. Acolo, în locul acela străvechi şi sfânt. Aşa ne-a fost menit.

O apucă de mâini şi i le trase spre buze, apoi începu să râdă.

– Vei fi a mea şi eu al tău. Asta vreau.

Iona îşi aşeză obrazul deasupra inimii lui. „Dragoste", îşi spuse ea, „dată de bunăvoie, primită de bunăvoie". Nu exista magie mai puternică.

– E ceea ce-mi doresc, murmură ea, apoi zâmbi când auzi nechezatul lui Alastar.

– Ştie că sunt fericită. Hai să mergem să dăm vestea cea mare şi să desfacem şampania.

„Vin, muzică şi lumină", se gândi ea. Trecuseră prin foc şi alungaseră întunericul pentru încă o zi.

Iar acum, în cea mai lungă zi, când lumina refuza să se predea, era iubită. În sfârşit.

În inima pădurii, într-un alt timp, lupul scheuna. Omul dinăuntrul său blestema amarnic. Şi, prin magie neagră precum miezul nopţii, începu încet să se vindece.

Cu atenţie, începu să uneltească.